மாண்டூக்கிய உபநிஷத்

தமிழில் திரிமதபாஷ்யமும்

கௌடபாதர் காரிகையும்

உபநிஷத்தின் முதலாவது மந்திரம். (அத்வைதம்.)

हरिः ओं । ओमित्येतदक्षरमिदं सर्वं तस्योपव्याख्यानं भूतं भवद्भविष्य-
दिति सर्वमोंकारएव । यच्चान्यत् त्रिकालातीतं तदप्योंकार एव ॥ I ॥

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍋𑌂𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵 । 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍀𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍋𑌂𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵 ॥ I ॥

ओं 𑌓𑌂=ஓங்காரம்
इति 𑌇𑌤𑌿=என்கிற
एतत् 𑌏𑌤𑌤𑍍=இந்த
अक्षरं 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂=அக்ஷரம்
इदं 𑌇𑌦𑌂=இந்த
सर्वं 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂=சமஸ்தமும்

तस्य 𑌤𑌸𑍍𑌯=அந்த ஓங்காரத்தின்
उपव्याख्यानं 𑌉𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂=ஸ்பஷ்டமாய் சொல்லுதல்
प्रस्तुतं 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌂=ப்ரகிருதத்தில் இந்த உபவியாக்கியானம்
(वेदितव्यं 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂=அறியத்தக்கது)
भूतं भवद्भविष्यत् 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍=சென்ற காலம் செல்லும் காலம் வருங்காலம்
इति 𑌇𑌤𑌿=என்கிற
सर्वं 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂=சமஸ்தமும்
ओंकारएव 𑌓𑌂𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵=ஓங்காரமே
त्रिकालातीतं 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍀𑌤𑌂=மூன்றுகாலத்தையும் அதிக்கிரமித்த
अन्यत् 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍=வேறு
यच्च 𑌯𑌚𑍍𑌚=எதுவோ
तदपि 𑌤𑌦𑌪𑌿=அதுவும்
ओंकारएव 𑌓𑌂𑌕𑌾𑌰𑌏𑌵=ஓங்காரமே

"ஓங்காரமாகிற அக்ஷரம்" என்பது முதல் வேதாந்தார்த்தத்தின் சாரமாகிற ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியத்தின் உபதேசத்தை அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் நான்கு அத்தியாயமுள்ள இந்தப் பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. வேதாந்தத்துக்கு விஷய சம்பந்தப்பிரயோஜனங்கள் எவையோ அவையே இந்த கிரந்தத்துக்கும் இருப்பதால் அவைகள் வியக்தமாய் எடுத்துச் சொல்லப்படவில்லை. பிரகரணத்தில் அவைகளைச் சொல்லாவிட்டாலும் பாஷியகாரர் அவைகளை சுருக்கமாய் சொல்லுவது யுக்தம். ஆத்மாவை அறியச்

சாதகங்களான உபாயங்களைச் சொல்லுவதினால் இந்தப்பிரகரணமே விஷய சம்பந்தப் பிரயோசனங்களுடன் கூடினதாக ஆகிறது. இந்தப்பிரயோஜனம் இன்னும் வியக்தமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. எப்படி யெனில், ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன் ரோகம் நிவிர்த்தியின்பேரில் முந்தின ஸ்திதியை அடைவதுபோல், துக்கியான ஆத்மாவுக்கும் 14 துவைத பிரபஞ்ச நிவிர்த்தியின் பேரில் அத்வைதமான முந்தின ஸ்திதி கிடைக்கிறது. இதுவே (அதுவைத பாவமே) பிரயோசனம். அஞ்ஞானத்தால் உண்டாகும் துவைதப் பிரபஞ்சம் ஞானத்தால நிவிர்த்தியாகுமாதலால், அந்த பிரம்ம வித்தையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு இந்த கிரந்தம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இந்த அர்த்தம் அடியில் கண்ட சுருதிகளாலும் விளங்குகிறது.

यत्राहि द्वैतमिवभवाति यत्र वाऽन्यदिवतत्रान्यो ऽन्यत्पश्येदन्यो ऽन्यद्विजानी-
यात् । यत्रत्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्केन कं विजानीयात् ॥बृ-II-4-14॥

யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி யத்ர வா(அ)ந்யதிவ ததா(அ)ந்யோ(அ)ந்யத் பஶ்யேத் அந்யோ(அ)ந்யத் விஜாநீயாத் । யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத் தத்கேந கம் பஶ்யேத்கேந கம் விஜாநீயாத் ॥

ப்ரு-II-4-14 ॥

துவைதம் போலவும் தனக்கு வேறானது போலவும் இருக்குமிடத்தில் ஒன்றை ஒருவன் பார்க்கவும் அறியவும் இடமுண்டாகிறது. ஞானியின் ஞானவஸ்தையில் கர்த்தா கரணம் முதலிய எல்லாம் ஆத்மாவாய்ப் போகுமிடத்தில் எந்த கரணத்தால் எவன் எந்த விஷயத்தைப் பார்க்கவும் அறியவும் முடியும். ஆகையால் துவைதப் பிரபஞ்சம் அவித்தையின் காரியமே. அது ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகிறது.

இவ்விடத்தில் 15 ஆகமப் பிரதானமாயும் ஓங்காரத்தின் அர்த்தத்தை நிச்சயிக்கிறதாயுமிருக்கிற இந்த முதலாவது பிரகரணம் ஆத்மதத்துவத்தை அடைய உபாயமாயிருக்கிறது.

---

14. ஸ்வத: துக்கரகிதமாயும் நிரதிசயானந்த ரூபமாயுமிருக்கிற ஆத்மாவுக்குங்கூட தன்னுடைய அவித்தையாலுண்டான அஹங்காரமுதலிய துவைத பிரபஞ்ச சம்பந்தத்தால், ஆத்மாவினிடத்தில் துக்கம் ஆரோபிக்கப்பட்டு நான் துக்கி, சுகம் அடையத்தகுந்தது என்று நினைக்கிறவனுக்கு பரமகாருணிகரான ஆசாரியருடைய அத்வைத உபதேசத்தால் உண்டாகும் அத்வைதஞானத்தால் துவைதம் நிவிர்த்தியாகி பிரதிபந்தங்கள் நாசமடைந்தபின் ஸ்வபாவமான பரமானந்த ஸ்வரூபம், சமஸ்த துக்கரகிதமும் நன்றாய் விளங்குகின்றது.

15. விஷயப் பிரயோஜனங்கள் முதலிய அனுபந்தங்களைச்சொல்லித்தான் கிரந்தத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டுமாகையால், இந்த கிரந்தத்தில் உள்ளிய நான்கு பிரகரணங்களின் விஷயங்களை சுபமாய் தெரிந்து கொள்ளும்பொருட்டு முதலில் பிரகரணத்தின் விஷயத்தைக்கூறுகிறார்.

இரஜ்ஜுவில் சர்ப்பபிராந்தி நிவிர்த்தியானவுடன் இரஜ்ஜு ஸ்வரூபம் அறியப்படுவது போல் துவைதப் பிரபஞ்சம் நிவர்த்தியானவுடன் அத்வைதம் சித்திக்கிறது. இந்த துவைதம் பொய் என்பது காரண பூர்வகமாக இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

அத்வைதமே பொய் என்னும் பக்ஷத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் அத்வைதமே பரமார்த்தமென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அத்வைதத்தின் பரமார்த்த தத்துவ நிச்சயத்துக்கு விரோதமாயிருக்கிற வேத விருத்தங்களான இதரசாஸ்திரங்கள் பரஸ்பர விரோதமாயிருப்பதால் அவைகள் நான்காவது அத்தியாயத்தில் நிராகரிக்கப்படுகின்றன.

ஓங்காரநிர்ணயமானது ஆத்மதத்துவத்தை அடைய எப்படி[16] உபாயமாயிருக்கிறது என்பது இனி விவரிக்கப்படுகிறது.

(1) ओं इत्येतत् ஓம் இத்யேதத் = இது ஓங்காரம் [17]

(2) एतदालंबनं ஏததா³லம்ப³நம் = இது ஆதாரம் [18]

(3) एतद्वै सत्यकाम ओमित्यात्मानं उपासीत ஏதத்³வை ஸத்யகாம ஓமித்யாத்மாநம் உபாஸீத = சுத்த இச்சையுள்ளவன் ஆத்மஸ்வரூபமான ஓங்காரத்தால் ஆத்மாவை தியானம் செய்யவேண்டியது [19]

(4) ओमितिब्रह्म ஓமிதிப்³ரஹ்ம என்பது பிரம்மம் [20]

---

16. ஓங்கார ஞானத்தால் ஆத்மாவை எப்படி அறியலாம் என்பது சந்தேகம் - ஓங்காரம் ஆத்மாவின் காரியமன்று. ஆத்துமாபோல் அது சர்வவியாபி. ஆகவே எப்படி முதலாவது பிரகரணத்தின் அர்த்தம் சித்திக்கும்.

17. இந்த வாக்கியத்தினால் யமன் நசிகேதசனுக்கு ஓங்காரமே பிரம்மம் என்று உபதேசிக்கிறார். ஒருவன் சித்தநிரோதம்செய்து ஓங்காரத்தை உச்சரிப்பதில் எந்த சைதன்னியம் விளங்குகிறதோ அது ஓங்காரத்துக்குச் சமீபத்திலிருப்பதால் தான் சாகாரந்திரநியாயப்படி ஓங்காரத்தால் அது இலட்சிக்கப்படுகிறது. பிரம்மபுத்தி உண்டாவதற்குச் சமீபகாரணம் ஓங்காரமாயிருப்பதால் ஓங்காரமே பிரம்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

18. விஷ்ணுபுத்தியுடன் உபாசிக்கப்பட்ட பிரதிமைபோல் பிரம்மபுத்தியுடன் உபாசிக்கப்பட்ட ஓங்காரம் பிரம்மபிராப்திக்கு உபாயமாயிருக்கிறது.

19. இதனால் பராபரபிரம்மதிருஷ்டியுடன் ஓங்காரத்தைஉபாசித்தால், அவைகளின் ஞானம் உண்டாகிறது என்று ஏற்படுகிறது மேலும் சமாதிநிஷ்டன் ஓங்காரத்தை அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டு ஸ்தூலமான அகாரத்தை சூட்சுமமான உகாரத்திலும், அதை காரணமான மகாரத்திலும், அதை காரியகாரணரஹிதமான பிரத்தியகாத்மாவினிடத்திலும் உபசம்ஹாரம் செய்து, பிரத்தியகாத்மாவாகவே இருந்துவிடுகிறான். ஆனதால் ஓங்காரம் அந்தஸ்திதியை அடைய உபாயமாயிருக்கிறது.

20. இந்த கட்டையயே புருஷன் என்பது போல், சாமானாதிகரண்யத்தினால் இந்த ஓங்காரமே பிரம்மம் என்று சுருதி கூறுகிறது.

(5) ओंकार एवेदं सर्वं ஓம்கார ஏவேதம் ஸர்வம் ஓங்காரமே இது எல்லாம் 21

இவ்விதமாய் ஓங்காரமும் பிரம்மம் அல்லது ஆத்மாவும் ஒன்று என்று சொல்லுவதினால் ஆத்மாவை அடைய ஓங்காரம் சாதகமாயிருக்கிறது என்று மேற்கூறிய சுருதிகளும் இன்னும் அநேக சுருதிகளும் ஸ்பஷ்டமாய் கூறுகின்றன. பழுதை கிளிஞ்சல் முதலியவைகள் சர்ப்பம் வெள்ளி முதலிய கற்பனைகளுக்கு ஆஸ்பதமாயிருக்கின்றன. இது போல் அத்வயமான பரமார்த்த சத் ஸ்வபாவமுள்ள ஆத்மா பிராணாதிகற்பனைகளுக்கு ஆஸ்பதமாயிருக்கிறது. இப்படியே பிராணாதிகற்பனைகளை விஷயமாக்கும் சர்வவாக்கு பிரபஞ்சத்துக்கு ஓங்காரம் ஆஸ்பதமாயிருக்கிறது. (அதாவது வாக்கு பிரபஞ்சமே ஓங்காரம்). இந்த ஓங்காரம் ஆத்மாவாகவே யிருக்கிறது. ஏனெனின் ஓங்காரம் ஆத்மாவைக்கூறும் பதம். ஆத்மாவில் கற்பிக்கப்பட்ட பிராணாதிகள் எவ்விதத்திலாவது விளங்காமல் இருக்க முடியாது. இந்த விளக்கம் ஓங்காரத்தினின்று முண்டாகிற வாசகபதங்களால் தான் சாத்தியம். நாமதேயத்துக்கு வேறாக யாதொன்றுமில்லை என்று சுருதிகள் கூறுகின்றன. "வாக்கினால் உச்சரிக்கப்பட்ட விகாரங்களெல்லாம் நாமமாத்திரமே" விகாரங்களெல்லாம் வாக்கு ஆகிற நூலாலும் நாமமாகிற கயிற்றாலும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. "எல்லாம் நாமத்திலேயே இருக்கின்றன". இப்படி ஓங்காரமே சகலத்துக்கும் ஆசிரயமாயிருப்பதால் பிரகிருதத்தில் இது எல்லாம் ஓங்காரம் என்று ओमित्ये तदक्षरमिदं सर्वं ஓமித்யேதத் அக்ஷரமிதம் ஸர்வம் என்று சுருதி கூறுகிறது. நாமங்களால் குறிப்பிடவேண்டிய விஷய விகாரங்கள் நாமமன்றியிலிருக்கமாட்டா. நாமங்கள் ஓங்காரத்துக்கு வேறாக இல்லை. ஆகையால் எல்லாம் ஓங்காரமே. பரப்பிரம்மமும் நாமோச்சாரண உபாயத்தாலேயே அறியத்தக்கதாயிருப்பதால் அதுவும் ஓங்காரமாகவே இருக்கிறது.

तस्य उपव्याख्यानं தஸ்ய உபவ்யாக்யாநம்:—பர அபர பிரம்மமாகிய ஓங்காரத்துக்கு இந்த கிரந்தம் உபவியாக்கியானம். (அதாவது பிரம்மத்தை அறிய உபாயமாயிருப்பதால் பிரம்மத்துக்குச் சமீபத்திலிருக்கிற ஓங்காரத்தின் அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிற இந்த கிரந்தம் இபபோது ஆரம்பிக்க வேண்டியது தான்.

)

---

21. ஓங்காரம் சர்வத்துக்கும் ஆதாரம். அப்படியே பிரம்மமும் சர்வத்துக்கு ஆதாரம். ஆகையால் ஓங்காரபிராப்தியே பிரம்மபிராப்தி என்று இந்த சுருதிகூறுகிறது.

22. ஏனெனின் ஓங்காரத்தினின்றும் தான் சர்வவசனங்களுமுண்டாகின்றன. ஆகையால் ஓங்காரமே சமஸ்தத்துக்கும் ஆதாரம்.

भूत......ஹூதம்......:—மேற் சொல்லிய நியாயப்படியே பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானங்களிலுள்ள யாவற்றும் ஓங்காரமே

सर्वं ओंकारएव ஸவ்வும் ஓம்காரவேவ :—காலாதீதமாயும் காரித்தால் அனுமானிக்கக் கூடியதாயுமிருக்கிற அவ்வியாகிருதம் முதலியவை யாவற்றும் ஓங்காரமே.

மாண்டூக்கிய உபநிஷத்தின் விசிஷ்டாத்வைத பாஷிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

முதலாவது கண்டம். 1 - வது மந்திரம்.

கூரநாராயண பாஷ்யம் :—

முமுக்ஷுவான அதிகாரி சகலதுக்க நிவிர்த்தியுடன் பரமானந்தத்தை அடையும் பொருட்டு சமஸ்த வியஸ்தமான பிரணவத்தால் (அதாவது அகார, உகார, மகார, அர்த்தமாத்திரை இவைகளின் சேர்க்கையாலும், தனிமையாலும்) பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பகவதுபாசனத்தை அவனுக்கு கற்பிப்பதற்காக இந்த உபநிஷத்து ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

ओं ஓம்=ஓம்முதலில் சமஸ்தப் பிரணவத்தால் கூறப்படும் உபாசனத்தை வேதம் கூறுகிறது. ஓதம்+ஜகத்து+அஸ்மின் (அதாவது ஜகத்தானது இதனிடத்தில். கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது) என்னும் வித்பத்தியால் ஓம் என்று கூறப்பட்ட யாதொரு பிரம்மமுண்டோ

एतत् तत् ஏதத் தத்=அந்த பிரம்மமானது

अक्षरं அக்ஷரம்=சத்தியம்

इदं सर्वं இதம் ஸர்வம்=சிதசித் விசிஷ்டமான பிரபஞ்சம் இதில் கோர்க்கப்பட்டிருப்பதால் இதுவே சர்வம். ஓங்கார வாச்சியமான பிரம்மம் ஏன் அக்ஷரமென்று கூறப்பட்டதெனின் ந+க்ஷரதீதி=அக்ஷரம் என்கிற வித்பத்தியால் மூன்று காலங்களிலும் ஒரேவிதமாய் நித்தியமாயிருக்கிறது என்னும் அபிப்பிராயத்தால் சப்த பிரவிர்த்திக்குக் காரணத்தை பிரதிஞ்ஞையுடன் சுருதி கூறுகிறது.

तस्य उपव्याख्यानं தஸ்ய உபவ்யாக்யானம் :—

तस्य தஸ்ய=ஓம் என்கிற பதத்தால் கூறப்பட்ட வஸ்துவை அக்ஷரமென்று கூறுவதில்

उपव्याख्यानं உபவ்யாக்யானம் = உபபன்னம்+வியாக்கியானம் அதாவது உசிதமான வியாக்கியானம் சொல்லப்படுகிறது. வியாக்கியானம் என்றால் எதினால விவரமாய் சொல்லப்படுகிறதோ அது என்று அர்த்தம். இது சப்தப்பிரவிர்த்திக்குக் காரணம்

அந்த சப்தப் பிரவிர்த்திக்குக் காரணம் எதுவென்னின்
भूतं பூதம்=பிரம்மமானது சென்ற காலத்திலும் இருக்கிறது
भवत् பவத்=வர்த்தமான காலத்திலுமிருக்கிறது.

भविष्यत् பவிஷ்யத்=வரப்போகிற காலத்திலுமிருக்கிறது. எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறதென்று அர்த்தம். ஆகையால் அக்ஷரமென்று கூறப்பட்டது.

इति இதி=இந்த பதத்தை உபவியாக்கியானத்தோடு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

मू॰ : सर्वं ओंकार एव ஸர்வம் ஓங்கார ஏவ=எந்த அக்ஷரமானது சர்வமாக இருக்கிறதென்று கூறப்பட்டதோ அந்த அக்ஷரத்தை விட வேருனது சர்வமாக இருக்கிறதா என்ற கேள்விக்கு இல்லை என்று உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

सर्वं ஸர்வம்=சமஸ்தமும்

ओंकार एव ஓங்காரஏவ=ஓம் என்கிற பதத்தால் கூறப்படும் அக்ஷரமே சர்வம். அதைத்தவிர வேறு சர்வம் இல்லை என்று அர்த்தம்.

यद्व யத்வா:—அக்ஷர சப்தப் பிரவிர்த்திக்குக் காரணமான, மூன்று காலங்களிலும் ஒரேவிதமாயிருக்கிற தன்மை வேறு ஒன்றிற்கும் ஏற்படமாட்டாதென்கிறார்.

त्रिकालातीतं த்ரிகாலாதீதம் = மூன்று காலங்களிலுண்டாகும் விகாரமற்ற

यत् अन्यत् யத் அந்யத்=வேருன எந்த வஸ்து உண்டோ

तदपि ओंकार एव தத³பி ஓங்காரஏவ=அந்தவஸ்துவும் ஓங்காரத்தால் கூறப்படும் பிரம்மமே. அதைவிட வேருன இப்படிப்பட்ட வஸ்து இல்லை என்பது கருத்து.

இரங்க ராமானுஜ பாஷ்யம்.

अतसीगुच्छ सच्छायमञ्चितोरःस्थलं श्रिया ।
अञ्जनाचल श्रृंगारमञ्जलि र्ममगाहतां ॥
व्यास लक्ष्मणयोगींद्र प्रणम्यान्यान्गुरूनपि ।
मांडूक्योपनिष द्व्याख्यां करिष्येविदुषांमुदे ॥

அதஸீகு³ச்ச² ஸச்சா²யமஞ்சிதோரஸ்த²லம் ச்ரியா ।
அஞ்ஜநாசல ச்ருங்கா³ரமஞ்ஜலிர்மமகா³ஹதாம் ॥
வ்யாஸம் லக்ஷ்மணயோகீ³ந்த்³ரம் ப்ரணம்யாந்யாந்கு³ரூநபி ।
மாண்டூ³க்யோபநிஷத்³வ்யாக்²யாம் கரிஷ்யே விது³ஷாம் முதே³ ॥

காசாம்பூக் கொத்துப்போல் கறுப்ப அலங்கரிக்கப்பட்ட மார்பையுடையவராயும் மாயுமிருக்கிற பகவானை என்னுடைய அ டும்.

வியாசரையும் இலக்ஷ்மண யோகிந்தி ரையும் நமஸ்கரித்து, வித்துவான்களுடைய ட்டு மாண்டூக்கிய உபநிஷத்திற்கு வியாக்ய

அகார உகார மகார அர்த்தமாத்தி பாதங்களோடு கூடின ஓங்காரமே அநிருத்த வாசுதேவ் என்னும் பெயரையுடைய விச துரீய என்று பெயருள்ள நாலு பாதங் மென்று துதிக்கவேண்டியதற்காக இந்த கப்படுகிறது.

इदं सर्वं உதம் ஸர்வம்=சேதநாசேதந சமஸ்த ஜகத்து

ओमित्येतदक्षरं ஓமித்யேதத்க்ஷரம்=ஓ

तद्यथाशंकुना सर्वाणि पर्णानि संतृण्णानि
एवमोंकारे सर्वा वाक् संतृण्णा - ओंकारएः

தத்யதாசங்குநா ஸர்வாணி ப
வமோங்காரே ஸர்வா வாக்

(ஒரு கிளையில் இலைகள் தொ ஓங்காரத்தில் சகல சப்தங்களும் கோர் கிற சுருதி இதற்குப் பிரமாணம்.

तस्य उपव्याख्यानं தஸ்யோபவ்யாக்யா மகிமை, உபாசனம், இவைகள் விஸ்த

மூன்று காலத்தால் பரிச்சின்ன மாகவும் மூன்று காலத்தால் அபரிச்சி தியமாகவு மிருக்கிறதெல்லாம் ஓங் காரத்தினின்று முண்டான பூ: ஸ டத்தி லுண்டாகிய வேதங்களால் ச பட்டது.

நிஷதர்த்த தீபிகை.

பாஷ்ய மொழி பெயர்ப்பு.

க்கு நமஸ்காரம். இஹபர லோகங்களின்
யும் சமதமாதி சாதனங்களுடன் கூடிய
கு அநிஷ்ட நிவிர்த்தி சுகப்பிராப்தி இவை
பகவத் ஸ்வரூப ஞானத்தைக் கொடுக்க
ஷத்து ஏற்பட்டிருந்தாலும், அது சரியாக
ப்படவில்லை என்றும், உள்ளபடி வியாக்கி
ஞல் அந்த பகவத்ஸ்வரூபம் தெரியமாட்
துதற்குச் சரியான வியாக்கியானம் செய்ய
ரான் பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீ ஆனந்த தீர்த்த
கிரந்தம் நிர்விக்கினமாய் முடியும் பொ
பகவத் ஸ்வரூபம் தெரியும் பொருட்டும்
சால்லிய விசேஷணங்களாலேயே அதா
யஃ (I-6) என்பதிஞல் பூர்ணாநந்தரூபம்
ஃ (I-6) என்பதிஞல் பூர்ணமான ஞான
ர்வஸ்ய யோநிஃ ஸர்வஸ்ய (I-6) என்
ம் சாதக்மான சக்தியுடன் கூடியிருத்
ாதீதம் (I-1) என்பதிஞல் நித்திய
ऽव्ययः ப்ரணவோவ்யயஃ என்பதிஞல்
थूलभुक् प्रविविक्तभुक् आनन्दभुक्
ஃ (I-1, 2, 3,) என்பதிஞல் விசுவன்
ால் சகலத்தையும் புஜித்தல். (7) तुरियं
என்பதிஞல் அடையத்
கானம். இப்படிப்பட்ட விசேஷணங்
டியில் கண்ட மங்களாசரண சுலோகத்

नित्यमव्ययम् ।
ं परंपदम् ॥

விசுவன் முதலான ரூபங்களுடன்
அவரை அடைவதே பிரயோஜனம்
ன அதிகாரி. பிரயோஜனத்தால் சம்
யாதி யான்றும் சித்திக்கிறபடியால்
முதலான

வர்களை அறியாவிட்டால் அனர்த்தம் சம்பவிக்கும் என்று சுருதி சொல்லுவதால் அவைகளை அறியவேண்டியது அவசியம். இந்த உபநிஷத்துக்கு மண்டூக ரூபியான வருணன் ரிஷி- சந்தஸ் அனுஷ்டுப் நான்கு அவஸ்தைகளுடன் கூடின ஜீவன் விஷயம் அல்ல வென்பதும் நாராயணன் தான் விஷயமென்பதும் வருணன் ரிஷி என்பதும் அடியிற்கண்ட பிரமாண வசனத்தால் தெரியவருகிறது.

ध्यायन्नारायणं देवं प्रणवेनसमाहितः ।
मंडूकरूपी वरुणस्तु ह्यावहारिमव्ययम् ॥ (इति पाद्मे)

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃
𑌮𑌂𑌡𑍂𑌕𑌰𑍂𑌪𑍀 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥
(𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇)

இந்த உபநிஷத்தானது, விஷயத்தில் விரக்தனும் சமதமாதிகளுடன் கூடியுமிருக்கிற முமுக்ஷுவான அதிகாரிக்கு சமஸ்த துக்கத்தையும் நிவர்த்திசெய்து பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு சமஸ்த வியஸ்த (அதாவது அகார உகார மகாரங்கள் சேர்ந்தும் தனித்தனிமையிலும்) பிரணவத்தால் அடையக்கூடிய பகவானுடைய உபாசனையைக் கூறுகிறது.

முதலில் சமஸ்தம்பிரணவப் பிரதிபாத்தியதையை ओं इति 𑌓𑌂 𑌇𑌤𑌿 வாக்கியம் முதல் अयमात्मा ब्रह्म 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 (2) வரையிலுள்ள பதங்களால் கூறுகிறார். एतत् 𑌏𑌤𑌤𑍍 என்று சொல்லியிருப்பதால் यत् 𑌯𑌤𑍍 என்கிற பதத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ओं इति 𑌓𑌂 𑌇𑌤𑌿 :—ओतं + अस्मिन् + जगत् यस्मात् तस्मात् ओं हरिः 𑌓𑌤𑌂 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌜𑌗𑌤𑍍 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌓𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌃— இந்த பிரம்மத்தினிடத்தில் ஜகத்தானது கோர்க்கப்பட்டிருப்பதால் ஓம் என்று சொல்லப்பட்ட

(यत् 𑌯𑌤𑍍=எந்தப் பிரம்மமோ)

एतत् अक्षरं 𑌏𑌤𑌤𑍍 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 = அந்த பிரம்மமானது அக்ஷரமென்று கூறப்படுகிறது.

அதாவது மூன்று காலத்திலும் நாசமடையாதது.

इदं 𑌇𑌦𑌂=இந்த அக்ஷரமானது

सर्वं 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂=பூர்ணகுணமுள்ளது.

तस्य 𑌤𑌸𑍍𑌯 :=(அதை) முன் ஓங்கார வாச்சியமான பிரம்மம் அக்ஷரமென்று கூறப்பட [illegible] என்ற காலத்திலும்

அது நாசமற்றதாக இருப்பதால் அக்ஷர சப்தம் பிரஸித்தித்திருக்கிறதென்கிறார்.

तस्य उपव्याख्यानं தஸ்ய உபவ்யாக்யானம்=ஓம் என்கிற அக்ஷரத்தால் பிரதிபாத்தியமான பிரம்மத்தை அக்ஷர சப்தம் கூறுகிறதென்பதில் வியாக்கியானம் (அதாவது विशिष्य आख्यायते अनेन इति விசிஷ்ய ஆக்யாயதே அநேந இதி=) சரியான வியாக்கியானம் அதாவது அந்த சப்தப்பிரஸித்திக்குக் காரணமானது சொல்லப்படுகிறது என்பது அர்த்தம். அது என்னவெனின்

भूतं பூதம்=ஓம் என்று கூறப்பட்ட பிரம்மம் சென்ற காலத்திலு மிருக்கிறது.

भवत् பவத்=இப்போது மிருக்கிறது.

भविष्यत् பவிஷ்யத்=வரப்போகிற காலத்திலுமிருக்கிறது. எப்போதும் ஒரே ரீதியா யிருக்கிறதென்பது கருத்து. ஆகவே அது அக்ஷரமென்று சொல்லப்படுகிறது.

इति இதி என்கிற பதத்தை உபவியாக்கியானத்தோடு சேர்க்க வேண்டும்.

सर्वं ओंकारएव ஸர்வம் ஓம்கார ஏவ :—இதம் ஸர்வம் என்கிற வாக்கியத்தால் அக்ஷரத்துக்கு பூர்ணத்தன்மை சொல்லப்பட்டது. அது வேறு எதற்காவது பொருந்துமாவெனின் பொருந்தாது என்று கூறுகிறார். ओंकारः एव ஓம்கார: ஏவ ஓம் என்று கூறப்படும் அக்ஷரமே

सर्वं ஸர்வம்= பூர்ணமாயிருக்கிறது. மற்றது இல்லை என்பது கருத்து.

यच्च யச்ச:—அ-கை:—பூதம் முதலிய பதங்களால் கூறப்பட்டு, எப்போதும் ஏகரூபமாயும் மூன்று காலத்தையும் அதிக்கிரமித்து யிருப்பதும் அக்ஷர சப்தத்துக்குக் காரணம். அதுவும் அன்னிய வஸ்துவுக்கு இல்லை என்கிறார்.

यच्चान्यत् त्रिकालातीतं யச்சாந்யத் த்ரிகாலாதீதம்=மூன்று காலத்துக்குறிய விகார மற்றதாகவும் மூன்று காலத்திலு மகப்படாததாகவும் சித்ஸ்வ பாவமாகவும் எது இருக்கிறதோ

तदपि ओंकारएव ததபி ஓம்கார ஏவ = அதுவும் அதாவது இலக்ஷ்மியின் ரூபமும் ஓங்காரமே. ஓம் என்று கூறப்படுகிற அக்ஷரமென்று பெயருள்ள பிரம்மமே. அதைவிட வேறான அப்படிப்பட்ட வஸ்து யாதொன்று மில்லை என்பது கருத்து. மூன்று காலங்களுக்குறிய விகாரங்கள் லக்ஷ்மியிடத்தில் காணப்படா

மை ஈசுவரப்பிரஸாதத்தாலே தான் தவிர லக்ஷ்மியின் சாமர்த்தியத்தால் ஏற்படவில்லை என்பது கருத்து.

एतत् வசன சப்தம் ப்ரம்மம் ஸ்ரீ சுத்தாவம் இவைகளை விட வேறான வஸ்து யாதொன்றும் காலத்திரயாதீதமல்ல வென்பதைக் கூறுகிறது.

பிரமாண வாக்கியங்கள் :—

ध्यायन्नारायणं देवं प्रणवेन समाहितः ।
मण्डूकरूपी वरुणस्तुष्टावहरि मव्ययम् ॥ (पाद्मे)·
ओमित्युक्तं तु यद्ब्रह्म तदक्षर मुदाहृतम् ।
ओतमस्मिन्जगद्यस्मादोतस्माद्भगवान्हरिः ॥
तदिदं गुणपूर्णैव सर्वमित्येव शब्दितम् ।
भाविभूत भवत्कालेष्वेकरूप तयाहरिः ।
सर्वदानित्य इत्येषाव्याहृत्योंकारस्य कीर्तिता ॥ (इति बृहत्संहितायां)·
ओमित्याक्रियते यस्मादोंकारो सर्वतः परः ।
सर्वत्वमिति पूर्णत्वं तन्नान्यस्यहरेः क्वचित् ॥ (इति नैर्गुण्ये)·

த்யாயந்நாராயணம் தேவம் ப்ரணவேந ஸமாஹித꞉ ।
மண்டூகரூபீ வருணஸ்துஷ்டாவ ஹரிமவ்யயம் ॥ (பாத்மே)
ஓமித்யுக்தம் துயத்ப்ரஹ்ம ததக்ஷர முதாஹ்ருதம் ।
ஓதமஸ்மிந்ஜகத்யஸ்மாதோதஸ்மாத்பகவாந்ஹரி꞉ ॥
ததிதம் குணபூர்ணைவ ஸர்வமித்யேவ சப்திதம் ।
பாவிபூதபவத்காலேஷ்வேகரூபதயா ஹரி꞉ ॥
ஸர்வதாநித்ய இத்யேஷா வ்யாஹ்ருத்யோம்காரஸ்ய கீர்த்திதா ॥
(இதி ப்ருஹத்ஸம்ஹிதாயாம்)
ஓமித்யாக்ரியதேயஸ்மாதோம்காரோ ஸர்வத꞉ பர꞉ ॥
ஸர்வத்வமிதி பூர்ணத்வம் தந்நாந்யஸ்ய ஹரே꞉ க்வசித் ॥
(இதி நைர்குண்யே)

உபநிஷத்தின் இரண்டாவது மந்திரம்.

सर्वं ह्येतद्ब्रह्मायमात्मा ब्रह्म सोयमात्मा चतुष्पात् ॥ 2 ॥
ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்ரஹ்மாயமாத்மா ப்ரஹ்ம ஸோயமாத்மா சதுஷ்பாத் ॥ 2 ॥

- एतत् ஏதத் = இந்த
- सर्वं हि ஸர்வம் ஹி = சமஸ்தமும்
- ब्रह्म ப்ரஹ்ம = பிரம்மம்
- अयं அயம் = இந்த
- आत्मा ஆத்மா = ஆத்மா

ब्रह्म ബ്രഹ്മ=பிர்ம்மம்

सः സഃ=அந்த

अयं അയം=இந்த

आत्मा ആത്മാ=ஆத்மா

चतुष्पात् ചതുഷ്പാത്=நான்கு பாதமுள்ளது.

ச-பா :—வாச்சியமும் வாசகமும் ஒன்றாக இருந்தாலும் வாசகமே பிரதானமாக முந்தின மந்திரத்திற் கூறப்பட்டது. "எல்லாம் ஓம்" என்று சொன்னது வாசக பிரதானத்தை உத்தேசித்துத்தான். இந்த மந்திரத்தில் வாச்சியத்தைப் பிரதானமாக கூறுதலானது வாச்சியமும் வாசகமும் பிரிக்கப்படாத ஒன்று என்று அறியும் பொருட்டாம். அப்படி வாச்சியத்தைப் பிரதானமாய்க் கூறுவிடின் "பதார்த்த மானது அதின் பெயரை அனுசரித்திருப்பதால் பெயரும் பெயருள்ளதும் ஒன்று என்று சொன்னது ஔபசாரம்" என்று நினைக்கும்படியிருக்கும். வாச்சியமும் (பதார்த்தமும்) வாசகமும் (பெயரும்) அபேதம் (ஒன்று) என்று சொன்னதின் கருத்து யாதெனின்; ஒரே பிரயத்தினத்திறைல் இரண்டையும் தள்ளிவிட்டு இரண்டுக்கும் விலக்ஷணமான பிரம்மத்தை அறிவதேயாம் இனிவரும் 8-வது உபநிஷத்து வாக்கியத்தில் पादा मात्राः मात्रा: च पादाः പാദാഃ മാത്രാഃ മാത്രാശ്ച പാദാഃ = அதாவது பாதங்கள் ஓங்காரத்தின் மாத்திரைகள், மாத்திரைகளே பாதங்கள் என்று சொல்லியிருப்பதில் முற்கூறிய கருத்து விளங்குகிறது. இந்த வாச்சிய வாசக அபேதத்தைத்தான் பிரகிருத்தில் காரிய காரண ரூபமான இது எல்லாம் பிரம்மம் सर्वं ह्येतत् ब्रह्म സർവം ഹ്യേതദ് ബ്രഹ്മ என்கிற சுருதி கூறுகிறது. ஓங்கார மென்று சொன்னதெல்லாம் பிரம்மம்.

अयमात्मा ब्रह्म അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ=இப்படி பரோக்ஷமாய் கூறப்பட்ட பிரம்மத்தை பிரத்தியக்ஷமாய் காண்பிக்கும் பொருட்டு "இந்த ஆத்மா பிரம்மம்" என்று சுருதி கூறுகிறது. விசுவதைஜஸ பிராஞ்ஞ துரீய என்கிற விபாகங்களோடு கூடின ஆத்மாவே பிரம்மம் என்று காட்டும் பொருட்டு விரலை ஹிருதயத்தில் வைப்பதாகிய அபிநயத்தால अयं അയം இந்த ஆத்மா வென்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

सोयमात्मा चतुष्पात् സോയമാത്മാ ചതുഷ്പാത് :—இந்த ஆத்மா நான்கு பாதங்களுள்ளது. ஓங்கார வாச்சியமான ஆத்மா சர்வத்துக்கும் அதிஷ்டானமா யிருப்பதால் பா (சிரேஷ்டமாயும்) பிரத்

திப காத்மாவா யிருப்பதால் அபரமாயும் இருக்கிறது. இப்படி காரிய காரண ரூபத்தால் சர்வத்துக்கும் ஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஆத்மாவை சுலபமாய் அறியும் பொருட்டு ஆத்மா நான்கு பாதங்களுடன் கூடியிருப்பதாய் கற்பிக்கப்படுகிறது. நிரவயமா யிருக்கிற இந்த ஆத்மாவின் பாதங்கள் மிருகங்களின் பாதங்கள் போலில்லே. ஆனல் வியவஹாரத்துக்காக கார்ஷாபணம் என்னும் நாணயத்துக்கு பாதங்கள் கல்பிக்கப் பட்டிருப்பதுபோல் ஆத்மாவுக்கும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. விசுவனை தைஜஸனிடத்திலும் தைஜஸனை பிராஞ்ஞனிடத்திலும், பிராஞ்ஞனை துரீயத்திலும் லயம் செய்வதினல் துரீயம் நிச்சயம் செய்யப்படுகிறது. ஆகையால் பாதசப்தத்தால் துரீயத்தை அறிய சாதகமான கருவியாக அறிய வேண்டியது. துரியன் அடையத்தகுந்த ஸ்தான மாகையால் அதை அடைய சாதகமானது பாதம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

I - 2 - வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்)

மூ பா:—

एतत् ஏதத்=மூன்று காலத்தால் பரிச்சின்னமான

सर्वं ஸர்வம்=எல்லா வஸ்துக்களும்

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மமென்று அர்த்தம். அதினல் யாது பிரயோஜனம் சித்தித்ததெனின்

अयं அயம்=இந்த ஓங்காரமானது

आत्मा ब्रह्म ஆத்மா ப்ரஹ்ம=எல்லாருக்கும் ஆத்மாவான பிரம்மமே. ஆகையால் ஓங்காரத்தை சர்வத்துக்கும் ஆத்மாவான பிரம்மமென்று அறியவேண்டியது.

सोऽयमात्मा चतुष्पात् ஸோயமாத்மா சதுஷ்பாத்=ஓங்கார ரூபமாக பாவிக்கப்பட்ட இந்த ஆத்மா நாலு பாதங்களோடு கூடினவனென்று அர்ததம்.

கூ—பா:

சர்வம் ஓங்கார ஏவ என்கிற இடத்தில் ஓம் பதத்தால் கூறப்படும் பிரம்மம் பரிபூர்ணமென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த பிரம்மம் எப்படி பரிபூர்ணமாக இருக்கும் என்கிற சங்கையை பிரமாணத்தால் நிவிர்த்திக்கிருர்.

एतत् ஏதத்=இந்த ஓங்காரத்தால் கூறப்படும்அக்ஷரமென்று பெயருள்ள

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மமானது

सर्वं ஸர்வம்=பூர்ணமாக இருக்கிறது.

4

ல.

வ.

மாண்டூக்ய உபநிஷத்தின் மந்திரங்களுடையவும் கௌடபாதாசாரியருடைய சுலோகங்களுடையவும் வரிசையை அனுசரித்து விஷயங்களைக்காட்டும் அட்டவணை.

[illegible] ரு.	உபநிஷத் ரு.	காரிகை ரு.	பக்கம்.	அத்வைதம்.	விசிஷ்டாத்வைதம்.	த்வைதம்.
				முதலாவது ஆகமப்பிரகரணம்.	முதலாவது பாகம்.	முதலாவது பாகம்.
1	1		13	எல்லாம் பிரம்மஸ்வரூபம்	1. ஜகத் நிவிர்த்தியின் பொருட்டு பிரணவரூப பிரம்மத்தின் உபாசனை பிரம்மம் பரிபூர்ணம்.	1. பிரணவத்தால் பிரம்மோபாசனை, பிரம்மம் பரிபூர்ணம்.
2	2		23	எல்லாம் ஆத்மா பிரம்மம் இது நான்கு ரூபமுள்ளது	2. ஆத்மா பிரம்மம். பகவானுடைய நான்கு பாதங்களாகிற சரீரங்கள்	2. பரிபூர்ணத்தின் விவரம்.
					இரண்டாவது பாகம்.	
3	3		28	முதல் பாதம் வைசுவாநரன்	1. முதல்பாதம் ஜாக்கிராவஸ்தையை உண்டு பண்ணுகிறவனுடைய ஸ்தானம், வியாபாரம் ரூபம் புஜிக்கத்தக்கவஸ்து	3. விசிஷ்டாத்வைதத்தின் போல்.
4	4		34	2-வது பாதம் தைஜஸன்	2. 2-வது பாதம் ஸ்வப்னாபிமானி தைஜஸன்	4. வி.
5	5		37	3-வது பாதம் பிராஞ்ஞன்	3. 3-வது பாதம் சுஷுப்தி ஸ்தானம் பிராஞ்ஞன்	5. வி.
6	6		44	4-வது பாதம் பிராஞ்ஞஸ்வரூபம்	4. பகவானுடைய ரூபத்தின் மஹிமை	6. வி.
7		1	48	ஸ்ரீ ஆத்மாவில் விசுவாதி ரூபங்கள்	5. முன் சொல்லிய விஷயமாய் பிரம்மாவால் சொல்லிய சுலோகம்	7. வி.

ஜெனரல் நெ.	உபநிஷத் நெ.	காரிகை நெ.	பக்கம்.	அத்வைதம்.	விசிஷ்டாத்வைதம்.	துவைதம்.
8		2	48	ஒரே சரீரத்தில் விசுவாதிகளின் ஸ்தானங்கள்	6. ஜாக்கிராதி ஸ்தான விஷயமாய் சுலோகம்	8. வி.
9		3	56	விசுவாதிகளின் ஸ்தூலாதி அனுபவங்கள்	7. ஸ்தூல புக் முதலியவைகளின் அர்த்தம்	9. வி.
10		4	58	போகத்தாலுண்டாகும் திருப்தி	8. திருப்தி கிரீடாரூபம்	10. வி.
11		5	59	போக்தா போக்கிய ஞானபலன்	9. விசுவாதிகளின் ரூபாதிகளின் ஞானபலன்	11. வி.
12		6	61	பிராணன் காரண என்னும் விசாரம்	10. அத்வைதத்தில் போலவே	12. வி.
13		7	64	சிருஷ்டி விஷயமாய் மதபேதங்கள் ஈசுவர விபூதி ஸ்வப்ந மாயாரூபம்	11. பரிணாமவிவர்த்தவாதங்களின் விசாரம்	13. வி.
14		8	67	ஈசுவர இச்சையே காரணம் காலம் காரணம்	12. இச்சை காலம் காரணங்கள்	14. வி.
15		9	70	போகம், கிரிடை, மாயாரூபம்	13. உலகானுக் கிரகத்துக்காக சிருஷ்டிஸ்வாபாவிகம்	15. வி.
						இரண்டாவது பாகம்.
16	7		74	4 வது பாதம் துரீயம்	14. அ	1. துரீயத்தின் மஹிமை.
17		10	91	துரீயத்தால் துக்கநாசம் துரீய விவரம்	15. 4-வது ரூபத்துக்கு பிரமாணம் பிரபஞ்சோபசமம்	2. வி.
18		11	93	விசுவாதிகளின் விசேஷணத்தை நிரூபிக்கிறதினால் துரீயத்தின் நிரூபணம்	16. துரீயத்துக்கும் விசுவாதிகளுக்கும் பேதம்	3. வி.
19		12	96	பிராஞ்ஞன் அஞ்ஞானபத்தன்	17. துரீய பிராஞ்ஞபேதம்	4. வி.

ஜெனரல் நெ.	உபநிஷத் நெ.	காரிகை நெ.	பக்கம்.	அத்வைதம்.	விசிஷ்டாத்வைதம்.	துவைதம்.
20		13	99	துரீய பிராஞ்ஞ பேதாபேதங்கள்	18. ௸	5. ௸.
21		14	101	அஞ்ஞான பிராந்திகளுண்டென்பதற்கு அனுபவம்	19. விசுவாதிகளின் பேதாபேதங்கள்	6. ௸.
22		15	103	ஸ்வப்நமுண்டாகும் காலம் துரீயானுபவம்	20. துரியத்தின் தர்சன பிராப்திகாலங்கள்	7. ௸.
23		16	106	தத்துவபோத முண்டாகுங் காலம்	21. பகவத் பிரசாதத்தால் பகவத் தர்சனம் அஞ்ஞான நாசம்	8. ௸.
24		17	109	பிரபஞ்சம் மாயை அத்வைதம் சத்தியம்	22. ஈசுவர பிரசாதத்தால் பிராந்தி நிவிர்த்தி	9. ௸.
25		18	112	௸ பிரகாராந்திரம்	23. உபசம்காரம்	10. ௸.
					மூன்றாவது பாகம்.	மூன்றாவது பாகம்.
26	8		115	அதமாதிகாரிக்கு நியாயோபதேசம் ஓம் ஆத்மா ஒன்று	1. அகாராதிகளில் அநிருத்தாதிகளின் உபாசனை	1. ஆத்மாவின் நான்கு ரூபங்கள் அகாராதிகளால்பிரதிபாத்தியங்கள்.
27	9		118	விசுவன் அகாரம்	2. அகாரம் வைசுவாநரம் அநிருத்தன் உபாசியன்	2. அகாரபிரதிபாத்திய விசுவரூபம்.
28	10		122	தைஜஸன் உகாரம்	3. ௸ உபாசனபரம்	3. ௸.
29	11		126	பிராஞ்ஞன் மகாரம்	4. ௸ ௸	4. ௸.
30		19	131	விசுவனும் அகாரமும் ஒன்று	5. சொன்ன விஷயத்தில் பிரம்மாவால் சொல்லப்பட்ட சுலோகங்கள் விசுவ அகார உபாசனை பலன்	5. பிரம்மாவின் முதலாவது சுலோகம்.

ஜெனரல் நெ.	உபநிஷத் நெ.	காரிகை நெ.	பக்கம்.	அத்வைதம்.	விசிஷ்டாத்வைதம்.	த்வைதம்.
31		20	133	தைஜஸனும் உகாரமும் ஒன்று	6. தைஜஸ் உகார உபாசனை	6. வி-2-வது சுலோகம்.
32		21	135	பிராஞ்ஞனும் மகாரமும் ஒன்று	7. பிராஞ்ஞ மகார உபாசனை	7. வி-3-வது சுலோகம்.
33		22	136	இந்த ஞானத்தின் பலன்	8. ஷை பலத்தை அறிந்தவனுக்குபலன்	8. வி.
34		23	138	அகாராதிகளின் தனித்தனி தியான பலன்	9. விசுவாதிகளின் பிராப்தி	9. வி.
					4-வது பாகம்.	4-வது பாகம்.
35	12		142	ஓங்கார ஞானபலன்	1. துரீயத்தின் குணங்கள் முக்தனுக்கும் சித்திக்கின்றன	1. வி.
36		24	147	ஷை ஷை	2. பகவத்தியான விஷயமாய் பிரம்மாவால் பார்க்கப்பட்ட சுலோகம்	2. வி.
37		25	149	பிரணவ ஞானமற்றவனுக்குப் பிரணவத்தியானம்	3. ஓங்காரத்தியானம் அவசியம்	3. வி.
33		26	151	பிரணவமே பர அபரபிரம்மம்	4. விசுவாதிருபங்களும் மூலரூபமும் ஒன்று	4. வி.
39		27	154	பிரணவம் துரீயம் என்பதற்கு ஹேது	5. ஹரி சிருஷ்டி முதலியவைகளின் கர்த்தாவென்னும் ஞானபலன்	5. வி.
40		28	156	பிரணவம் ஹிருதயஸ்த ஈசன்	6. உபாசனஸ்தானம்	6. ஹரியின் மஹிமை.
41		29	158	துரீய பாவத்தை அடைந்தவனுடைய ஸ்துதி	7. உபாசனையின் ஸ்தோத்திரம்	7. பகவத் ஞானியின் ஸ்துதி

மாண்டூக்ய உபநிஷத்தின் மந்திரங்களுடையவும் கௌடபாதகாரிகையின் சுலோகங்களினுடையவும் பூர்வார்த்த உத்தரார்த்தங்களின் முதலெழுத்தை அனுசரித்த அகாராதி அட்டவணை.

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உபநி.	காரி.		ஜெ. செ.	பக்க.
			அக்.	செ.		
अ.	𑌅.					
अकारो जायते	𑌅𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇	9	0	0	27	118
अकारः प्रथमः	𑌅𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃	0	1	23	34	138
अग्राह्यं	𑌅𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂	7	0	0	16	74
अचिन्त्यं	𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂	7	0	0	16	74
अजं	𑌅𑌜𑌂	0	1	16	23	106
,,	,,	0	3	36	115	234
,,	,,	0	3	43	122	240
,,	,,	0	4	81	208	303
अजमपि	𑌅𑌜𑌮𑌪𑌿	0	0	0	0	0
अजः	𑌅𑌜𑌃	0	4	74	201	298
अजाचले	𑌅𑌜𑌾𑌚𑌲𑍇	0	4	45	172	279
अजातस्य	𑌅𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯	0	3	20	99	222
,,	,,	0	4	6	133	249
,,	,,	0	4	77	204	300
अजातोहि	𑌅𑌜𑌾𑌤𑍋𑌹𑌿	0	3	20	99	223
अजातेः	𑌅𑌜𑌾𑌤𑍇𑌃	0	4	47	170	277
अजातं	𑌅𑌜𑌾𑌤𑌂	0	4	29	156	267
अजातः	𑌅𑌜𑌾𑌤𑌃	0	4	6	133	249
अजात्	𑌅𑌜𑌾𑌤𑍍	0	4	13	140	254
अजायमान	𑌅𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨	0	3	24	103	225
अजे	𑌅𑌜𑍇	0	4	95	222	313
अजेषु	𑌅𑌜𑍇𑌷𑍁	0	4	96	223	314
अंडज	𑌅𑌣𑍍𑌡𑌜	0	4	63	190	291
,,	,,	0	4	65	192	233

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உபநி.	கா.பி. அ.க்.	கா.பி. செ.	ஜெ. செ.	பக்க.
अणुमात्रे	𑌅𑌣𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇	0	4	97	224	315
अतीवक्ष्यामि	𑌅𑌤𑍀𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿	0	3	2	81	202
अदीर्घत्वात्	𑌅𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍	0	2	2	43	162
अदृष्टं	𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂	7	0	0	16	74
अद्वयं	𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂	0	3	29	108	229
,,	,,	0	4	62	189	291
अद्वैतं	𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂	7	0	0	16	74
,,	,,	12	0	0	35	142
,,	,,	0	2	36	77	198
,,	,,	0	3	18	97	220
अद्वैतः	𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌃	0	1	10	17	91
अधिमात्र	𑌅𑌧𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰	8	0	0	26	115
अध्यक्षं	𑌅𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂	8	0	0	26	115
अनन्त	𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤	0	2	26	67	185
अनन्तता	𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾	0	4	30	157	268
अनन्तर	𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰	0	1	26	38	151
अनपर	𑌅𑌨𑌪𑌰	0	1	26	38	151
अनन्तमात्र	𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰	0	1	29	41	158
अनादि	𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿	0	1	16	23	106
अनादेः	𑌅𑌨𑌾𑌦𑍇𑌃	0	4	30	157	268
अनापन्नात्	𑌅𑌨𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍	0	4	85	212	306
अनामक	𑌅𑌨𑌾𑌮𑌕	0	3	36	115	234
अनिद्रं	𑌅𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌂	0	1	9	15	70
,,	,,	0	4	81	208	303
अनिमित्त	𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤	0	4	27	154	266
अनिमित्तस्य	𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯	0	4	77	204	300
अनिंगत	𑌅𑌨𑌿𑌂𑌗𑌤	0	3	46	125	242
अनिश्चित	𑌅𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤	0	2	17	58	176
अन्तःप्रज्ञ	𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞	0	1	23	34	138
अन्तस्थानात्	𑌅𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍	0	2	1	42	161
,,	,,	0	2	4	45	164
अन्यथा	𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾	0	1	15	22	103
अपूर्वः	𑌅𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌃	0	1	26	38	151
,,	,,	0	2	7	49	167

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	ஶ்ருதி.	காரி. அத்.	காரி. ஶ்லோ.	ஜெ. கெ.	பக்க.
अप्रसिद्धिः	அப்ரஸித்தி:	0	4	17	144	257
अबाह्यः	அபாஹ்ய:	0	1	26	38	151
अभाव	அபாவ	0	2	3	44	164
अभूतं	அபூதம்	0	4	4	131	248
अभूतस्य	அபூதஸ்ய	0	4	3	130	247
अभूताभिनिवेश	அபூதாபிநிவேச	0	4	75	232	299
,,	,,	0	4	79	206	302
अभूतः	அபூத:	0	4	26	153	265
अमन	அமந	0	3	2	111	231
अमात्र	அமாத்ர	12	0	0	35	142
अमात्रोनन्त	அமாத்ரோநந்த	0	1	29	41	158
अमूर्त्त	அமூர்த்த	0	4	37	164	272
अयमात्मा	அயமாத்மா	0	1	16	23	106
अल्प	அல்ப	0	3	36	115	234
अलब्धावरण	அலப்தாவரண	9	4	98	225	316
अलक्षण	அலக்ஷண	7	0	0	16	74
अलाते	அலாதே	0	4	49	176	282
अवस्तु	அவஸ்து	0	4	87	214	308
,,	,,	0	4	87	215	308
अव्यक्त	அவ்யக்த	0	2	15	56	174
अव्यपदेश्यं	அவ்யபதேச்யம்	7	0	0	16	74
अव्यय	அவ்யய	0	1	26	38	151
अव्यवहार्य	அவ்யவஹார்ய	7	0	0	16	74
,,	,,	12	0	0	35	142
अशक्ति	அசக்தி	0	4	19	146	258
असज्जाग्रत	அஸஜ்ஜாக்ரத	0	4	39	166	273
असत्स्वप्न	அஸத்ஸ்வப்ந	0	4	39	166	273
असतोमायया	அஸதோமாயயா	0	3	28	107	228
असंगता	அஸங்கதா	0	4	97	224	315
अस्तिनास्ति	அஸ்திநாஸ்தி	0	4	84	211	305
अस्पन्द	அஸ்பந்த	0	4	50	177	282
अस्पर्श	அஸ்பர்ச	0	3	39	118	237
,,	,,	0	4	2	129	248
अस्वप्न	அஸ்வப்ந	0	3	36	115	234
,,	,,	0	4	81	208	303

நாகரம்.	கிரந்தம்.	உபநி.	காரி. அத்.	காரி. செ.	ஜெ. செ.	பக்க.
आ·	𑌆.					
आकाशस्य	𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯	0	3	6	85	209
आकाशे	𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇	0	1	1	7	48
,,	,,	0	3	4	83	205
आत्मसत्यानुबोध	𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌬𑍋	0	3	32	111	331
आत्मसंस्थे	𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑍇 [𑌧	0	3	38	117	236
आत्माहि	𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌹𑌿	0	3	3	82	203
आत्मैव	𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵	12	0	0	35	142
आदावन्ते	𑌆𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇	0	2	5	47	165
,,	,,	0	4	29	158	269
आदि:न	𑌆𑌦𑌿𑌃 𑌨	0	4	23	159	262
आदिबुद्धाः	𑌆𑌦𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃	0	4	92	219	311
आदिशान्ता:	𑌆𑌦𑌿𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃	0	4	93	220	312
आदौबुद्ध्वा	𑌆𑌦𑍌𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾	0	4	98	225	316
आधिक्ये	𑌆𑌧𑌿𑌕𑍍𑌯𑍇	0	3	10	89	212
आनन्दभुक्	𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌭𑍁𑌕𑍍	5	0	0	5	37
,,	,,	3	1	3	9	56
आनन्दमय:	𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌃	5	0	0	5	37
आनन्दश्च	𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌶𑍍𑌚	0	1	4	10	58
आश्रयाः	𑌆𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌃	0	2	19	68	186
,,	,,	0	3	16	95	218
इ·	𑌇.					
इदं सर्वं	𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂	0	1	7	15	64
इच्छामात्रं	𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂	0		8	14	67
उ·	𑌉.					
उकारः	𑌉𑌕𑌾𑌰𑌃	10	0	0	28	122
,,	,,	0	1	23	34	138
उत्सेक:	𑌉𑌤𑍍𑌸𑍇𑌕𑌃	0	3	41	120	269
उत्पादस्य	𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯	0	4	38	165	272
उपदेशात्	𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍	0	I	18	25	112

நாகரம்.	கிரந்தம்.	உபநி.	காசி. அத்.	காசி. செ.	ஜெ. செ.	பக்க.
उपलंभात्	உபலம்பாத்	0	4	42	169	276
”	”	0	4	44	171	278
उपाय:	உபாய꞉	0	3	15	94	217
उपायेन	உபாயேந	0	3	42	121	239
उपासनाश्रित:	உபாஸநாஶ்ரித꞉	0	3	1	80	201
उपासनोपदिष्टा	உபாஸநோபதிஷ்டா	0	3	16	95	218
उभयोरपि	உபயோரபி	0	3	11	52	170
उभेहि	உபேஹி	0	4	67	194	294
ऋ.	**ரு.**					
ऋजु	ருஜு	0	4	47	174	280
ए.	**ஏ.**					
एकएव	ஏகஏவ	0	1	1	7	48
एकत्रिंशक	ஏகத்ரிம்ஶக	0	2	26	67	185
एकात्मप्रत्ययसार	ஏகாத்மப்ரத்யயஸார	7	0	0	16	74
एकीभूत:	ஏகீபூத꞉ [வ꞉	5	0	0	5	37
एकोनविंशतिमुख:	ஏகோநவிம்ஶதிமுக꞉	10	0	0	28	122
एतत्	ஏதத்	0	3	48	127	244
”	”	0	4	71	195	296
एतै:	ஏதை꞉	0	3	30	71	189
एवंन	ஏவம்ந	0	4	46	173	280
”	”	0	4	54	151	285
एवमेव	ஏவமேவ	0	4	47	178	280
एवंयो	ஏவம்யோ	0	3	30	71	189
एवंहि	ஏவம்ஹி	0	1	27	39	154
”	”	0	4	19	146	258
एवंहेतु	ஏவம்ஹேது	0	4	54	151	285
एष अन्तर्यामि	ஏஷ அந்தர்யாமி	6	0	0	6	44
एष योनि:	ஏஷயோநி꞉	6	0	0	6	44
एष सर्वज्ञ:	ஏஷஸர்வஜ்ஞ꞉	6	0	0	6	44
एष सर्वेश्वर:	ஏஷஸர்வேஶ்வர꞉	6	0	0	6	44

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உபநி.	காரி.		ஜெ. செ.	பக்க.
			அத்.	செ.		
ओ·	ஓ·					
ओंकार:	ஓம்காரஃ	8	0	0	26	115
,,	,,	12	0	0	35	142
ओंकारोविदित	ஓம்காரோவிதித	0	1	29	41	158
ओंकारं पादशः	ஓம்காரம்பாதஶஃ	0	1	24	36	147
ओमित्येतत्	ஓமித்யேதத்	0	1	7	13	64
क·	க·					
क एतान्	க ஏதாந்	0	2	5	52	170
क तरत्	தரத்	6	4	18	145	258
कल्पयति	கல்பயதி	0	2	12	53	170
कल्पिता	கல்பிதா	0	2	14	55	172
,,	க ,,	0	2	15	56	174
कारणं	காரணம்	0	4	11	138	282
कार्यकारणबद्धा	கார்யகாரணபத்தா	0	1	11	18	93
कार्यकारणतामात्र	கார்யகாரணதாமாத்ர	0	4	52	179	284
काल	கால [வ	0	2	24	65	183
कालात्प्रसूति	காலாத்ப்ரஸூதிம்	0	1	8	14	67
कृतकेन	க்ருதகேந	0	3	22	101	223
कोट्य:	கோட்யஃ	0	4	84	211	305
कोन्वेनं	கோந்வேநம்	0	3	25	104	226
क्रमते	க்ரமதே	0	4	99	226	317
क्रीडार्थं	க்ரீடார்த்தம்	0	1	9	15	70
ग·	க·					
गन्धर्वनगर	கந்தர்வநகர	0	2	31	72	190
गुणा:	குணாஃ	0	2	20	61	179
गृहीतं	க்ருஹீதம்	0	4	35	162	270
ग्रहणग्राहक	க்ரஹணக்ராஹக	0	4	47	174	280
ग्रहणात्	க்ரஹணாத்	0	4	37	164	272
ग्रहोनतत्र	க்ரஹோநதத்ர	0	3	38	117	236

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உபநி.	காரி.		ஜெ. ஸ்.	பக்க.
			அத்.	ஸ்.		
घ.	வ.					
घटादिवत्	வடாதிவத்	0	3	3	82	203
घटादेषु	வடாதேஷு	0	3	4	83	205
घनप्रज्ञः	வநப்ரஜ்ஞ:	0	1	1	7	48
च.	ச.					
चतुर्थ	சதுர்த்தம்.	7	0	0	16	74
चरन्	சரந்	0	4	65	192	293
चलाचल	சலாசல	0	2	37	78	198
चित्तकाला	சித்தகாலா	0	2	14	55	172
चित्तस्पन्दित	சித்தஸ்பந்தித	0	4	72	199	297
चित्तं न	சித்தம் ந	0	4	26	153	265
,, निर्विशेषं	,, நிர்விசேஷம்	0	4	77	199	297
चित्तमिति	சித்தமிதி	0	2	14	65	183
चेतोमुखः	சேதோமுக:	5	0	0	5	37
ज.	ஜ.					
जन्म	ஜந்ம	0	4	58	185	288
जरामरण	ஜராமரண	0	4	10	137	252
जागरितस्थानः	ஜாகரிதஸ்தாந:	3	0	0	8	28
,,	,,	0	1	3	9	56
जाग्रच्चित्त	ஜாக்ரச்சித்த	0	4	66	193	293
जाग्रद्वृत्तावपि	ஜாக்ரத்வ்ருத்தாவபி	0	2	10	51	169
जाताच्च	ஜாதாச்ச	0	4	13	140	254
जातिदोषाः	ஜாதிதோஷா:	0	4	43	170	277
जातिस्तु	ஜாதிஸ்து	0	4	42	169	276
जात्याभासं	ஜாத்யாபாஸம்	0	4	45	172	279
जायमानात्	ஜாயமாநாத்	0	4	21	145	260
जायमानं	ஜாயமாநம்	0	4	11	138	252
जीवात्मनोः	ஜீவாத்மநோ:	0	3	13	92	215
,,	,,	0	3	14	93	216

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உபநி.	காரி. அத்.	காரி. ஶ்லோ.	ஜெ. ஶ்லோ.	பக்க.
जीवंकल्पयते	ஜீவஂகல்பயதெ	0	2	16	57	174
त.	த.					
तत्वमध्यात्मिकं	தத்வமத்யாத்மிகஂ	0	2	38	79	199
तत्वतः	தத்வதஃ	0	3	19	98	221
,,	,,	0	3	27	106	227
तत्वीभूत	தத்வீபூத	0	3	38	79	199
तथाजाग्रत	தயாஜாக்ரத	0	3	29	108	229
,,	,,	0	4	61	188	290
तथाजीवा	தயாஜீவா	0	4	68	195	295
,,	,,	0	4	69	196	295
,,	,,	0	4	70	197	296
तथातदृक्	தயாதத்ருக்	0	4	64	191	292
तथातदस्य	தயாதத்ரஸ்யஂ	0	4	66	193	293
तथाविश्वं	தயாவிஶ்வஂ	0	2	31	72	190
तथास्वप्नं	தயாஸ்வப்நஂ	0	4	41	168	275
तदान	ததாந	0	4	76	203	299
तदेव	ததெவ	0	3	35	114	234
तद्धेतु	தத்தெது	0	4	17	144	257
तस्मादाद्यन्त	தஸ்மாதாத்யந்த	0	2	7	48	166
,,	,,	0	4	32	159	269
तस्मादेवं	தஸ்மாதெவஂ	0	2	36	77	198
तस्मान्न	தஸ்மாந்ந	0	4	28	155	266
तस्यपश्यन्ति	தஸ்யபஶ்யந்தி	0	4	28	155	267
तानयं	தாநயஂ	0	2	7	49	167
तेषामन्यत्र	தெஷாமந்யத்ர	0	4	90	217	310
तेषामात्मा	தெஷாமாத்மா	0	3	11	90	213
तेषामुभयथा	தெஷாமுபயயா	0	3	18	97	220
तेहि	தெஹி	0	4	90	222	313
तैजसः	தைஜஸஃ	4	0	0	4	34
,,	,,	0	1	23	34	138
,, उकारः	,, உகாரஃ	10	0	0	28	122
,, प्रविविक्तभुक्	,, ப்ரவிவிக்தபுக்	0	1	3	9	56

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உபநி.	காரி. அத்.	காரி. செ.	ஜெ. செ.	பக்க
तैजसस्य	தைஜஸஸ்ய	0	1	20	31	133
त्रिषुधामसु	த்ரிஷுதாமஸு	0	1	5	11	59
,,	,,	0	1	22	35	136
द·	த.					
दमः	தம:	0	4	86	213	307
दक्षिणाक्षि	தக்ஷிணாக்ஷி	0	1	1	7	48
दिश इति	திஶ இதி	0	2	24	65	183
दु:खं	து:கம்	0	1	15	22	103
दु:खं विम्रियते	து:கம் விம்ரியதே	0	4	87	209	303
दुर्दर्श	துர்தர்ஶ	0	4	100	227	317
देवस्यैष	தேவஸ்யைஷ	0	1	9	15	70
देवा इति	தேவா இதி	0	2	21	62	180
द्रव्यं	த்ரவ்யம்	0	4	53	180	285
द्वयाभावं	த்வயாபாவம்	0	4	75	202	299
द्वयोः	த்வயோ:	0	3	12	91	214
द्वैतस्य	த்வைதஸ்ய	0	1	13	20	99
द्वैतोपशयः	த்வைதோபஶய:	0	1	5	11	59
ध·	த.					
धर्मा	தர்மா	0	2	25	66	184
धर्माय	தர்மாய	0	4	58	185	288
न·	ந.					
नकश्चित्	ந கஶ்சித்	0	3	48	127	244
,,	,,	0	4	71	198	296
न चोत्पत्तिः	ந சோத்பத்தி:	0	3	32	73	192
न च भूतात्	ந ச பூதாத்	0	4	38	165	272
न ततो	ந ததோ	0	4	49	176	282
,,	,,	0	4	51	178	283
न निद्रां	ந நித்ராம்	0	1	14	21	101
न निर्गता	ந நிர்கதா	0	4	50	177	28 2

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உபநி.	காரி.		ஜெ. ஸெ.	பக்க.
			அத்.	ஸெ.		
,,	,,	0	4	52	179	284
न निरोध	ந நிரோத	0	2	32	73	192
न पृथक्	ந ப்ருதக்	0	2	34	75	196
न प्रज्ञं	ந ப்ரஜ்ஞம்	7	0	0	16	74
न प्रज्ञानघन	ந ப்ரஜ்ஞாநகந	7	0	0	16	74
न बहिःप्रज्ञ	ந பஹிஃப்ரஜ்ஞ	1	0	0	16	74
न भवति	ந பவதி	0	3	21	100	222
न मुमुक्षुः	ந முமுக்ஷுஃ	0	2	32	73	192
न युक्तं	ந யுக்தம்	0	4	34	101	270
न सर्वे	ந ஸர்வே	0	3	5	84	205
न हि साध्यसमः	ந ஹி ஸாத்யஸமஃ	0	4	20	147	259
नाकाशस्य	நாகாஶஸ்ய	0	3	7	86	210
नाजेष्ट	நாஜேஷ்ட	0	4	60	187	289
नात्मभावेन	நாத்மபாவேந	0	2	34	75	196
नात्मानं	நாத்மாநம்	0	1	12	19	96
नानात्वं	நாநாத்வம்	0	3	13	92	215
नान्तःप्रज्ञं	நாந்தஃப்ரஜ்ஞம்	7	0	0	16	74
नाप्रज्ञं	நாப்ரஜ்ஞம்	7	0	0	16	74
नामात्रे	நாமாத்ரே	0	1	23	34	138
नासौविषयः	நாஸௌவிஷயஃ	0	4	59	186	289
नास्त्यसत्	நாஸ்த்யஸத்	0	4	40	167	274
नास्वादयेत्	நாஸ்வாதயேத்	0	3	45	124	241
निग्रहीतस्य	நிக்ருஹீதஸ்ய	0	3	34	113	233
निमित्तंच	நிமித்தஞ்ச	0	4	27	154	266
निमित्तस्य	நிமித்தஸ்ய	0	4	25	152	264
नियतां	நியதாம்	0	2	13	54	171
निर्नमस्कार	நிர்நமஸ்கார	0	2	37	78	198
निर्विकल्प	நிர்விகல்ப	0	2	35	76	197
निवृत्तस्य	நிவ்ருத்தஸ்ய	0	4	25	152	264
निवृत्तेः	நிவ்ருத்தேஃ	0	1	10	17	91
निश्चलं	நிஶ்சலம்	0	3	45	124	241
निश्चितायां	நிஶ்சிதாயாம்	0	2	18	59	177
निश्चितं	நிஶ்சிதம்	0	3	13	92	215
निस्तुति	நிஸ்துதி	0	2	47	78	198
निःस्वधाकार	நிஃஸ்வதாகார	0	2	47	78	198

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உபநி.	காரி. அத்.	காரி. செ.	ஜெ. செ.	பக்க.
नेह	நெஹ	0	3	24	103	225
नोभयतः	நோபயத:	7	0	0	16	74
प.	ப.					
परतन्त्र	பரதந்த்ர	0	4	73	200	297
,,	,,	0	4	74	201	298
परस्परं	பரஸ்பரம்	0	3	17	96	219
पादः प्रथमः	பாத: ப்ரதம:	10	0	0	29	122
,, द्वितीयः	,, த்விதீய:	0	1	23	34	138
,, त्रितीयः	,, த்ரிதீய:	0	1	25	37	149
पादाः इति	பாதா: இதி	0	2	21	62	180
,, मात्राः	,, மாத்ரா:	8	0	0	26	115
पूर्वापर	பூர்வாபர	0	4	21	148	260
प्रकृतिः	ப்ரக்ருதி:	0	4	9	136	251
प्रकृतेः	ப்ரக்ருதே:	0	3	21	100	222
,,	,,	0	4	29	156	267
प्रकृत्याकाश	ப்ரக்ருத்யாகாஶ	0	4	91	218	311
प्रचारः	ப்ரசார:	0	3	34	113	233
प्रणवोब्रह्म	ப்ரணவோப்ரஹ்ம	0	1	25	37	149
प्रणवोह्यपरं	ப்ரணவோஹ்யபரம்	0	1	26	38	151
प्रणवं हि	ப்ரணவம் ஹி	0	1	28	40	156
प्रतिबुद्ध	ப்ரதிபுத்த	0	2	1	42	161
,,	,,	0	4	34	161	270
प्रपञ्चोपशमं	ப்ரபஞ்சோபஶமம்	7	0	0	16	74
,,	,,	12	0	0	35	142
प्रपञ्चोयदि	ப்ரபஞ்சோயதி	0	1	17	24	109
प्रभवःसर्व	ப்ரபவஸ்ஸர்வ	0	1	6	12	61
प्रभवाप्ययौ	ப்ரபவாப்யயௌ	6	0	0	6	44
प्रभातं	ப்ரபாதம்	0	4	81	208	303
प्रविविक्तभुक्	ப்ரவிவிக்தபுக்	4	0	0	4	34
,,	,,	0	1	3	9	56
प्रविविक्तं	ப்ரவிவிக்தம்	0	1	4	10	58

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உ.ப.ஸி.	காரி.		ஜெ. ஸ்.	பக்க.
			அத்.	ஸ்.		
प्रज्ञप्तेः	𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌪𑍍𑌤𑍇𑌃	0	4	24	151	263
,,	,,	0	4	25	152	264
प्रज्ञानघनः	𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨𑌃	5	0	0	5	37
प्रागुत्पत्तेः	𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃	0	3	1	80	201
प्राण इति	𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌇𑌤𑌿	0	2	20	61	179
प्राणादिभिः	𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃	0	2	19	60	178
प्राप्य	𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯	0	4	85	212	306
प्राज्ञः	𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃	5	0	0	5	37
,,	,,	0	1	3	9	56
,,	,,	0	1	23	34	138
प्राज्ञःकारणबद्धः	𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃𑌕𑌾𑌰𑌣𑌬𑌦𑍍𑌧	0	1	11	18	93
प्राज्ञः किंचन	𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨	0	1	12	19	96
,, मकारः	,, 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌃	11	0	0	29	126
फ.	𑌫.					
फलात्	𑌫𑌲𑌾𑌤𑍍	0	4	17	144	257
ब.	𑌬.					
बहिःप्रज्ञः	𑌬𑌹𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃	3	0	0	3	28
,,	,,	0	1	1	7	48
बहिश्चेतः	𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌃	0	2	9	50	168
,,	,,	0	2	10	51	169
बाह्यान्	𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍	0	2	16	57	174
बीजनिद्रा	𑌬𑍀𑌜𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾	0	1	13	20	99
बीजांकुरः	𑌬𑍀𑌜𑌾𑌂𑌕𑍁𑌰𑌃	0	4	20	147	259
बुध्वा	𑌬𑍁𑌧𑍍𑌵𑌾	0	4	78	205	30[illegible]
बुध्वापरं	𑌬𑍁𑌧𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌂	0	4	100	227	317
ब्रह्मज्ञेय	𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯	0	3	33	112	232
भ.	𑌭.					
भगवन्	𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍	0	4	84	211	305

நாகரம்.	கிரந்தம்.	உபநி.	காரி. அத்.	காரி. செ.	ஜெ. செ.	பக்க.
मूलोह	மூலோஹ	0	3	15	94	217
मूर्त	மூர்த்த	0	2	23	64	182
य.	**ய.**					
यच्चान्यत्	யச்சான்யத்	1	0	0	1	13
यतोन	யதோன	0	4	96	223	314
यत्रवर्ण	யத்ரவர்ண	0	4	60	187	289
यत्रसुप्त	யத்ரஸுப்த	5	0	0	5	37
यथाकाय:	யதாகாய:	0	4	36	163	271
यथातत्र	யதாதத்ர	0	2	4	45	164
यथानजायते	யதாநஜாயதே	0	3	2	81	202
यथानिर्मितं	யதாநிர்மிதம்	0	4	70	197	296
यताभवति	யதாபவதி	0	3	8	87	210
यथामाया	யதாமாயா	0	4	59	186	289
,,	,,	0	4	69	196	295
यथास्वप्ने	யதாஸ்வப்னே	0	3	29	108	229
,,	,,	0	4	61	188	290
यथास्वप्नमय	யதாஸ்வப்னமய	0	4	68	195	295
यथैकस्मिन्	யதைகஸ்மின்	0	3	5	84	205
यदानलभते	யதாநலபதே	0	4	76	203	299
यदानलीयते	யதாநலீயதே	0	3	46	125	242
यदिहेतोः	யதிஹேதோ:	0	4	18	145	258
यस्यकस्य	யஸ்யகஸ்ய	0	4	82	209	303
यस्यैवंभवति	யஸ்யைவம்பவதி	0	4	92	219	311
यज्ञा इति	யஜ்ஞா இதி	0	2	21	63	181
यंभावं	யம்பாவம்	0	2	29	70	188
यावत्	யாவத்	0	4	55	182	286
,,	,,	0	4	56	183	287
युगपत्	யுகபத்	0	4	16	143	256
युंजीत	யுஞ்ஜீத	0	1	25	37	149
योगिनः	யோகிந:	0	3	39	118	237
योस्ति	யோஸ்தி	0	4	81	200	297

நாகரம்.	க்ரந்தம்.	உ.பநி.	காரி. அத்.	காரி. செ.	ஜெ. செ.	பக்க.
विषया इति	விஷயா இதி	0	2	21	62	180
विज्ञाने	விஜ்ஞாநே	0	4	50	177	282
,,	,,	0	4	51	178	283
वीतराग	வீதராக	0	2	35	76	197
वीतशोक	வீதஶோக	0	4	78	205	301
वेदा इति	வேதா இதி	0	2	21	63	181
वेदैतत्	வேதைதத்	0	1	5	11	59
वैतथ्यं	வைதத்யம்	0	2	1	42	161
वैतथ्य:	வைதத்ய:	0	2	3	44	163
वैशारद्यन्तु	வைஶாரத்யந்து	0	4	94	221	313
वैश्वानरः	வைஶ்வாநர:	3	0	0	3	28
,, अकार:	,, அகார:	0	1	9	9	56
श.	**ஶ.**					
शान्तं	ஶாந்தம்	7	0	0	16	74
शिवं	ஶிவம்	7	0	0	16	74
,,	,,	12	0	0	35	142
शिव:	ஶிவ:	0	1	29	41	158
ष.	**ஷ.**					
षड्विंश	ஷட்விம்ஶ	0	2	26	67	185
स.	**ஸ.**					
स आत्मा	ஸ ஆத்மா	7	0	0	16	74
स एव	ஸ ஏவ	0	2	12	53	170
स एष	ஸ ஏஷ	0	3	26	105	227
स कषायं	ஸ கஷாயம்	0	3	44	123	241
सकृत् प्रकाशं	ஸக்ருத் ப்ரகாஶம்	0	4	81	208	303
,, विभातं	,, விபாதம்	0	3	36	115	234
सत्र	ஸத்ர	0	4	40	167	274
सतोहि	ஸதோஹி	0	3	27	106	227
सदसत्	ஸதஸத்	0	4	22	149	261

ஆகாரம்.	க்ரந்தம்.	உபநி.	காசி. அத்.	காசி. செ.	ஜெ. செ.	பக்க.
स.	ஸ.					
स्थितौ	ஸ்திதௌ	0	3	9	88	211
स्थूल इति	ஸ்தூல இதி	0	2	23	64	182
स्थूलभुक्	ஸ்தூலபுக்	0	1	3	9	56
,,	,,	0	1	5	11	59
स्थूलांतर्पयते	ஸ்தூலாம்தர்பயதே	0	1	4	10	58
स्वतोवा	ஸ்வதோவா	0	4	22	149	261
स्वभावेन	ஸ்வபாவேந	0	3	22	101	228
स्वप्रयोजन	ஸ்வப்ரயோஜந	0	2	7	48	166
स्वप्नजागरितं	ஸ்வப்நஜாகரிதம்	0	2	4	45	164
स्वप्नदृक्	ஸ்வப்நத்ருக்	0	4	63	190	291
,,	,,	0	4	64	191	292
स्वप्ननिद्रा	ஸ்வப்நநித்ரா	0	1	14	21	101
स्वप्नमाया	ஸ்வப்நமாயா	0	1	7	13	64
स्वप्नमाये	ஸ்வப்நமாயே	0	2	31	72	190
स्वप्नस्थान	ஸ்வப்நஸ்தாந	4	0	0	4	34
,,	,,	10	0	0	28	122
स्वप्नस्थं	ஸ்வப்நஸ்தம்	0	3	47	126	243
स्वप्नवृत्तावपि	ஸ்வப்நவ்ருத்தாவபி	0	2	9	50	168
स्वप्नेच	ஸ்வப்நேச	0	4	36	163	271
स्वसिद्धान्त	ஸ்வஸித்தாந்த	0	3	17	96	219
ह.	ஹ.					
हेतुः	ஹேது:	0	4	23	150	262
हेतोः	ஹேதோ:	0	4	15	142	256
,,	,,	0	4	16	143	256
हेय	ஹேய	0	4	90	217	310
क्ष.	க்ஷ.					
क्षीणे	க்ஷீணே	0	4	55	182	286
,,	,,	0	4	56	183	287
ज्ञ.	ஜ்ஞ.					
ज्ञानेच	ஜ்ஞாநேச	0	4	89	216	309
ज्ञानेन	ஜ்ஞாநேந	0	4	1	128	245
ज्ञानं	ஜ்ஞாநம்	0	4	88	215	308
ज्ञेयाभिन्नेन	ஜ்ஞேயாபிந்நேந	0	4	1	128	245

மாண்டூக்கிய விஷயங்களைக்காட்டும் அகராதி அட்டவணை.

அ

ஆ.

உ.

ஏ.

க.

ச.

हि ஹி :—परमं योमहद्ब्रह्म, तदेतद्ब्रह्म परमं कवीनां, पूर्णमदः पूर்णमिदं ஶ்ருதிகளில் இது ப்ரஸித்தம்.

अयं அயம்=ஜீவர்களுக்கும் கிரியைகளில் ஸ்வாதந்திரியானுபவமிருப்பதால் அவ்விடத்திலும் நியமனஞ் செய்கிறவன் ஒருவன் இருக்கவேண்டுமே எனின் சொல்லுகிறார்.

अयमात्मा ब्रह्म அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம = ப்ரம்மாதிகளிடத்தில் ஆதான கர்த்தாவாக ஆத்மா இருந்தபோதிலும், இந்த ஆத்மா அயம்பிரம்ம அதாவது முன் சொன்ன ஓம்பதவாச்சியமான ப்ரம்மமே, வேறல்லவென்று அர்த்தம்.

सोयं ஸோயம் :—இப்படி சமஸ்த ப்ரணவத்தால் கூறப்பட்டதை உபாசனையின் பொருட்டு நிரூபித்து, இனி அகார, உகார, மகார நாதங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட விசுவாதி பகவத் ரூபங்களின் உபாசனையை மூன்றாவது கண்டத்தில் நிரூபிக்கும் பொருட்டு அந்த ரூபங்களைக் கூறுகிறார்.

सोयं ஸோயம்=சமஸ்த ஓங்காரத்தால் கூறப்படும், அக்ஷரனென்று பெயருள்ளவராயும்; ப்ரம்மாதிகளில் நியாமகனாயிருக்கிற ஆத்மா

चतुष्पात् சதுஷ்பாத்=நான்கு பாதங்கள் அதாவது ஸ்வரூபங்களான அம்சங்கள் எவனுக்கிருக்கின்றனவோ அவன் சதுஷ்பாத் சகல ஜீவர்களையும் நியமனஞ் செய்கிறதினால் அந்தந்த சரீரத்தில் நான்கு ரூபமாக இருக்கிறவன் என்று அர்த்தம்.

இப்படி மாண்டூக்கிய உபநிஷத்தின் முதல் கண்டத்தின் விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
முற்றிற்று.

I - 2 - வது மந்திரம். (த்வைதம்.)

सर्वं हि एतत् ब्रह्म ஸர்வம் ஹி ஏதத் ப்ரஹ்ம :—சர்வம் ஓங்கார ஏவ என்கிற இடத்தில் ஓம் பதத்தால் கூறப்படும் ப்ரம்மம் பூர்ணம் என்று சொல்லப்பட்டது. அது எப்படி பூர்ணமாக இருக்கலாமென்னும் சங்கைக்கு ப்ரமாண பூர்வமாக உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

एतत् ஏதத்=அக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்ட

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=ப்ரம்மம்

सर्वं ஸர்வம்=பூர்ணமாக இருக்கிறது

हि ஹி=[illegible]

परमं योमहद्ब्रह्म, तदेवब्रह्मपरमं कवीनां, पूर्णमदः पूर्णमिदं பரமம் யோ மஹத் ப்ரஹ்ம, ததேவ ப்ரஹ்ம பரமம் கவீநாம், பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் முதலியவைகளில் பிரம்மம் பூர்ணமென்பது பிரசித்தமாயிருக்கிறது.

अयमात्माब्रह्म அயமாத்மா ப்ரஹ்ம :—(அ-கை) ஜீவர்களுக்கு ஹிதாஹிதமான காரியங்களில் ஸ்வாதந்திரியமில்லாததால் அவர்களுக்குள் ஒருவன் நியந்தாவாக இருக்கவேண்டும். அவனுக்கும் பூர்ண குணங்களும் வேண்டியதாகையால் எப்படி ஓம் பதவாச்சியமான பிரம்மமே பூர்ணமென்று சொல்லலாமெனின் இவனே அவ்விடத்திலும் நியந்தா, வேறு ஒருவனுமில்லை என்று சொல்லுகிறார். பிரம்மாதிகளை நியமனஞ் செய்கிறவனும் விஷ்ணுவே தவிர வேறில்லை.

अयं आत्मा அயம் ஆத்மா= ஸ்ரீ பிரம்மா இவர்களிடத்தில் ஆதாரதி கர்த்தாவாக (பிரவித்தல் முதலிய காரியங்களைச் செய்விக்கிற) ஆத்மா எவனோ அவன் ब्रह्म ப்ரஹ்ம=மேற் கூறிய ஓம் பதவாச்சியமான பிரம்மமே, வேறு ஒன்று மல்ல என்பது கருத்து.

सोयमात्माचतुष्पात् ஸோயமாத்மா சதுஷ்பாத்:—(அ-கை) இவ்விதமாக சம்பூர்ண பிரணவத்தால் பிரதிபாதிக்கக்கூடிய பிரம்மத்தை உபாசனையின் பொருட்டு நிரூபணம் செய்து, இந்த மந்திரத்தில் அந்த பிரணவத்தின் அம்சங்களான அகார உகார மகார நாதங்களால் பிரதிபாத்தியமான விசுவன், தைஜஸன், பிராஞ்ஞன், துரீயன் இவர்களாகிற பகவத் ரூபங்களின் உபாசனையை மூன்முவது கண்டத்தில் கூறுவதற்காக அந்த ரூபங்களை இவ்விடத்தில் கூறுகிறார்.

सोयं ஸோயம் =சம்பூர்ணமான் ஓம் பதத்தால் கூறப்படும் அக்ஷரமென்றும் பெயருள்ள ஸ்ரீ பிரம்மா முதலானவர்களிடத்தில் நியாமகனுக இருக்கிற

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா

चतुष्पात् சதுஷ்பாத்=நான்கு அம்சங்களையுடையவன். சர்வ ஜீவநியாமகனுக அந்த தேகங்களில் விசுவாதி நான்கு ரூபமாக இருக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

பிரமாண வாக்கியம் :—

पूर्णस्तु हरिरेवैको नान्यत्पूर्णं कदाचन ।
[illegible] ।
[illegible] ।

अभिमानात्तु जीवानां न कालातीता भवेत् ।
मुक्तानामपिपूर्वत्र कालसंबन्ध ईरितः ।
पूर्णत्वेच सदाविष्णोः प्रसिद्धं सर्ववेदतः ।
सोयं विष्णूरमाब्रह्म रुद्रानन्तादि नस्सदा ।
आदानादनकर्तृत्वादात्मा तेषामगोचरः ।
इति मंडूकरूपी सन्ददर्शवरुणः श्रुतिम् ॥ (इति हरिवंशेषु)

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌹𑌰𑌿𑌰𑍇𑌵𑍈𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ।
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍀𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌕𑌾𑌲𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌹𑌿𑌮𑍋𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍀𑌤𑌤𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ।
𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌲𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌈𑌰𑌿𑌤𑌃 ।
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂𑌚𑌸𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌤𑌃 ।
𑌸𑍋𑌯𑌂𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍂𑌰𑌮𑌾𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿 𑌨𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 ।
𑌆𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑌨𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌗𑍋𑌚𑌰𑌃 ।
𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌰𑍂𑌪𑍀 𑌸𑌨𑍍𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥
(𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌰𑌿𑌵𑌂𑌶𑍇𑌷𑍁)

3. உபநிஷத்தின் மூன்றாவது மந்திரம். (அத்வைதம்.)

जागरितस्थानो बहिः प्रज्ञः सप्ताङ्ग एकोनविंशतिमुखः स्थूलभुग्वैश्वानरः प्रथमः पादः ॥ 3 ॥

𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍋 𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌭𑍁𑌗𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌃 ॥ 3 ॥

प्रथमः 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃=முதலாவதான
पादः 𑌪𑌾𑌦𑌃=பாதம்
वैश्वानरः 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃=வைசுவாநரன்
(सः 𑌸𑌃 = இந்த வைசுவாநரன்)

जागरितस्थानः 𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌃 = ஜாக்கிராவஸ்தையை உடையவன்.

बहिः प्रज्ञः 𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃=தனக்கு பின்னமான பாஹ்ய விஷயங்களில் பிரஞ்ஞை யுடையவன்

सप्ताङ्गः 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑌃= ஏழு அங்கங்களுள்ளவன்

एकोनविंशतिमुखः 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌮𑍁𑌖𑌃 = பத்தொன்பது

ச-பா :—ஆத்மா நான்கு பாதங்களுள்ளது எப்படி [23] என்பது இனி கூறப்படுகிறது.

जागरितस्थानः ஜாகரிதஸ்தாநஃ=இவன் ஜாக்கிராவஸ்தையில் அபிமானமுள்ளவன்.

बहिःप्रज्ञः பஹிஃப்ரஜ்ஞஃ = மேலும் தனக்கு பின்னமான பாஹிய விஷயங்களில் பிரஞ்ஞையுள்ளவன், [24] ஆதாவது அவித்தையாலுண்டான [25] பிரஞ்ஞை பாஹிய விஷயங்களை விஷயமாக்குகிறது போல் காணப்படுகிறது.

सप्ताङ्गः ஸப்தாங்கஃ=இவன் ஏழு அங்கங்களோடு கூடினவன் (1) தேஜோமயமான ஸ்வர்க்கலோகம் சிரசு (2) அநேக வர்ணங்களுடன் கூடின சூரியன் கண் (3) அநேகபிரகாரமாய் வீசும் காற்று பிராணன் (4) விஸ்தார குணமுடைய ஆகாசம் தேகத்தின் மத்திய பாகம் (5) அன்னத்திற்கு ஹேதுவான ஜலமே மூத்திரஸ்தானம் (6) பூமியே பாதம் (7) அக்கினி ஹோத்திர கற்பனைக்கு அங்கமான ஆஹவனீயாக்கினியே முகம் ஆக ஆத்மா இவ்வேழு அங்கங்களோடு கூடியிருக்கிறான்.

एकोनविंशतिमुखः ஏகோநவிம்ஶதிமுகஃ=இவன் 19-முகங்களுள்ளவன். ஆதாவது ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, மனது, புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் ஆகிய அந்தக்கரணபேதம் நான்கு ஆக இந்த பத்தொன்பது வழிகள் மூலமாக ஞானமும் அனுபவமும் சித்திக்கிறபடியால் இவைகள் முகங்கள் போலிருக்கின்றன.

---

23. ஆத்மாவுக்கு இரண்டுபாதங்களே யில்லையே, நான்கு பாதங்களிருப்பதாக எப்படிச்சொல்லலாம். வாஸ்தவத்தில் பாதங்களே யில்லாவிட்டாலும் சாத்தியசாதனரூபமாக அவைகளை கற்பிப்பதில் விரோதமில்லை என்னும் அபிப்பிராயத்துடன் முதல் பாதத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

24. பிரஞ்ஞை என்பது புத்தி. அது உள்ளே யிருக்கிறது என்பது பிரசித்தம். பாஹிய விஷயங்களில் இருக்கிறதாக எப்படிச் சொல்லலாம். சைதன்னிய ரூபமான பிரஞ்ஞை வெளிவிஷயத்தில் விளங்குகிறதில்லை ஏனெனின் அது விஷயத்தை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. ஆனால் புத்தி ரூபமான பிரஞ்ஞை பாஹியவிஷயத்தில் விளங்குகிறது.

25. பாஹிய விஷயமே வாஸ்தவத்திலில்லாமலிருக்க அந்த பிரஞ்ஞை பாஹியவிஷயத்தில் விளங்குவதாகஎப்படிச் சொல்லலாம்? ஸ்வரூபமான பிரஞ்ஞை வாஸ்தவத்தில் வெளிவிஷயத்திலில்லாவிட்டாலும் புத்திவிருத்திரூபமான பிரஞ்ஞை அஞ்ஞானத்தால் பாஹியவிஷயத்தை விஷயமாக்குகிறது. இந்த புத்திவிருத்தியும் வாஸ்தவத்தில் பாஹியவிஷயத்தை விஷயமாக்கவில்லை. ஏனெனின் தானுமில்லை, விஷயமும் கற்பிதம். ஆகையால் புத்திவிருத்தியான பாஹிய [illegible]
[illegible]பிக்கிறதாகச் சொல்[illegible]

स्थूलभुक् ஸ்தூலபுக் :—மேற்கூறிய முகங்கள் மூலமாக ஸ்தூல சப்தாதிகளை அனுபவிக்கிறபடியால் ஆத்மா (வைசுவாநரன்) ஸ்தூல புக் எனப்படுகிறான்.

वैश्वानरः வைஶ்வாநர: = (விசுவ) சமஸ்தமான (நரர்களுக்கும் அவர்களுடைய நாநாவிதமான தர்மாதர்மகர்மானுசாரமாக கர்மபலனைக் கொடுக்கிறவன். ஆகையால் விசுவாநரன் என்று பெயருள்ளவன் அல்லது விசுவ=சகலமான, நர=மனிதன் (பிண்டம்) அதாவது சகலஸ்வரூபத்தைவிட வேறாகாத விராட் விசுவாநரன். [26] விசுவாநரனே வைசுவாநரன்.

प्रथमः पादः ப்ரத²ம: பாத³: :—இந்த வைசுவாநரன் முதல் பாதம். இனிவரும் மூன்று பாதங்களின் ஞானம் இதனால் தான் உண்டாவதால் இவன் முதல் [27] பாதமாக சொல்லப்பட்டான்.

अयमात्मा ब्रह्म चतुष्पात् அயமாத்மா ப்ரஹ்ம சதுஷ்பாத் என்கிற வாக்கியத்தினால் பிரத்தியகாத்மாவை நான்கு பாதங்களுடன் கூடியிருப்பதாக சொன்ன சந்தர்ப்பத்தில் சுவர்க்க லோகாதிகளுக்கு சிரசு முதலிய அங்கங்களை எப்படி பிரஸ்தாபிக்கலாம். இந்த விவரத்தை கூறினதில் தோஷமில்லை; ஏனெனின் ஆத்தியாத்மிக ஆதிதெய்விக பிரபஞ்சமெல்லாம் விராட் முதலான நான்கு பாதங்களுடன்கூடியிருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி சமஸ்தப் பிரபஞ்சமும் நாசமடைந்தபின் அத்வைதமே சித்திக்கிறது. சமஸ்தத்திலுமிருக்கிற ஆத்மா ஒன்றே என்று பார்க்கப் பட்டவனாவான். சமஸ்த பூதங்களும் ஆத்மாவிலிருக்கின்றன என்று அறியப்பட்டதாக ஆகும் यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानुपश्यति யஸ்து ஸர்வாணி பூ⁴தாநி ஆத்மந்யேவாநுபஶ்யதி = (ஈசாவாசியம் 6-வது மந்திரம் முதலிய சுருதிகளின் அர்த்தம் சொன்னதாக ஆகும். இல்லாவிடின் ஆத்மா ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் வெவ்வேறு என்று சாங்கியர்கள் சொல்லுவது போல் பாவிக்கவேண்டியதாக வரும். அப்போது சகல சுருதிகளால் பிரதிபாதிக்கப்

---

26. ஜாக்கிராவஸ்தையுடன் கூடின மனிதர்கள் அநேக ரூபமாயிருப்பதால் ஆத்மாவை வைசுவாநரன் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? சமஸ்தமான பிண்டங்களின் ஸ்வரூபத்துக்கு சமஷ்டியான விராட் என்று பெயர். அந்த விராட்டைவிட ஜீவர்கள் வேறாகாததால் ஆத்மாவை வைசுவாநரன் என்று சொல்லலாம்.

27. விசுவன் தைஜஸனிடமிருந்து உண்டாவதால் தைஜஸனை முதல் பாதமாகச் சொல்லவேண்டுமே எனின், லயசிந்தனுக்கிரமப் பிரகாரத்தில் விசுவனை தைஜஸனிடத்தில் லயம் செய்யவேண்டியதாக இருப்பதால் வைசுவாநரன் முதல் பாதம் என்று கூறப்பட்டது. உற்பத்திக்கிரமத்தை உத்தேசித்து கூறப்படவில்லை.

பட்ட அத்வைதம் ஸித்திக்காமற்போகும். ஆனால் சகல உபநிஷத்துக்களுக்கும் சகல தேசங்களிலுமிருக்கிற ஆத்மா ஒன்று என்று பிரதிபாதிக்கிறதில் இஷ்டம். ஆகையால் ஆத்யாத்மிகமான பிரத்தியகாத்மாவும், ஸ்வர்க்கலோகம் முதலியவைகளை அங்கங்களாக உடைய ஆதிதைவிகமான விராடாத்மாவும் ஒன்று என்ற அபிப்பிராயத்தால் சப்தாங்க வசனத்தைக் கூறினது யுக்தமே मूर्धा ते व्यपतिष्यति மூர்தா தே வ்யபதிஷ்யதி = (சாந்தோக்யம்) எதையும் ஆத்மாவுக்குத் தனியாக உபதேசித்தால் உன் தலை விழுந்து போகும் என்னும் சுருதியும் இதையே சொல்லுகிறது. விராட்டும் விசுவனும் ஒன்று என்று சொன்னதினால் ஹிரணிய கர்ப்பனும் தைஜஸனும் ஒன்று என்றும் அவ்வியாகிருதனும் பிராஞ்ஞனும் ஒன்று என்றும் அறிய வேண்டியது 28

மதுப்பிராமணத்தில் (பி - IV - 5) यश्चायमस्यां पृथिव्यां तेजोमयोऽमृतमयः पुरुषो यश्चायमध्यात्मम् யஶ்சாயமஸ்யாம் ப்ருதிவ்யாம் தேஜோமயோ ம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் (பிருதிவியிலிருக்கிற தேஜோமயமும், அமிருதமய புருஷன், பிரத்தியகாத்மாவும் இதுவே) என்று சொல்லியிருப்பதால் இந்த ஐக்கியம் அவ்விடத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸுஷுப்திக்கும அவ்வியாகிருதத்துக்கும் வித்தியாசமில்லாதபடியால் இரண்டுமொன்றுதான் ஆகையால் சகல துவைத நாசத்தால் அதுவைதமே ஸித்திக்கிறது. ஆகையால் தத்துவ ஞானத்தாலும் ஆசாரியோபதேசத்தாலும் தத்துவ ஞானத்திற்கு பிரதி பந்தங்களாகிய மானஸப்பிர பஞ்சமாகிய துவைதம் நிவிர்த்தியானவுடன் அத்வைதமே மிஞ்சுகிறதென்கிறது ஸித்தம்.

2 - வது கண்டம். 1 - வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்.)

ஈ—பா :—

அ-கை :—மேற்சொன்ன நான்கு பாதங்களை விஸ்தாரமாக கூறுகிறார்.

जागरितस्थान: ஜாகரிதஸ்தாந:=ஜாக்கிரதசையை உண்டுபண்ணுகிறவன் என்று அர்த்தம். ஏனெனில் =जागरिते ब्रह्म ஜாகரிதே ப்ரஹ்ம என்கிற சுருதியில் பிரம்மசப்தம் அநிருத்தனே ஜாக்கிரதசையின் நிர்வாஹகன் என்று கூறுகிறது.

---

28. விசுவனும் விராட்டும் ஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தின் அபிமானிகளானதால் ஒன்று என்றும் தைஜஸனும் ஹிரண்ணிய கர்பனும் ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்ச அபிமானிகளானதால் ஒன்று என்றும் பிராஞ்ஞன் ஸுஷுப்தியில் தன்னிடத்தில் சகலத்தையும் லயப்படுத்தி தான் நிர்விசேஷமா யிருப்பதாலும் பிராஞ்ஞனும் அவ்வியாகிருத பிரளய காலத்தில் சகலத்தையும் தன்னிடத்தில் லயப்படுத்தி தான் நிர்விசேஷமா யிருப்பதாலும் பிராஞ்ஞனும் அவ்வியாகிருதனும் ஒன்று என்று அறியவேண்டும்.

बहिः प्रज्ञः பஹி: ப்ரஜ்ஞ:=வெளியிலுள்ள ரூபாதி விஷயமான ஞானமுடையவன்.

सप्ताङ्गः ஸப்தாங்க:=ஏழு அங்கங்களோடு கூடினவன். அதாவது வைசுவாநர வித்தையில் சொல்லப்பட்ட சுவர்க்கம், சூரியன், வாயு, ஆகாசம், ஜலம், பிருதிவீ, இவைகளாகிற தலை, கண். பிராணன், நடுஉடல், உபஸ்தம், கால் ஆகிய ஆறு அங்கங்களும் ஜீவனுமாகிய ஏழாவது அங்கமும் ஆக இவைகளையுடையவன்.

एकोनविंशतिमुखः ஏகோநவிம்சதிமுக:=ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, பிராணன் ஐந்து, அந்தக்கரணம் நாலு, ஆக பத்தொன்பது முகங்களோடு கூடினவன் இவைகளெல்லாம் ஜீவன் மூலமாக அதிஷ்டானங்கள் என்று அறியவேண்டியது.

स्थूलभुक् ஸ்தூலபுக்=ரூபாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கிறவன், ऋतं पिबन्तौ ருதம் பிபந்தௌ (கட-I-3-1) என்கிற சுருதியில் ஜீவன் கர்மபலத்தை அனுபவிக்கும்படி செய்கிற பரமாத்மாவை பானம் பண்ணுகிறவன் என்று சொல்லியிருப்பதுபோல். ஜாக்கிறதபிமானிக்கு ரூபாதி விஷய ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியால் அநிருத்தனே ஸ்தூலபுக் என்று அறியவும்.

वैश्वानरः வைச்வாநர:=எல்லாரையும் பிரேரணை செய்கிறவனாக எவனிருக்கிறானோ அவன் ஓங்காரத்தின் முதலாவது பாதம் உ.

௩—பா.

அ—கை:—அந்த பாதங்களுக்கு ஸ்தானங்கள் எவை வியாபாரமென்ன. ரூபங்கள் எப்படிப்பட்டவை. புஜிக்கத்தக்கவை எவை, பெயரென்ன இந்த கேள்விகளுக்கு கிரமமாக உத்தரஞ் சொல்லுகிறார்.

जागरितस्थानः ஜாகரிதஸ்தாந:=எந்த விடத்திலிருந்து ஜீவன் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அந்த ஸ்தானத்துக்கு ஜாகரிதமென்று பெயர். அதுவே சக்ஷுஸ் அந்த சக்ஷுஸை ஸ்தானமாக உடையவன்.

बहिः प्रज्ञः பஹி: ப்ரஜ்ஞ:=வெளியிலுள்ள விஷயங்களை தெரியப்படுத்துகிறவனும் அறிகிறவனுமிருக்கிறவன்

सप्तांगः ஸப்தாங்க:=நாலு கைகள், இரண்டு பாதங்கள், யானைமுகமாயிருப்பதால் துதிக்கை ஆக ஏழு அங்கங்களையுடையவன்.

एकोनविंशतिमुखः ஏகோநவிம்சதிமுக: = மத்தியில் யானைமுகமும், இரண்டு பக்கங்களிலும் ஒன்பது ஒன்பது மனுஷிய முகங்களும் ஆக பத்தொன்பது முகங்களையுடையவன்.

स्थूलभुक् ஸ்தூலபுக் = ஸ்தூலமான போகங்களை புஜிக்கிறவனும், புஜிக்கும்படி செய்கிறவனுமாயிருக்கிறவன்.

वैश्वानरः வைஶ்வாநர:=(विश्यते=गम्यते, ज्ञायते सर्वैः விஶ்யதே=கம்யதே, ஜ்ஞாயதே ஸர்வை:) எல்லாராலும் அடையத் தகுந்தவனும் அறியத்தகுந்தவனுமாயிருக்கிறவன். அல்லது विश्वं விஶ்வம் என்றால் எல்லாராலும் அறியக்கூடிய ஸ்தூலவஸ்து. அதை புஜிக்கிறபடியால் அதின் சம்பந்தத்தோடு கூடினவன் वैश्वः வைஶ்வ: नरः நர: = नरीयते நரீயதே = நாசத்தை அடையாதவன் ஆகவே वैश्वश्चासौ नरश्च=वैश्वानरः வைஶ்வஶ்சாஸௌ நரஶ்ச=வைஶ்வாநர: இப்படிப்பட்ட வைசுவாநரன் प्रथमः पादः ப்ரதம: பாத: = சகல தேசங்களிலும் ஆதாரம் கர்த்தாவாக இருக்கிற ஆத்மாவுக்கு முதல் ரூபமென்று அர்த்தம். ॥ 3 ॥

௪-வது மந்திரம். [illegible]

அ-கை :—அந்த அம்சங்கள் எவை அவர்களுடைய ஸ்தானங்கள் எவை. வியாபாரங்கள் எவை. ரூபங்கள் எப்படிப்பட்டவை. அவர்களுக்கு போக்யம் எது. இவைகளை யெல்லாம் இப்போது சொல்லுகிறார்.

जागरितस्थानः ஜாகரிதஸ்தாந:=எந்த இடத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அந்த இடம் ஜாகரிதம் அதாவது சக்ஷுஸ். அதையே ஸ்தானமாக உடையவன் ஜாகரிதஸ்தான: கண்ணை ஸ்தானமாக உடையவன்.

बहिः प्रज्ञः பஹி: ப்ரஜ்ஞ: பஹி: என்கிற சப்தம் பாஹ்ய பதார்த்தத்தைக் கூறுகிறது. பிரஞ்ஞ: என்னும் பதம் பிரஞ்ஞையை உண்டு பண்ணுகிறவனைக் கூறுகிறது. ஆகவே பாஹ்ய பதார்த்தத்தின் ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகிறவன் என்பது அர்த்தம்.

सप्ताङ्गः ஸப்தாங்க:=நான்கு கைகள், இரண்டு பாதங்கள், யானை முகமுள்ளவனானபடியால் துதிக்கை ஒன்று ஆக ஏழு அங்கங்களுடன் கூடினவன்.

एकोनविंशतिमुखः ஏகோநவிம்ஶதிமுக: = நடுவிலிருக்கிற முகம் யானை முகம்போலிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஒன்பது மனுஷ்ய முகம்போலிருக்கிறது. ஆகவே பத்தொன்பது முகங்களுள்ளவன்.

स्थूलभुक् ஸ்தூலபுக்=ரூபமான ஸ்தூலபோகங்களை புஜிக்கிறவன்.

वैश्वानरः வைஶ்வாநர꞉=விசுவமென்றால் எல்லாராலும் அறியத்தகுந்த ஸ்தூல வஸ்து. அதை புஜிக்கிறவன் வைசுவன். நர னென்றால் நாசமற்றவன். ஆகவே ஸ்தூல வஸ்துவை புஜிக்கிறவனும் நாசமற்றவனாயு மிருக்கிறவன்.

प्रथमः पादः ப்ரத²ம꞉ பாத³꞉=முதலாவது அம்சம் சர்வ தேகங்களில் ஆதாரம் முதலிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிற ஆத்மாவின் முதல் ரூபம் என்று அர்த்தம். ॥ 3 ॥

---

4. உபநிஷத்தின் 4-வது மந்திரம் அத்வைதம்.

स्वप्नस्थानोऽन्तःप्रज्ञः सप्ताङ्ग एकोनविंशतिमुखः प्रविविक्तभुक्तैजसो द्वितीयः पादः ॥ 4 ॥

ஸ்வப்நஸ்தா²நோऽந்த꞉ப்ரஜ்ஞ꞉ ஸப்தாங்க³ ஏகோநவிம்ஶதிமுக²꞉ ப்ரவிவிக்தபு⁴க்தைஜஸோ த்³விதீய꞉ பாத³꞉ ॥ 4 ॥

स्वप्नस्थान; ஸ்வப்நஸ்தா²ந꞉=ஸ்வப்நாவஸ்தையை ஸ்தானமாயுடையவன் (அதாவது அதில் அபிமான முடையவன்)

अन्तः प्रज्ञः அந்த꞉ ப்ரஜ்ஞ꞉=உள்ளே பிரஞ்ஞையை யுடையவன்

सप्ताङ्गः ஸப்தாங்க³꞉=ஏழு அங்கங்களுடையவன்

एकोनविंशतिमुखः ஏகோநவிம்ஶதிமுக²꞉=பத்தொன்பது முகங்களுடையவன்

प्रविविक्तभुक् ப்ரவிவிக்தபு⁴க்=மிகவும் சூட்சுமங்களான பதார்த்தங்களை அனுபவிக்கிறவன்

तैजसः தைஜஸ꞉=தைஜஸன்.

द्वितीयः த்³விதீய꞉=இரண்டாவதான

पादः பாத³꞉=பாதம்

ச-பா :—स्वप्नस्थानः ஸ்வப்நஸ்தா²ந꞉=இந்த தைஜஸனாகிற திர்ஷ்டாவுக்கு[29] ஸ்வப்நம் ஸ்தானமாயிருப்பதால் அதாவது நான் என்னுடையது என்கிற அபிமானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதால ஆத்மா ஸ்வப்நத்தை அறிகிறான்.

अन्तः प्रज्ञः அந்த꞉ப்ரஜ்ஞ꞉=ஜாக்கிரத் காலத்திலிருக்கிற பிரஞ்ஞையானது அநேக சாதனங்களுடன் கூடியும், விஷயங்கள் மனதின் கற்பனையாகமட்டுமிருந்தும் அவைகள் தனக்கு வெளியேயிருப்பதாக பாவித்தும், அவைகளின் சம்ஸ்காரத்தை தன் மனதில் சேர்ப்பிவிக்கிறது. சித்திரமடங்கிய வஸ்திரம்[30] போல் இப்

---

29. ஆத்மாவின் விசுவனாகிய முதல் பாதத்தைக் கூறி இனி தைஜஸனாகிய இரண்டாவது பாதத்தைக் கூறுகிறான்.

30. ஜாக்கிரத்தின் வாசனையுடன் கூடின மனது ஸ்வப்நத்தில் ஜாக்கிறத் போலிருக்கிற தென்பதற்கு திருஷ்டாந்தம். துணியில் சித்திரத்தை எழுதினால் அணியாமை [illegible] போ

படி ஸம்ஸ்காரமடைந்த மனதானது பாஹ்ய சாதனங்களை அபே க்ஷிக்காமல் அவித்தை காமங்களால் பிரேரணை செய்யப்பட்டு ஜாக்கிரத்போல் விளங்குகிறது.

अस्य लोकस्य सर्वावतो मात्रामापादेयत्

அஸ்ய லோகஸ்ய ஸர்வாவதோ மாத்ராமாபாதாய

அதாவது இந்த லோகத்தின் சமஸ்தமான அனுபவங்களின் வாசனைகளை கிரகித்துத் தூங்குகிறான் என்று பிருஹதாரணிக சுருதி சொல்லுகிறது.

முண்டகோபநிஷத்தும் परेदेवमनसि एकीभवाति பரேதேவே மனஸி ஏகீபவதி முதல் अत्रएषदेवः स्वप्नेमहिमानं अनुभवाति அத்ரைஷதேவஸ் ஸ்வப்னே மஹிமானம் அனுபவதி வரையில் இந்த அர்த்தத்தையே கூறுகிறது.

இந்திரியங்கள் ~~அபிப்ராயிக்கு~~ இன்றி உள்ளிருக்கும் மனதின் வாசனா ரூபமான பிரஞ்ஞை ஸ்வப்னத்தில் எவனுக்கு இருக்கிறதோ அவன் அந்த : பிரஞ்ஞன்.

तैजसः தைஜஸஃ=விஷயங்களில்லாமலிருக்க கேவல பிர காசஸ்வரூபமான பிரஞ்ஞையில் விஷயங்களின் வாசனை எவனுக் குத் தோன்றுகின்றதோ அவன் தைஜஸன்.

प्रविविक्तभुक् ப்ரவிவிக்தபுக்=விசுவனுக்கு விஷயத்தோடு கூடின ஸ்தூல பிரஞ்ஞை போக்ஜியமாயிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் கேவ லம் வாசனாமயமான பிரஞ்ஞை போக்ஜியமாயிருக்கிறது. ஆகை யால் வாசனாமயமான சூட்சுமபோகத்தை யுடையவன் என்று அர்த்தம். மற்றது எல்லாம் முன்சொன்னபடியே. இரண்டாவது பாதம் தைஜஸன். ॥ 4 ॥

2-வது கண்டம் 2-வது மந்திரம் (விசிஷ்டாத்வைதம்.)

ஸ்ரீ பா:—

स्वप्नस्थानः अन्तः प्रज्ञः ஸ்வப்னஸ்தாநஃ அந்தஃ ப்ரஜ்ஞஃ=ஸ்வப்னத் தில் உண்டான வஸ்துக்கள் ஜாக்கிர காலத்திலிருக்கிற வஸ்துக் கள்போல் பிறர்களுடைய அனுபவத்துக்கு விஷயமாகமாட்டா. ஆகையால் அந்த வஸ்துக்களை அனுபவிக்கும்படி செய்கிறவன் பிரத்யும்நன் அவன் அந்த : பிரஞ்ஞன் எனப்படுகிறான்.

सप्ताङ्गः ஸப்தாங்கஃ=ஸ்வப்னத்தில் ஈசுவரனால் சிருஷ்டிக்கப் பட்ட ஸ்வர்க்கம் சூரியன் முதலிய ஏழு அங்கங்களோடு கூடின வன்.

एकोनविंशतिमुखः ஏகோநவிம்ஶதிமுகஃ = ஸ்வப்நத்தில் ஈசுவரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், ஞானேந்திரியங்கள், அக்காலத்தில் லயத்தை அடையாமலிருக்கிற அந்தக்கரணங்கள் நான்கு ஆக பத்தொன்பது முகங்களை உடையவன்.

प्रविविक्तभुक् ப்ரவிவிக்தபுக் = தனியே அனுபவிக்கிறவன் ஸ்வப்நபதார்த்தங்கள் அந்தந்த புருஷனால் மட்டும் அனுபவிக்கப்படுகிறபடியால் ஸ்வப்ந தசையை அடைந்த ஜீவன் தனிமையில் அனுபவிக்கிறவனாயிருக்கிறான். அந்த ஜீவனுக்கு அதிஷ்டாதாவான तैजसः தைஜஸஃ தைஜஸ சப்தத்தால் கூறப்படும் பிரத்யும்னனையும் பிரவிவிக்தபுக் என்று அறியவேண்டும். மற்றவர்களால் அறியப்படாததாயும் அதிசூக்ஷ்மமாகவுமிருக்கிற பதார்த்தங்களை சொப்பனத்தில் அதிஷ்டாதாவான பிரத்யும்னன் தேஜஸ்போல் பிரகாசம் செய்கிறபடியால் தைஜஸன் என்று சொல்லப்படுகிறான். (4)

ஸூ. பா.

स्वप्नस्थानः ஸ்வப்நஸ்தாநஃ = ஜீவன் எந்த இடத்திலிருந்து ஸ்வப்நத்திலுண்டான பதார்த்தங்களை பார்க்கிறானோ அது ஸ்வப்நத்திற்கு ஸ்தானம். அதையே ஸ்தானமாக உடையவன் கண்ட தேசத்திலிருக்கிறவன்.

अन्तः प्रज्ञः அந்தஃ ப்ரஜ்ஞஃ = உள் பிரஞ்ஞையுள்ளவன். அதாவது வெளியிலிருக்கிற விஷயானுபோகத்தின் வாசனையாலுண்டான பதார்த்தங்களை அறியப்படுத்துகிறவனையும் அறிகிறவனையுமிருக்கிறவன்.

दृष्टञ्चा दृष्टञ्च श्रुतञ्चाश्रुतञ्चानुभूतञ्चा ननुभूतञ्च सर्वं पश्यति த்ருஷ்டஞ்சா த்ருஷ்டஞ்ச ஶ்ருதஞ்சா ஶ்ருதஞ்சா நுபூதஞ்சா நநுபூதஞ்ச ஸர்வம் பஶ்யதி = பார்க்கப்பட்டதையும் பார்க்கப்படாததையும் கேட்கப்பட்டதையும் கேட்கப்படாததையும் அனுபவித்ததையும் அனுபவிக்கப் படாததையும் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான் என்று சுருதி சொல்லியிருப்பதால் இவ்விடத்தில் ஸ்வப்ந பதார்த்தங்கள் ஜாக்கிறத்வாசனையால் உண்டாகின்றனவென்று பெரும்பான்மையாகச் சொல்லப்பட்டது.

सप्तांगः ஸப்தாங்கஃ = ...

एकोनविंशतिमुखः ஏகோநவிம்ஶதிமுகஃ = முன்போலவே அர்த்

~~प्रविविक्तभुक् ப்ரவிவிக்தபுக் = பாஹ்ய விஷயங்களைவிட வேறான~~ சொப்பன பதார்த்தங்களை புஜிக்கிறவன், புஜிக்கும்படி செய்கிறவன்.

तैजस: தைஜஸ: = தேஜோமயமான சித்தத்திலிருப்பதால் அப்பெயருள்ளவன்.

द्वितीय: पाद: த்விதீய: பாத: = அவன் ஆத்மாவுக்கு இரண்டாவது பாதம் அதாவது ரூபம் எனப்படுகிறான். ॥ 4 ॥

I - 4 - வது மந்திரம். (த்வைதம்)

स्वप्नस्थान: ஸ்வப்நஸ்தாந: = எந்த இடத்திலிருந்து ஜீவன் ஸ்வப்நத்திலுண்டாகும் பதார்த்தங்களைப் பார்க்கிறானோ அது ஸ்வப்நம். அதை ஸ்தானமாக உடையவன் ஸ்வப்நஸ்தானன் கண்ட தேசத்திலிருக்கிறவன் என்று அர்த்தம்.

अन्त: प्रज्ञ: அந்த: ப்ரஜ்ஞ: = அந்த: என்னும் பதம் பாஹ்ய வஸ்து விஷய ஞானத்தாலுண்டாகும் வாசனா பரிணாமத்தைக் கூறுகிறது. பிரஞ்ஞ: என்னும் பதம் ஞானத்துடன் கூடினவனைக் கூறுகிறது. ஆகவே வாஸனாமய பதார்த்தத்தை அறியும்படிச் செய்கிறவனும் அறிகிறவனுமான தானும், அந்த : பிரஞ்ஞன் என்பதின் அர்த்தம்.

सप्तांग एकोनविंशति मुख: ஸப்தாங்க ஏகோநவிம்ஶதிமுக: = முன் போலவே அர்த்தம். ॥ 4 ॥

प्रविविक्तभुक् ப்ரவிவிக்தபுக் = பாஹ்ய பதார்த்தங்களைவிட வேறான வாசனாமய ஸ்வப்ந வஸ்துக்களை ஜீவனை புஜிக்கும்படி செய்கிறான். தானும் புஜிக்கிறான் (அறிகிறான்)

तैजस: தைஜஸ: = தேஜோமயமான சித்தத்திலிருப்பதால் தைஜஸன் என்கிற பெயருள்ளவன்.

द्वितीय: पाद: த்விதீய: பாத: = ஆத்மாவின் இரண்டாவது ரூபம் என்று அர்த்தம். ॥ 4 ॥

---

(5) உபநிஷத்தின் 5-வது மந்திரம். (அத்வைதம்)

यत्र सुप्तो न कंचन कामं कामयते न कंचन स्वप्नं पश्यति तत्सुषुप्तम् सुषुप्तस्थान एकीभूत: प्रज्ञानघन एवा ऽनन्दमयो ह्यानन्दभुक्चेतोमुख: प्राज्ञस्तृतीय पाद: ॥ 5 ॥

யத்ர ஸுப்தோ ந கஞ்சந காமம் காமயதே ந கஞ்சந ஸ்வப்நம் பஶ்யதி தத்ஸுஷுப்தம் । ஸுஷுப்தஸ்தாந ஏகீபூத: ப்ர...

[illegible]

यत्र யத்ர = எந்த ஸ்தானத்தில் காலத்திலாவது.

सुप्तः ஸுப்த: = தூங்கினவன்

कञ्चन கஞ்சன = ஒரு

कामं காமம் காம்யவிஷயத்தையும்

न कामयते நகாமயதே = விரும்பமாட்டானோ

कञ्चन கஞ்சன = ஒரு

स्वप्नं ஸ்வப்நம் = ஸ்வப்நத்தையும்

न पश्यति ந பஶ்யதி = பார்க்கிறதில்லையோ

तत् தத் = அது

सुषुप्तं ஸுஷுப்தம் = காடநித்திரை ஸ்வப்நமில்லாத தூக்கம்

तृतीयः த்ருதீய: = மூன்றாவதான

पादः பாத: = பாதம்

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ: = பிராஞ்ஞன்

(सः ஸ: = அவன்)

सुषुप्तस्थानः ஸுஷுப்தஸ்தாந: = சுஷுப்திஸ்தான முடையவன்

एकीभूतः ஏகீபூத: = ஒன்றாக இருக்கிறவன்

प्रज्ञानघनः एव ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவ = அவிவேக ரூபமாயிருப்பதால் பிரஞ்ஞானகநன் எனப்படுகிறான்

आनन्दमयः हि ஆநந்தமய: ஹி = ஆநந்தப்பிராயம்

आनन्दभुक् ஆநந்தபுக் = ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கிறவன்

चेतोमुखः சேதோமுக: = ஜாக்கிரத் ஸ்வப்ந மனதுக்கு துவாரம்போலிருக்கிறவன்

ச-பா:—ஆத்மாவின் மூன்றாவது பாதம் இந்த மந்திரத்தில் கூறப்படுகிறது. இந்த மூன்றாவது பாதம் பிராஞ்ஞன். இவன் சுஷுப்தி அபிமானி. சுஷுப்தியாவது எந்த ஸ்திதியில் அல்லது காலத்தில் ஸ்தூலவிஷயவிருத்தியும் அதற்குவேறான வாசனாமாத்திரத்தின் விருத்தியும் இல்லையோ அதுவேயாம். தத்துவத்தை அறியாமையாகிய நித்திரை ஜாக்கிரத் ஸ்வப்நாவஸ்தைகளிலுமிருக்கிறது. இந்த அவஸ்தைகளுக்கு வேறான சுஷுப்தி அவஸ்தையின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லும்பொருட்டு மேற்சொல்லிய இரண்டு விசேஷணங்களும் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அல்லது, தத்துவத்தைஅறியாமையாகிய தூக்கம் மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் சமானமாயிருப்பதால் ஜாக்கிரத்ஸ்வப்நங்களினின்றும் சுஷுப்தியைப் பிரித்துக் காண்பிக்கும் பொருட்டு மேற்சொல்லிய விசேஷணங்களை அதாவது யாதொரு கோரிக்கையையும் கொள்ளா விதமான, ஸ்வப்னம் பார்க்காமலிருப்பது, இவைகளை [illegible]

அல்லது, இந்த சுஷுப்தி அவஸ்தையில் அல்லது காலத்தில் தூங்கும் மனிதன் யாதொரு காம்யத்தையும் இச்சிக்கிறதில்லை. சுஷுப்தியில் மற்ற இரண்டு ஸ்திதிகளிற்போல் அன்னியதாகிரஹண ரூபமான ஸ்வப்ந தர்சனமாவது இச்சையாவது யாதொன்றுமில்லை. இந்த காடமான நித்திரையை ஸ்தானமாயுடையவன் அதாவது சுஷுப்தி ஸ்தானாபிமானியாக சொல்லப்படுகிறான்.

एकीभूतः ஏகீபூத:=ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களால் பிரிக்கப்பட்ட த்வைத வியவஹாரங்களெல்லாம் மனதாற் கற்பிக்கப்பட்டவைகளாகயிருக்கின்றன. பகல் காலத்திலுள்ள சகலபதார்த்தங்களும் தங்கள் தங்கள் குணவிசேஷங்களை இழந்து போகாமலும் இரவில் பிரித்தறியப்படாமல் ஒரே அந்தகாரத்தில் முழுகிப் போவது போல் இருக்கின்றன. அப்படியே ஜாக்கிர ஸ்வப்ந வியவஹாரங்களும் தங்கள் தங்கள் விசேஷங்களை விடாமல் சுஷுப்தியில் ஒன்றாய்விட்டதுபோல் சொல்லலாம். அதாவது காரியங்களெல்லாம் காரணத்தை அடைந்து காரணமென்றே சொல்லப்படலாம். அந்த அவஸ்தையில் அந்த உபாதியுடைய ஆத்மா ஏகீபூதனாகிறான் அதாவது இவ்விடத்தில் எல்லாம் ஒன்றாய் விடுகிறது. ஆகையாற்றான் ஸ்வப்நஜாக்கிரங்களின் மனோ கற்பனைகளான பிரஞ்ஞைகளும் சுஷுப்தி காலத்தில் மொத்தளாகாரம் போல் ஆய்விடுகிறது. இந்த அவஸ்தை அவிவேக ரூபமாயிருப்பதால் பிரஞ்ஞானகனமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இராத்திரியில் இரவின் இருட்டால் பிரித்தறியப்படாத சர்வமும் கனம் அதாவது மொத்தளாகாரமாயிருப்பதுபோல்ஆத்மாபிரஞ்ஞான கனமாகவேயிருக்கிறான். एव ஏவ சப்தத்தால் பிரஞ்ஞையைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்று அர்த்தம்.

आनन्दमयः ஆநந்தமய:=மனது விஷய விஷயி ஆகாரமாக பரிணமிக்கிறதினால் உண்டாகும் சிரமமில்லை. அதனால் துக்கமில்லை. ஆனதால் ஆத்மா ஆநந்த மயன். அதாவது வெகு ஆநந்த முள்ளவன் என்று அர்த்தம். ஆநந்த ரூபமன்று. ஏனெனின் நாசமாகாத ஆநந்த மற்றவனாக இருக்கிறான்.

आनन्दभुक् ஆநந்தபுக்=உலகத்தில் சிரமமன்றியில் சுகியாயிருக்கிற புருஷன் ஆநந்தத்தை புஜிக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகிறான். யாதொரு சிரமமில்லாத இந்த ஸ்திதி இவனால் அனுபவிக்கப்படுகிறபடியால் இவன் ஆநந்தபுக். एषोऽस्य परम आनन्दः ஏஷோஸ்ய பரம ஆநந்த: என்கிற சுருதியும் சுஷுப்தியிலிருக்கிற புருஷனுக்கு தன் ஸ்வரூபமான நிரதிசயாநந்தம் விளங்குகிறதென்று சொல்லுகிறது.

चेतोमुखः சேதோமுக:=ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களை அறிய எவன் துவாரம் அதாவது காரணமாயிருக்கிறானோ. அதாவது ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களின் விஷயங்களை அறிய சேதஸ் துவாரம். அதாவது காரணமாயிருப்பதால் இவன் சேதோ முகன் எனப்படுகிறான்.

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ:=சென்றவைகளையும், வரப்போகிற வைகளையும் அறியும் தன்மையும், சர்வவிஷயங்களை அறியும் தன்மையும் இவனுக்கே யிருப்பதால் இவன் பிராஞ்ஞன், சுஷுப்தியிலிருக்கிறவனும் ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களின் பிரஞ்ஞையுடன் கூடியிருந்தபடியால் இப்போது பிராஞ்ஞன் எனப்படுகிறான். ஞான மாத்திரம் இவனுக்கே ஏற்பட்ட ரூபமாயிருப்பதால் இவன் பிராஞ்ஞன். மற்றவர்களுக்கு ஞானமும் ஞானவிஷயமான விஷயங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

तृतीयः पादः த்ருதீய: பாத:=இந்த பிராஞ்ஞன் மூன்றாவது பாதம். ॥ 5 ॥

II - 3 - வது மந்திரம் (விசிஷ்டாத்வைதம்)

ஸ॰ பா॰ :—

यत्र யத்ர=எந்த ஸ்தானத்தில்

सुप्तः ஸுப்த:=ஜீவன் தூங்கிக்கொண்டு

नकञ्चनकामं कामयते நகஞ்சந காமம் காமயதே = இராக முதலிய தோஷமற்றவனாக இருந்துகொண்டு, ஒன்றையும் இச்சிக்காமலும்

स्वप्नं ஸ்வப்நம்=ஸ்வப்நத்தை

नपश्यति நபஶ்யதி=பார்க்கவில்லையோ

तत् தத்=அந்த ஸ்தானத்தை

सुषुप्तं ஸுஷுப்தம்=சுஷுப்தி என்கிறார்கள்.

सुषुप्तस्थाने एकीभूतः ஸுஷுப்தஸ்தாநே ஏகீபூத:=சுஷுப்தி ஸ்தானத்தில் ஒன்றாக ஆகி அதாவது தான் சுஷுப்தி ஸ்தானமாக இருந்தான் என்று அர்த்தம். तदभावो नाडिषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ததபாவோ நாடீஷு தச்ச்ருதேராத்மநி ச (III-2-7) என்கிற பிரம்ம சூத்திர அதிகரணத்திற் சொல்லியபடி சுஷுப்தஸ்தானனாக இருந்துகொண்டு

प्रज्ञानघनः ப்ரஜ்ஞாநகந:=ஞான ஸ்வரூபனாக இருக்கிறான்.

आनन्दमयः ஆநந்தமய:=ஆநந்த ஸ்வரூபன். ஜீவனுக்கு சுஷுப்தி காலத்திலுண்டான ஆநந்தானுபவத்தை உண்டுபண்ணுகிற

चेतोमुख: சேதோமுக:=சுத்த மனதால் கிரகிக்கத்தகுந்தவனாயும் ஞானாநந்த ஸ்வரூபனாகவு மிருக்கிறவன்.

आनन्दभुक् ஆநந்தபுக் = ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கிறவனாக இருக்கிறான். இப்படி

प्राज्ञ: ப்ராஜ்ஞ:=எந்த பிராஞ்ஞனிருக்கிறானோ; சங்கர்ஷணன் என்று பெயருள்ள அந்த பிராஞ்ஞன்

तृतीय: पाद: த்ருதீய: பாத:=மூன்றாவது பாதமாக இருக்கிறான்

கூ. பா.

அ·கை :—மூன்றாவது பாதத்தின் ஸ்தானத்தைச் சொல்லுவதற்காக அந்த ஸ்தானத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறார்.

यत्र யத்ர=எந்த இடத்தில்

सुप्त: ஸுப்த: = அஞ்ஞானத்தால் மறைபட்டவன் அல்லது

प्राज्ञेनात्मनासंपरिष्वक्त : ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த:=சுஷுப்தி காலத்தில் ஜீவன் பிராஞ்ஞனை பரமாத்மாவுடன் சம்பந்தத்தை அடைகிறான் என்று சுருதியில் சொல்லியிருப்பதால் சுகரூபனை பகவானை அடைந்தவன்.

कञ्चनकामं கஞ்சநகாமம்=இச்சிக்கக்கூடிய யாதொன்றையும்

नकामयते நகாமயதே= இச்சிக்கிறதில்லை

कञ्चनस्वप्नं கஞ்சநஸ்வப்நம் = ஸ்வப்நத்திலுண்டான யாதொரு பதார்த்தத்தையும்

नपश्यति நபச்யதி=பார்க்கிறதில்லை. தன்னைவிட வேறொன்றையும் பார்க்கிறதில்லை என்பது கருத்து.

तत् தத்=அந்த ஸ்தானத்தை

सुषुप्तं ஸுஷுப்தம்=சுஷுப்தமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

सुषुप्तस्थान: ஸுஷுப்தஸ்தாந: = சுஷுப்தத்தை ஸ்தானமாக உடையவன் அதாவது ஹிருதய தாமரைப்பூவின் நடுவிலிருக்கும் காயின் நுனியிலிருக்கிறவன் என்பது தாற்பரியம்

एकीभूत: ஏகீபூத:=வைசுவாநரன், தைஜஸன், இவர்கள் போல் இவனும் ஞானம் ஆநந்தம் முதலான ரூபங்களுள்ளவன்.

प्रज्ञानघन: ப்ரஜ்ஞாநகந:=கர்மத்தால் சூழப்பட்ட ஜீவன் கனம் எனப்படுகிறான். சுஷுப்தி காலத்தில் ஜீவஸ்வரூபத்தை அறிகிறவன் கனப்பிரஞ்ஞன். மேல் கனப்பிரஞ்ஞன் என்று சொல்லியிருப்பதால் இவ்விடத்தில் பிரஞ்ஞானகனத்தை கனப்பிரஞ்ஞனாகவே சொல் மாற்றியிருப்பதுபோல் அறியலாம். அல்லது ப்ரஜ்ஞ: [illegible] என்று அறியலாம்.

आनन्दमयः ஆநந்தமய:=பூர்ணாநந்தத்தை உடையவன் என்பது கருத்து.

हि ஹி=यतोवाचोनिवर्त्तन्ते யதோவாசோநிவர்த்தந்தே என்கிற சுருதியில் பிரசித்தமாயிருக்கிறவன்.

आनन्दभुक् ஆநந்தபுக்=விஷய போகங்களை விட்டு ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கிறவனும் அனுபவிக்கும்படி செய்கிறவனுமாயிருக்கிறவன் என்று அர்த்தம். ஆகையால் ஸ்தூலத்தை புஜிக்கும் தன்மையும், பிரவி-விக்தமாக புஜிக்கும் தன்மையும் நித்திய பூர்ணாநந்தானுபவமுள்ளவனுக்கு கிரீடாரூபம் என்பது கருத்து.

चेतोमुखः சேதோமுக: = ஞானரூப முகத்தையுடையவன் முகமென்பது உபலக்ஷணம். ஞானரூப சகல அவயவங்களையுடையவனென்று அர்த்தம். ஆநந்தமய: சேதோமுக: என்கிற இரண்டு விசேஷணங்கள் மேற்சொன்ன இரண்டு ரூபங்களுக்கென்றும், நாந்த: பிரஞ்ஞ: என்று இனி வரும் விசேஷணம் நான்காவது ரூபத்துக்கும் இதற்கும் என்றும் அறியவும்.प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ: ப்ரகர்ஷேண + ஞாபயதி=ஜீவன் விசேஷமாய் பாஹ்ய ஸ்வாப்நிக பதார்த்தங்களை அறியும்படி செய்யாதவன். ஆகையால் பிரஞ்ஞன் என்று பெயருடையவன் அவன்

तृतीयः पादः த்ருதீய: பாத:=ஆத்மாவுக்கு மூன்றாவது ரூபம் ॥ 5 ॥

I - 5 - வது மந்திரம். (துவைதம்)

அவதாரிகை:—மூன்றாவது பாதத்தின் ஸ்தானத்தை குறிப்பிடுவதற்காக ஸ்தான ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறார்.

यत्र யத்ர = எந்த இடத்தில்

सुप्तः ஸுப்த:=सु+(सुखरूपं)भगवन्तं प्राप्तः = सुप्तः ஸு ஸம் (ஸுகஸ்வரூபம் ஸம் பகவந்தம்) + ப்ராப்த:=ஸுப்த:=அஞ்ஞானத்தால் சூழப்பட்டவன் அல்லது ஸுகஸ்வரூபியான பகவானை அடைந்தவன். இதற்கு

प्राज्ञेनात्मनासंपरिष्वक्तः ப்ராஜ்ஞேநாத்மநாஸம்பரிஷ்வக்த: முதலிய சுருதிகள் பிரமாணம்.

नकञ्चन कामं कामयते நகஞ்சந காமம் காமயதே =இச்சிக்கக்கூடிய யாதொரு வஸ்துவையும் இச்சிக்கிறதில்லையோ

नकंचनस्वप्नं पश्यति நகஞ்சந ஸ்வப்நம் பச்யதி =ஸ்வப்நத்திலும் யாதொரு [illegible] இல்லையோ [illegible]

[illegible]

तत् सुषुप्तं தத் ஸுஷுப்தம் = அந்த ஸ்தானமானது சுஷுப்தமென்று சொல்லப்படுகிறது.

सुषुप्तस्थान: ஸுஷுப்தஸ்தாநஃ = சுஷுப்தத்தை ஸ்தானமாயுடையவன். ஹிருதய தாமரை பூவின் நுனியிலிருக்கிறவனென்று அர்த்தம்.

एकीभूत: ஏகீபூதஃ = வைச்வாநரன் தைஜஸன் இவர்களுடன் சேர்ந்து ஒன்ருக ஆனவன்.

प्रज्ञान घन: ப்ரஜ்ஞாநகநஃ = அவித்தையால் சூழப்பட்ட ஜீவன் घन கந னென்று சொல்லப்படுகிறான். சுஷுப்தி காலத்தில் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம், அஞ்ஞானம், அத்துடன் கூடின காலம் இம்மூன்றையும் ஜீவன் அறியும்படி செய்கிறபடியால் பிரஞ்ஞானகனனென்று சொல்லப்படுகிறான். प्रज्ञापित: + घन: (जीव:) येनस:=प्रज्ञानघन: ப்ரஜ்ஞாபிதஃ + கநஃ (ஜீவஃ) யேநஸஃ=ப்ரஜ்ஞாநகநஃ அல்லது घनप्रज्ञ: கநப்ரஜ்ஞஃ என்று இனி சொல்லப்போகிறபடியால் பிரஞ்ஞானகன என்பதை கனப்பிரஞ்ஞன் என்பதின் மாறுதலாக அறியலாம்.

आनन्दमय: ஆநந்தமயஃ=மிகுந்த ஆநந்தமுள்ளவன். यतोवाचो निवर्तन्ते யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே முதலிய சுருதிகளில் இது பிரசித்தம் என்பதை हि ஹி என்பது காட்டுகிறது.

आनन्दभुक् ஆநந்தபுக் விஷயானுபவமன்றியில் ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கிறவன். அநுபவிக்கும்படி செய்கிறவன். இவ்விடத்திற் சொல்லிய ஸ்தூலபுக், பிரவிவிக்தபுக், ஆநந்தபுக், இவைகள் நித்திய பூர்ணாநந்தாநுபவ ரூபத்துக்கு கிரீடாரூபமாயிருக்கிறதாக அறியவும்.

चेतोमुख: சேதோமுகஃ ஞான ஸ்வரூபமான முகமுள்ளவன். ஞானஸ்வரூபமான ஸர்வாவயவ முள்ளவன் என்பது கருத்து இந்த ஆநந்தமயத்வமும் சேதோ முகத்வமும் மேற் சொன்ன இரண்டு ரூபங்களிலுமுண்டு.

प्राज्ञ: ப்ராஜ்ஞஃ = அதிகமான ஒன்றையும் அறியும்படிச் செய்யாதவன். ஜீவஸ்வரூபம், காலம், அஞ்ஞானம் இவைகளைத்தவிர வேறு ஒன்றையும் அறியும்படி செய்யாததால் பிரஞ்ஞன் என்று பெயர் சித்தித்தது.

உபநிஷத்தின் 6-வது மந்திரம். (அந்லவதும்)

एष सर्वेश्वर एष सर्वज्ञ एषोऽन्तर्याम्येष योनिः सर्वस्य प्रभवाप्ययौ हि भूतानाम् ॥ ६ ॥

ஏஷ ஸர்வேஶ்வர ஏஷ ஸர்வஜ்ஞ ஏஷோऽந்தர்யாம்யேஷ யோநி: ஸர்வஸ்ய ப்ரபவாப்யயௌ ஹி பூதாநாம் ॥ 6 ॥

एषः ஏஷ:=இந்த பிராஞ்ஞன்
सर्वेश्वरः ஸர்வேஶ்வர:=சமஸ்தத்துக்கும் ஈசுவரன்
एषः ஏஷ:=இந்த பிராஞ்ஞன்
सर्वज्ञः ஸர்வஜ்ஞ:=சமஸ்தத்தை அறிந்தவன்
एषः ஏஷ:=இந்த பிராஞ்ஞன்
अन्तर्यामि அந்தர்யாமி=உள்ளே இருந்து நியமனம் செய்கிறவன்.
एषः ஏஷ:=இவன்
सर्वस्य ஸர்வஸ்ய=சமஸ்தத்துக்கும்
योनिः யோநி:=உபாதான காரணம்
भूतानां பூதாநாம்=பூதங்களின்
प्रभवाप्ययौ हि ப்ரபவாப்யயௌ ஹி=உத்பத்திப் பிரளயங்களும்

(एष एव ஏஷ ஏவ=இவனே)

ச-பா:—एष सर्वेश्वरः ஏஷ ஸர்வேஶ்வர:=இந்த சுஷுப்திக்கு அபிமானியான பிராஞ்ஞன் தன் ஸ்வரூபத்திலிருந்து கொண்டு அதாவது உபாதியற்ற சைதன்னிய ஸ்வரூபமாயிருந்துகொண்டு சகல பிரபஞ்சத்துக்கும் ஈசுவரனாயிருக்கிறான். அதாவது சகலத்தையும் நியமனம் செய்கிறான். மற்றவர்கள் சொல்லுவதுபோல் ஈசுவரனை இதைவிட வேறாக பாவிக்கமுடியாது. प्राणबन्धनं हि सोम्यमनः ப்ராணபந்தநம் ஹி ஸோம்யமந: = அதாவது "மனஸ் சப்தத்தால் கூறப்படும் ஜீவன் பிராண சப்தத்தால் கூறப்படும் பிரம்மமாகவே ஆய்விடுகிறான்" என்கிற சுருதியும் மேற்கூறிய அர்த்தத்தையே விவரிக்கிறது.

एष सर्वज्ञः ஏஷ ஸர்வஜ்ஞ:=இவனே சர்வ பேதங்களுள்ளவனாய் சகலத்தையும் அறிகிறான்.

एषः अन्तर्यामी ஏஷ: அந்தர்யாமீ=சமஸ்தபூதங்களின் உள்ளே பிரவேசித்து சமஸ்தத்தையும் நியமனஞ்செய்கிறபடியால் இவன் அந்தர்யாமி.

एषयोनिः सर्वस्य ஏஷயோநி: ஸர்வஸ்ய=சமஸ்தமான ஜகத்தும் இவனிடத்தினின்று உண்டாவதால் இவனே சமஸ்தத்துக்கும் காரணம். ॥ 6 ॥

11 - 4 - வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்)

ரா௦ பா௦:—

योनिः யோநி:=ஸ்தானம். மற்ற பதங்கள் ஸ்பஷ்டம். விசுவன் தைஜஸன் பிராஞ்ஞன் மூன்று பேர்களும் பகவானுடைய சரீரமாகையால் சர்வேசுவரத்வாதிகுணங்கள் இம்மூன்று பேர்களுக்கும் சமானமாயிருந்தாலும் அவரவர்களுக்குத் தனித்தனியே ஏற்பட்ட மேற்சொன்ன குணங்களுடன் அவரவர்களிருப்பதாக தியானம் செய்யவேண்டியது என்பது கருத்து. (6)

கூ. பா.

அ-கை:—இந்தப்பிரகாரம் மூன்று பாதங்களையும் நிருபணம் செய்து நான்காவது பாதத்தை நாந்த: பிரஞ்ஞ: என்கிற மந்திரத்தில் நிருபணம் செய்ய இச்சிக்கிறவராய், வைசுவாநராதிகளுடைய ஸ்தானம், வியாபாரம் முதலியவைகளைச் சொல்லுவதற்குமுன் நான்கு ரூபங்களுடைய மஹிமையைக் கூறுகிறார்.

एषः ஏஷ:=மேற்சொன்ன ரூபங்களுடனும் இனி சொல்லப்போகிற ரூபத்துடனும் கூடின ஆத்மா. ஏஷ: என்னும் பதத்தின் ஆவிர்த்தியானது ரூபங்களில் இந்த வேதத்துக்கிருக்கும் தாற்பரியத்தைக் கூறுகிறது. இதனால் (அதாவது இந்த ரூபங்களை வேதம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால்) இந்த குணங்கள் அஞ்ஞானத்தால் கற்பிக்கப்பட்டவை என்று சொல்லும் பக்ஷம் தள்ளப்படுகிறது.

सर्वेश्वरः ஸர்வேச்வர:=ஜாக்கிறதாதி நான்கு அவஸ்தைகளுடன் கூடின சகல வஸ்துக்களுக்கும் சேஷி. அதாவது பிரதானமாயிருக்கிறவன்.

सर्वज्ञः ஸர்வஜ்ஞ:=சகல பிரபஞ்சத்தின் தன்மையையும் ஸ்வரூபத்தையும் அறிகிறவன்.

अन्तर्यामि அந்தர்யாமீ=சரீரத்துக்குள்ளிருந்துகொண்டு நியமனம் செய்கிறவன்.

हि ஹி=எக்காரணத்தால்

भूतानां பூதாநா௦=பிராணிகளுடைய

प्रभवाप्ययौ ப்ரபவாப்யயௌ=உற்பத்தி விநாசங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறானோ அக்காரணத்தால

ஸர்வஸ்ய ஸர்வஸ்ய=சகல ஜந்துக்களுக்கும்

[illegible]

I - 6 - வது மந்திரம் (த்வைதம்)

அ-கை:—இந்தப்படி விசுவாதி மூன்றின் மஹிமையை நிரூபணம் செய்து नान्त: प्रज्ञं நாந்த: ப்ரஜ்ஞம் என்கிற வாக்கியத்தால் நான்காவது ரூபத்தின் மஹிமையை சொல்ல இச்சித்து, நான்கின் மஹிமையையும் ஒரே காலத்தில் கூறுகிறார்.

एष: ஏஷ: = முன் கூறப்பட்டும் இனி கூறப்படப் போகிறதுமான ரூபங்களுடன் கூடின ஆத்மா (ஏஷ: என்று அடிக்கடி கூறுவதானது தாற்பரியத்தைக் கூறுகிறது.)

सर्वेश्वर: ஸர்வேஶ்வர: = சகலத்துக்கும் அதிபதி

एष: ஏஷ: = இந்த ஆத்மா

सर्वज्ञ: ஸர்வஜ்ஞ: = சகல விஷயங்களின் ஞானமுடையவன்

एष: ஏஷ: = இந்த ஆத்மா

अन्तर्यामि அந்தர்யாமீ = பிராணிகளுக்குள் இருந்துகொண்டு சகலத்தையும் நியமனம் செய்கிறவன்

एष: ஏஷ: = இந்த ஆத்மா

सर्वस्ययोनि: ஸர்வஸ்ய யோநி: = சகலத்துக்கும் காரணம்.

भूतानां प्रभवाप्ययौ பூதாநாம் ப்ரபவாப்யயௌ = இந்த வாக்கியம் முன் சொல்லிய யோனி என்பதற்கு வியாக்கியான ரூபம் பூதங்களின் அதாவது பிராணிகளின் உற்பத்தி விநாசங்கள் ஆத்மாவிடமிருந்து உண்டாவதால் யோனி அதாவது காரணமாயிருக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

चतुर्धावस्थितो देहे परमात्मा सदानत: ।
वैश्वानरो जागरितस्थानगो गजवक्त्रक: ॥
निर्माता बाह्यसंवित्तिर्जीवानां तदगोचर: ।
अष्टादशमुखान्यस्य पुमाकाराणि सर्वश: ॥
मध्यमंतु गजाकारं चतुर्बाहु धर: पुमान् ।
पादौ हस्ता इति सप्तांग ईरित: ॥
स्थूलान्भोगानिंद्रियै: चशुभान्भुंक्तेन चाशुभान् ।
विश्वं स्थूलं समुद्दिष्टं सर्वगम्यत्व हेतुत: ॥
तत्संबंधी नरोनाशाद्वैश्वानर उदाहृत: ।
विनायकस्तु विश्वस्य ध्यानादेद्गजवक्त्रतां ॥
तथैव तैजसध्यानाद्विध्याना दिंद्रतां ।
चतुध्यानात्तु रुद्रत्वं रुद्र आपन्नार्दनात् ॥
एवं भूतगुणो विष्णुश्चतुरात्मा परात्पर: । (इति महायोगे)
जाग्रद्दर्शन [illegible] ॥
[illegible]

सुषुप्तंतु तमो ज्ञेयं हरिं प्राप्यतदावृतः ।
न कामयेन्नैव पश्येज्जीवः स्वात्मतमोविना ॥
कालंचतस्य स्थानस्य पतिः प्राज्ञो हरिः स्वयं ।
चित्तस्थो दर्शयेद्यस्मात्तैजसः स्वप्नकृद्धरिः ॥
न बाह्यं ज्ञापयेद्यस्मात्प्राज्ञस्तेन जनार्दनः ।
एकीभावं व्रजतां च तेन विश्वतैजसः ॥
एकीभूतस्ततः प्राज्ञो घनो जीवस्तमो वृतः ।
तन्मात्रस्य सकालस्य यतः प्रज्ञः प्रदर्शनात् ॥ (इति प्रकाशिकायां)

[illegible] ॥
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ।

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
([illegible]
[illegible] ॥

[illegible] ॥
([illegible]
[illegible])
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।

[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
([illegible])

॥ अथ गौडपादीयकारिकाः ॥

॥ अत्रैते श्लोका भवन्ति ॥

बहिः प्रज्ञो विभुर्विश्वो ह्यन्तः प्रज्ञस्तु तैजसः ।
घनप्रज्ञस्तथा प्राज्ञ एक एव त्रिधा स्मृतः ॥ 7 ॥

॥ அத கௌடபாதீயகாரிகா: ॥

॥ அத்ரைதே ச்லோகா பவந்தி ॥

பஹி: ப்ரஜ்ஞோ விபுர்விச்வோ ஹ்யந்த: ப்ரஜ்ஞஸ்து தைஜஸ: ।
கநப்ரஜ்ஞஸ்ததா ப்ராஜ்ஞ ஏக ஏவ த்ரிதா ஸ்ம்ருத: ॥ 7 ॥

अत्र அத்ர=இவ்விடத்தில் இந்த உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தில்
एते ஏதே = இந்த
श्लोकाः ச்லோகா:=சுலோகங்கள்
भवन्ति பவந்தி=இருக்கின்றன
विश्वः விச்வ:=விசுவன்
विभुः விபு: = எங்கும் வியாபகன்
बहिःप्रज्ञः பஹி:ப்ரஜ்ஞ:=வெளியில் பிரஞ்ஞையுள்ளவன்
तैजसः தைஜஸ:=தைஜஸன்
अन्तःप्रज्ञः तु அந்த:ப்ரஜ்ஞ: து = உள் பிரஞ்ஞையுள்ளவன்
तथा ததா=அப்படியே இந்தப்பிரகாரம்
प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ:=பிராஞ்ஞன்
घनप्रज्ञः கநப்ரஜ்ஞ:=கனப்பிரஞ்ஞன்
एक एव ஏக ஏவ=ஒரு ஆத்மாவே
त्रिधा த்ரிதா=மூன்றுவிதமாக
स्मृतः ஸ்ம்ருத:=நினைக்கப்படுகிறது சொல்லப்படுகிறான்

காரிகையின் 2-வது சுலோகம்.

दक्षिणाक्षिमुखे विश्वो मनस्यन्तस्तु तैजसः ।
आकाशे च हृदि प्राज्ञस्त्रिधा देहे व्यवस्थितः ॥ 8 ॥

தக்ஷிணாக்ஷிமுகே விச்வோ மநஸ்யந்தஸ்து தைஜஸ: ।
ஆகாசே ச ஹ்ருதி ப்ராஜ்ஞஸ்த்ரிதா தேஹே வ்யவஸ்தித: ॥ 8 ॥

दक्षिणाक्षिमुखे தக்ஷிணாக்ஷிமுகே = வலது கண்ணின் அக்கிர பாகத்தில்
विश्वः விச்வ: = விசுவரூபமாயும்
अन्तः அந்த:=உள்ளே
मनसि மநஸி=மனதில்
तैजसश्च தைஜஸச்ச = தைஜஸரூபமாயும்
हृदि ஹ்ருதி=இருதயத்தினிடத்தில்
आका[illegible]

प्राज्ञश्च ப்ராஜ்ஞஶ்ச=பிராஜ்ஞரூபமாயும்

(आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா)

त्रिधा த்ரிதா=மூன்றுவிதமாக

देहे தேஹே=தேகத்தில்

व्यवस्थितः வ்யவஸ்தித:=இருக்கிறான்

இந்த உபநிஷத்தின் முந்தின ஆறு மந்திரங்களின் அர்த்தத்தை ஸ்ரீகௌடபாதாசாரியருடைய ஒன்பது சுலோகங்கள் கூறுகின்றன.

वहिःप्रज्ञः......வஹிஷ்ப்ரஜ்ஞ:.....முதல் உரையில் சொல்லியது போலவே.

இதற்கு அபிப்பிராயம் :—ஒரே ஆத்மா மூன்று ஸ்தானங்களிலும் கிரமமாக இருப்பதினாலும், "அவனே நான்" என்னும் ஸ்மரணையால் உண்டாகும் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தாலும் ஆத்மா மூன்று ஸ்தானங்களைவிட வேறு என்றும், ஒன்று என்றும், சுத்தமென்றும், அசங்கமென்றும் சித்திக்கிறது. மஹாமத்தியாதி திருஷ்டாந்தத்தைக் கூறும் சுருதி இதற்குப் பிரமாணம்

ஜாக்கிராவஸ்தையிலேயே விச்வாதி மூன்றின் அனுபவத்தையும் காண்பிக்கும் பொருட்டு இந்த சுலோகம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. வலது கண்ணில் முக்கியமாயிருந்து கொண்டு ஸ்தூல பதார்த்தங்களைப் பார்க்கிறவன் விச்வன் என்று தியானநிஷ்டையிலிருக்கிறவர்கள் அறிகிறார்கள். இதற்குச் சுருதிப்பிரமாணம் :—"इन्धोहवै नामैष योऽयंदक्षिणे ऽक्षन्पुरुष" "இந்தோஹவை நாமைஷ யோऽயம்தக்ஷிணேऽக்ஷந்புருஷ:" (பிரஹ IV-2-2) இதற்கு அர்த்தம்:—வலது கண்ணிலிருக்கிற விச்வனே சூரியாந்தர்கதனும் பிரகாச ஸ்வரூபமாயிருக்கிற விராட் புருஷன்.

ஆக்ஷேபம் :—சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சாபிமானியாயும் சூரிய மண்டலாந்தர்கதனும், சமஷ்டிசூக்ஷ்மதேகத்தோடு கூடியும், கண்ணிலிருக்கிற இந்திரியத்தை அனுக்கிரகிக்கிறவனுமாயிருக்கிற ஹிரண்யகர்பன் சம்சாரியான ஜீவனைவிட வேறு. ஸ்தூலப் பிரபஞ்சாபிமானியாயும், சூரிய மண்டலத்திலிருக்கிறவனும், சமஷ்டிஸ்தூல தேகத்தோடுகூடியும், கண்ணாகிற கோளகத்துக்கு அனுக்கிரகிக்கிறவனுமிருக்கிற விராட் ஆத்மாவும் ஜீவனைவிட வேறு. க்ஷேத்திரஞ்ஞனே வியஷ்டிதேகமுள்ளவன் வலது கண்ணிலிருந்துகொண்டு பார்க்கிறவன், சக்ஷுரிந்திரியத்தை நியமனம் செய்கிறவன், [illegible]

ஸூக்ஷ்மதேஹாபிமானிகளை விட வேறு. ஆகவே சமஷ்டியான ஹிரணியகர்பனும் விராட்டும், வியஷ்டியான ஜீவனும் வெவ்வேறாயிருப்பதால் ஒன்று என்று சொல்லுவது அயுக்தம்.

சமாதானம் :—இந்த ஆக்ஷேபம் சரியன்று. ஏனெனில் கற்பிக்கப்பட்ட பேதமிருந்தாலும் வாஸ்தவத்தில் பேதம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. சுருதிப் பிரமாணம் :—

(1) एकोदेवःसर्वभूतेषुगूढः ஏகோ தேவ: ஸர்வபூதேஷு கூட: (ச்வே VI-11) பிரகாச ஸ்வரூபமான ஒன்றே சகல பூதங்களிலும் மறைபட்டிருக்கிறது.

(2) क्षेत्रज्ञं चापिमांविद्धि सर्वक्षेत्रेषुभारत க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம் வித்தி ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு பாரத (கீதை XIII-3) "என்னை சகலபிராணிகளிலு மிருக்கிற ஆத்மாவாக அறி"

(3) अविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव च स्थितं அவிபக்தம் ச பூதேஷு விபக்தமிவ ச ஸ்திதம் (கீதை XIII-17) பூதங்களில் விபாகமடையாமலிருந்தாலும் விபாகம் அடைந்தது போல் அது இருக்கிறது. (இதுவரையில் சமஷ்டியான ஹிரணியகர்பாதிகளும் வியஷ்டியான ஜீவனும் வேறல்லவென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி வலதுகண்ணைக் குறிப்பிட்டதின் பிரயோசனத்தைக் காட்டுகிறார்.) சகல இந்திரியங்களும் ஞானசாதகமாயிருந்தாலும் வலது கண்ணில் ஞான சாமர்த்தியம் விசேஷமாய்க் காணப்படுவதால், அதில் விசுவன் இருக்கிறான் என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

मनस्यन्तस्तु तैजसः மனஸ்யந்தஸ்து தைஜஸ: :—வலதுகண்ணிலிருக்கிற விசுவன் ரூபத்தைப் பார்த்து, பிறகு கண்ணைமூடி, பார்த்ததையே மனதில் ஸ்மரித்து, ஸ்வப்னத்தில் போல் வாசனா ரூபமாய் விளங்கும் அந்த ரூபத்தையே உள்ளே பார்க்கிறான். ஜாக்கிரத் காலத்தில் விஷயங்களை எப்படி பார்க்கிறானோ அப்படி ஸ்வப்னத்திலும் வாசனா விஷயங்களைப் பார்க்கிறான். ஆகையால் மனதிற்குள்ளிருக்கும் தைஜஸனும் விசுவனே.

आकाशे च हृदिप्राज्ञः ஆகாசே ச ஹ்ருதி ப்ராஜ்ஞ: :—மேலும் எந்த விசுவன் தைஜஸபாவத்தை அடைந்திருக்கிறானோ அவன் ஸ்வப்ன என்னும் வியாபாரத்தினின்றும் நிவிர்த்தி அடைந்து, மனோவியாபாரமில்லாததால் ஹிருதயத்திலிருக்கிற ஆகாச [illegible] ஞப்தி மாத்திரமாய் [illegible]

றான். அதாவது பிராஞ்ஞனுடைய லக்ஷணத்துடன் கூடியவனாகிறான். தர்சனம், ஸ்பர்சம் இவைகள் மனதின் கற்பனைகள். இவைகளில்லாத சமயத்தில், ஹிருதயத்தில் யாதொரு விசேஷமின்றியல் அவ்வியாகிருதப்பிராணனாக இருக்கிறதே ஜாக்கிரத்தில் சுஷுப்தி எனப்படும். "प्राणो ह्येवैतान्सर्वान्संवृङ्क्ते" "ப்ராணோ ஹ்யேவைதாந் ஸர்வாந் ஸம்வ்ருங்க்தே" (சா IV-3-3) பிராணனே சகலத்தையும் தன்னிடத்தில் இழுத்துக் கொள்ளுகிறது என்று சுருதி சொல்லுகிறது. ஆகையால் பிராஞ்ஞன் ஜாக்கிரத்திலுள்ள சுஷுப்தியில் அவ்வியாகிருதமான பிராணனாக இருக்கிறான் என்று சொன்னது யுக்தமே. மேலும் தைஜஸனே ஹிரணியகர்ப்பன். ஏனெனின் ஹிரணியகர்ப்பன் சமஷ்டி மனதிலிருக்கிறவன். தைஜஸன் வியஷ்டி மனதிலிருக்கிறவன். சமஷ்டி வியஷ்டி மனது ஒன்றானதால் அவைகளிலிருக்கிற ஹிரணியகர்ப்பனும் தைஜஸனும் ஒன்று என்று கூறுவது யுக்தமே. மேலும் मनोमयोऽयं पुरुषः மனோமயோऽயம் புருஷ: என்கிற (பி V-6-1) சுருதிப்படி புருஷன் மனோமயன் ஹிரணியகர்ப்பன், புருஷரூபம். ஆகையால் ஹிரணியகர்ப்பனுக்கும் மனது சித்திக்கிறது. ஆகையால் இந்த மனதிலிருக்கிற தைஜஸனே ஹிரணியகர்ப்பன் என்று சொல்லுவது யுக்தம்.

ஆக்ஷேபம் :—தூங்குகிறவன் சமீபத்திலிருக்கிற ஜனங்கள், பிராண வியாபாரத்தை வியக்தமாய் பார்க்கிறார்கள்; சுஷுப்தியில் பிராணன் இருக்கிறான்; அவன் நாம ரூபங்களால் வியக்தமாயிருக்கிறான். மேலும் तएतस्यैव सर्वे रूपमभवन् தஏதஸ்யைவ ஸர்வே ரூபமபவந் என்கிற (பி I-5-21) சுருதிப்படி சுஷுப்தி அவஸ்தையில் வாகாதி இந்திரியங்களும் பிராணரூபமாகவே இருக்கின்றன; ஆகையால் பிராணன் வியாகிருதன் (ஸ்பஷ்டம்) என்றுசொல்லுவது யுக்தம். ஆகையால் பிராணன் அவ்வியாகிருதன் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்.

சமாதானம் :—(அவ்வியாகிருதமும் பிராணனும் ஒரு லக்ஷணத்துடன் கூடியிருப்பதால இரண்டும் ஒன்று என்று சொல்லுவதில் தோஷமில்லை என்றார்) இது தோஷமன்று. ஏனெனின் அவ்வியாகிருதத்திற்கு (மாயைக்கு) தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமில்லை. அவ்வியாகிருதமோ தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவாலும் பரிச்சேதமற்றது. சுஷுப்தியில் திருஷ்டமான பிராஞ்ஞனுடைய பிராணனும் அப்படியே. ஏனெனின் பிராஞ்ஞனுடைய திருஷ்டிக்கு அக்காலத்திலுள்ள பிராணன் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதம

டைந்திருப்பதாகக் காணப்படுகிறதில்லை. ஆகவே இருவருக்கும் இலக்ஷணம் ஒன்றாக இருப்பதால் இருவரும் சமம் என்று சொல்லுவதில் விரோதமில்லை.

ஆ:—"இந்த பிராணன் என்னுடையது" "இந்த பிராணன் அவனுடையது" என்பதாய் தேசப்பரிச்சேதம் காணப்படுவதால் இருவருக்கும் ஒரு இலக்ஷணம் ஏற்படவில்லை. ஆகையால் இருவரும் ஒன்று என்று சொல்லக்கூடாது.

ச:—ஜாக்கிராவஸ்தையில் பிரதி ஸ்தூல சரீரத்தை உத்தேசித்து "என்னுடையது" "அவனுடையது" என்கிற அபிமானத்தால் பிராணன் வியாகிருதன் என்று தோன்றினாலும், சுஷுப்தி அவஸ்தையில் சரீர பரிச்சேதம் காணப்படாததால் நான் என்னுடையது என்னும் அபிமானமும் காணப்படவில்லை. ஆகையால் பிராணன் அவ்வியாகிருதம் என்று சொல்லுவதில் விரோதமில்லை. நான் என்னுடையது என்னும் அபிமானமுள்ளவர்களுக்கு மரண காலத்தில் அபிமானமிராமற் போவதால் பிராணன் நாமரூபங்களை இழந்து அவ்வியாகிருதனாகிறான். அப்படியே பிராணாபிமானமுள்ளவர்களுக்கும் சுஷுப்தியிலும் அபிமானமில்லாமற் போய் விடுகிறது. இப்படி அபிமானமில்லாமையால் பிராணன் அவ்வியாகிருதன் என்று சொல்லலாம்.

மேலும் तद्धेदं तर्ह्यव्याकृत मासीत्तन्नामरूपाभ्यामेव व्याक्रियते தத்தேதம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருத மாஸீத்தந்நாமரூபாப்யாமேவ வ்யாக்ரியதே என்கிற (பி I-4-7) சுருதிப்படி அதிதைவமான அவ்வியாகிருதம் ஜகத் சிருஷ்டிக்குக்காரணமாயிருக்கிறதுபோல் பிராணன் என்கிற பிராஞ்ஞனும் ஜாக்கிற ஸ்வப்னங்களின் உற்பத்திக்குக் காரணமாயிருக்கிறான் ஆகவே காரியத்தை உத்தேசித்து காரணமாயிருக்குந்தன்மை இருவர்களுக்கும் சமமாயிருப்பதால் இவர்களும் ஒன்று என்று சொல்லலாம்.

மேலும் உபாதியை உத்தேசித்து இருவரும் ஒன்று என்று சொன்னதுபோல் உபாதியுடன் கூடினதையும் உத்தேசித்து ஒன்று என்று ஏற்படுகிறது. எப்படி எனின் அவ்வியாகிருதத்துடன் கூடினவன் ஈசுவரன். சுஷுப்தியில் பிராணனுடன் கூடினவன் [illegible]

[illegible]

ஆகவே முன் சொன்ன யுக்திகளால் பிராணனும் அவ்வியாகிருதமும் ஒன்றாக இருப்பதால் பிராணனுக்குக் கூறிய விசேஷணங்களான एकीभूतः प्रज्ञानघनः ஏகீபூத: ப்ரஜ்ஞாநகந: இவைகள் பொருந்தும்.

ஆ:—பிராண சப்தம் ஐந்து விருத்திகளுடன் கூடின வாயுவை கூறுகிறதினால் எப்படி அவ்வியாகிருதத்தை பிராண சப்தத்தால் கூறலாம்.

ச:—மற்ற இடங்களில் பிராண சப்தம் பஞ்சப் பிராணன்களைக்கூறினாலும் இவ்விடத்தில் प्राणबन्धनं हि सोम्यमनः ப்ராணபந்தநம் ஹி ஸோம்யமந: என்கிற சுருதியில் மனது சுஷுப்தியில் தன்னுடைய லயத்துக்கு ஆதாரமான பிராணனுடன் கட்டப்பட்டுப்போகிறது என்று சொல்லியிருப்பதால் அவ்வியாகிருதத்திற்கு பிராண சப்தத்தை உபயோகிக்கலாம்.

ஆ:—நீ சொன்ன சுருதியானது सदेवसोम्य ஸதேவஸோம்ய என்று சத் அதாவது பிரம்மத்தைக் கூறும் பிரகரணத்திலிருப்பதால், பிராண சப்தம் பிரம்மத்தைத் தான் கூறும், அவ்வியாகிருதத்தை கூறமாட்டாது.

ச:—இதில் தோஷமில்லை. ஏனெனின் அந்த பிரகரணம் சுத்தப் பிரம்மத்தைக் கூறாமல் மாயா சபளித பிரம்மத்தைக் கூறுகிறது. ஆகையால் அவ்வியாகிருதத்தை பிராண சப்தத்தால் கூறலாம். அவ்விடத்தில் சுத்தப் பிரம்மத்தைப் பிராணன் கூறினாலும் சகல காரியங்களுக்கும் காரணமாயிருக்குந்தன்மையை விடாமலே அதைக்கூறுகிறது. சுத்தப்பிரம்மத்தை அந்த ஸத் சப்தமும் பிராண சப்தமும் கூறும் பக்ஷத்தில "नेति नेति" "நேதி நேதி" (பிIII-2-11) "यतोवाचो निवर्त्तन्ते" "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" (தை II-4-9) "अन्यदेवतद्विदितादथो अविदितात्" "அந்யதேவ தத்விதிதாதத்தோ அவிதிதாத்" (கே I-3) என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும். नसत्तन्नासत् நஸத்தந்நாஸத் என்கிற வாக்கியப்படி சுத்தப் பிரம்மமே கூறப்பட்டிருக்கும் பக்ஷத்தில்சுஷுப்தியிலும் பிரளய காலத்திலும் பிரம்மத்தில் லயமடைந்து பிரம்மத்துடன் ஒன்றாகப்போகும் ஜீவர்கள் மறுபடியும் வெளிக்கிளம்ப மாட்டார்கள். அல்லது முக்தி தசையில் சுத்தப்பிரம்மத்தை அடைந்த முக்தர்களும் மறுபடியும் உண்டாகும்படி நேரிடும். ஏனெனின் அஞ்ஞானமாகிற காரணம் ஒருவருக்குமில்லை. மேலும் ஞானத்தால் தஹிக்கக்கூடிய காரணமில்லாததினால் ஞானம் வியர்த்தமாகும். ஆகையால், சகல சுருதிகளிலும் சபீஜ (அஞ்ஞானமாகிற) பிரம்மந்தான் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருப்ப [illegible] மென்றும் சொல்லு

படுகின்றது, அசுருதியாயும் அநிர்வாச்சியமாயுமிருக்கிற அஞ்ஞானத்துடன் கூடின பிரம்மமே காரணமென்று சொல்லியிருப்பதால் சுத்தப் பிரம்மம் (1) अक्षरात् परतः परः அக்ஷராத் பரத: பர: (முII-1-2) அதாவது சிரேஷ்டமான அக்ஷரத்தைவிட சிரேஷ்டம் (2) सबाह्याभ्यन्तरोह्यजः ஸபாஹ்யாப்யந்தரோஹ்யஜ: (முII-1-2) அதாவது காரணரூபமாயும் உண்டாகாதவர், காரிய ரூபமாயு முண்டாகாதவர் (3) यतो वाचो निवर्त्तन्ते யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே (தைII-4-9) எதினிடமினின்றும் வாக்கு திரும்பி விடுகிறதோ (வாக்குக்கு எட்டாதது என்பது கருத்து) (4) नेति नेति நேதி நேதி (பி III-2-11) இல்லை இல்லை முதலிய சுருதி வசனங்களால் அஞ்ஞான (காரண) சக்திமற்றதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த பிராஞ்ஞ சப்தத்தால் கூறப்பட்டவனுக்கே துரியனாகையால் தேகாதி சம்பந்த மற்றதாயும் பாரமார்த்திகமாயு மிருக்கிற பீஜாவஸ்தையை அதாவது அஞ்ஞான சம்பந்த மற்ற அவஸ்தையை சுருதி இனிதனியேகூறுகிறது. தூங்கிஎழுந்திருந்தவனுக்கு "நான் ஒன்றும் அறிய வில்லை" என்னும் ஸ்மரணை காணப்படுவதால் அஞ்ஞான சக்திதகாரணாவஸ்தை தேகத்தில் அனுபவிக்கப் படுகிறது. ஆகவே தேகத்தில முன்றுவிதமாக தேகத்திலிருக்கிறான் என்று மூலத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

II - 5 - வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்.)

அ-கை :—உபநிஷத்தானது, தான் ஸ்வயம் பிரமாணமாக இருந்தாலும் தான் சொன்ன அர்த்தத்தை திடப்படுத்துவதற்காக தன்னால் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை மந்திரங்களாலும் கூறுகிறது.

अत्र அத்ர=மேற்சொன்ன அர்த்தங்களில்

(संवादिनः ஸம்வாதி ந:=சொன்ன அர்த்தத்தை அனுசரித்துச் சொல்லுகிற)

एते श्लोकाः ஏதே ஶ்லோகா:=இந்த மந்திரங்கள்

भवन्ति பவந்தி=ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வைசுவானரனை பஹிப்பிரஞ்ஞன் என்றும் தைஜஸனை அந்த: பிரஞ்ஞன் என்றும் பிராஞ்ஞனை பிரஞ்ஞானகனமென்றும் சொல்லிய அர்த்தத்தை பிரதிபாதிக்கும் மந்திரங்களையே அடியில் வரும் சுலோகங்களும் விவரிக்கின்றன.

त्रिषु: த்ரிஷு=[illegible]

[illegible]

∴ एकएव तृधास्मृत: ஏகஏவ த்ரிதா ஸ்ம்ருத:= மந்திரதிர்ஷ்டா வான பிரம்மதேவனவர் இந்த பகவத் ரூபங்கள் ஒன்று என்றுதான் சொன்னார்.

I - 7 - வது மந்திரம். (அத்வைதம்.)

அ-கை :—உபநிஷத்தைப் பிரமாணமாக இருந்தாலும், அதி னால் கூறப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸ்திரபடுத்தும்பொருட்டு பிரம மாவால் பார்க்கப்பட்ட மந்திரங்களும் கூறப்படுகின்றன.

अत्र एतेश्लोका: அத்ர ஏதே ச்லோகா:= மேற்சொன்ன விஷ யத்தில் பிரமமாவால் பார்க்கப்பட்ட ச்லோகங்கள் அனுசரித்துச் சொல்லுகிறதாக இருக்கின்றன. வைச்வாநரன் பஹி: பிரக்ஞன் என்றும், தைஜஸன் அந்த: பிரக்ஞன் என்றும், பிராக்ஞன் பிரக்ஞானகனனென்றும் சொல்லிய அர்த்தத்தை இந்த மந்தி ரம் கூறுகிறது.

विश्व: விச்வ:=வைச்வாநரன் என்னும் ரூபம்

विभु: விபு:=சர்வ வியாபகமா யிருந்துகொண்டு

वहि: प्रज्ञ: பஹி: ப்ரக்ஞ: =வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களின் ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகிறது

तैजस: தைஜஸ:=தைஜஸ் ரூபம்

अन्त: प्रज्ञ: அந்த: ப்ரக்ஞ:=ஸ்வப்நத்திலுள்ள பதார்த்தங்களின் ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகிறது.

तथा ததா=அப்படியே

प्राज्ञ: ப்ராக்ஞ:=பிராக்ஞ ஸ்வரூபம்

घन:प्रज्ञ: கந:ப்ரக்ஞ:=அஞ்ஞானத்தால் மூடப்பட்ட ஜீவனு க்கு ஆத்மா, காலம், அஞ்ஞானம் இவைகளின் ஞானத்தை உண்டு பண்ணுகிறது.

एकएव त्रिधास्मृत: ஏகஏவ த்ரிதா ஸ்ம்ருத:=ஒரே பரமாத்மா 3 விதமாக இருக்கிறதாக பிரம்ம தேவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

பிரமாண வாக்கியம் :—

प्रमाणस्य प्रमाणं च बलवद्विद्यते मते ।
ब्रह्मदृष्टाद्यतोमन्त्रान् प्रमाणं सलिलेश्वर: ।
अत्रश्लोका भवन्तीति चकारेव पृथक् पृथक् ॥ (इति गारुडे)·

ப்ரமாணஸ்ய ப்ரமாணம் ச பலவத்வித்யதே மதே ।
ப்ரஹ்மத்ருஷ்டாத்யதோமந்த்ராந் ப்ரமாணம் ஸலிலேச்வர: ।
அத்ரச்லோகா ... ...

II - 6 - வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்)

அ-கை:—இது ஜாக்கிரத் ஸ்வப்ந சுஷுப்தி ஸ்தானங்கள் விஷயமாய் சுலோகம்.

दक्षिणाक्षिमुखे தக்ஷிணாக்ஷிமுகே=வலதுகண்ணின் முன் பக்கத்தில்

मनसि மநஸி=இது அந்த: என்பதற்கு வியாக்கியானம்

आकाशेचहृदि ஆகாசேசஹ்ருதி=ஹிருதயாகாசத்தில் ஹிருதய தாமரையின் நுனியில் என்பது கருத்து.

त्रिधादेहेव्यवस्थित: த்ரிதாதேஹேவ்யவஸ்தித:=அந்த பகவான் ஒருவரே. இந்த தேகத்தில் மூன்று விதமாக இருக்கிறார் என்பது கருத்து. (8)

I - 8 - வது மந்திரம். (துவைதம்)

ஜாக்ரிதஸ்தானம், ஸ்வப்நஸ்தானம், சுஷுப்தி ஸ்தானம் இவைகளை யுடையவன் என்று கூறிய அர்த்தத்தை இந்த மந்திரம் கூறுகிறது.

दक्षिणाक्षिमुखे தக்ஷிணாக்ஷிமுகே=வலது கண்ணின் முன் பக்கத்தில்

विश्व: விஶ்வ:=விசுவனும்

मनसि अन्त: மநஸி அந்த:=மனதில்

तैजस: தைஜஸ:=தைஜஸனும்

आकाशेहृदि ஆகாசேஹ்ருதி = ஹிருதயத்திலுள்ள ஆகாசத்தின் முன் பக்கத்தில்

प्राज्ञ: ப்ராஜ்ஞ:=பிராஞ்ஞனும் இவ்விதமாக

त्रिधादेहे व्यवस्थित: த்ரிதாதேஹே வ்யவஸ்தித: = பரமாத்மா சரீரத்தில் மூன்றுவிதமாயிருக்கிறான்.

காரிகையின் 3-வது சுலோகம்.

विश्वो हि स्थूलभुङ् नित्यं तैजस: प्रविविक्तभुक् ।
आनन्द भुक्तथा प्राज्ञस्त्रिधा भोगं निबोधत ॥9॥

விஶ்வோ ஹி ஸ்தூலபுங் நித்யம் தைஜஸ: ப்ரவிவிக்தபுக்
ஆநந்தபுக்தயா ப்ராஜ்ஞஸ்த்ரிதா போகம் நிபோதத॥

विश्वो हि விஶ்வோ ஹி=விசுவனும்

नित्यं நித்யம்=எப்போதும்

स्थूलभुक् ஸ்தூலபுக்=ஸ்தூலங்களான சப்தாதி விஷயங்களை

प्रविविक्तभुक् ப்ரவிவிக்தபுக் = வாஸனாமயமான ஸூக்ஷ்மபோகங்களை அனுபவிக்கிறவன்

तथा ததா = அந்தப்பிரகாரம்

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ: = பிராஜ்ஞனும்

आनन्दभुक् ஆநந்தபுக் = ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கிறவன்

(एवं ஏவம் = இந்தப்பிரகாரம்)

भोगं போகம் = அனுபவத்தை

त्रिधा த்ரிதா = மூன்றுவிதமாக

निबोधत நிபோதத = அறிந்துக்கொள்ளுங்கள் இந்த சுலோகத்தின் அர்த்தம் ... வது பக்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ‖ 9 ‖

II - 7 - வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்.)

அ-கை :—ஸ்தூலபுக் பிரவிவிக்தபுக் ஆநந்தபுக் என்ற அர்த்தத்தை இந்த சுலோகம் விவரிக்கிறது.

निबोधत நிபோதத = இந்தப் பிரகாரம் அறியுங்கள் என்று மந்திரதிர்ஷ்டாவான பிரம்மாவானவர் தன்னால் உபதேசிக்கத் தகுந்தவர்களுக்கு சொல்லுகிறார். ‖ 9 ‖

I - 9 - வது மந்திரம். (துவைதம்.)

அ-கை :...ஸ்தூலபுக் என்று கூறிய அர்த்தத்தை இந்த சுலோகம் விவரிக்கிறது. விசுவாதிகளுக்கு உபயோகமான பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறார்.

हि ஹி இது பாதத்தை பூரிக்க உபயோகப்பட்டிருக்கிறது.

नित्यं நித்யம் = எப்போதும்

स्थूलभुक् ஸ்தூலபுக் = சிருஷ்டியிலுள்ள பாஹ்ய பதார்த்தங்களை புஜிக்கிறவன்

तैजसः தைஜஸ: = தைஜஸ்ரூபம்.

प्रविविक्तभुक् ப்ரவிவிக்தபுக் = பாஹ்ய பதார்த்தங்களுக்கு வேறான ஸ்வப்ந பதார்த்தங்களை புஜிக்கிறது.

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ: = பிராஜ்ஞரூபம்

आनन्दभुक् ஆநந்தபுக் = ஆநந்தத்தை புஜிக்கிறது.

त्रिधाभोगं த்ரிதாபோகம் = இவ்விதமாக மூன்று விதமான போக்கிய பதார்த்தங்கள் இருப்பதாக

निबोधत நிபோதத = மந்திரதிர்ஷ்டாவான பிரம்மா தன்னுடைய சிஷ்யர்களை உத்தேசித்து கவனியுங்கள் ... சொல்லுகிறார். இப்படியே निबोधत [illegible] ... அறியவும். ‖ 9 ‖

4

காரிகையின் 4-வது சுலோகம்.

स्थूलं तर्पयते विश्वं प्रविविक्तं तु तैजसम् ।
आनन्दश्च तथा प्राज्ञं त्रिधा तृप्तिं निबोधत ॥10॥.
ஸ்தூலம் தர்ப்பயதே விஶ்வம் ப்ரவிவிக்தம் து தைஜஸம் ।
ஆநந்தஶ்ச ததா ப்ராஜ்ஞம் த்ரிதா த்ருப்திம் நிபோதத ॥10॥

स्थूलं ஸ்தூலம் = ஸ்தூலபதார்த்தம்
विश्वं விஶ்வம் = விசுவனே
तर्पयते தர்ப்பயதே = திருப்திசெய்கிறது
प्रविविक्तन्तु ப்ரவிவிக்தந்து = சூட்சும போகம்
तैजस தைஜஸம் = தைஜஸனை
तर्पयते தர்ப்பயதே = திருப்திசெய்கிறது
तथा ததா = அப்படி
आनन्दश्च ஆநந்தஶ்ச = ஆநந்தம்
प्राज्ञं ப்ராஜ்ஞம் = பிராஞ்ஞனை
तर्पयते தர்ப்பயதே = திருப்திசெய்கிறது
(एवं ஏவம் = இந்தப்படி)
तृप्तिं த்ருப்திம் = திருப்தியை
त्रिधा த்ரிதா = மூன்று விதமாக

निबोधत நிபோதத = அறிந்துக்கொள்ளுங்கள் இந்தசுலோகத்தின் அர்த்தம் -வது பக்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது

II - 8 - வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்.)

அ-கை :—மேற்சொன்ன அர்த்தத்தையே இதுவும் கூறுகிறது.

स्थूलं ஸ்தூலம் = ஸ்தூலமான போக்கிய வஸ்துவானது

विश्वं விஶ்வம் = விசுவனை அதாவது மேற்சொன்ன பிரதமபாதத்தை

तर्पयते தர்ப்பயதே = திருப்தி செய்விக்கிறது. இப்படியே மற்ற இடங்களிலும் அறியவும். நித்திய திருப்தியுள்ள பரமாத்மாவுக்கு ஸ்தூலாதிகளா லுண்டாவதாகச் சொன்ன திருப்தியானது க்ரீடாரூபமென்று அறியவும். ‖ 10 ‖.

I - 10 - வது மந்திரம். (துவைதம்.)

அ-கை :...மேற் சொன்ன அர்த்தத்தையே வேறு மந்திரம் கூறுகிறது.

स्थूलं ஸ்தூலம் = போக்கிய வஸ்துவானது அதாவது [illegible] பாதத்தை

तर्पयते தர்பயதே = திருப்தி செய்கிறது.

இப்படியே மேலும் அறியவேண்டியது. நித்திய திருப்தனுக்கு ஸ்தூல முதலியவைகளாலுண்டாகும் திருப்தி க்ரீடாரூபமென்று அறியத்தக்கது ॥ 10 ॥

௭. கரரிகையின் 5-வது சுலோகம். 5

त्रिषु धामसु यद्भोज्यं भोक्ता यश्च प्रकीर्तितः ।
वेदैतदुभयं यस्तु स भुञ्जानो न लिप्यते ॥11॥

த்ரிஷு தாமஸு யத்போஜ்யம் போக்தா யஶ்ச ப்ரகீர்த்தித꞉ ।
வேதைததுபயம் யஸ்து ஸ புஞ்ஜானோ ந லிப்யதே ॥ 11 ॥

त्रिषु த்ரிஷு = மூன்று

धामसु தாமஸு = ஸ்தானங்களிலும்

यत् யத் = எது

भोज्यं போஜ்யம் = அனுபவிக்கத்தகுந்த விஷயமோ

भोक्ता போக்தா = அனுபவிக்கிறவனும்

यः ய꞉ = எவன்

वेद வேத = அறிகிறானோ

सः ஸ꞉ = அவன்

भुञ्जानः புஞ்ஜான꞉ = அனுபவிக்கிறவனானாலும்

न लिप्यते ந லிப்யதே = சம்பந்தப்படுகிறதில்லை.

त्रिषु...प्रकीर्तितः த்ரிஷு...ப்ரகீர்த்தித꞉ :— ஜாக்கிரத் முதலிய மூன்று அவஸ்தைகளில் ஸ்தூலம், சூட்சுமம், ஆநந்தம் என்று பெயருள்ள போஜ்ஜியம் ஒன்றே மூன்றுவிதமாக இருக்கிறது. விசுவன் தைஜஸன் பிராஞ்ஞன் என்று பெயருள்ள போக்தா ஒருவன் என்று கூறப்படுகிறான். ஏனெனின் சுஷுப்தி அடைந்தநானே ஸ்வப்நத்தையும் அடைகிறேன். எவன் ஸ்வப்நமடைகிறானோ அவனே நான், ஜாக்கிராவஸ்தை யிருக்கிறவன். இப்படி ஒன்றாயிருக்குந் தன்மை அனுபவிக்கப்படுகின்றது. மேலும் அஞ்ஞானம், அதின் காரியம் இவைகளை உத்தேசித்து பிராஞ்ஞாதிகளுக்கு பார்க்குந்தன்மை சமானமாயிருக்கிறது. மேலும பார்க்கிறவன் வெவ்வேறு என்பதற்கு பிரமாணமில்லை. ஆகையால் போக்தா ஒருவன் என்று கூறினது யுக்தமே.

वेद...लिप्यते வேத...லிப்யதே :— போஜ்யம் போக்தா இப்படி அநேகவிதமாக இரண்டையும் எவன் அறிகிறானோ அவன் எதை அனுபவித்தாலும் அத்துடன் சம்பந்தப்படுகிறதில்லை. ஏனெனின் (1)போஜ்ஜியமானசர்வமும் போக்தாவான ஒருவனுக்கே விஷயமாயிருக்கிறது. [எவனுக்கு எது விஷயமோ அவன் அதினால் குறைவும் அடைகிறதிலலை, விருத்தியையும் அடைகிறதில்லை.] அக்கினியானது தனக்கு விஷயமான காஷ்டத்தை தின்று விருத்தி [illegible] ॥

(1) நுகரப்படுவதால்.

II - 9 - வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்.)

அ-கை:—விசுவம் முதலிய மூன்று ரூபங்களையும் அவை களின் ஸ்தானங்களையும் போஜ்ஜிய ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்தவ. க்கு பிரயோசனத்தை இந்த சுலோகம் கூறுகிறது.

त्रिषुधामसु த்ரிஷுதாமஸு = கண், மனது, ஹிருதயாகாச இம்மூன்று ஸ்தானங்களில்

यत् भोज्यं யத் போஜ்யம் = ஸ்தூல, பிரவிவிக்த, ஆநந்த ரூப களான போஜ்ஜிய வஸ்து எதுவோ

य: चभोक्ता யஃ சபோக்தா = விசுவ தைஜஸ பிராஞ்ஞர்களா போக்தா எவனோ

एतदुभयं ஏததுபயம் = போக்தா. போஜ்ஜியம் இவ்வி யும்

य:तु யஃது = எந்த அதிகாரி

वेद வேத = அறிகிறானோ

स: ஸஃ = அவன்

भुञ्जान: புஞ்ஜாநஃ = விஷயங்களை அனுபவித்தாலும்

नलिप्यते நலிப்யதே = அந்த பல சம்பந்தத்தை அடையமாட் டான். அதாவது விஷயானுபவத்தாலுண்டான தாழ்ந்த, உயர்ந்த ஸ்திதிகளை அடைகிறதில்லை. அந்தந்த ஸ்தானங்களில் அந்தந்த போகபலன்களைக் கொடுக்கிறவரும் எனக்கும் மற்ற ஜீவர்களுக் கும் கர்மபலனைக் கொடுக்கிறவரும் ஈசுவரனே. தனக்காவது மற்ற ஜீவர்களுக்காவது கர்மபல போகத்தில் ஸ்வாதந்திரியமில்லை என்று நினைத்து அதிகாரி புருஷன் விகாரமடைகிறதில்லை என்பது கருத்து.

---

11 - வது மந்திரம். (துவைதம்.)

அ-கை:—விசுவாதிகளின் ஸ்வரூபத்தையும் அந்த ஸ்தானங் களிலிருக்கிற அவர்களின் போஜ்ஜிய ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்த வனுக்கு பலனைச் சொல்லுகிறார்.

त्रिषुधामसु த்ரிஷுதாமஸு = கண், மனது, ஹிருதயாகாசம், இம்மூன்று ஸ்தானங்களில்

यत् भोज्यं யத் போஜ்யம் = ஸ்தூலம் முதலியவை எவை

य: च भोक्ता யஃ ச போக்தா = விசுவன் முதலான மூன்று ரூப மான ஆத்மா எவர்.

एतदुभयं ஏததுபயம் = போக்தா, போஜ்ஜியம் இவ்விரண்டை யும்

वेद வேத = அறிகிறதோ

सः ஸஃ= அந்த ஞானியானவன்

भुंजानः புஞ்ஜாநஃ= விஷயங்களை அனுபவித்தாலும்

नलिप्यते நலிப்யதே = அனுபவத்தாலுண்டான சம்பந்தத்தை அடையமாட்டான். 11

காரிகையின் 6-வது சுலோகம்.

प्रभवः सर्वभावानां सतामिति विनिश्चयः ।
सर्वं जनयति प्राणश्चेतोंशून्पुरुषः पृथक् ॥ 12 ॥

ப்ரபவஃ ஸர்வபாவாநாம் ஸதாமிதி விநிஶ்சயஃ ।
ஸர்வம் ஜநயதி ப்ராணஶ்சேதோம்ஶூந்புருஷஃ ப்ருதக் ।

सतां ஸதாம் = இருக்கிற

सर्वभावानां ஸர்வபாவாநாம் = சர்வ பதார்த்தங்களுக்குள்

प्रभवः ப்ரபவஃ = (அவித்தையாலுண்டான நாமரூபமயமான மித்தியா ஸ்வரூபத்தில் நின்றும்) உத்பத்தி உண்டாகிறது

इति இதி = என்று

विनिश्चयः விநிஶ்சயஃ = சித்தாந்தம்.

प्राणः ப்ராணஃ = பிராணரூபமான

पुरुषः புருஷஃ = புருஷன்

सर्वं ஸர்வம் = சமஸ்தமான அசேதனரூப ஜகத்தையும்

चेतोंशून् சேதோம்ஶூந் = (சைதன்னிய பிரதானமான மனதில் சேதனபிரதிபிம்பங்களான) ஜீவர்களையும்.

पृथक् ப்ருதக் = வெவ்வேறாக

जनयति ஜநயதி = சிருஷ்டிக்கிறான்

அ-கை:— ஆறாவது மந்திரத்தில் பிராஞ்ஞன் பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் சத்தான காரியத்தை உத்தேசித்து பிராஞ்ஞன் காரணமா? இப்படி சந்தேகம் ஜனிக்க அதை நிச்சயிக்கும் பொருட்டு அல்லது அஸத்தான காரியத்தை உத்தேசித்தது காரணமா! இனி ஆரம்பிக்கிறார்.

प्रभवः...विनिश्चयः ப்ரபவஃ...விநிஶ்சயஃ இருக்கிற சகலபதார்த்தங்களுக்கும், உற்பத்தி உண்டு என்பது நிச்சயம்.

सर्वं...पृथक् ஸர்வம்...ப்ருதக் = ஆகையால் பிராணனாகிற புருஷன் சகலஜகத்தையும் ஜீவர்களையும் வெவ்வேறாக உண்டு பண்ணுகிறான்.

யாலுண்டாகிற நாமரூபங்களுள்ள மித்தியாஸ்வரூபத்தால் உற்பத்தி சம்பவிக்கிறது. மலடிமகன் வாஸ்தவமாயாவது பொய்யாகவாவது உண்டாகிறதில்லை என்று மேல் சொல்லப்போகிறார். அசத்பதார்த்தங்கள் உண்டாகுமானால், அதாவது காரியங்கள் அசத்தானால், காரியத்தால் காரணத்தை ஊகிக்கவேண்டியதாக இருப்பதால், காரியமே அசத்தாவதால் காரணமும் அசத்தாகும் அப்பொழுது பிரம்மம் அசத்என்று சொல்லவேண்டும். (காரியமும் காரணமும் இரண்டும் அசத்தாயிருக்கட்டுமே எனின் பிரத்தியக்ஷவிரோதம் வருகிறதென்கிறார்) அவித்தியாகாரியமான ரஜ்ஜுசர்ப்பாதிகள் ரஜ்ஜுமுதலிய ரூபமாக சத்தாயிருக்கின்றன. ரஜ்ஜுசர்ப்பம், கானல்ஜலம் முதலியவையாதொரு ஆதாரமன்றியில் எங்கேயாவது ஏவனாலாவது அறியப்படுகிறதா - இல்லை. எப்படி ரஜ்ஜுவினிடத்தில் சர்ப்பமுண்டாவதற்குமுன் சர்ப்பம் ரஜ்ஜுரூபமாயிருந்ததோ அப்படி சகல பதார்த்தங்களும் உண்டாவதற்கு முன் பிராணனென்கிற காரணமாகவே இருக்கின்றன. ஆகையால் (1) ब्रह्मैवेदं ப்ரஹ்மைவேதம்(மு II2-11) "பிரம்மமே" இது (2) आत्मा वा इदमग्र आसीत् ஆத்மா வா இதமக்ர ஆஸீத் (ஐ I-1-1) ஆத்மாவே முதலிலிருந்தது என்று சுருதியும்கூறுகிறது.

सर्वं जनयति प्राण: ஸர்வம் ஜநயதி ப்ராண:= இப்படிபிராணன் காரணமென்னும் வியவஹாரத்திற்கு யோக்கியனாகிறதினால் சகல அசேதனமான ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறான்.

चेतांशून्... சேதாம்ஸூந்...= சூரியனுக்கு கிரணங்களிருப்பதுபோல் சித்ரூபபுருஷனுக்கு சிதாபாஸமான ஜீவர்களிருக்கிறார்கள். இவர்களை புருஷன் உண்டுபண்ணுகிறான். ஆனால் புருஷனுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் வாஸ்தவத்தில் பேதமில்லை.
ஜலத்தில் பிரதிபிம்பித்த சூரியன்போலிருக்கிறார்கள். தேவபசுபக்ஷிமுதலிய தேசங்களில் விசுவதைஜஸ பிராஞ்ஞ பேதத்தால் இவர்கள் வெவ்வேறு விஷயங்களை உடைத்தாயிருப்பதால்வெவ்வேறாயிருக்கிறார்கள். அக்கினியின் பொறிகள் போலும் ஜலத்தில்தோன்றும் சூரியபிரதிபிம்பம்போலும் இவர்கள் சேதனலக்ஷணத்துடன் கூடியிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஜீவர்களை காரணமான பிராணன் உண்டாக்குகிறான். ஜலத்தில் தோன்றும் பிரதிபிம்பம் பிம்பத்தைவிட வாஸ்தவத்தில் வேறாகவிராததுபோல்

यथोर्णनाभिः யதோர்ணநாபி: (மு II-7) यथाऽग्नेर्विस्फुलिंगाः யதாऽக்நேர்விஸ்ஃபுலிங்கா: (மு II 1-1) முதலிய சுருதிகள் பிரமாணம் ॥ 12 ॥

---

12 - வது மந்திரம். (த்வைதம்.)

அ-கை:—एषयोनिः सर्वस्य ஏஷயோநி: ஸர்வஸ்ய என்கிற (6 - வது) மந்திரத்தின் அர்த்தத்தை இந்த சுலோகம் கூறுகிறது.

सर्वभावानां प्रभवः ஸர்வபாவாநாம் ப்ரபவ: = சகல வஸ்துக்களின் உற்பத்திக் காரணம் பரமாத்மா (என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும்.)

इति सतांविनिश्चयः இதி ஸதாம்விநிஶ்சய: = என்பதாய் சாதுக்களின் நிச்சயம் என்று சொல்லியிருப்பதால் அசாதுக்களுக்கு வேறுவிதமான நிச்சயமிருக்கிறதாக தெரியவருகிறது.

सर्वं ஸர்வம் = (அ-கை) சர்வத்திற்கும் காரணமாயிருப்பதை விவரிக்கிறார்.

प्राणः सर्वं जनयति ப்ராண: ஸர்வம் ஜநயதி = எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவாயிருப்பதால் பரமாத்மா பிராணன் எனப்படுகிறான் எல்லாவற்றையும் உண்டுபண்ணுகிறான் என்று சொன்னதினால் பரிணாமகாரணம் ஏற்படவில்லை என்று சொன்னதாக ஆய்விட்டது.

पुरुषः புருஷ: = பூர்ண குணமுள்ளவனாகையால் புருஷன் என்று பெயருள்ள மேற்சொன்ன நான்கு ரூபத்துடன் கூடின ஹரி

पृथक् ப்ருதக் = தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள் இவ்விதமாக பிரிக்கப்பட்ட

चेतोंशून् சேதோம்ஶூந் = ஞானமென்று பெயருள்ள கிரணங்களை அதாவது ஜீவர்களை

जनयति ஜநயதி = சிருஷ்டிக்கிறான்.

பிரமாண வாக்கியம் :—

प्रभवः सर्वभावानां विष्णुरेव न संशयः ।
इत्थंसतां निश्चयः स्यादन्यथात्वसतां भवेत् ।
सर्वस्य हि प्रणेतृत्वात्प्राणो नारायणः परः ।
तां सृष्टिं बहुधा प्राहुर्ज्ञानिनो ज्ञानिनस्तथा ॥

ப்ரபவ: ஸர்வபாவாநாம் விஷ்ணுரேவ நஸம்ஶய: ।
இத்தம் ஸதாம் நிஶ்சய: ஸ்யாதந்யதாத்வஸதாம் பவேத் ।
ஸர்வஸ்ய ஹி ப்ரணேத்ருத்வாத் ப்ராணோ நாராயண: பர: ।
[illegible]

II - 10 - வது மந்திரம் (விசிஷ்டாத்வைதம்)

அ-கை :—ஏஷ யோநி: ஸர்வஸ்ய இவன் சகலத்துக்கும் காரணமென்று சொன்ன அர்த்தத்தை இந்த மந்திரம் கூறுகிறது.

सर्वभावानां ஸர்வபாவாநாம்=சகல வஸ்துக்களுக்கும்

प्रभवः ப்ரபவ:=நான்கு ரூபத்தோடு கூடின ஆத்மா அதற்குத் தகுந்தபடி உற்பத்திக்காரணமாயிருக்கிறது.

इति सतांनिश्चयः இதி ஸதாம்நிஶ்சய:=இந்தப்பிரகாரம் சாதுக்களுக்கு நிச்சயம் என்று சொன்னதால் அசாதுக்களுக்கு வேறுவிதமாக நிச்சயமிருக்கிறதென்று ஏற்படுகின்றது. இந்த அர்த்தத்தை இனி விவரிக்கிறார். சர்வத்துக்கும் காரணமாயிருப்பதை விவரிக்கிறார்.

सर्वं जनयति प्राणः ஸர்வம் ஜநயதி ப்ராண:=சகலத்துக்கும் நியந்தாவாயிருப்பதால் பிராணன் என்கிற பெயரை வகித்தவர். அவரே சகலத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறார் என்று சொன்னதினால் அவர் விவர்த்தோபாதானமல்லவென்று சொன்னதாக ஆய்விட்டது.

पुरुषः புருஷ:=ஷட் குணத்துடன் கூடியும் நான்கு ரூபங்களை அடைந்தவருமான ஹரி.

पृथक् ப்ருதக்=தேவ அசுர மனுஷ்ய முதலிய அநேக விதமான

चेतोंशून् சேதோம்ஶூந்=ஞானமென்னும் பெயருள்ள கிரணங்களோடு கூடின ஜீவர்களை

जनयति ஜநயதி = சிருஷ்டிக்கிறார். (12)

காரிகையின் 7-வது சுலோகம்.

7

विभूतिं प्रसवं त्वन्ये मन्यन्ते सृष्टि चिन्तकाः ।
स्वप्नमायास्वरूपेति सृष्टिरन्यै विकल्पिता ॥13॥

விபூதிம் ப்ரஸவம் த்வந்யே மந்யந்தே ஸ்ருஷ்டிசிந்தகா: ।
ஸ்வப்நமாயாஸ்வரூபேதி ஸ்ருஷ்டிரந்யை விகல்பிதா ॥

अन्ये அந்யே=இதரர்களான

सृष्टिचिन्तकाः ஸ்ருஷ்டிசிந்தகா:=பிரபஞ்ச சிருஷ்டியை விசாரித்தவர்கள்

प्रसवं ப்ரஸவம் = சிருஷ்டி...

विभूतिं [illegible]

அத்: வேதாந்தஞை:=பரமார்த்தத்தை யிந்திக்கிற ஞானிகளால்

सृष्टिः ஸ்ருஷ்டி:= சிருஷ்டியானது

स्वप्नमायासरूपेति ஸ்வப்நமாயாஸரூபேதி = ஸ்வப்நம் மாயை இவைகள் என்று

विकल्पिता விகல்பிதா=பாவிக்கப்படுகிறது

சிருஷ்டியை பிரதானமாய் ஆதரிக்கிறவர்கள் சிருஷ்டியை ஈசுவரனுடைய சாமர்த்தியத்தின் விளக்கமாகச் சொல்லுகிறார்கள். தத்துவத்தை விசாரிக்கிறவர்கள் சிருஷ்டியை ஆதரிக்கிறதில்லை என்பது கருத்து.

इन्द्रोमायाभिः पुरुरूपईयते இந்த்ரோ மாயாபி: புருரூப ஈயதே=( ) ஆதாவது இந்திரன் (பரமாத்மா) மாயையால் வெகுரூபங்களடைகிறான் என்று சுருதி சொல்லுகிறது. ஒரு வித்தையாடியானவன் ஒரு கயிற்றை ஆகாசத்தில் எறிந்து அதின் மூலமாக ஆயுதசகிதமாய் மேலேறி கண்ணுக்கு மறைந்துவிடுகிறான். அவ்விடத்தில் யுத்தத்தினால் அவனுடைய அங்கம் கண்டம் கண்டமாக அறுபட்டு கீழ்விழுந்து மறுபடியும் அவன் எழுந்திருக்கிறான். இதை பார்க்கிறவர்கள் அவனால் செய்யப்பட்ட வித்தை வாஸ்தவமாவென்று விசாரிப்பதில் ஆதரவு செய்கிறதில்லை. இப்படியே இந்த மாயாவி விஷயத்தில் சுஷுப்தி ஸ்வப்நம் முதலியவைகள் கயிற்றை எறிந்ததற்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. இவைகளிலிருக்கிற பிராஞ்ஞன் தைஜஸன் முதலானவர்கள் கயிற்றின்மேல் ஏறின மாயாவிக்குச் சமானமானவர்கள். வாஸ்தவமான வித்தையாடியானவன் கயிறு, அதில் ஏறினவன் இவர்களைவிட வேறு. அவனே பூமியிலிருக்கிறான், மாயையால் மறைபட்டிருக்கிறான், கண்ணுக்குத் தெரியாமலேயிருக்கிறான். இதுபோல் துரீயம் என்னும் பரமார்த்தத்துவமுமிருக்கிறது. ஆகையால் மோக்ஷ இச்சையுள்ளவர்களுக்கு பரமார்த்ததத்துவத்தை விசாரிப்பதில்தான் இஷ்டமேதவிர பிரயோஜனமற்ற சிருஷ்டியிலிஷ்டமில்லை. स्वप्नमाया ... ஸ்வப்நமாய... :– ஆகவே சிருஷ்டியை பிரதானமாய் கவனிக்கிறவர்களுக்கே சிருஷ்டியானது ஸ்வப்நத்திற்குச் சமானமென்றும் மாயைக்குச் சமானமென்றும் விகல்பங்கள் தோன்றுகின்றன. ॥ 13 ॥

---

* I. I- 1வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்.

அநேக சங்கேதங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட நிச்சயம் என்பதையும் [illegible]

सृष्टिचिन्तकाः ஸ்ருஷ்டிசிந்தகா: = சிருஷ்டி விஷயத்தை சிந்திக்கிறவர்களான

अन्ये அந்யே = சில வாதிகள் அதாவது பிரம்மமே ஜகத்தாக பரிணமிக்கிறதென்று சொல்லுகிற அசத்துக்கள்

प्रसवं ப்ரஸவம் = சிருஷ்டியை

विभूति விபூதிம் = விபூதியாக அதாவது பிரம்மம், அநேகவித ஜீவஜடங்களாய் பரிணமித்ததாக

मन्यन्ते மந்யந்தே = எண்ணுகிறார்கள்.

சிருஷ்டி சிந்தகர்கள் என்று சொன்னதால் பிரம்மத்தை நன்றாக அறியாதவர்கள் என்று தெரியவருகிறது.

अन्ये: அந்யே: = பிரம்மத்தின் விவர்த்தம் பிரபஞ்சம் என்று சொல்லுகிற அத்வைதிகளால்

सृष्टिः ஸ்ருஷ்டி: = சிருஷ்டியானது

स्वप्नमायासरूपा ஸ்வப்நமாயாஸரூபா = எப்படி ஸ்வப்நத்திலுண்டான பதார்த்தங்கள் சுஷுப்தாத்மாவின் விவர்த்தமான மாயா ஸ்வரூபங்களோ அப்படி பிரம்மத்தின் விவர்த்தமான ஜாக்கிறத் காலத்திலுண்டான பதார்த்தங்களும் மாயாஸ்வரூபம். மாயாசப்தத்தால் மாயையால் தோற்றும் கந்தர்வநகரம் முதலியவைகளை கிரகித்துக்கொள்ளவும். அதற்கு சமானமான ஸ்வரூபமுள்ள மித்தியாபூதங்களென்று

विकल्पिता விகல்பிதா = அநேக விதமாக கற்பிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம். ॥ 13 ॥

துவைதம்.

அ-கை :— முந்தின சுலோகத்தில் सर्वं जनयति ஸர்வம் ஜநயதி என்பதினால் விஷ்ணு ஜகதுற்பத்திக்கு நிமித்த காரணமாயிருக்கிறார் என்று சொன்னதை விவரித்துக்கொண்டு வாதிகளுடைய பூர்வபக்ஷங்களையும் கூறுகிறார்.

सृष्टिचिन्तकाः ஸ்ருஷ்டிசிந்தகா: = சிருஷ்டி விஷயமாய் விசாரிக்கிறவர்களான

अन्ये அந்யே = பிரம்மம் பரிணமிக்கிறதென்று சொல்லுகிற வாதிகளாகிற அசத்துக்கள்

प्रसवं ப்ரஸவம் = சிருஷ்டியை

विभूति விபூதிம் = ஜீவஜட உற்பத்தியாக

मन्यन्ते மந்யந்தே = எண்ணுகிறார்கள். [illegible]

[illegible]

சிருஷ்டி சிந்தகர்கள் என்று சொன்னதால் நன்றாக பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்கள் என்று சூசனை செய்யப்பட்டது,

अन्ये: அந்யே: = பிரபஞ்சம் பிரம்மத்தின் விவர்த்தமென்று சொல்லுகிற வாதிகளால்.

सृष्टि: ஸ்ருஷ்டி:=சிருஷ்டியானது

स्वप्नमाया स्वरूपेति ஸ்வப்நமாயா ஸ்வரூபேதி = ஸ்வப்நபதார்த்தம்போலும் கந்தர்வ நகரத்துக்குச்சமானமான மாயா ரூபம்போலும்

विकल्पिता விகல்பிதா=கற்பிக்கப்பட்டது.

பிரமாண வாக்கியம் :—

विष्णु विकृति मायाति महदादि स्वरूपिणीं ।
तत्त्रिविध भूतिस्तु सृष्टिः प्रोक्तो ह्यपंडितैः ।
स्वप्नमाया स्वरूपं च केचिदज्ञा जनाविदुः ॥
விஷ்ணு விக்ருதி மாயாதி மஹதாதி ஸ்வரூபிணீம் ।
தத்த்ரிவித பூதிஸ்து ஸ்ருஷ்டி: ப்ரோக்தோ ஹ்யபண்டிதை: ।
ஸ்வப்நமாயா ஸ்வரூபம் ச கேசிதஜ்ஞா ஜநாவிது: ॥ ॥13 ॥

காரிகையின் 8-வது சுலோகம்.

(8)

इच्छामात्रं प्रभोः सृष्टिरिति सृष्टौ विनिश्चिताः ।
कालात्प्रसूतिं भूतानां मन्यन्ते कालचिन्तकाः ॥14॥
இச்சாமாத்ரம் ப்ரபோ: ஸ்ருஷ்டிரிதி ஸ்ருஷ்டௌ விநிஸ்சிதா:
காலாத்ப்ரஸூதிம் பூதாநாம் மந்யந்தே காலசிந்தகா: ॥

सृष्टौ ஸ்ருஷ்டௌ=சிருஷ்டிவிஷயத்தில்

केचित् கேசித் = சிலர்

सृष्टि: ஸ்ருஷ்டி:=சிருஷ்டியானது

प्रभोः ப்ரபோ:=சத்திய சங்கல்பனாகிய ஈசுவரனுடைய

इच्छामात्रं இச்சாமாத்ரம்=இச்சை மாத்திரம்

इति இதி=என்று

विनिश्चिताः விநிஸ்சிதா:=நிச்சயம் அடைந்திருக்கிறார்கள்

कालचिन्तकाः காலசிந்தகா:=ஜ்யோதிஸ் சாஸ்திரத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கிற காலசிந்தகர்கள்

कालात् காலாத் = காலதத்வத்திலிருந்து

भूतानां பூதாநாம்=பூதங்களின்

प्रसूतिं ப்ரஸூதிம்=சிருஷ்டியை

मन्यन्ते மந்யந்தே = நினைக்கிறார்கள்

ச-பா:— குயவனுடைய சங்கற்பத்தால்மண்பாண்ட முண்டாகிறது. அவனுடைய சங்கற்பத்தை விட்டு வேறாக பாண்டமில்லை. இது போல் சகல பிரபஞ்சமும் ஈசுவர சங்கற்பத்தாலேயே உண்டாகி இந்த ஈசுவர சங்கற்பத்தைவிட்டு வேறாக பிரபஞ்சசிருஷ்டியில்லை ॥ 14 ॥

II - 12 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

கூ-பா :—(அ-கை) பரிணாம, விவர்த்த, இந்த இரண்டு வாதங்களையும் ஒப்புக்கொள்ளாத பக்ஷத்தில் எப்படி விஷ்ணுவினிடத்தினின்றும் ஜகத்து உண்டாகும் என்கிற கேள்விக்கு சாதுக்களுடைய நிச்சயப் பிரகாரத்தை உத்தரமாகச் சொல்லுகிறார்.

प्रभोः ப்ரபோ: = மிகுந்த சாமர்த்தியத்துடன் கூடின பரமாத்மாவினுடைய

सृष्टिः ஸ்ருஷ்டி: = ஜகத் ஸிருஷ்டியானது

इच्छामात्रं இச்சாமாத்ரம் = இச்சையைவிட வேறு சாதனமற்றது. சிரமமன்றியிலும் தாமஸமன்றியிலு முண்டானது, என்று

विनिश्चिताः விநிஶ்சிதா: = நிச்சயமடைந்தவர்கள், உபநிஷத்தின் அபிப்ராயத்தைத் அனுசரித்தவர்களென்று அர்த்தம்.

मन्यन्ते மந்யந்தே = பகவான் சத்திய சங்கற்பராகையால் சகலத்திலும் சமர்த்தரான அவர் தன்னுடைய சங்கற்ப மாத்திரத்தினாலேயே சூக்ஷ்மமாயும் தனக்குச் சரீரமாயுமிருக்கிற சேதநாசேதன பிரபஞ்சத்தை முதலில் ஸ்தூல ரூபமாய் பரிணமிக்கும்படி செய்து, சர்வாத்மகராயும் விகார மற்றவராயு மிருந்துகொண்டு சர்வத்துக்கும் உபாதானமாகிறார் என்று எண்ணுகிறார்கள் என்பது கருத்து. பின்னும் மதாந்தரங்களைக் கூறுகிறார்.

कालचिन्तकाः காலசிந்தகா: = காலத்தையே ஈசுவரனாக எண்ணுகிறவர்கள்.

भूतानां பூதாநாம் = பூதங்களின்

प्रसूतिं ப்ரஸூதிம் = பிராணிகளுடைய உற்பத்தியை

कालात् காலாத் = காலத்தினின்றும்)

मन्यन्ते மந்யந்தே = உண்டானதாக எண்ணுகிறார்கள். காலம் என்ற பதம் ஸ்வபாவ முதலானவைகளுக்கு உபலக்ஷணம். தற்சயலாய் இந்த ஜகத்து உண்டாகிறதென்று சொல்லுகிற வாதிகளும் அதிர்ஷ்டத்தா லுண்டாகிறதென்று சொல்லுகிற வாதிகளும், ஸ்வபாவத்தா லுண்டாகிறதென்று சொல்லுகிற வாதிகளும் நிக்கும் மதம் புருஷ-பிரபு சப்தங்களால் [illegible] வேண்டியது. ஆகையால் [illegible]

அ-கை:—ஜகத்து பிரம்மத்தின் பரிணாமமன்று பிரம்மத்தினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டதுமன்று என்று சொன்னால் பகவானிடத்தினின்றும் ஜகத்து எப்படி உண்டாயிற்று யெனின் சொல்லுகிறார்.

प्रभोः ப்ரபோ:—பிரபு சப்தத்துக்கு மூன்று அர்த்தங்கள் உண்டு.

(1) பூர்ண சக்தியுடன் கூடினவன்

(2) எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறவன்.

(3) சகலத்தையும் விசேஷமாய் அனுபவிக்கிறவன். ஆகவே பிரபு சப்தத்தால் பகவானுக்கு நிர்விகாரத் தன்மை, பூர்ணசக்தி தன்மை, சர்வஞ்ஞத்தன்மை இம்மூன்று குணங்களும் சொன்னதாக ஆகிறது.

சத்திய சிருஷ்டியைசெய்ய அசமர்த்தனாயிருக்கிறவன் மாயிச, சிருஷ்டியை செய்வான். ஸர்வஞ்ஞனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்து ஸ்வப்ந பதார்த்தம்போல் இருக்கமாட்டாது. ஆகையால் பரிணாமவாதம் விவர்த்தவாதம், மாயாசரூபவாதம் இவைகள் தள்ளப்பட்டதாக ஆகின்றன. இப்படிப்பட்ட பிரபுவினின்றும்

सृष्टिः ஸ்ருஷ்டி:=சிருஷ்டியானது

इच्छामात्र இச்சாமாத்ரம்=சிரமமன்றியிலும் தாமஸமன்றியிலும், விகாரத்தை அடையாமலும் உண்டானதென்று

सृष्टौ ஸ்ருஷ்டௌ=சிருஷ்டியில்

विनिश्चिताः விநிச்சிதா:=பிரம்மாதிகளான சத்துக்கள் நிச்சயிக்கிறார்கள்.

कालात् காலாத்:—அ-கை:—மறுபடியும் மதாந்திரத்தைக் கூறுகிறார்.

कालचिंतकाः காலசிந்தகா:=காலத்தை முக்கியமாக எண்ணுகிறவர்கள்

भूतानां பூதாநாம்=பூதங்களின்

प्रसूतिं ப்ரஸூதிம்=உற்பத்தியை

कालात् காலாத்=காலத்தினின்றும்

मन्यन्ते மந்யந்தே=எண்ணுகிறார்கள்

* இது உபலக்ஷணம் (1) பிரம்மாவை பரமென்று நினைத்தவர்கள் பிரம்மாவினிடத்திலினின்றும், (2) ருத்திர சிந்தகர்கள் ருத்திர [illegible] பாவிக்கிறார்கள்.

முள்ளவராயும் மற்ற தேவர்கள் அப்படியில்லாமலுமிருப்பதால் பிரபு பதத்தாலேயே நிராகரிக்கப்பட்டன என்று அறியவும். காலாதிகள் ஜடமானமையால் கர்த்தாக்களாகமாட்டார்கள்

பிரமாண வாக்கியம் :—

अविकारस्य चिन्मात्रस्यै वाखिलजगर्वे ।
उत्पद्यप्राज्ञाः प्राहुर्ब्रह्मा दयोखिलाः ।
पूर्णशक्तेः कुतोमाया सावज्ञात्स्वमत्कुतः
सर्वदोष व्यपेतस्य विकारः कुतइष्यते ।
तस्मा देवाविकारस्य विष्णो रिच्छावशादिदं ।
यथार्थमेव संभूतमिति वेदवचोखिलं ।
केचित्कालतएवेतां सृष्टिमाहुरकोविदः ।
केचिद्रुद्राद्ब्रह्मणश्च प्रधानादितिचापरे ।
विमूढाः सर्वदेवेते यतो नारायणः परः ।
सर्वकर्त्ता सर्वशक्तिरेक एवनचापरः ।
प्रधानकाल ब्रह्मेशमुखाः सर्वेपितद्वशाः ।
तस्याविष्णोः सृष्टिं तु केचिदाहुरनैपुणाः ॥14॥

𑌅𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌖𑌿𑌲𑌂𑌜𑌗𑌤𑌃 ।
𑌉𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌖𑌿𑌲𑌾𑌃 ।
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌶𑌕𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌕𑍁𑌤𑍋𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍋𑌷𑌵𑍍𑌯𑌪𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌕𑍁𑌤𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌵𑌶𑌾𑌦𑌿𑌦𑌂 ।
𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇𑌵𑌸𑌂 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌚𑍋𑌖𑌿𑌲𑌂 ।
𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌤 𑌏𑌵𑍈𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑌾𑌹𑍁 𑌰𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌃 ॥
𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇 ॥
𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌯𑌤𑍋𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕 𑌏𑌵𑌨𑌚𑌾𑌪𑌰𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌶𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌪𑌿𑌤𑌦𑍍𑌵𑌶𑌾𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂𑌤𑍁𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑌨𑍈𑌪𑍁𑌣𑌾𑌃 ॥

காரிகையின் 9-வது சுலோகம். (அத்வைதம்.)

भोगार्थं सृष्टिरित्यन्ये क्रीडार्थमिति चापरे ।
देवस्यैष स्वभावोयमाप्तकामस्यकास्पृहा ॥15॥

𑌭𑍋𑌗𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇 ।
𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍋𑌯𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌕𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 ॥ 15 ॥

अन्ये [illegible] = வேறுசிலர்

भोगार्थं போகார்த்தம்= ஈசுவரனுடைய போகத்தின் பொருட்டு என்றும்

अपरे च அபரே ச=வேறுசிலர்

क्रीडार्थं इति க்ரீடார்த்தம் இதி = ஈசுவரனுடைய லீலையின் பொருட்டு என்றும்

मन्यन्ते மந்யந்தே=நினைக்கிறார்கள் (ஆனால் ஸித்தாந்தம் என்னவெனில்)

अयं एषः அயம் ஏஷ:=இந்த ஸிருஷ்டி

देवस्य தேவஸ்ய=பரமேசுவரனுடைய

स्वभावः ஸ்வபாவ: = ஸ்வபாவம் ஆதலால் மாயை.

आप्तकामस्य ஆப்தகாமஸ்ய=பூர்ணகாமனுக்கு

का கா=என்ன

स्पृहा ஸ்ப்ருஹா=இச்சை

வேறு சிலர், ஈசுவரன் போகத்தின் பொருட்டும், இன்னும் வேறு சிலர் ஈசுவரன் லீலையாகவும் பிரபஞ்சத்தை சிருஷ்டித்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

देवस्य... தேவஸ்ய...:—இந்த பக்ஷங்களின் தூஷணம் இனி சொல்லப்படுகிறது. இந்த சிருஷ்டியானது பரமேசுவரனுடைய ஸ்வபாவம். பூர்ணகாமனான ஈசுவரனுக்கு என்ன இச்சையிருக்கும்: ஒன்று மிருக்கமாட்டாது.

ஸ்வபாவ பக்ஷத்தை ஆசிரயித்து மேற்சொல்லிய இரண்டு பக்ஷங்களையும், அல்லது சகல பக்ஷங்களையும் தூஷிக்கிறார்.

(1) ஈசுவரனுடைய சாமர்த்திய விளக்கமே சிருஷ்டி என்று சொன்ன முதல் பக்ஷம் கூடாது. ஏனெனில் ஆப்தகாமரான பரமாத்மா மாயையன்றியில் சாமர்த்தியத்தை விளக்கமாட்டார்.

(2) சத்திய சங்கற்பரான ஈசுவரனுடைய சிருஷ்டியானது ஸ்வப்நஸ்வரூபம் அல்லது மாயாஸ்வரூபம் என்பது ஒரு பக்ஷம். ஸ்வப்ந மாயைக்குச் சமானமென்று சொல்லலாம் ஸ்வப்நமாயா சிருஷ்டியைச் சொல்ல முடியாது ஏனெனில் ஸ்வப்நமாயாசப்தங்கள் பொய்யையே கூறுகின்றன.

(3) ஈசுவரன் உதாசீனரானதால் அவரிடத்தினின்றும் சிருஷ்டி உண்டாகிறதாகச் சொல்லக்கூடாது. காலத்தினின்றும் சிருஷ்டி உண்டாகிறதாகச் சொல்லவேண்டும்.

(4) போகத்தின் பொருட்டாவது லீலையின் பொருட்டாவது சிருஷ்டி உண்டாகிறது [illegible]

இந்த பக்ஷங்களும் பொருந்தாவாம். ஏனெனின் பரமானந்த ஸ்வபாவமான பரமாத்மாவுக்கு மாயையன்றியில் இச்சை உண்டாகமாட்டாது. ஸ்வத: விகாரமற்றவருக்கு இச்சை முதலியவைகள் சம்பவிக்கமாட்டா. மாயையன்றியில் போகமாவது கிரீடையாவது அவருக்கு ஒவ்வாது. ஆகையால் பகவானுடைய ஸிருஷ்டியானது மாயாரூபமே என்பது கருத்து. அதிஷ்டானரஜ்ஜுவானது அவித்தியா பலத்தால் ஸர்ப்பாகாரமாகத் தோன்றுகிறதுபோல், பரமாத்மா தன் மாயாபலத்தால் ஆகாசாதி பிரபஞ்சம் போல் தோன்றுகிறார். आत्मनः आकाशः संभूतः ஆத்மந: ஆகாஶ: ஸம்பூத: (தை II - 1.) என்பதினால் ஆத்மாவினிடமிருந்து ஆகாசம் உண்டானதாகச் சொல்லியிருப்பதால் காலத்தினின்றும் உண்டானதாகச் சொல்லுவதற்குப் பிரமாணமில்லை. ॥ 15 ॥

II - 13 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை :-அப்படியானால் பரிபூர்ணரான ஈசுவரனுக்கு இந்த ஸிருஷ்டி என்னத்திற்காக எனின் உலகத்தில் அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டு ஸ்வபாவமே பிரவிர்த்திக்கிறது என்பதைச் சொல்லும் பொருட்டு மதாந்தரங்களைக் கூறுகிறார்.

भोगार्थं போகார்த்தம்=திருப்தியடையாத பகவான் சுகாதிகளை அனுபவிக்கிறதற்காக

सृष्टिः ஸ்ருஷ்டி:=ஸிருஷ்டிக்கிறார் என்று

अन्ये அந்யே=சிலர்

मन्यन्ते மந்யந்தே = எண்ணுகிறார்கள்.

अपरे அபரே = வேறு சிலர்

क्रीडार्थं க்ரீடார்த்தம் = மகாராஜாவுக்கு பந்து முதலிய விளையாட்டுபோல் ஈசுவரனுக்கு இந்த ஜகத்ஸிருஷ்டியானது கிரீடை என்று எண்ணுகிறார்கள். சுருதியின் மதமயாதெனின்,

देवस्य தேவஸ்ய= கிரீடை செய்துகொண்டிருக்கிறவருக்கு

अयं एषः அயம் ஏஷ:=இந்த ஸிருஷ்டி முதலிய விஷயமான விளையாட்டானது.

स्वभाव एव ஸ்வபாவ ஏவ=ஸ்வபாவந்தான். வேறு விதமான பிரயோசனத்தை உத்தேசித்ததல்ல என்று தாற்பரியம். लोकवत्तु लीलाकैवल्यं லோகவத்து லீலாகைவல்யம் (II-2-33) என்கிற பிரம்ம சூத்திரத்தில் இந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

காஸ்ப்ருஹா காஸ்ப்ருஹா = ஆசை இச்சை. ஒரு பிரயோஜனத்திலும் இச்சையில்லை என்று அர்த்தம்.

इति இதி = இந்த ச்லோகம் முன்னுள்ள ரூபங்களும் நிரூபிக்கப்பட்டன என்றும் முடிவை கூறுகிறது. ॥15॥

தாத்பர்யம்.

அ-கை:— ஆனால் பரிபூர்ணரான பகவான் ஏன் சிருஷ்டிக்கிறார் எனில், ஜீவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்தல் அவருடைய ஸ்வபாவம். இப்படி சொல்லுவதற்காக மேல் ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். சிருஷ்டியுடையாத பகவானுக்கு

भोगार्थं सृष्टि: போகார்த்தம் ஸ்ருஷ்டி:=போகத்தின் பொருட்டு சிருஷ்டி.

अन्ये அன்யே = சிலர்

मन्यन्ते மந்யந்தே = நினைக்கிறார்கள்

अपरे அபரே = வேறு சிலர்

क्रीडार्थं க்ரீடார்த்தம் = மகாராஜாவுக்கு பந்து முதலிய விளையாட்டுப்போல நினைக்கிறார்கள். கடைசியானது ஸ்வபாவத்தைக் கூறுகிறது.

देवस्य தேவஸ்ய = தேவனுக்கு

एष: ஏஷ: = சிருஷ்டி விஷயமான வியாபாரம்

स्वभावएव ஸ்வபாவ ஏவ = ஸ்வபாவமே தவிர வேறு பிரயோஜனமுள்ளதல்ல.

आप्तकामस्य कास्पृहा ஆப்தகாமஸ்ய காஸ்ப்ருஹா = பூர்ணகாமனுக்கு ஆசை ஏது ஒன்றுமில்லை.

इति இதி = இது சமாப்தியை கூறுகிறது.

பிரமாண வாக்கியம்:—

अतृप्तस्यैवभोगार्थं क्रीडार्थं तुविपश्चित: ।
साचक्रीडा स्वभावोस्य कुतोतृप्त्या स्पृहाविभो: ॥

அத்ருப்தஸ்யைவ போகார்த்தம் க்ரீடார்த்தம் து விபஸ்சித: ।
ஸாசக்ரீடா ஸ்வபாவோஸ்ய குதோத்ருப்த்யா ஸ்ப்ருஹாவிபோ: ॥

பகவதிச்சையால் சிருஷ்டி உண்டானதாக ஒருவன் சொல்லுவதும் பிசகு. ஏனெனில் பிரயோஜனத்தை அவர் அபேக்ஷித்தால் பூர்ணகாமராகமாட்டார். அபேக்ஷிக்காமல் சிருஷ்டி செய்தால் மூர்க்கத்தன்மை ஏற்படும். இப்படி ஒருவன் சொன்னால் அதற்கு உத்தரமென்னவெனின்:— அவர் போகத்தின் பொருட்டு

சிருஷ்டிக்கவில்லை. பிரளய காலத்தில் ஈசுவரன் ஒருவரே இருப்பதால் அவர் விஷயத்தில் ஆலசியம் கூறும்படி நேரிடும். அதைப் பரிகரிக்கிறதற்காக கிரீடையாக சிருஷ்டிசெய்கிறார் என்று இராமாநுஜாசாரியார் சொல்லுவதுபோல் சொல்லுவதும் சரியன்று. ஆப்தகாமராயிருக்கிற பகவானுக்கு போகத்தின் பொருட்டு சிருஷ்டியும் வேண்டியதில்லை. ஆலசியம் இல்லாமலிருப்பதற்காக கிரீடையாகவும் சிருஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை. தனக்குப் பிரயோசனமில்லாவிட்டாலும் பரபிரயோசனத்தை உத்தேசித்து சுவபாவமாகவே சிருஷ்டி உண்டாகிறது. ॥15॥

முதலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

7வது மந்த்ரம் उपनिषत (அத்வைதம்)
உபநிஷத்

नान्तः प्रज्ञं न वहिः प्रज्ञं नोभयतः प्रज्ञं न प्रज्ञानघनं न प्रज्ञं नाप्रज्ञम् ।अदृष्टमव्यवहार्यमग्राह्यमलक्षणमचिन्त्यमव्यपदेश्यमेकात्मप्रत्ययसारं प्रपञ्चोपशमं शान्तं शिवमद्वैतं चतुर्थं मन्यन्ते स आत्मा स विज्ञेयः ॥ 16 ॥

𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨 𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨𑍋𑌭𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌮𑍍 । 𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌪𑌶𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 ॥16॥

अन्तः प्रज्ञ 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂=உள்ளிருக்கும் ஸ்வப்ந ஞானவானாகிய தைஜசன்

न 𑌨=அல்ல

वहिः प्रज्ञ 𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂=வெளி பிரஞ்ஞையுள்ள ஜாக்கிராவஸ்தாபிமானியாகிய விசுவன்

न 𑌨=அல்ல

उभयतः प्रज्ञं 𑌉𑌭𑌯𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂=ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களின் மத்தியாவஸ்தையின் அபிமானியும்

न 𑌨=அல்ல

प्रज्ञानघनं 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨𑌂=சுஷுப்தி அபிமானியாகிய பிராஞ்ஞனும்

न 𑌨=அல்ல

प्रज्ञ 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂=(கேவலம் ஞான ரூபமாயிருந்தாலும் சர்வஞ்ஞனான ஈசுவரன் போல் எல்லாவற்றையும் ஒரே காலத்தில் அறிகிறவர்

अप्रज्ञं அப்ரஜ்ஞம் = அறியப்பட்டதாகிய அசைதன்னியம்

न ந = அல்ல

अदृष्टं அத்ருஷ்டம் = ஞானேந்திரியப் பிரமாணத்தால் அறியத் தகுந்தவரல்ல

अव्यवहार्यं அவ்யவஹார்யம் = ஆனதால் வாக்கால் வியவஹாரத்துக்கு யோக்கியரல்ல

अग्राह्यं அக்ராஹ்யம் = பற்ற கர்மேந்திரியங்களால் கிரகிக்கத்தகுந்தவரல்ல

अलक्षणं அலக்ஷணம் = லிங்கங்களால் ஊஹிக்கத் தகுந்தவரல்ல

अचिन्त्यं அசிந்த்யம் = ஆனதால மனதினால் நினைக்க அசக்கியமானவர்

अव्यपदेश्यं அவ்யபதேச்யம் = ஆனதால் சப்தத்தால் இன்னதென்று நிர்தேசிப்பதற்கு அசக்கியமானவர்

एकात्मप्रत्ययसारं ஏகாத்மப்ரத்யயஸாரம் = ஜாக்கிரதாதி அவஸ்தைகளில் ஒரே ஆத்மாவாய் இருக்கிறான் என்கிற ஞானத்தால் ஊகிக்கத்தக்கவர்

प्रपञ्चोपशमं ப்ரபஞ்சோபசமம் = ஜாக்கிரதாதிஸ்தானங்களின் தர்மங்களில்லாதது

शान्तं சாந்தம் = ஆனதால் ராகத்வேஷாதி தோஷங்களற்ற கூடஸ்தர்

शिवं சிவம் = பரிசுத்தம் பரமானந்த போதரூபம் (இப்பேர்ப்பட்ட

अद्वैतं அத்வைதம் = பேதமில்லாத அத்வைதத்தை
चतुर्थं சதுர்த்தம் = நான்காவது என்று
मन्यन्ते மந்யந்தே = நினைக்கிறார்கள்
सः ஸ: = அவரே
आत्मा ஆத்மா = பரமாத்மா
सः ஸ: = அவரே
विज्ञेयः விஜ்ஞேய: = அறியத்தக்கவர்

மூன்று பாதங்களைச் சொன்ன பிறகு நான்காவது பாதத்தைச் சொல்ல சுருதி ஆரம்பிக்கிறது. சப்தங்களால் கூறக்கூடிய குணங்கள் தர்மங்கள் முதலியவை பிராதபடியால் அது சப்தத்தால் கூறப்பட மாட்டாது என்று விசேஷங்களை நிஷேதிக்கிறதிலே

யமோ? அல்ல. மித்யாவஸ்துவுக்கு அதிஷ்டான மில்லாம லிருக்கமாட்டாது. வெள்ளி, சர்ப்பம், புருஷன் கானல்ஜலம் முதலிய விகற்பங்கள் கிளிஞ்சல், ரஜ்ஜு, கட்டை, ஊஷரபூமி இவைக ளன்றியில் ஒன்றையும் ஆசிரயிக்காமல் இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. அப்படியானால், பிராணாதி சர்வ விகற்பங்களுக்கும் துரீயம் ஆதாரமாயிருப்பதால் உதகத்திற்கு ஆதாரமான கடம் சப்தத்தால் கூறப்படுவதுபோல் சப்தத்தால் கூறப்படட்டுமே, நிஷேதத்தால் அதை அறிய வேண்டியதில்லையே?

இது யுக்தமன்று ஏனெனின் கிளிஞ்சல் முதலியவைகளில் வெள்ளி முதலியவைகள் பொய்யாயிருப்பதுபோல் பிராணாதி விகற்பங்களும் பொய்யாயிருக்கின்றன. (துரீயம் வாச்சியமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ஐந்துவித காரணங்க ளிருக்கவேண்டும். அதாவது சம்பந்தம், ரூடி, ஜாதி, கிரியை, குணம். இவைகளில் ஒன்றுமில்லை என்று இனிசொல்லுகிறார். எப்படி எனின்) (1) துரீயம் வஸ்து, துரீயத்துக்குவேறானது. வஸ்துவுக்கும் அவஸ்துவுக்கும் சம்பந்தம் ஏற்படமாட்டாது. (2) விசிஷ்ட ரூபமாய் பிரம்மம் விஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தில் உபாதியற்றதாக இருப்பதால் அது பசுமுதலியவைகள் போல் பிரத்யக்ஷாதிப் பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாகிறதில்லை. ஆகவே ரூடி சம்பவிக்கமாட்டாது (3) பசு முதலியவைகளில்போல் அத்விதீயமான துரீயத்தில் சாமான்ய விசேஷபாவங்களில்லாதபடியால் ஜாதிவிஷயமாயும் வாச்யத்வம் ஏற்படமாட்டாது (4) சமயல்காரனிடத்தில் கிரியையிருக்கிறதாக சொல்லுவதுபோல் கிரியையற்ற துரீயபிரம்மத்தில் கிரியாவிஷயமாய் வாக்கியத்வம் சொல்லமுடியாது (5) உத்பல முதலிய புஷ்பத்தில் நீலம் முதலிய குணங்களிருப்பதுபோல் நிர்குணப் பிரம்மத்தினிடத்தில் குணவிஷயமாய் வாச்சியத்வம் ஏற்படமாட்டாது. ஆகவே துரீயப் பிரம்மத்தை பெயரால் குறிப்பிட முடியாது.

ஆ :—அப்படியானால் முயற்கொம்பு முதலியவைகளை அறிவதினால் பிரயோஜனமில்லாததுபோல் இதை அறிவதினாலும் பிரயோசனமில்லாமற் போகவேண்டும்.

ச :—அது சரியன்று கிளிஞ்சலை அறிந்த மாத்திரத்தில் வெள்ளியின் ஆசை நிவிர்த்தியாய்விடுவதுபோல் துரீயமே ஆத்மா

களாகிற தோஷங்கள் இருக்கமாட்டா. மேலும் துரீயத்தை ஆத்மாவாக அறியாததற்குக் காரணமில்லை. ஏனெனின் (1) तत्त्वमसि தத்வமஸி (சா-VI-8-7) அது நீயே (2) अयमात्मा ब्रह्म அயமாத்மா ப்ரஹ்ம (மா-2) இந்த ஆத்மா பிரம்மம், (3) तत्सत्यम् தத்ஸத்யம் (சா-VI-8-7) அது சத்தியம் (4) स आत्मा यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म ஸ ஆத்மா யத்ஸாக்ஷாதபரோக்ஷாத் ப்ரஹ்ம (பிரஹ) எது சாக்ஷாத் அபரோக்ஷப் பிரம்மமோ அது ஆத்மா (5) सबाह्याभ्यन्तरो ह्यजः ஸபாஹ்யாப்யந்தரோ ஹ்யஜ: (மு-II-1-2) அது உள்ளும் வெளியுடனும் கூடிப்பிறப்பற்றதாயிருக்கிறது (6) आत्मैवेदं सर्वमिदं ஆத்மைவேதம் ஸர்வமிதம் (சா-VII-25-2) இதுவெல்லாம் ஆத்மாவே முதலிய உபநிஷத்துக்களெல்லாம் அந்த அர்த்தத்தையே கூறுகின்றன. பரமார்த்த அபரமார்த்த ரூபமான இந்த ஆத்மா நான்கு பாதங்களுள்ளது என்று (முன் இரண்டாவது மந்திரத்தில்) சொல்லப்பட்டது. அபரமார்த்த ரூபமானது அவித்தையாலுண்டானது. ரஜ்ஜு ஸர்ப்பாதிகளுக்குச் சமமாயிருக்கிறது, விரைமுளைபோல ஒன்றுக்கொன்று காரியகாரணமாயிருக்கிற மூன்று பாதங்களுள்ளதென்று முன்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இனி காரியகாரணமற்ற இரஜ்ஜுபோல பரமார்த்த ரூபமான துரீயத்தை சர்ப்பத்துக்குச் சமானமான மூன்று பாதங்களை நிஷேதித்து சுருதி नान्तः प्रज्ञं நாந்த:ப்ரஜ்ஞம் முதலியதால் கூறுகின்றது.

ஆ:—ஆத்மாவுக்கு நான்கு பாதங்களிருக்கிறதாகச் சொல்லி மூன்று பாதங்களை கூறியதினாலேயே நான்காவது பாதம் अन्तःप्रज्ञं அந்த:ப்ரஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு வேறு என்று சித்திக்கும்போது, இவைகளை நிஷேதித்தல் பிரயோசனமற்றதே. (இந்த ஆக்ஷேபகாரனுடைய அபிப்பிராயத்தில் ஆத்மாவினுடைய மூன்று பாதங்களும் வாஸ்தவம்; இவைகளை நிஷேதிக்கிறதினால் நான்காவது பாதம் சித்தித்துப்போகிறது, ஆகவே அதைத் தனியையாக கூற வேண்டியதில்லை. மூன்று பாதங்களும் மித்தை என்றும் நான்காவதே வாஸ்தவம் என்றும் ஆகவே அதைத்தனியே கூறவேண்டியது யுக்தமென்றும் இனி சித்தாந்தி சொல்லுகிறார்.)

சி:—சர்ப்பாதி விகற்பங்களை நிஷேதிக்கிறதினாலேயே இரஜ்ஜுவின் ஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறதுபோல் மூன்று அவஸ்தைகளுடன் கூடின ஆத்மாவுக்கு அவைகளை நிஷேதிக்கிறதினால் நான்காவது ஸ்திதியைக்கூற சுருதி இச்சிக்கிறது. तत्त्वमसि தத்வமஸி= (சா VI-8-7) என்னும் வாக்கியத்தில் த்வம் தத் பதார்த்தங்களுக்கு ஐக்கியம் சொல்லுகிறது போலும்.

ஆ :—மூன்று அவஸ்தைகளுடன் ஆத்மாவைவிட துரீயம் வேருக இருக்கும் பக்ஷத்தில், ச: இரண்டுக்கும் சம்பந்தமில்லை. அப்போது ஒன்று சாதகமாகவும் மற்றென்று சாத்தியமாகவும் ஆகமாட்டாது. ஆகையால் விசிஷ்ட ஆத்மா மூலமாக துரீயத்தை அறியமுடியாது. அதை அறிய வேறு மார்க்கமும் காணப்படவில்லை. ஆகையால் துரீயத்தின் ஞானமே உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் உன் ஆக்ஷேபம் யுக்தமன்று.

ஆ :—சாஸ்திரத்தால் துரீயத்தை அறியலாமெனில்

ச :—விசிஷ்டமான ஆத்மாவை ஒப்புக்கொண்டு அதிலுள்ள விசேஷணங்களைத் தள்ளி மிச்சப்படுவதை துரீயமாக சாஸ்திரம் உபதேசிக்கிறது. இரண்டுக்கும் அத்தியந்தம் பேதமிருக்கும் பக்ஷத்தில் உபதேசம் வியர்த்தமாகும். சாஸ்திரத்தால் அதை அறியமுடியாமலபோகும். ஆகையால் உன் ஆக்ஷேபம் யுக்தமன்று.

ஆ :—துரீயத்தின் ஞானமே வேண்டாமே எனின்.

ச :—விசிஷ்டந்தான் அறியப்பட்டிருக்கின்றது. துரீயமோ அறியப்படவில்லை. விசுவாதிகள் தள்ளப்பட்டுப் போய்விட்டபடியாலும் வேறு ஒன்றும் அறியப்படாததினுலும் ஆத்மா இல்லை என்னும் ஞானமே சித்திக்கும்.

ஆ :—மேற்கூறிய தோஷங்களால் பேதம் சித்திக்க வேண்டாம், அபேத பக்ஷந்தான் எப்படி சித்திக்கும்.

ச :—(a) பிரயோசனமில்லை என்பதாய் இந்த ஆக்ஷேபஞ்செய்கிருயா ? (b) சப்தம் பிரமாணம் அல்ல என்பதாய் ஆக்ஷேபிக்கிருயோ ? (c) சாதனமல்ல என்று ஆக்ஷேபிக்கிருயா ?

(a) முதலாவது பக்ஷத்தில், அதிஷ்டானமான இரஜ்ஜுவானது சர்ப்பம், ஜலதாரை முதலியவைகள்போல் தோன்றுகிறது போல், ஒரே ஆத்மா மூன்று அவஸ்தைகளிலும் அந்த: பிரஞ்ஞன் முதலியவைகள்போல் வெகுவாய் எப்போது காணப்படுகிறதோ, அப்போது அதை ஒப்புக்கொண்டு அதிலுள்ள அந்த: பிரஞ்ஞத்தன்மை முதலியவைகளை நிஷேதிக்கிறதினுல் உண்டாகும் ஞானம் சித்திக்குங்காலத்திலேயே அனர்த்த நிவிர்த்தியாகியபலம் சித்திக்கிறது. ஆகவே பிரயோஜனமில்லை என்றும் ஆக்ஷேபத்துக் கிடமில்லை.

(b) "பரோக்ஷஞானம் அதாவது ஒருகாலத்தில் உண்டாகக் [illegible]

கற்பிக்கப்பட்டதல்ல. ஆகையால் அதை உண்டாக்க (அல்லது கொடுக்க) சப்தம் ஹேதுவாக யோக்யமல்ல. ஆகையால் துரீயத்தை அறிவதற்கு வேறு பிரமாணத்தைத்தேடவேண்டும்" என்னும் பக்ஷத்தில் துரீயத்தை சாக்ஷாத்கரிக்கிற விஷயத்தில் சப்தத்தைத்தவிர வேறுபிரமாணத்தைத் தேடவில்லை, ஏனெனில், (பிரகிருதவிஷயமாகிய) துரீயமோ, சிஷ்டிக்கப்படாததும் (ஸ்வப்பிரகாசம், அல்லது நித்திய) அபரோக்ஷமாயும் இருக்கிறது. ஆகையால் சப்தமே பிரமாணம். வேறு பிரமாணம் தேடவேண்டியதில்லை.

(c) துரீயத்தை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு प्रसंख्यान =த்யானாப்யாஸம்=அப்யாஸம் அல்லது योग யோகம்) என்கிற சாதனாந்தரம் வேண்டும் (शब्द மாத்ரம் போதாது) என்னும் பக்ஷத்தில், प्रसंख्यान அப்யாஸம் அப்ரமாணமாகையால் (पंचदशी வஞ்சதசீ IV37 IX 117),— வாஸ்தவ ஞான ஸாக்ஷாத்காரணத்தை அது प्रसंख्यान அப்யாஸம்) உண்டாக்காது.

ஆ: பிரமாணத்தின் பிரயோஜனமானது விஷயத்தை ஸ்பஷ்டமாக்குவதேதவிர அதிலுள்ள அத்தியாசமாகிய அநர்த்தத்தின் நிவர்த்தியன்று என்றுசொன்னால்.

ச: இப்படிச் சொல்லுவது கோடாலியால் கட்டையைப்பிளக்கும் கிரியையானது பிளக்கப்பட்ட ஒரு பாகத்திலிருந்து அதற்கு ஒரு விசேஷத்தைக்கொடுக்கிறதாகிறதே தவிற, பாகங்களின் சேர்க்கையை விலக்குகிறதாகஇல்லை என்று சொல்லுவதற்கு ஒப்பாகும்.

ஆ:—அஞ்ஞான நிவர்த்தியே பிரமாணத்தின் ப்ரயோசனம் என்னும் பக்ஷத்தில் விஷய ஞானமுண்டாவதற்குக் காரணமில்லாததால் விஷயஞானம் உண்டாகமாட்டாது. கடமானது இருட்டால் மூடப்பட்டதாய் வியவஹாரத்துக்கு யோக்கியமன்றியிருக்கிறது. பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணமானது இருட்டைவிலக்கி கடத்தை வியவஹாரத்துக்கு யோக்கியமாகச்செய்கிறது. பிரமாணத்தின் பலமானது இருட்டை நிவிர்த்திக்கிறதாக இருந்தால் கடஞானப் பிரமாணம் பலமாகமாட்டாது. கட்டையைப்பிளக்கும் கிரியையானது அதின் பாகங்களின் சேர்மானத்தை விலக்குகிறதில் பிரவிர்த்திக்கிறதுபோல் இவ்விடத்திலும் இருட்டைப்போக்குவதில் பிரமாணம் பிரவிர்த்திக்கிறது. ஆகையால் கடஞானம் உண்டாகமாட்டாது,

ச:—பிரமாணத்தின்பலம் அந்தகார நிவிர்த்திதான். அந்த நி-விர்த்தியால் கடஞானம் தானாகவே சித்திக்கிறது. அதற்கு வேறு சாதனம் வேண்டியதில்லை. அது பிரமாணத்தின்பலமன்று. மேலும் கடாதிகள் ஜடமாயிருப்பதால்பிரகாசிக்கிற விஷயத்தில் ஞானத்தை அபேக்ஷிக்கின்றன. இந்த ஞானமானது பிரமாணத்துக்குப் பலமாயிருந்தாலும் துரீயமான ஆத்மாஞான ஸ்வரூபமாயிருப்பதால் அது பிரகாசிக்கிற விஷயத்தில் வேறு ஞானம் வேண்டியதில்லை. ஆகவே, அதிற்சம்பந்தப்பட்ட அந்த:பிரஞ்ஞ முதலிய அஞ்ஞானநிவர்த்தியே பிரமாணத்தின்பலம். அந்த: பிரஞ்ஞை முதலியவைகளின் நிவர்த்தியாகுங்காலத்திலேயே பிரமாதா முதலிய பேதங்கள் நிவிர்த்தியாய் விடுகின்றன. அப்படியே ज्ञाते द्वैतं न विद्यते ஜ்ஞாதே த்வைதம் நவித்யதே அதாவது பிரம்மம் அறிந்தமாத்திரத்தில் துவைதம் இல்லாமற்போகிறது. என்று மேல்சொல்லப்போகிறார். மேலும் எந்தக்ஷணத்தில் ஞானமுண்டாகி துவைதம் நிவிர்த்தியாகிறதோ அந்தக்ஷணத்தைத்தவிர வேறுக்ஷணத்தில் ஞானமிருக்கிறதில்லை. அப்படி ஞானமிருந்தால் அதற்கு விஷயமானபிரம்மம் ஞேயம் ஒன்று இருக்க மறுபடியும் துவைதம் ஏற்படும். இதை நிவிர்த்திக்க ஒருஞானம் வேண்டும். இப்போதும் துவைதம் ஏற்படும். இப்படி அனவஸ்தாதோஷம் சித்திக்கும். துவைதமே நிவிர்த்தியாகமாட்டாது. ஆகையால் நிஷேதிக்கிறதினால் எந்த ஞானம் உண்டாகிறதோ அந்தஞானம் உண்டாகிற காலத்திலேயே ஆத்மாவினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற अन्त: प्रज्ञ அந்த: ப்ரஜ்ஞ முதலிய அநர்த்த நிவிர்த்தி ஆய்விடுகிறது.

नान्त: प्रज्ञ: நாந்த: ப்ரஜ்ஞ:=இது தைஜஸனை நிஷேதிக்கிறது

न बहि: प्रज्ञ: ந பஹி: ப்ரஜ்ஞ:= இது விசுவனை நிஷேதிக்கிறது.

नोभयत: प्रज्ञं நோபயத: ப்ரஜ்ஞம்=இது ஜாக்கிர ஸ்வப்னங்களின் மத்தியிலிருக்கிற அவஸ்தையை நிஷேதிக்கிறது.

नप्रज्ञानघनः நப்ரஜ்ஞாநகந:=இது சுஷுப்தி அவஸ்தையை நிஷேதிக்கிறது. ஜாக்ர ஸ்வப்னங்களுக்குக் காரணம் சுஷுப்தி- இதில் யாதொருவிபக்த விசேஷஞானமுமில்லை. ஆகவே பிரிக்கக் கூடாத ஒரே ஞானமாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்டதும் அல்ல. இந்த துரீயம்,

नप्रज्ञं நப்ரஜ்ஞம்=இது ஒரேகாலத்தில் சகல விஷயங்களை [illegible] நிஷேதிக்கிறது.

नाप्रज्ञं நாப்ரஜ்ஞம் = இது அசேதனமென்பதை நிஷேதிக்கிறது.

ஆ:—ரஜ்ஜு முதலியவைகளில் பிராந்தியால் தோன்றும் சர்ப்பாதிகள் நிஷேதிக்கப்படுகிறபடியால் அவைகள் இல்லை என்று சொல்லுவது யுக்தம். ஆத்மாவினிடத்திலோ அந்த: ப்ரஜ்ஞத்தன்மை முதலியவைகள் பிரமாண ஸித்தமாயிருப்பதால் அவைகளை எப்படி நிஷேதிக்கலாம்.

ஸ:—அந்த: ப்ரஜ்ஞாதிகள் ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதால் ஒன்றுக்கொன்று விசேஷமில்லாவிடினும், ரஜ்ஜு முதலியவைகளில் கற்பிக்கப்பட்ட சர்ப்பம் ஜலதாரை முதலியவைகள்போல் ஒன்று தோன்றும்போது மற்றொன்று தோன்றாமையால், அஸத்தாயிருக்கின்றன. ரஜ்ஜு முதலியவைகள் போல், ஞானஸ்வரூபம் மாறாமலிருப்பதினால் அது, சத்தியமாயிருக்க சகல கற்பனைக்கும் அது சாத்தியமாயிருக்கிற அதிஷ்டானமாகும்.

ஆ:—ஸுஷுப்தியால் ஞானமில்லை என்று சொல்லுவோமே

ஸ:—அது சரியன்று. ஏனெனின் ஸுஷுப்தி அடைந்த புருஷனுக்கு ஞானனுபவம் ஸித்தமாயிருக்கிறது. नहि विज्ञातुः विज्ञाते र्विपरिलोपो विद्यते நஹிவிஜ்ஞாதுஃ விஜ்ஞாதேர்விபரிலோபோ வித்யதே (பிரஹ) ஞானியின் ஞானத்துக்குலோபம் சம்பவிக்கிறதில்லை. என்று ச்ருதியும் கூறுகிறது.

अदृष्टं அத்ருஷ்டம் = இப்படி துரியமானது நிஷேத வசனங்களால் நிர்விசேஷமாகிறது. ஆகையால் அது ஞானேந்திரியத்துக்கு விஷயமாகமாட்டாது. ஆகவே அது அதிர்ஷ்டம் அதாவது பார்வைக்குளடங்கினதன்று.

अव्यवहार्यं அவ்யவஹார்யம் = அதிர்ஷ்டமாயிருப்பதால் வியவஹாரத்துக்கு யோக்கியமன்றியிருக்கிறது.

अग्राह्यं அக்ராஹ்யம் = கர்மேந்திரியங்களால் கிரகிக்கக்கூடாதது

अलक्षणं அலக்ஷணம் = ஊஹிக்கத்தக்கதன்று.

अचिन्त्यं அசிந்த்யம் = பிரத்தியக்ஷ அனுமானங்களுக்கு விஷயமாகாதபடியால் சிந்திக்கக் கூடாததாயிருக்கிறது.

अव्यपदेश्यं அவ்யபதேச்யம் = மனதிற்கு விஷயமாகாதபடியாலேயே சப்தத்தால் குறிப்பிடக்கூடாது.

एकात्म प्रत्ययसारं ஏகாத்ம [illegible]

வெனில், ஜாக்கிரத் முதலிய அவஸ்தைகளில் இந்த ஆத்மா ஒன்றே மாறுபாட்டை யடையாமலிருக்கிறது என்று யாதொரு ஞானமுண்டோ அந்த ஞானத்தால் அறியத்தக்கது. அல்லது எந்த துரீயத்தை அறிவதில் ஆத்ம ஞானமே பிரமாணமாயிருக்கிறதோ அந்த துரீயம் ஏகாத்மியப்பிரத்தியசாரம் आत्मेत्येवोपासीत ஆத்மேத்யேவோபாஸீத = அதாவது ஆத்மாவே உபாசிக்கத்தக்கது என்று பிருஹதாரணியக( ) சுருதியில் பரிபூர்ணமான லக்ஷணங்களுடன் கூடினவன் ஆத்மா. அவன் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாதவன்; சுருதியால் அறியத்தக்கவன். அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவை தான் என்று கிரகித்து ததாகாரமாக இருக்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மூன்று அவஸ்தைகளை அதிக்கிரமித்த துரீயமான ஆத்மா அபரோக்ஷமாய் காணப்படுகிறதென்று சுருதியால் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

प्रपञ्चोपशमं ப்ரபஞ்சோபசமம் = அந்த: பிரஞ்ஞன் முதலானவர்கள் என்று சொன்னதால் அந்த ஸ்தானங்களின் அபிமானிகளின் தர்மங்கள் துரீயத்துக்கில்லை என்று நிஷேதிக்கப்பட்டன. பிரபஞ்சோபசமம் என்பதால் ஜாக்கிரத் முதலிய ஸ்தானங்களின் தர்மங்களில்லை என்று கூறப்படுகின்றது.

शान्तं சாந்தம் = இராக துவேஷாதிகளற்றது. விகாரமற்றது. கூடஸ்தம் என்று அர்த்தம்.

शिवं சிவம் = பரிசுத்தம், பரமானந்த ஞானஸ்வரூபம்.

अद्वैतं चतुर्थं मन्यन्ते அத்வைதம் சதுர்த்தம் மன்யந்தே = பேதப்பிரமைகளற்றதானதால் நான்காவது என்று நினைக்கிறார்கள். இது எண்ணிக்கைக்கு விஷயமாகாவிட்டாலும் காணப்படும் விச்வாதி மூன்று பாதங்களுக்கு விலக்ஷணமாயிருப்பதால் இது நான்காவது என்று கூறப்படுகின்றது.

स आत्मा स विज्ञेयः ஸ ஆத்மா ஸ விஜ்ஞேய: = காணப்படும் சர்ப்பம் பூமிப்பிளப்பு, தண்டம், இவை முதலியவைகளுக்கு வேறாக ரஜ்ஜு எப்படியிருக்கிறதோ அப்படி அவன் ஆத்மா அவன் அறியத்தக்கவன் "தத்வமஸி" முதலிய வாக்கியங்களின் அர்த்தமாக ஏற்படுகிறது. ஆத்மா பார்க்கப்படாமலிருந்து பார்க்கிறான். नहि द्रष्टुः दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते நஹி த்ரஷ்டு: த்ருஷ்டேர் விபரிலோபோ வித்யதே = அதாவது திரஷ்டாவின் திர்ஷ்டியானது நாசமடைகிறதில்லை" முதலிய சுருதிகளில் கூறப்பட்ட ஆத்மா அறியத்தக்கவன் என்று சொன்னதானது அவித்தியாவஸ்தையில் அப்படி சொல்லுவதை அனுசரித்துத்தான். வித்தியாவஸ்தையில் [illegible]

[illegible]

II - 14 - வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்.

சபா ஆகை :—நாம் கூறாத பாதத்தைக் கூறுகிறார். नान्तःप्रज्ञः न बहिःप्रज्ञः नोभयतःप्रज्ञः நாந்த:ப்ரஜ்ஞ: ந பஹி:ப்ரஜ்ஞ: நோபயத:ப்ரஜ்ஞ: = என்பவைகளால் வெளி பிரஜ்ஞனை விச்வன், அந்த பிரஜ்ஞன் தைஜஸன், இவர்களைவிட வேறு என்று ஏற்படுகிறது

न प्रज्ञानघनं न प्रज्ञं ந ப்ரஜ்ஞாநகநம் ந ப்ரஜ்ஞம் = என்பவைகளால் ஸுஷுப்தி ஸ்தானனான பிராஜ்ஞனைவிட வேறு என்று ஏற்படுகிறது. பிரஜ்ஞன் என்பதும் பிராஜ்ஞன் என்பதும் ஒரு பொருளைத்தான் கூறுகிறது.

न प्रज्ञं ந ப்ரஜ்ஞம் :—ந பிரஜ்ஞன் என்று சொன்னால் பிரஜ்ஞை இல்லாதவன் என்று ஏற்படும். பிரஜ்ஞை இல்லாதவன் அப்பிரஜ்ஞன் ஆவனென்னின் 'இல்லை என்கிறார்.

प्रकर्षेण जानातीति प्रज्ञः ப்ரகர்ஷேண ஜாநாதீதி ப்ரஜ்ஞ: அதாவது துரீயன். விசேஷமாக அறிகிறவன். ஞானமுதலிய ஆறு குணங்களுக்குள் ஞானமதிகமாயிருப்பதால், பிரஜ்ஞ சப்தத்தால் கூறப்படும் ஸுஷுப்தி ஸ்தானத்திலிருக்கிற சங்கர்ஷணைவிட வேறாக இருந்தாலும் சர்வஞ்ஞனாகையால் அஞ்ஞன் அல்லவென்பது கருத்து.

अदृष्टं அத்ருஷ்டம்=பாஹ்ய இந்திரியங்களால் அறியத்தகாதது.

अव्यवहार्यं अग्राह्यं அவ்யவஹார்யம் அக்ராஹ்யம்=வாக்கு ஹஸ்தம் முதலிய கர்மேந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதது. ஆகையால்

अलक्षणं அலக்ஷணம்=அனுமானத்தால் அறியத்தகாதது. ஆனதால்

अचिन्त्यं अव्यपदेश्यं அசிந்த்யம் அவ்யபதேச்யம்=இது இப்படிப்பட்டதென்று நினைக்கவும் சொல்லவும் முடியாதது.

एकात्मप्रत्ययसारं ஏகாத்ம ப்ரத்யயஸாரம்=ஏகாத்மஞானத்துக்கு விஷயமாக இருக்கிறது.)

प्रपञ्चोपशमं ப்ரபஞ்சோபசமம் = சங்கர்ஷண, பிரத்யும்ன அநிருத்த முதலிய பிரபஞ்சம் எதினிடத்தில் லயத்தை அடைகிறதோ அது பிரபஞ்சோபசமம். அப்படி இருக்கிறது. एतन्नानावताराणां निदानं बीजमव्ययं ஏதந்நாநாவதாராணாம் நிதாநம் பீஜமவ்யயம் என்கிற ஸ்மிருதி இதற்குப் பிரமாணம்.

शान्तं சாந்தம்=பசிதாகமுதலிய ஆறு ஊர்மிகளற்றது.

शिवं [illegible] ஒரு காலத்திலும் உற்பத்தி நாசமுதலி[illegible]

[illegible] மங்களம்,

अद्वैतं அத்வைதம்=இதற்குச் சரியான இரண்டாவது வஸ்து வில்லை. இப்படிப்பட்ட வாசுதேவனை

चतुर्थं मन्यन्ते சதுர்த்தம் மந்யந்தே=நான்காவது பாதமாக எண்ணுகிறார்கள்.

सः ஸ:=அவன்

आत्मा ஆத்மா=சகல தேச காலங்களில் சகல வஸ்துக்களையும் வியாபித்திருப்பதால் சங்கர்ஷணன் முதலானவர்களுக்கும் அவன் ஆத்மாவாக இருக்கிறான்.

सः विज्ञेयः ஸ: விஜ்ஞேய:=तमेवैकं जानथान्या वाचोविमुञ्चथ் தமேவைகம் ஜாநதா அந்யா வாசோ விமுஞ்சத என்கிற சுருதியிற் சொல்லியபடி அவனே அறியத்தகுந்தவன் என்று அர்த்தம். ॥ 16 ॥

கூ—பா.

அ-கை:—ஆத்மாவுக்கு நான்காவது பாதத்தைக் கூறுகிறார்.

नान्तःप्रज्ञः நாந்த:ப்ரஜ்ஞ: —अन्तःप्रज्ञापयति=अन्तःप्रज्ञः அந்த:ப்ரஜ்ஞாபயதி=அந்த:ப்ரஜ்ஞ அதாவது உள்ளே பிரஞ்ஞையை உண்டுபண்ணுகிறவர். ஸ்வப்நத்திலுண்டான வஸ்துக்களைக் காண்பிக்கிறவர் இவர் ஸ்வப்நத்திலுண்டான பதார்த்தங்களை பிரகாசம் பண்ணாதவராகையால் நாந்த : பிரஞ்ஞும்.

न बहिःप्रज्ञं ந வஹி:ப்ரஜ்ஞம்:— ஜாக்கிறத் காலத்திலுண்டான வஸ்துக்களை பிரகாசம் பண்ணாதவர்.

नोभयतः प्रज्ञं நோபயத: ப்ரஜ்ஞம்=பாஹ்ய சப்தாதிகளை அறிந்து ஸ்வப்நகாலத்திலுண்டான வஸ்துக்களையும் எப்போது பார்க்கிறானோ அப்போது அதுவும் ஒரு தசை என்று उभय உபய என்பதால் கூறப்படுகின்றது. பாஹ்ய ஆந்தரங்களை பிரகாசம் செய்வதால் उभयतः प्रज्ञः உபயத: ப்ரஜ்ஞ: என்று சொல்லப்படுகிறான். நான்காவது பாதம் இப்படி இராதபடியால் नोभयतः प्रज्ञः நோபயத: ப்ரஜ்ஞ: எனப்படுகிறது. இந்த தசையின் வியாபாரம் விசுவதைஜஸ ஆகிற ஈசுவரனுடைய இரண்டு ரூபங்களால் செய்யப்படுகிறது. அது துரீயத்தில் இல்லை என்று அர்த்தம்.

न प्रज्ञानघनं ந ப்ரஜ்ஞாநகனம்=அஞ்ஞானத்தால் சூழப்பட்ட, தூங்குகிற ஜீவஸ்வரூபத்தை பிரகாசம் செய்யாதது.

न प्रज्ञं ந ப்ரஜ்ஞம்=மனோவாசனையாலுண்டான பதார்த்தங்களை பிரகாசம் பண்ணாதது. மானஸிக [illegible]

[illegible]

படியே ஜாக்ரத காலத்தில் நிர்விஷயமான ஆத்மஸ்புரணமற்ற ஜடபாவத்தை பிரகாசம் செய்வது ப்ராஞ்ஞன். சுஷுப்தியிலும் பிரகாசம் செய்வது ப்ராஞ்ஞன். துரீயன் இப்படிப்பட்டவனல்ல ஆகையால் தைஜஸன்.

இந்தப் பிரகாரம் விசுவ, தைஜஸ, பிராஞ்ஞ என்று பெயருள்ள மூன்று ரூபங்களின் வியாபாரங்களையும் அதாவது வெளி பதார்த்தம் உள் பதார்த்தம் இவைகளின் ஸ்வரூபத்தைத் அறிவிப்பதையும் ஸுஷுப்திஸ்வரூப ஞாபனத்தையும் அதாவது தூங்குகிறவனுடைய ஸ்வரூபத்தை தெரியப்படுத்துகிறதையும், கொஞ்சம், பாஹ்யம் கொஞ்சம் ஸ்வப்நம் இப்படி இருவிதவியாபாரத்தையும், சமாதியில் நிரந்தர ஞானத்தை உண்டுபண்ணும் வியாபாரத்தையும், மேற்சொல்லிய ஜடபாவமாகிய வியாபாரத்தையும், இவைகளை துரீயன் செய்யவில்லை என்பது கருத்து.

न प्रज्ञं நா ப்ரஜ்ஞம் :— (அ-கை) नोभयतःप्रज्ञं நோபயதஃப்ரஜ்ஞம் என்பதினால் ஸ்வரூபத்தால் செய்யப்பட்ட இரண்டு வியாபாரமும் இவனுக்கில்லையாவெனின் அதை விசாரிக்க வேண்டிய அந்த துரீயமானது வியாபாரமற்றதா வெனின் வியாபாரமுளது என்று உத்தரம் சொல்லுகிறார். ப்ரஞ்ஞாபனமென்ற வியாபாரத்தோடு கூடினவர். முக்தர்களுக்கு யோக்கியமான சர்வ ஞானத்தை கொடுக்கும் வியாபாரத்தோடு கூடினவர் என்று அர்த்தம்.

अदृष्टं அத்ருஷ்டம்=பாஹ்ய ஆந்தர பதார்த்தங்களின் ஞானஞ்ஞானங்களால் விசுவாதிகள் ஊஹிக்கப்படுகிறார்கள். துரீயன் விசுவாதியல்ல. ஆகையால் அதிர்ஷ்டன்-அல்லது பத்தர்களுடைய திருஷ்டிக்கு விஷயமாகாதபடியால் அதிர்ஷ்டம்.

अव्यवहार्यं अग्राह्यं அவ்யவஹார்யம் அக்ராஹ்யம்=முக்திகாலத்தில் தவிர மற்ற காலங்களில் பகவானுடைய ஞானம், அவரைக்கூறும் சப்தங்கள் இவைகள் சம்பவிக்க மாட்டாவாகையால் அக்கிராஹ்யம், அவ்விய வஹாரியம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

अलक्षणं அலக்ஷணம்=லக்ஷணமற்றது. ஜாக்கிரத் முதலிய காலங்களில் பிரவிர்த்தி என்கிற ஹேதுவற்றது. ஆகையால்

अचिन्त्यं அசிந்த்யம்=சிந்திக்கத்தகாதது. ஆகையால்

अव्यपदेश्यं அவ்யபதேச்யம்= இன்னதென்று சொல்ல முடியாதது.

एकात्म्यप्रत्ययसारं ஏகாத்ம்யப்ரத்யயஸாரம் = பிரதானமாயும், பூர்ணமாயும், ஞானரூபமாயும், ஆனந்தரூபமாயுமிருக்கிறவர்.

प्रपञ्चोपशमं ப்ரபஞ்சோபஶமம் = எங்கும் நிறைந்தவராயும் உத்கிருஷ்டானந்த ரூபமாயுமிருக்கிறவர். அல்லது முக்தர்களுடைய பிரபஞ்சத்தை அதாவது அவர்களுக்கு அநிஷ்டங்களான தேகாதி பந்தங்களை உபசமம் பண்ணுகிறபடியால் அதாவது நிவிர்த்தி செய்கிறபடியால் பிரபஞ்சோபசமம்,

शान्तं ஶாந்தம் = ஊர்மிகளற்றவர்

शिवं ஶிவம் = துக்கமற்றதாயும் சுகரூபமாயுமிருப்பதால் சிவம்

अद्वैतं அத்வைதம் = த்வைதம் என்றால் மித்யாஞானம் எதினால் மித்யாஞானம் உண்டாகவில்லையோ அது அத்வைதம். அல்லது மித்யாஞானத்துக்கு விரோதி என்றுவது அர்த்தம். நான் என்னுடையது என்கிற மித்யா ஞானத்தை நிவர்த்தி செய்கிறது என்பது கருத்து.

चतुर्थं சதுர்த்தம் = இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை நான்காவது ரூபமாக உபநிஷத்தில் விசுவாசமுள்ளவர்கள்

मन्यन्ते மந்யந்தே = எண்ணுகிறார்கள்.

सोऽयमात्मा चतुष्पात् ஸோऽயமாத்மா சதுஷ்பாத் = இந்த ஆத்மாவானவர் நான்கு ரூபத்தோடு கூடினவர் என்று வேதத்தால் பிரதிஞ்ஞை செய்யப்பட்டது. விசுவன் தைஜஸன், பிராஞ்ஞன், துரியம் என்று பெயருள்ள நான்கு ரூபங்களையும் விஸ்தாரமாக நிரூபணம் செய்து மூன்று ரூபங்களை விளக்கச்செய்யும் மந்திரங்களை உதாகரித்து நான்காவது ரூபத்தை விளக்கச்செய்யும் மந்திரங்களை உதாகரிக்கப் போகிறவராயிருந்துகொண்டு, இப்போது நான்காவது ரூபமான ஆத்மா அறியத்தகுந்தவரென்று சொல்லி முடிக்கிறார்.

(यः யঃ = எவர் நான்காவது ரூபமான)

आत्मा ஆத்மா = ஆத்மாவோ

सः ஸঃ = அந்த ஆத்மா

विज्ञेयः விஜ்ஞேயঃ = நான்கு ரூபமாக முமுக்ஷுக்களால் அறியத்

இரண்டாவது கண்டம் முதலாவது மந்திரம்.

அ-கை:—இவ்விதமாக விசுவாதி மூன்றின் மஹிமையைக் கூறி துரீயத்தின் மஹிமையைக் கூறுகிறார்.

अन्तः प्रज्ञं न அந்தஃப்ரஜ்ஞம் ந=अन्तःप्रज्ञापयतीति अन्तःप्रज्ञः அந்தஃப்ரஜ்ஞாபயதீதி அந்தஃப்ரஜ்ஞஃ ஆத்மாவின் நான்காவது ரூபமானது உள்ளே ஞானமுண்டுபண்ணுகிறதில்லை. அதாவது ஸ்வப்ந பதார்த்தங்களை காண்பிக்கிறதில்லை.

बहिःप्रज्ञं न பஹிஃப்ரஜ்ஞம் ந=ஜாக்ரத் பதார்த்தங்களின் ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை.

பிரமாண வாக்கியம்:—

अन्तर्वहिश्च सौप्तंच समाधिज्ञानमेवच ॥ ब्रह्मांडे ॥
அந்தர்பஹிஶ்ச ஸௌப்தம்ச ஸமாதிஜ்ஞாநமேவச ॥
॥ ப்ரஹ்மாண்டே ॥

उभयतः प्रज्ञं न உபயதஃப்ரஜ்ஞம் ந=வெளியேயிருக்கிற பதார்த்தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு ஸ்வப்நத்திலுண்டான பதார்த்தங்களையும் எப்போது பார்க்கிறானோ அந்த அவஸ்தை உபயத: என்பதால் கூறப்படுகிறது. ஆகவே பாஹிய ஆந்தர பதார்த்தங்களை அறியும்படி செய்கிறதில்லை.

பிரமாண வாக்கியம்:—

वहिः शब्दादिकं ज्ञानमन्तःस्वप्नं तथैव च ।
यदाभवति सावस्था उभयज्ञान शब्दिता ।
एतत्सर्वं तुरीयेण नकरोत्यज. ॥

பஹிஃ ஶப்தாதிகம்ஜ்ஞாநமந்தஃஸ்வப்நம் ததைவச ।
யதாபவதி ஸாவஸ்தா உபயஜ்ஞாநஶப்திதா ॥
ஏதத்ஸர்வம் துரீயேண நகரோத்யஜஃ

प्रज्ञानघनं न ப்ரஜ்ஞாநகநம் ந=घनप्रज्ञानं கநப்ரஜ்ஞாநம் என்று மாற்றிக்கொள்ளவும் ஸுஷுப்தியை அடைந்த ஜீவஸ்வரூபத்தையாவது அஞ்ஞானத்தையாவது ஜீவன் அறியும்படி செய்கிறதில்லை

प्रज्ञं न ப்ரஜ்ஞம் ந=மனோவாஸனையாலுண்டான வஸ்துக்களை அறியும்படி செய்கிறதில்லை. விசுவதைஜஸ பிராஞ்ஞனென்று பெயருள்ள மூன்று ரூபங்களின் வியாபாரங்களையும், பாஹியவஸ்தா, ஸ்வப்நவஸ்தா, ஸுஷுப்தி ஸ்வரூபம், இவைகளை அறியும்படி செய் [illegible] வியாபாரத்தையும் சமாதியில் எப்போதும் [illegible]
[illegible]

அப்படியானால் இந்த நான்காவது ரூபத்துக்கு வியாபாரமே யில்லையாவெனின் சொல்லுகிறார்.

அப்ரஜ்ஞம் ந ஸப்ரஜ்ஞம்=ப்ரஜ்ஞையை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை என்பதில்லை. முக்தர்களுக்கு அவரவர்களுக்குத் தகுதியான பூர்ண ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறதென்பது கருத்து.

பிரமாண வாக்கியம் :—

सर्वज्ञान प्रदश्चापि मुक्तस्यैव तुरीयकः ॥ ब्रह्मांडे॥

ஸர்வஜ்ஞாந ப்ரதச்சாபி முக்தஸ்யைவ துரீயக: ॥

॥ ப்ரஹ்மாண்டே ॥

अदृष्टं அத்ருஷ்டம்=விச்வன் முதலிய மூன்று ரூபங்கள் பாஹ்யாந்தர ஞானத்தை உண்டுபண்ணுவதால் ஊஹிக்கப்படுவது போல் நான்காவது ரூபம் ஊஹிக்கப்படவில்லை. அல்லது (2) அமுக்தர்களின் திருஷ்டிக்குக் காணப்படாததால் அதிர்ஷ்டம்.

பிரமாணம் :—

अमुक्तस्यत्व दृश्यत्वात्षोडशी चाकलामृते ॥

அமுக்தஸ்ய த்வத்ருச்யத்வாத் ஷோடசீம் வாகலாம்ருதே ॥

பதினாறு கலைகளுடைய முக்கிய பிராணனுடைய அனுக்கிரகமன்றியில் ஜீவன் முக்தியில்லாததால் அப்படிப்பட்டவர்களால் அதிர்ஷ்டம்.

अव्यवहार्यं அவ்யவஹார்யம்=முக்தியன்றியில் அந்த ரூபத்தின் ஞானமும் அதின் வியவஹாரமுமிராததால் அவ்வியவஹாரியம்.

பிரமாணம் :—

तुरीयोदृष्ट इत्युक्तो ग्रहणादेरगोचरः ।
विनामुक्तिं यतस्तेना व्यवहार्य इतीरितः ॥

துரீயோ த்ருஷ்ட இத்யுக்தோ க்ரஹணாதேரகோசர: ।
விநாமுக்திம் யதஸ்தேநாவ்யவஹார்ய இதீரித: ॥

अग्राह्यं அக்ராஹ்யம்=முன் சொல்லிய அர்த்தமே

अलक्षणं அலக்ஷணம்=ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் ஜீவர்களை பிரவிர்த்திக்கும்படி செய்தல் எப்படி விச்வாதி ரூபங்களை அனுமானிக்கக் காரணமாயிருக்கிறதோ அப்படி இதை அனுமானிக்கக் காரணமில்லை. அப்படிப்பட்டது. ஆகவே

अचिन्त्यं அசிந்த்யம்=சிந்திக்கக்கூடாத சக்தியுள்ளது.

பிரமாண வாக்கியம் :—

[illegible] ।
[illegible] ॥

अव्यपदेश्यं அவ்யபதேஶ்யம்=பிறருக்குச் சொல்லமுடியாதது

பிரமாணம் :—

ततएवह्य निर्देश्य श्चिदानन्दैक लक्षणः ।
मुक्तस्य सर्वव्यापार हेतुरेव तुरीयकः ॥

தத ஏவ ஹ்யநிர்தேஶ்யஶ்சிதாநந்தைகலக்ஷண: ॥
முக்தஸ்ய ஸர்வவ்யாபாரஹேதுரேவ துரீயக: ॥

ऐकात्म्य प्रत्ययसारं ஐகாத்ம்ய ப்ரத்யயஸாரம்=பிரதானமாகவும், பூர்ணமாகவும் ஞானரூபமாகவும், ஆநந்த ரூபமாகவும் இருக்கிறது.

பிரமாணம் :—

एक:प्रधान उद्दिष्टः आत्मापूर्णोयतः श्रुतः ।
तदेवास्यस्वरूपं यदैकात्म्यं नामकीर्त्तितः ।
प्रत्ययोज्ञानरूपत्वात्सार आनन्दरूपतः ॥

ஏக: ப்ரதாந உத்திஷ்ட: ஆத்மா பூர்ணோ யத: ஶ்ருத: ।
ததேவாஸ்ய ஸ்வரூபம் யதைகாத்ம்யம் நாமகீர்த்தித: ॥
ப்ரத்யயோ ஜ்ஞாநரூபத்வாத் ஸார ஆநந்தரூபத: ॥

प्रपञ्चोपशमं ப்ரபஞ்சோபஶமம்=பிரபஞ்சரூபமாகவும் அதாவது வியாபகமாகவும், உத்கிருஷ்டமான ஆநந்தரூபமாகவுமிருக்கிறது. அல்லது தேகசம்பந்த முதலிய அநிஷ்ட பிரபஞ்சத்தை நிவிர்த்திக்கிறதென்று அர்த்தம்.

பிரமாணம் :—

प्रपंचो विस्तृते विष्णुः शम आनन्दरूपतः ।
उत्कृष्टानन्दरूपत्वादुपशब्दः प्रकीर्त्तितः ।
प्रपंचं देहबन्धाख्यं तुरीयं शमयेद्यतः ।
प्रपंचोप शमस्तेनाप्युक्तः सभगवान्प्रभुः ॥

ப்ரபஞ்சோ விஸ்த்ருதே விஷ்ணு: ஶம ஆநந்தரூபத: ।
உத்க்ருஷ்டாநந்தரூபத்வாதுபஶப்த: ப்ரகீர்த்தித: ॥
ப்ரபஞ்சம் தேஹபந்தாக்யம் துரீயம் ஶமயேத்யத: ।
ப்ரபஞ்சோபஶமஸ்தேநாப்யுக்த: ஸ பகவாந் ப்ரபு: ॥

शिवं ஶிவம்=துக்கமன்றியிலும் சுகரூபமாயுமிருக்கிறது.

பிரமாணம் :—

निर्दुःख सुखरूपत्वाच्छिवः शब्दः श्रुतौ श्रुतः ॥ माहात्म्ये ॥

[illegible]

अद्वैतं அத்வைதம்=द्वितं த்விதம்=என்றால் அறியப்பட்ட வஸ்து. द्वितस्य इदं द्वैतं த்விதஸ்ய இதம் த்வைதம் அதாவது மித்தியாஞானம். எதினிடமிருந்து அன்னியதா ஞானம் திரும்புகிறதோ (नाविद्यते द्वैतं यस्मात्=अद्वैतं ந வித்யதே த்வைதம் யஸ்மாத்=அத்வைதம்) அது அத்வைதம், நான் என்னுடையது முதலிய மித்தியாஞானத்தை நிவிர்த்திக்கிறது.

பிரமாணம் :—

अन्यथा प्रत्ययोद्वैतं शमयेत्तं यज्ञोहरिः ।
अद्वैतस्ते न चोद्दिष्टस्तुरीयः पुरुषोत्तमः ॥ माहात्म्ये ॥
अपेक्ष्यवस्तु याथार्थ्यां द्वित्वमन्यस्वरूपता ।
इणगता वितिधातोश्च तद्ज्ञानं द्वैतमुच्यते ॥ संकल्पे ॥

அந்யதா ப்ரத்யயோ த்வைதம் ஶமயேத்தம் யஜ்ஞோஹரி: ।
அத்வைதஸ்தே ந சோத்திஷ்டஸ்துரீய: புருஷோத்தம: ॥
॥ மாஹாத்ம்யே ॥
அபேக்ஷ்யவஸ்து யாதார்த்யாத் த்வித்வமந்யஸ்வரூபதா ।
இணகதா விதிதாதோஶ்ச தத்ஜ்ஞாநம் த்வைதமுச்யதே ॥
॥ ஸங்கல்பே ॥

இண் என்னும் பகுதிக்கு அறிவு என்று அர்த்தம். இதினின்றும் இத: என்னும் பதம் உண்டாகிறது. வஸ்துவின் யதார்த்தத்தை அபேக்ஷித்து இரண்டாவது பிரகாரமான ஞானம் த்விதம் எனப்படும்.

चतुर्थं मन्यन्ते சதுர்த்தம் மந்யந்தே = இப்படிப்பட்டதை பரமாத்மாவின் நான்காவது பாதமாக பிரம்மாதி ஞானிகள் அறிகிறார்கள்.

விசுவாதிகளுக்கு ஸ்தானம் ஏற்பட்டதுபோல் இதற்கு ஸ்தானம் துவாதசாந்தம் அதாவது மூக்கின் நுனிமுதல் பனிரெண்டு விரல் இடம் என்று மாஹாத்மிய கிரந்தத்தை அனுசரித்து பாஷ்யகாரர் சொல்லுகிறார்.

सः आत्मा सः विज्ञेयः ஸ: ஆத்மா ஸ: விஜ்ஞேய:=விசுவாதிகளின் ரூபத்தை நன்றாக நிரூபித்து மந்திரங்களையும் உதாஹரித்து, நான்காவது ரூபவிஷயமாய் மந்திரங்களைச் சொல்லப்போகிறவர், நான்காவது ரூபமான ஆத்மா அவசியம் அறியத்தக்கவர் என்று முடிக்கிறார்.

(यः ய:=நான்கு ரூபமுள்ள எந்த ஆத்மாவோ)

विज्ञेयः விஜ்ஞேய꞉=முமுக்ஷுக்களால் நான்கு விதமாக அறியத் தக்கவர்.

பிரமாணம் :—

विश्वादिरूपो यस्यात्मा स विज्ञेयो मुमुक्षुभिः ।
निर्विशेषोपि भगवांश्चतुर्धा समुदीरितः ॥ प्रत्यये ॥

விஶ்வாதிரூபோ யஸ்யாத்மா ஸவிஜ்ஞேயோ முமுக்ஷுபி꞉ ।
நிர்விஶேஷோபி ஹகவாம்ஶ்சதுர்தா ஸமுதீரித꞉ ॥
॥ ப்ரத்யயே ॥16॥

காரிகை=10   अत्र एत श्लोकाःभवन्ति (அத்வைதம்.)   (10)

அத்ர ஏதே ஶ்லோகா꞉ஹவந்தி

निवृत्तेः सर्वदुःखानामीशानः प्रभुरव्ययः ।
अद्वैतः सर्वभावानां देवस्तुर्यो विभु स्मृतः ॥17॥
நிவ்ருத்தே꞉ ஸர்வது꞉கானாமீஶான꞉ ப்ரஹுரவ்யய꞉ ।
அத்வைத꞉ ஸர்வஹாவானாம்தேவஸ்துர்யோவிஹு꞉ஸ்ம்ருத꞉॥

अत्र एते श्लोका: भवन्ति அத்ரஏதேஶ்லோகா꞉ஹவந்தி = அந்த꞉ பிரஞ்ஞன் அல்லவென்று முந்தின சுருதியில் சொல்லிய தாத்பரியத்தை ஸ்ரீ கௌடபாதாசாரியர் இனிவரும் சுலோகங்களில் விவரிக்கிறார்.

सर्वदु:खानां ஸர்வது꞉கானாம்=பிராஞ்ஞ தைஜஸ விசுவரூப ஜீவர்களின் சகல துக்கங்களின்

निवृत्तेः நிவ்ருத்தே꞉=நிவர்த்திக்கு

तुर्यः துர்ய꞉=நான்காவதான

ईशानः ஈஶான꞉=சுவாமியாயும்

प्रभुः ப்ரஹு꞉=காரணமாயும்

अव्ययः அவ்யய꞉=ஸ்வரூபத்தில் வியபிசாரத்தை அடையாதவனுயும்

सर्वभावानां ஸர்வஹாவானாம்=சகல பதார்த்தங்களுக்குள்

अद्वैतः அத்வைத꞉=அத்வைத ஸ்வரூபமாயும்

देवः தேவ꞉=பிரகாச ஸ்வரூபமாயும்

विभुः விஹு꞉=விவிதமான ஸ்தானத்திரயங்கள் இவரிடத்திலிருந்து உண்டாவதால் விபு, அதாவது வியாபகமான ஆத்மா,

स्मृतः ஸ்ம்ருத꞉=சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

निवृत्तेः...ईशानः நிவ்ருத்தே꞉...ஈஶான꞉ = பிராஞ்ஞ தைஜஸ விசுவங்களாகிற ரூபங்களிலிருந்து [illegible]

நாசகமாயிருக்கிறது. ஆரியத்தை சாக்ஷாத்கரித்த மாத்திரத்தில் துக்கம் காணாமல் போவதால், அப்படிப்பட்ட துக்கத்தை துரியமே நிவிர்த்திக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

अव्ययः அவ்யய:=ஸ்வரூபத்தினின்றும் மாறுதலை அடைகிறதில்லை. ஏனெனின்,

अद्वैतः सर्वभावानां அத்வைத: ஸர்வபாவாநாம்=சகல பதார்த்தங்களும் ரஜ்ஜுவில் காணப்படும் சர்ப்பம்போல் மித்தையாயிருப்பதால் இது ஒன்றே மாறுதலை அடையாததாக இருக்கிறது; ஒன்றாக இருக்கிறது.

देवः தேவ:=பிரகாச ஸ்வரூபம். சகலபதார்த்தங்களினிருப்புக்கு இது காரணம்.

स्मृतः ஸ்ம்ருத:= அவஸ்தாத் திரயாதீதமான துரியத்துக்குச் சொன்ன லக்ஷணம் வித்வான்களுடைய அனுபவசித்தம் என்பதை இப்பதம் குறிப்பிக்கிறது. ॥17॥

II - 15 - வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை :---மேற் சொன்ன நான்காவது ரூபத்தின் மகாத்மியத்தை பிரமாணத்தால் கூறுவதாகச் சொல்லுகிறார்.

अत्र அத்ர=நான்காவனுக்குச் சொன்ன விஷயத்தில்

एतेश्लोकाः ஏதே ச்லோகா:=இந்தமந்திரங்கள்

भवन्ति பவந்தி=அனுசரித்துச் சொன்னதாக இருக்கின்றன.

அ-கை :-பிரபஞ்சோபசமம் முதலியதால் கூறப்பட்ட சர்வ அனர்த்த நிவிர்த்தியாகிற அர்த்தத்தை இந்த மந்திரம் கூறுகிறது.

तुर्यः துர்ய:=பிரம்மத்தின் நான்காவது ரூபம்

सर्वदुःखानां ஸர்வது:கா நாம்=சகல துக்கங்களுடைய

निवृत्तेः நிவ்ருத்தே:=நாசத்திற்கு

(कारणं காரணம்= ஹேது.)

ईशानः ஈசாந:=பிரம்மாதிகளை பிரேரணை செய்கிறவர்

प्रभुः ப்ரபு:=சுவாமி

अव्ययः அவ்யய:= எப்போதும் ஒரே ரூபத்தை உடையவர்

अद्वैतः அத்வைத:=மித்தியா ஞானத்தை நிவிர்த்தி செய்கிறவர்.

सर्वभावानां ஸர்வபாவாநாம்=भवन्ति इति भावः பவந்தி இதி பாவ: =உண்டாகிறவர்கள் என்று அர்த்தம். அதாவது பகவத் ஞானத்தால் சத்தையை அடைந்தவர்கள். அதாவது சகல அதிகாரிகளான ஜீவாத்மாக்கள் என்பது கருத்து.

देवः தேவ: = உபாசிக்கத்தகுந்தவர்

विभुः விபு:=சமர்த்தர்.

स्मृतः ஸ்ம்ருத:= இப்படி ஸ்மிருதிகளால் சொல்லப்பட்டவர். ॥17॥

II-ல் 2-வது மந்திரம். (துவைதம்.)

அ-கை:—अत्र एते श्लोका भवन्ति அத்ர ஏதே ச்லோகா ப⁴வந்தி= இந்த நான்காவது ரூப விஷயத்தில் அடியில் வரும் சுலோகங்களிருக்கின்றன. நான்காவது ரூபம் சர்வ அநிஷ்டத்தையும் நிவிர்த்திக்கிறதென்றும் प्रपंचोपशमं ப்ரபஞ்சோபசமம் என்பதால் முன் கூறப்பட்ட அர்த்தத்தை இந்த சுலோகமும் கூறுகிறது.

तुर्यः துர்ய:=நான்காவது ரூபம்
सर्वदुःखानां ஸர்வது:³கா²நாம்=சகல துக்கங்களின்
निवृत्तेः நிவ்ருத்தே:=நிவிர்த்திக்கு
(कारणं காரணம்=காரணம்)
ईशानः ஈசாந:=முக்தர்களை பிரேரணை செய்கிறவர்
प्रभुः ப்ரபு⁴:=சகலத்துக்கும் சுவாமி
अव्ययः அவ்யய:=எப்போதும் ஒரே ரீதியாக இருக்கிறவர்
अद्वैतः அத்³வைத:=மித்தியா ஞானத்தை நிவிர்த்திக்கிறவர்
सर्वभावानां देवः ஸர்வபா⁴வாநாம் தே³வ:= சகல ஜீவர்களுக்கு அதாவது சகல ஜீவர்களால் அடையத் தகுந்தவர்
विभुः விபு⁴:=சமர்த்தர்
स्मृतः ஸ்ம்ருத:=இப்படி இருக்கிறதாக மந்திரதிர்ஷ்டாவான பிரம்மாவால் வர்ணிக்கப்பட்டவர்

பிரமாண வாக்கியம்:—

हरिस्तुरीयरूपेण मोक्षदः संप्रकीर्तितः ।
देवः ससर्ज जीवानां गम्यत्वात्समुदीरितः ।
भावाजीवाः समुद्दिष्टा भवन्त्येते यतोविभोः ।
ईशानामपि मुक्ताना मीशानः सोननात् श्रुतः ॥ प्रत्याहारे ॥
ஹரிஸ்துரீயரூபேண மோக்ஷத³: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ।
தே³வ: ஸஸர்ஜ ஜீவாநாம் க³ம்யத்வாத்ஸமுதீ³ரித: ॥
பா⁴வாஜீவா: ஸமுத்³தி³ஷ்டா ப⁴வந்த்யேதே யதோவிபோ⁴: ।
ஈசாநாமபி முக்தாநாமீசாந: ஸோநநாச்ச்²ருத: ॥)
॥ ப்ரத்யாஹாரே ॥ 17 ॥

அத்வைதம் - காரிகை.

कार्यकारणबद्धौ ताविष्यते विश्वतैजसौ।
प्राज्ञः कारणबद्धस्तु द्वौ तौ तुर्ये न सिध्यतः ॥18॥
கார்யகாரணப³த்³தௌ⁴ தாவிஷ்யேதே விச்வதைஜஸௌ ।
ப்ராஜ்ஞ: காரணப³த்³த⁴ஸ்து த்³வௌ தௌ துர்யே ந ஸித்⁴யத: ॥18॥
[illegible]

विश्वतैजसौ விஸ்வதைஜஸௌ=விசுவதைஜஸர்கள்

कार्यकारणबद्धौ கார்யகாரணபத்தௌ=காரியமாகிற பலபாவத்தாலும் காரணமாகிற பீஜபாவத்தாலும் கட்டப்பட்டதாய்

इष्येते இஷ்யேதே=சொல்லப்படுகிறார்கள்

प्राज्ञः तु ப்ராஜ்ஞஃது=பிராஞ்ஞனோ

कारणबद्धः காரணபத்தஃ= பீஜபாவத்தால் கட்டப்பட்டவன்

तुर्ये துர்யே=துரியமான ஆத்மாவினிடத்தில்

द्वौ तौ த்வௌ தௌ=இந்த இரண்டும்

न सिध्यतः நஸித்யதஃ=சம்பவிக்கவில்லை.

துரியத்தின் யதார்த்த ஸ்வரூபம் ஸ்பஷ்டமாய் தெரியும் பொருட்டு விசுவாதிகளின் சாமான்னிய விசேஷ குணங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

कार्यकारणबद्धौ கார்யகாரணபத்தௌ=எது செய்யப்படுகிறதோ அது காரியம் அதாவது பலம் எது செய்கிறதோ அது காரணம் அதாவது பீஜம்.

कार्य...तैजसौ கார்ய...தைஜஸௌ :—தத்துவத்தை அறியாமை, தத்துவத்தை விபரீதமாய் அறிதல், ஆகிய காரண (அஞ்ஞான) காரிய (பிராந்தி) குணங்களால் முன்சொன்ன விசுவதைஜஸர்கள் கட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறப்படுகிறார்கள்.

प्राज्ञः कारण बद्धःतु ப்ராஜ்ஞஃ காரணபத்தஃது=பிராஞ்ஞன் காரணகுணத்தால் மட்டும் கட்டப்பட்டிருக்கிறான். ஏனெனின் தத்துவத்தை அறியாமை மட்டும்தான் பிரஞ்ஞன் சித்திக்கிற விஷயத்தில் காரணமாயிருக்கிறது.

द्वौ...सिध्यतः த்வௌ...ஸித்யதஃ = ஆகையால் காரணமாயும் காரியமாயிருக்கிற தத்துவத்தை அறியாமையும் விபரீதகிரகணமும் துரீயனிடத்தில் சம்பவிக்கவில்லை. துரீயம் சித் ஸ்வரூபமாயிருப்பதால் அதினிடத்தில் இவைகளிருப்பதாகச் சொல்லக்கூடாது. ॥ 18 ॥

II - 16 - வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை :—नान्तःप्रज्ञः न बहिःप्रज्ञं நாந்தஃப்ரஜ்ஞம் ந பஹிஃப்ரஜ்ஞம் என்கிற (16) வாக்கியத்தால் துரியமானது விசுவன் முதலிய மூன்று ரூபங்களைவிட வேறு என்று சொன்ன விஷயத்தை இந்த மந்திரம் கூறுகிறது.

द्विविश्व तैजसौ த்விவிஸ்வ தைஜஸௌ=இந்த விசுவதைஜஸர்.

कार्यकारण बद्धौ காா்யகாரண பத்தௌ :—அஞ்ஞானத்தின் காரியமான நான் என்னுடையது என்கிற பிராந்தியானது காரியமெனப்படும். இந்த பிராந்திக்குக் காரணமான அவித்தையானது காரண பந்த மெனப்படும். ஜீவனுக்கு ஜாக்கிறத் காலத்திலுண்டாகிற பிராந்தியாகிற காரிய பந்தத்துக்கும் அவித்தையாகிற காரணபந்தத்துக்கும் ஸ்வாமி விச்வன். அதாவது பந்தக்தை பண்ணுகிறவனை விச்வன் என்கிறார்கள். அவித்தியாகாரியமான ஸ்வப்நகாலத்தில் உண்டாகிற நான் என்னுடையது என்கிற பிராந்தி அதின் காரணமான அஞ்ஞானம் இவைகளாகிற ஜீவபந்தத்துக்கு தைஜஸன் ஸ்வாமி. இப்படி விசுவன் தைஜஸன்.

इष्येते இஷ்யேதே = சொல்லப்படுகிறார்கள்.

प्राज्ञः तु ப்ராஜ்ஞ: து = பிராஞ்ஞனோ வென்றால்

कारणबद्धः காரணபத்த: = மேற் சொன்ன ஜாக்கிற ஸ்வப்நதிகளுக்குக் காரணமான அஞ்ஞானமாகிற சுஷுப்தியாலுண்டான பந்தத்துக்கு ஸ்வாமி என்று கூறப்படுகிறான்.

तुर्ये துர்யே = நான்காவது ரூபத்தில்

द्वौ तौ த்வௌ தௌ = இந்த இரண்டு பந்தங்களும்

न सिध्यतः ந ஸித்யத: = சித்திக்கிறதில்லை. ॥ 18 ॥

II - ல் 3 - வது சுலோகம். (துவைதம்)

அ-கை :—அந்த : பிரஞ்ஞன் அன்று, பஹிபிரஞ்ஞனன்று என்பதால் விசுவதைஜஸ ரூபங்களைவிட வேறான ரூபம் என்று யாதொன்று கூறப்பட்டதோ அந்த அர்த்தத்தை இந்த சுலோகம் கூறுகிறது,

विश्वतैजसौ விச்வதைஜஸௌ = விசுவதைஜஸர்கள்

कार्यकारणबद्धौ காா்யகாரணபத்தௌ :—ஜீவனுக்கு ஜாக்கிறத் காலத்தில் நான், என்னுடையது என்கிற பிரமை, அவைகளின் காரணமான அவித்தை, இவைகளாகிற பந்தத்தை விசுவன் உண்டுபண்ணுகிறான், ஸ்வப்ந காலத்தில் உண்டான பிரமை, அதின் காரணமான அஞ்ஞானம், இவைகளை உண்டுபண்ணுகிறவன் தைஜஸன் இப்படி இவர்கள் காரியகாரணங்களால் ஜீவனை கட்டுகிறார்கள்

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ: = பிராஞ்ஞன்

कारणबद्धः காரணபத்த: = அஞ்ஞானமாகிற காரணத்தை உண் டுபண்ணுகிறவன். [illegible] तत्त्वबोधे [illegible]

[illegible]

காரிகை அத்வைதம்.

नाऽऽत्मानं न परांश्चैव न सत्यं नापि चानृतम् ।
प्राज्ञः किंचन संवेत्ति तुर्यं तत्सर्वदृक् सदा ॥19॥
நாऽऽத்மாநம் ந பராம்ஶ்சைவ ந ஸத்யம் நாபி சாந்ருதம்।
ப்ராஜ்ஞ꞉ கிஞ்சந ஸம்வேத்தி துர்யம் தத்ஸர்வத்ருக் ஸதா॥19॥

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ꞉ = பிராஞ்ஞன்
आत्मानं ஆத்மாநம் = தன்னை
न संवेत्ति ந ஸம்வேத்தி = நன்றாக அறிகிறதில்லை
परांश्च एव பராம்ஶ்சைவ = தனக்கு அன்னியமானதையும்
न ந = அறிகிறதில்லை
सत्यं ஸத்யம் = சத்தியத்தையும்
न ந = அறிகிறதில்லை
अनृतमपि च அந்ருதமபி ச = அசத்தியத்தை
न ந = அறிகிறதில்லை
किंच கிஞ்ச = எதையும்
न ந = அறிகிறதில்லை
तत् தத் = அந்த
तुरीयं துரீயம் = நான்காவதான ஆத்மா
सर्वदा ஸர்வதா = எப்போதும்
सर्वदृक् ஸர்வத்ருக் = எல்லாம் பார்க்கிறவன்

அதை :—பிராஞ்ஞனுக்கு காரணபந்தம் சித்திக்கிறதென்றும் துரியத்துக்கு தத்துவத்தை அறியாமை தத்துவத்தை விபரீதமாய் அறியுந்தன்மை ஆகிய பந்தங்கள் சித்திக்கவில்லை என்றும் எப்படிச்சொல்லலாம். ஆத்மாவைவிட வேறாயும் அவித்தியாபீஜத்தினின்றும் உண்டாவதாயுமிருக்கிற பாஹ்ய த்வைதப்பிரபஞ்சத்தை பிராஞ்ஞன் விசுவன் தைஜஸன் அறிவதுபோல் கொஞ்சங்கூட அறியாததால் இவன் விபரீதமாய் அறிவதற்குக் காரணமான தத்துவாஞ்ஞானமாகிற இருட்டால் கட்டப்பட்டவனாயிருக்கிறான்.

तुर्यं...सदा துர்யம்...ஸதா— துரியமானது சகலமாயிருப்பதாலும், எப்போதும் பார்க்கிறதினாலும் அதைவிட வேறு ஒன்றுமில்லாததாலும், தத்துவத்தை அறியாமை என்னும் கார

तुर्ये துர்யே = நான்காவது ரூபத்தில்

द्वै [illegible]

ரம், காரணமி[illegible]

ண்மும் ஏற்படவில்லை; அதினால் உண்டாகிற விபரீத கிரகணமும் ஏற்படவில்லை. எப்போதும் பிரகாச ஸ்வரூபமாயிருக்கிற சூரியனிடத்தில் பிரகாசிக்காமலிருக்கும் தன்மையானது வேறுவிதமாய் பிரகாசிக்கும் தன்மையாவது உண்டாகிறதில்லை.

नहि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते நஹி த்ரஷ்டுர் த்ருஷ்டேர் விபரிலோபோ வித்யதே த்ரஷ்டாவின் திருஷ்டிக்கு நாசம் இல்லை என்னும் சுருதி பிரமாணமாயிருக்கிறது. அல்லது ஆரியமே ஜாக்கிற ஸ்வாப்னங்களின் ஸகல பதார்த்தங்களிலிருந்து ஸகல வஸ்துக்களையும் பார்க்கிற சிதாபாசன் தானானதையால் ஸர்வதிருக்கு எனப்படுகிறான். नान्यदतोऽस्ति द्रष्टृ நாந்யதோஸ்தி த்ரஷ்ட்ரு = இவனைவிட வேறு திரஷ்டா இல்லை என்பது சுருதிப்பிரமாணம். ॥ [illegible] ॥

II - 7 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

नप्रज्ञानघनं नाप्रज्ञं ந ப்ரஜ்ஞானகனம் நாப்ரஜ்ஞம் என்கிற வாக்கியாத்தால் கூறப்பட்ட தூரீய பிராஞ்ஞ பேதத்தை இந்த மந்திரம் கூறுகிறது.

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ:=பிராஞ்ஞன்
आत्मानं ஆத்மாநம் = தூங்குகிற ஜீவனை
न संवेत्ति ந ஸம்வேத்தி=அறியும்படி செய்கிறதில்லை.
अपरान् च एव அபராந் ச ஏவ=இதர ஜீவர்களையும்
न ந=அறியும்படி செய்கிறதில்லை.
सत्यं ஸத்யம்=கடம் முதலிய வஸ்துக்களையும்
न ந= அறியும்படி செய்கிறதில்லை.
अनृतं चापि அந்ருதம் சாபி=சுக்திரஜதம் முதலியவைகளையும்
न ந=அறியும்படி செய்கிறதில்லை.

किञ्चन கிஞ்சந=ஜீவஸ்வரூப ஞானத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றையும்

न ந=அறியும்படி செய்கிறதில்லை.

तुरीयं तु துரீயந்து= (இது விசிஷ்டாத்வைத பாடம்) நான்காவது ரூபமானது

सदा ஸதா=எப்போதும்

[illegible] முக்தி
[illegible]

II - ல் 4 - வது சுலோகம். (துவைதம்)

அ-கை :—பிரஞ்ஞானகனமன்று, அப்பிரஞ்ஞன் அன்று என்பதால் துரீயத்துக்கும் பிராஞ்ஞனுக்கும் பேதம் சொல்லப்பட்டது. அந்த அர்த்தத்தில் இந்த சுலோகம் கூறப்படுகிறது.

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ:=பிராஞ்ஞன்
आत्मानं ஆத்மாநம்=தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும்
न संवेत्ति ந ஸம்வேத்தி=அறிகிறதில்லை
अपरान् அபராந்=பிறர்களையும்
न ந=அறிகிறதில்லை
सत्यं न ஸத்யம் ந=சத்தியத்தை அறிகிறதில்லை
अनृतं न அந்ருதம் ந=பொய்யானதையும் அறிகிறதில்லை
किंचन கிம்சந=ஜீவஸ்வரூபம், சுகம், காலம், அஞ்ஞானம் இவைகளைவிட வேறொன்றையும்
न ந=அறியும்படி செய்கிறதில்லை
तुर्यंतु துர்யம்து=நான்கு ரூபமோ என்றால்
सदासर्वदृक् ஸதாஸர்வத்ருக்=எப்போதும், முக்தியில் அவர்களுக்கு யோக்கியமான யெல்லாவற்றையும் காண்பிக்கிறது என்பது கருத்து.

சர்வத்தையும் பார்க்கிறபடியால் சர்வதிர்க்கு என்று சொல்லப்பட்டது. சர்வப்பிரதர்சகர் என்று சொல்லவேண்டியதாயிருக்க சர்வதிர்க்கு என்று சொன்னதானது எல்லா விஷயத்திலும் ஸ்வாதந்திரியம் இருக்கிறதென்பதை காண்பிக்கிறது.

பிரமாணவாக்கியம் :—

नात्मानं न परांश्चैव न सत्यं नापिचानृतं ।
प्राज्ञः संवेदयेत्किंचि जीवकालतमोविना ।
सुप्त्यवस्थां सुखं चापिविना ऽन्यत्प्रदर्शयेत ।
सर्वं तु दर्शयेन्मुक्तो तुरीयः परमेश्वरे ॥ इति प्रत्यये ॥
स्वतंत्रे कर्तृशब्दः स्यात्प्राज्ञस्यावेदनं ।
यथा सर्वप्रदर्शके चैत्र तुरीये सर्वदर्शनं ॥ ब्रह्मतर्के ॥

நாத்மாநம் நபராம்ஶ்சைவ நஸத்யம் நாபிசாந்ருதம் ।
ப்ராஜ்ஞ: ஸம்வேதயேத்கிம்சிஜ்ஜீவகாலதமோவிநா ॥
ஸுப்த்யவஸ்தாம் ஸுகம் சாபிவிநாऽந்யத்ப்ரதர்ஶயேத் ।
ஸர்வம் து தர்ஶயேந்முக்தேஷு துரீய: பரமேஶ்வர: ॥

காரிகை. (அத்வைதம்)

द्वैतस्याग्रहणं तुल्यमुभयोः प्राज्ञतुर्ययोः ।
बीजनिद्रायुतः प्राज्ञः सा च तुर्ये न विद्यते ॥20॥

த்வைதஸ்யாக்ரஹணம் துல்யமுபயோ: ப்ராஜ்ஞதுர்ய யோ: । பீஜநித்ராயுத: ப்ராஜ்ஞ: ஸா ச துர்யே ந வித்யதே ॥

उभयोः உபயோ: = இருவரான

प्राज्ञतुर्ययोः ப்ராஜ்ஞதுர்யயோ: = பிராஞ்ஞ துரியாளுக்கு

द्वैतस्य த்வைதஸ்ய = துவைதத்தை

अग्रहणं அக்ரஹணம் = கிரகிக்காமலிருத்தல்

तुल्यं துல்யம் = சமம்

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ: = பிராஞ்ஞன்

बीजनिद्रायुतः பீஜநித்ராயுத: = காரணமான அஞ்ஞான நித்திரையுடன் கூடினவன்

सा च ஸா ச = அந்த நித்திரை

तुर्ये துர்யே = துரியத்தினிடத்தில்

न विद्यते ந வித்யதே = இல்லை

அ-கை :—துரீயனும் காரணத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கிறான் என்னும் அனுமான சங்கையை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு இந்த சுலோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனின்? துரியனுக்கும் பிராஞ்ஞனுக்கும் துவைதத்தைக் கிரகிக்காமை (அறியாமை) சமமாயிருப்பதால பிராஞ்ஞன் தான் காரணபத்தன் என்றும துரீயம் அல்லவென்றும் சொலலுவானேன்.

बीजनिद्रायुतः பீஜநித்ராயுத: = தத்துவத்தை அறியாமையே நித்திரை. அதுவே விட்சேப ஞானமுண்டாவதற்குக் காரணம். இத்துடன கூடினவன்

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ: = பிராஞ்ஞன்

सा...विद्यते ஸா...வித்யதே = துரீயன் எப்போதும் ஞான ஸ்வரூபனானதால தத்துவத்தை அறியாமை என்னும நித்திரை துரீயனிடத்தில் சம்பவிக்கவில்லை. ஆகவே காரணபந்தம் அவனிடத்திலில்லை என்பது கருத்து. ॥20॥

II - 18 - வது யந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை :—शिवं अद्वैत சிவம் அத்வைதம் = என்கிற மந்திரத்தால் எந்த துரியமானது மித்தியாஞானத்தை நிவிர்த்திக்கிற தென்று [illegible]

(விட்சேபம் = வேறாக அறிதல்)

द्वैतस्य த்வைதஸ்ய=வீடு தேகம் முதலியவைகளின் ஸ்வாதந்திரியத்தை அதாவது இவைகளின் பிரமையை

अग्रहणं அக்ரஹணம்=கிரகிக்காமையானது

उभयोःप्राज्ञतुर्ययोः உபயோ: ப்ராஜ்ஞதுர்யயோ:= பிராஞ்ஞன் துரீயன் இருவர்களுக்கும்

तुल्यं துல்யம்=சமமாக இருக்கிறது.

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ:=பிராஞ்ஞன்

बीजनिद्रायुतः பீஜநித்ராயுத: = தேகாதிகளில் ஸ்வாதந்திரியத்துக்குக் காரணமான மூலாவித்யையோடு கட்டிக்கொண்டிருக்கும் தன்மையைக் கொடுக்கிறவன்.

सा च ஸா ச=இந்த தன்மை

तुर्ये துர்யே=துரீயத்தில்

न विद्यते நவித்யதே=இல்லை. ॥ 20 ॥

II-ல் 5-வது சுலோகம் அத்வைதம்.

(அ-கை:— துரீயத்துக்கு சிவம் அத்வைதம் என்கிற வாக்கியத்தால் மித்தியஞானத்தை நிவர்த்திக்கிறது என்று கூறப்பட்டது. அது பிராஞ்ஞ ரூபத்துக்கும் பொருந்தியிருக்கிறது. இவ்விரண்டுக்கும் வேறு வைலக்ஷணியம் இம்மந்திரம் கூறுகிறது. ஒரு வைலக்ஷணியம் முந்தின சுலோகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.)

द्वैतस्य த்வைதஸ்ய=தேகம், கிரகம், முதலியவைகளில் சுவாதந்திரியத்தை

अग्रहणं அக்ரஹணம்=கிரகிக்கும்படி செய்யாமலிருப்பதானது

प्राज्ञतुर्ययोः उभयोः ப்ராஜ்ஞதுர்யயோ: உபயோ:=பிராஞ்ஞன், துரீயன், இவ்விரண்டு பேர்களுக்கும்

तुल्यं துல்யம்=சமமாக இருக்கிறது

बीजनिद्रायुतः प्राज्ञः பீஜநித்ராயுத: ப்ராஜ்ஞ:=சரீரம், கிரகம், முதலியவைகளில் தனக்கு சுவாதந்திரியம் இருக்கிறது என்பதான பிரமை உண்டாவதற்கு காரணமான அஞ்ஞானத்துடன் ஜீவன் இருக்கும்படி பிராஞ்ஞன் செய்கிறான்.

तुर्ये துர்யே=நான்காவது ரூபத்தில்

सा च ஸா ச=அது

न विद्यते நவித்யதே=இல்லை. ... துரீயன் அப்படி செய்வதில்லை

निद्रायुतस्तु विश्वाद्यास्तदज्ञानायतोहिसा ।
यथाभूत्स्यतः स्वामी नह्यज्ञाने परात्मनः ॥ ब्रह्मतर्के ॥
अभेदमपि तद्ब्रह्म बहुरूप विशेषतः ।
करोतिन करोतीति व्यवहार्यं स्वशक्तितः ॥ ब्रह्मतर्के ॥
न संवेदयती ह्यस्वीकारे तुरियं तत्सर्वदृक् ।
सदाद्वै तस्याग्रहणं तुल्यमुभयोः प्राज्ञतुर्ययो- ॥ ब्रह्मतर्के ॥
द्वैतं न ग्राहयेत्तुर्यो न च प्राज्ञः कथंचन ।
द्वैतग्रहण वीजन्तुनिद्रा प्राज्ञं समाश्रिता ॥ प्रकटश्रुतिः ॥

நித்³ராயுதஸ்து விஶ்வாத்³யாஸ்தத³ஜ்ஞாநாயதோஹிஸா ।
யதா²பூ⁴த்ஸ்யத꞉ ஸ்வாமீ நஹ்யஜ்ஞாநே பராத்மந꞉
॥ ப்³ரஹ்மதர்கே ॥

அபே⁴த³மபி தத்³ப்³ரஹ்ம ப³ஹுரூபவிஶேஷத꞉
கரோதிந கரோதீதி வ்யவஹார்யம் ஸ்வஶக்தித꞉ ॥
॥ ப்³ரஹ்மதர்கே ॥

நஸம்வேத³யதீ ஹ்யஸ்வீகாரே துரீயம் தத்ஸர்வத்³ருக் ।
ஸதா³த்³வை தஸ்யாக்³ரஹணம் துல்யமுப⁴யோ꞉ ப்ராஜ்ஞ
துர்யயோ꞉ ॥ ப்³ரஹ்மதர்கே ॥

த்³வைதம் நக்³ராஹயேத்துர்யோ நசப்ராஜ்ஞ꞉ கத²ஞ்சந ।
த்³வைதக்³ரஹணபீ³ஜந்துநித்³ரா ப்ராஜ்ஞம் ஸமாஶ்ரிதா ॥
॥ ப்ரகடஶ்ருதி꞉ ॥20॥

காரிகை. (அத்வைதம்)

स्वप्ननिद्रायुतावाद्यौ प्राज्ञस्त्वस्वप्ननिद्रया ।
न निद्रां नैवच स्वप्नं तुर्ये पश्यन्ति निश्चिताः ॥21॥

ஸ்வப்நநித்³ராயுதாவாத்³யௌ ப்ராஜ்ஞஸ்த்வஸ்வப்நநித்³ரயா ।
ந நித்³ராம் நைவச ஸ்வப்நம் துர்யே பஶ்யந்தி நிஶ்சிதா꞉ ॥

आद्यौ ஆத்³யௌ = விசுவ தைஜஸர்கள்
स्वप्ननिद्रायुतौ ஸ்வப்நநித்³ராயுதௌ = அன்னியதா கிரகணமாகிய ஸ்வப்நத்துடனும், அஞ்ஞானமாகிற நித்திரையுடனும் கூடிஇருக்கிறார்கள்
प्राज्ञस्तु ப்ராஜ்ஞஸ்து = பிராஞ்ஞனோ
अस्वप्ननिद्रया (युतः) அஸ்வப்நநித்³ரயா (யுத꞉) = அன்னியதாகிரகணமன்றியில் கேவலம அஞ்ஞானமாகிற நித்திரையுடன் மட்டும கூடியிருக்கிறான்
निश्चिताः நிஶ்சிதா꞉ = [illegible]

तुर्ये துர்யே = துரீயனிடத்தில்
निद्रां நித்ராம் = அஞ்ஞான நித்திரையை
न पश्यति நபச்யதி = பார்க்கிறதில்லை
स्वप्नंच ஸ்வப்நஞ்ச = அன்னியதா கிரகணரூப ஸ்வப்நத்தையும்
नैव पश्यन्ति நைவபச்யந்தி = பார்க்கிறதில்லை.

स्वप्ननिद्रायुतौ आद्यौ ஸ்வப்நநித்ராயுதௌ ஆத்யௌ :—ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம்போல் ஒன்றிருக்க ஒன்றை கிரகித்தல ஸ்வப்நமாம். தத்துவத்தை அறியாமை என்னும் இருட்டே நித்திரை என்று முன் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸ்வப்ந நித்திரைகளுடன் கூடினவர்கள் விசுவதைஜஸர்கள். ஆகையால் அவர்கள் காரியகாரணங்களால் கட்டப்பட்டவர்கள் என்று கூறப்படுகிறார்கள்.

प्राज्ञस्त्वस्वप्ननिद्रया ப்ராஜ்ஞஸ்த்வஸ்வப்நநித்ரயா = பிராஞ்ஞனோ ஸ்வப்நமன்றியில் கேவல நித்திரையுடன் கூடியிருப்பதால காரணபத்தன் என்று கூறப்பட்டது.

नानिद्रां...निश्चिताः நநித்ராம்... நிஸ்சிதா: :— சூரியனிடத்தில் இருட்டானது ஒருக்காலத்திலும் பார்க்கப்படாததுபோல் துரீயனிடத்தில் நிச்சய புத்தியுள்ள பிரம்ம ஞானிகள் காரணத்தையாவது காரியத்தையாவது துரீயத்தில் பார்க்கிறதில்லை. ஏனெனின் சூரியனும இருட்டும் பரஸ்பரம் விருத்தர்களா யிருப்பதுபோல் துரியனும் காரியகாரணங்களும் பரஸ்பரம் விருத்தங்கள் ஆகையால் துரீயன் காரிய காரணங்களால் கட்டப்பட்டவனல்ல என்று கூறப்பட்டது. ॥21॥

II - 19 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை :—வேறு பிரகாரமாக விசுவன் முதலியவைகளுக்கு பேதா பேதத்தை இந்த மந்திரம் கூறுகிறது.

आद्यौ ஆத்யௌ = விசுவனும் தைஜஸனும்

स्वप्ननिद्रायुतौ ஸ்வப்நநித்ராயுதௌ = ஸ்வப்ந சப்தம் ஜாக்கிரத்தையும் கூறுகிறது ஜாக்கிறத் காலத்திலுண்டான பிராந்தி ஸ்வப்நத்திலுண்டான பிராந்தி இவைகளின் காரணமான நித்திரா சப்தத்தால்கூறப்படும் அவித்தை இவைகளின் சம்பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறார்கள்.

(युतः யு-க்த: = கூடினவன்) அதாவது கேவலம் அவித்தையா லுண்டான பந்தத்தைச் செய்கிறவன் என்று அர்த்தம்

निश्चिताः நிஸ்சிதா: = திருட நிச்சயத்தோடு கூடினவர்கள்

तुरीयं துரீயம் = துரீயத்தை

निद्रां நித்ராம் = நித்திரையிலுண்டான பந்தத்துக்கு எஜமான னாக

नपश्यन्ति நபஸ்யந்தி = அறிகிறதில்லை.

स्वप्नं ஸ்வப்நம் = ஜாக்கிரத் ஸ்வப்ந பிரமையாலுண்டான பந்தத்துக்குக் காரணமாக

न ந = அறிகிறதில்லை. ॥ 21 ॥

II - ல் 6-வது சுலோகம். (துவைதம்)

அ-கை :— விசுவாதிகளின் சாம்யத்தையும் பேதத்தையும் வேறு விதமாகச் சொல்லுகிறார்.

आद्यौ ஆத்யௌ = விசுவதைஜஸர்களில்

स्वप्ननिद्रायुतौ ஸ்வப்நநித்ராயுதௌ = ஜாக்கிறத் காலத்தில் உண்டான பிரமை என்ன அதற்குக் காரணமான அவித்தை என்ன, இவைகளாகிற பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன் விசுவன். ஸ்வப்நகாலத்திலுண்டான பிரமை என்ன, அதற்குக்காரணமான அவித்தை என்ன இவைகளாகிற பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன் தைஜஸன்

प्राज्ञः तु ப்ராஜ்ஞ: து = பிராஞ்ஞனோவென்றால்

अस्वप्ननिद्रयायुतः அஸ்வப்நநித்ரயாயுத: = இரண்டுவித பிரமைக என்றியில் கேவல அவித்தையாகிற பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிற வன்.

निश्चिताः நிஸ்சிதா: = நிச்சயம் அடைந்த சத்துக்கள்

तुर्ये துர்யே = துரீயனிடத்தில்

निद्रां स्वप्नं நித்ராம் ஸ்வப்நம் = ஜாக்கிறத் ஸ்வப்நங்களுக்குரிய பிரமைக்குக் காரணமான பந்தத்தை உண்டுபண்ணுதல் என்ன, அதற்குக் காரணமான அஞ்ஞானபந்தத்தை உண்டுபண்ணுதல் என்ன, இவ்விரண்டும் பார்க்கிறதில்லை.

न पश्यन्ति ந பஸ்யந்தி = பார்க்கிறதில்லை. ॥21॥

அந்யதா க்ருண்ஹத: ஸ்வப்நோ நித்ரா தத்வமஜாநத:।
விபர்யாஸே தயோ: க்ஷீணே துரீயம் பதமச்நுதே ॥22॥

अन्यथा அந்யதா=ஒன்று இருக்கவேறு ஒன்றாக
गृण्हतः க்ருண்ஹத:=கிரஹிக்கிறவனுக்கு
स्वप्नः ஸ்வப்ந:=ஸ்வப்நம்
(भवति பவதி=உண்டாகிறது)
तत्वं தத்வம்=தத்வத்தை
अजानतः அஜாநத:=அறியாதவனுக்கு
निद्रा நித்ரா=அஞ்ஞானமாகிற நித்திரை
(भवति பவதி=உண்டாகிறது)
तयोः தயோ:=இந்த ஸ்வப்ந நித்திரைகளின்
विपर्यासे விபர்யாஸே=விபரீதகிரஹண அஞ்ஞானங்களாகிற பந்தங்கள்.
क्षीणे க்ஷீணே=நசிக்கும்போது
तुरीयं துரீயம்=நான்காவதான
पदम् பதம்=ஸ்தானத்தை
(जीवः ஜீவ:=ஜீவன்)
अश्नुते அச்நுதே=அநுபவிக்கிறான்.

அ-கை :—துரீயனிடத்தில் நிச்சய புத்தி எப்போது ஒருவனுக்கு உண்டாகும் என்பது இனி சொல்லப்படுகிறது.

अन्यथागृण्हतः स्वप्नः அந்யதா க்ருண்ஹத: ஸ்வப்ந:=ஸ்வப்ந ஜாக்கிரங்களுக்குள், ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பத்தைப்போல் தத்துவத்தை வேறுவிதமாக கிரஹிக்கிறவனுக்கு ஸ்வப்நம் உண்டாகிறது.

निद्रातत्वमजानतः நித்ரா தத்வமஜாநத:—தத்துவத்தை அறியாதவனுக்கு நித்திரை உண்டாகிறது. இந்த நித்திரை மூன்று அவஸ்தைகளிலும் சமமாயிருக்கிறது.

विपर्यासे...अश्नुते விபர்யாஸே...அச்நுதே :—ஸ்வப்ந நித்திரைகள் விசுவனுக்கும் தைஜஸனுக்கும் சமமாயிருப்பதாலும், அந்நியதா கிரகணம் இருவருக்கும் பிரதானமாயிருப்பதாலும், இருவரும் ஒருவகுப்பில் சேர்ந்தவர்கள். இந்த வகுப்பில் அந்நியதா கிரகணம் பிரதானமாயும் தத்துவத்தை அறியாமை என்னும் நித்திரை ஸ்வல்பமாயுமிருப்பதால், இந்த வகுப்புக்குப் பிரதானமான அந்நியதா கிரகணமே ஸ்வப்நம் என்று கூறப்படுகின்றது. மூன்
[illegible] வகுப்பில் சேர்ந்த
[illegible] என்னும் நித்தி

ரையே விபர்யாசம் அதாவது அந்நியதாவாக இருக்கும் தன்மை. ஆகையால் காரியகாரணங்களின் ரக்ஷணங்களான அந்நியதா கிரகணம், அறியாமை இவைகளாகிற விபரீதங்கள் பரமார்த்த தத்துவ ஞானத்தால் நாசமான வளவில் நான்காவது ஸ்தானத்தை ஒருவன் சாக்ஷாத்தாய் அடைகிறான். காரியகாரணங்களின் பந்தரூபங்களை துரீயத்தில் பார்க்காதவன் தத்துவம் அறியப்பட்டு விபரீதம் கழித்த சமயத்தில் துரீயத்தினிடத்தில் நிச்சய புத்தியை அடைகிறான் என்பது கருத்து. ॥ 22 ॥

II - 20 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை :—இப்படி துரீயத்தின் தர்சனம் பிராப்தி இவைகள் எப்போது உண்டாகும் என்னும் கேள்விக்கு இந்த மந்திரம் உத்தரம் கூறுகிறது.

अन्यथागृह्णतः அந்யதாக்ருண்ஹத:= பகவதாதீனமான சரீர தேகாதிகளை தனக்கு ஸ்வாதீனம் என்று அறிந்தவனுக்கு

स्वप्नः ஸ்வப்ந:=பிரமபரம்பரையானது

(भवति பவதி=உண்டாகிறது)

तत्वं தத்வம்=பகவானுடைய சுவாதந்திரியம் முதலிய தத்துவத்தை

अजानतः அஜாநத:=அறியாதவனுக்கு

निद्रा நித்ரா=அறவிந்தையாலுண்டான பந்தமானது உண்டாகி விடுகிறது.

तयोः தயோ:=நித்திரை பிரமம் இவைகளின்

विपर्यासे விபர்யாஸே=சுற்றுதல்

क्षीणेसति க்ஷீணேஸதி=நசித்திருக்கும்போது

तुरीयपदं துரீயம்பதம்=நான்காவது ரூபத்தை

अश्नुते அச்நுதே=பிரத்தியக்ஷமாகபார்த்து அடைகிறான். ॥22॥

II-ல் 7-வது சுலோகம். துவைதம்.

அ-கை:—இப்படிப்பட்ட நான்காவது ரூபத்தின் தரிசனமும் பிராப்தியும் எப்போது உண்டாகுமென்றின் உத்தரம் கூறுகிறார்.

अन्यथागृह्णतः அந்யதாக்ருண்ஹத:=ஸ்வராதீனமான சரீரம் முதலியவைகளை தனக்கு ஸ்வாதீனமென்று அறிந்தவனுக்கு

~~अजानतः அஜாநத꞉=அறியாதவனுக்கு~~
निद्रा நித்ரா=அவித்தியாபந்தம் உண்டாகிறது.
तयोः विपर्यासे क्षीणे தயோ꞉ விபர்யாஸே க்ஷீணே=நித்திரையாகிற பிரமை, அஞ்ஞானம் இவைகள் நாசமடையும்போது
तुरीयं துரீயம்=துரீயத்தை
अश्नुते அஶ்நுதே=பிரத்தியக்ஷமாக அடைகிறான். ॥22॥

காரிகை — [illegible] 16 Swamiji Like

अनादिमायया सुप्तो यदा जीवः प्रबुध्यते ।
अजमनिद्रमस्वप्नमद्वैतं बुध्यते तदा ॥ 23 ॥

அநாதி³மாயயா ஸுப்தோ யதா³ஜீவ꞉ ப்ரபு³த்⁴யதே ।
அஜமநித்³ரமஸ்வப்நமத்³வைதம் பு³த்⁴யதே ததா³ ॥23॥

अनादिमायया அநாதி³மாயயா = ஆதியில்லாத மாயையால்
सुप्तः ஸுப்த꞉ = தூங்கும்
जीवः ஜீவ꞉=ஜீவன்
यदा யதா³ =எப்போது
प्रबुध्यते ப்ரபு³த்⁴யதே=விழித்துக்கொள்ளுகிறானோ
तदा ததா³ = அப்போது
अजं அஜம்=பிறப்பில்லாமலும்
अनिद्रं அநித்³ரம்= நித்திரையில்லாமலும்
अस्वप्नं அஸ்வப்நம்=ஸ்வப்னமில்லாமலிருக்கிற
अद्वैतं அத்³வைதம்= அத்வைத ஸ்வரூபமான துரீயத்தை
बुध्यते பு³த்⁴யதே =அறிகிறான்

அ-கை :...முற்கூறிய விபரீத நாசத்திற்குக் காரணமான தத்துவபோதம் எப்போதும் உண்டாகிற தென்பதை இந்த மந்திரத்தில் கூறுகிறார்.

अनादिमायया सुप्तोजीवः அநாதி³மாயயா ஸுப்தோஜீவ꞉ :—தத்துவத்தை அறியாமை என்னும் காரணம், அந்யதாக்ரஹணம் ஆகிய இவ்விரண்டு விதமான, அநாதிகாலமாய் பிரவிர்த்தித்திருக்கிற, மாயையாகிற ஸ்வப்னத்தால் இந்த சம்சாரியான ஜீவன், "இவன் என்னுடைய பிதா, இவன் புத்திரன், பேரன், இது என்னுடைய பூமி, இவை என்னுடையவைகள், இவைகள், நான் இவைகளின் சுவாமி நான் [illegible] அவமதித்தை அடைந்திருக்கிறேன். [illegible] இருக்கிறேன்" [illegible]

यदा प्रबुध्यते யதா ப்ரபுத்யதே:—இவன் எப்போது வேதாந்தத்துள்ளார்த்தத்தை அறிந்த பரம தயாளுவான குருவால் இன்னுடைய பிள்ளை, இன்னுடைய தகப்பன் இப்படிப்பட்ட காரிய காரண ரூபமாயிருக்கவில்லை. ஆனால் அந்த பிரம்மமே நீ இப்படி போதிக்கப்படுகிறாயோ, அப்போது அவன் விழித்துக்கொள்ளுகிறான். அதாவது அடியில் வருமாறு அறிகிறான்.

अजं அஜம் :—இந்த ஆத்மாவினிடத்தில் உள்ளும் வெளியுமில்லை; ஜன்மம் முதலிய விகாரங்களில்லை. ஆகையால் ஆத்மா அஜம் அதாவது காரியகாரணங்களற்றது. ஜன்மாதி சகல விகாரங்களுமற்றது என்பது கருத்து.

अनिद्रं அநித்ரம் :—ஜன்மாதிகளுக்குக் காரணமான அவித்தையாகிற தமஸ் என்னும் காரணமாகிய நித்திரை இல்லாததால் அது அநித்ரம் அதாவது எப்போதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

अस्वप्नं அஸ்வப்நம் :—துரீயமானது நித்திரையற்றதாகையால் ஸ்வப்நமற்றதாயிருக்கிறது. ஏனெனின், அந்நியதா கிரகணம் என்ற ஸ்வப்நம் அஞ்ஞான நித்திரையால் உண்டாகிறது.

अद्वैतं बुध्यते तदा அத்வைதம் புத்யதே ததா :— நித்திரையும் ஸ்வப்நமுமில்லாததால பிறப்பற்றதாயும அத்வைதமாயுமிருக்கிறது. இப்படி துரீயமே நான் என்று அறிகிறான். ॥ 23 ॥

II - 21 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

அவ :—நித்திரை பிராந்திகளின் நாசம் எதினாலுண்டாகிறது எது நாசத்தை அடைந்திருக்கும் போது பகவானுடைய பிரத்தியக்ஷஞானமுண்டாகிறது என்கிற கேள்விக்கு பகவத் பிரஸாதத்தாலேயே உண்டாகிறதென்று இந்தமந்திரம் உத்தரம் கூறுகிறது.

अनादिमायया அநாதிமாயயா = மாயை என்று பகவதிச்சையும் அதில் அதீனமான அவித்தையுமாம் ... அநாதியான ... கர்மரூப அவித்தையால

सुप्तः ஸுப்தஃ = சம்சாரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற

जीवः ஜீவஃ = ஜீவன்

यदा யதா = எப்போது

अनादिमायया அநாதிமாயயா = பகவானுடைய இச்சையால் அதாவது பகவத் பிரசாதத்தால் இவ்விடத்தில் மாயா சப்தம் இச்சையை கூறுகிறது. முந்தின ... ல அவித்தையைகூறுகிறது.

प्रबुध्यते ப்ரபுத்யதே = ... வதந்திரம் மற்ற ...
[illegible]

तदा ததா=அப்போது

अजं அஜம்=ஜனநாதி தோஷமற்றவனும்

अनिद्रं अस्वप्नं அநித்ரம் அஸ்வப்நம்= ஜீவன் முதலானவர்களின் வ்யாபாரத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனும்,

अद्वैतं அத்வைதம்=மிதத்யாஞானத்தை நிவிர்த்திக்கிறவனாகவும் (இது உபலக்ஷணம்) சகல அநிஷ்டங்களையும் நிவிர்த்திக்கிறவனாகவும் இருக்கிற பகவானை;

बुध्यते புத்யதே =சாக்ஷாத்தாய் பார்க்கிறான் அதாவது ப்ரத்தியக்ஷமாய் பார்க்கிறார். ॥ 23 ॥

II - ல் 8-வது சுலோகம் முடிவுதம்.

அ·கை:—எந்த பிரயத்னம். அஞ்ஞானம். இவைகளின் நாசத்தால் பகவானுடைய அபரோக்ஷஞான முண்டாகிறதோ அவைகளின் நாசம் எதினாலுண்டாகிற தென்றதனின் பகவத் பிரசாதத்தால் என்கிறார்.

अनादिमायया அநாதிமாயயா=அநாதியான விஷ்ணுவின் மாயையால் அதாவது இச்சையாலும் அநாதியான அவித்தையாலும்

सुप्तः जीवः ஸுப்த: ஜீவ:=சம்சாரத்தை அடைந்த ஜீவன்

यदा யதா=எப்போது

(अनादिमायया அநாதிமாயயா=பகவானுடைய பிரசாதத்தால்)

प्रबुध्यते ப்ரபுத்யதே=விழித்துக் கொள்ளுகிறானோ அதாவது பகவானே சுவதந்திரர், மற்றவையெல்லாம் அவருக்குச் சுவாதீனம் என்பதாய் தத்துவஞானமுள்ளவனாக ஆகிறானோ

तदा ததா=அப்போது

अजं அஜம்=ஜனநாதி தோஷமற்றவராகவும்

अनिद्रं अस्वप्नं அநித்ரம் ஸ்வப்நம்=விசுவாதி மூன்று ரூபங்கள் ஜீவன் மூலமாக எந்த வியாபாரத்தை செய்கின்றனவோ அவைகளைச் செய்யாதவரும்,

अद्वैतं அத்வைதம்=மித்யா ஞானம் முதலிய சகல அநிஷ்டங்களையும் நிவிர்த்திக்கிறவராக இருக்கிற பகவானை

बुध्यते புத்யதே=ப்ரத்தியக்ஷமாக பார்க்கிறான்.

பிரமாணம்:—

अनादिमायया विष्णोः स्वपरिच्छया स्थापितो यदा ।
तया बोधमयाति पुनः तदा विष्णुं प्रपश्यति ॥ प्रकाशिकायां ॥

17 அவாமிஜி

காரிகை.

प्रपञ्चो यदि विद्येत निवर्तेत न संशयः ।
मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः ॥ 24 ॥

ப்ரபஞ்சோ யதி வித்யேத நிவர்தேத நஸம்ஶய: ।
மாயாமாத்ரமிதம் த்வைதமத்வைதம் பரமார்த்தத: ॥24॥

प्रपञ्चः ப்ரபஞ்ச:= பிரபஞ்சம்
यदि विद्यते யதிவித்யதே= இருக்குமேயானால்
निवर्तेत நிவர்தேத= போய்விடும்
न संशयः நஸம்ஶய:= சந்தேகமில்லை
इदं இதம்= இந்த
द्वैतं த்வைதம்= த்வைதமானது
मायामात्रं மாயாமாத்ரம்= மாயாஸ்வரூபமே
परमार्थतः பரமார்த்தத:= வாஸ்தவமாக
अद्वैतं அத்வைதம்= அத்வைதமே
भवति பவதி இருக்கிறது

அ-கை:—பிரபஞ்ச நிவிர்த்தியால் அத்வைதம் அறியப்படுமே யானல், பிரபஞ்சம் நிவிர்த்தி யாகாதவரையில் எப்படி துரீயமானது அத்வைதம் என்று சித்திக்கும். இதற்கு உத்தரம் சொல்லப் படுகிறது.

प्रपञ्चः...संशयः ப்ரபஞ்ச:...ஸம்ஶய: :—பிரபஞ்சம்பரமார்த்த மாக இருக்குமேயானல், அத்வைதம் சித்திக்கமாட்டாது என்று நீ சொல்லுவது சத்தியமாகும். ஆனல் ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம்போல், பிரபஞ்சம கற்பிக்கப்பட்டதாகையால் அது இல்லை. ஆகையால் அத்வைதம் சித்திக்கிறது. மேலும் பிரபஞ்சம் இருக்குமேயானல் அது நிவிர்த்தியாகக்கூடும். இதில் சந்தேகமில்லை.

मायामात्र...परमार्थः மாயாமாத்ரம்...பரமார்த்த: :— ரஜ்ஜுவி னிடத்தில பிராந்தியிற் கற்பிக்கப்படும் சர்ப்பம் இருந்தாலும் விவேகத்தால் நிவிர்த்தியாய்விடும். ஆகையால் அது வாஸ்தவத் திலில்லை. மேலும் மாயாவிபுருஷனல காட்டப்பட்ட மாயையா னது இருந்தாலும் அதைபார்க்கும் ஜனங்களின் கட்டு நீங்கின உடன் நிவிர்த்தியாய விடுகிறது ; ஆகையால் அது வாஸ்தவத்தில் இல்லை. இதுபோல், இந்த பிரபஞ்சமென்கிற துவைதம் மாயமாத் திரமாக இருக்கிறது. ரஜ்ஜுவைபோலும் மாயாவிபோலும் அத்வை தம் பரமார்த்தமாயிருக்கிறது. ஆகையால் நிவிர்த்தி [illegible]
ர்த்தி [illegible]

II - 22 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை :—ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் எப்படி ஸ்வாபாவிகமாகையால் நிவிர்த்தியடைகிறதில்லையோ, அப்படி தேகம், கிரகம் முதலிய வஸ்துக்களில் ஸ்வ ஸ்வாமிசம்பந்தமாகிற பந்தம் (அதாவது விநியோகம் பண்ணத்தகுந்த வஸ்துவுக்கும் அதின் யஜமானனுக்கும் உள்ள சம்பந்தமாகிய பந்தம்) ஸ்வாபாவிக மாகையால் நிவிர்த்தி அடைகிறதில்லை. ஆகையால் விபர்யா ஸேதயோ : க்ஷீணே என்று எப்படி சொல்லக்கூடுமெனின் உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

प्रपञ्चः പ്രപഞ്ചഃ=தேக கிரகாதிகள் நம்முடையவை நாம் அவைகளுக்கு ஸ்வாமி என்கிற சம்மந்தமாகிற பந்தமானது ஸ்வதந்திரமாக இல்லை.

यदिविद्यते യദിവിദ്യേത=பாராதீனமாயிருந்தாலும் பந்தமிருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொண்டால், அப்போதும்

परमार्थतः പരമാർത്ഥതഃ = (பரம:... அர்த்த :), உத்தமமான வஸ்து அதாலது பகவான், அவருடைய பிரசாதத்தால் என்பது கருத்து

निवर्तेत നിവർത്തേത=நிவிர்த்தி அடைகிறதுதான்.

नसंशयः നസംശയഃ=அதில் சம்சயமில்லை. அநாதிகாலமாய் உண்டான தேகாதிகளில் நம்முடையது என்கிற பிரமை எப்படி நிவிர்த்தியாகும் எனின் சொல்லுகிறார்.

अद्वैतं അദ്വൈതം=பெரியோர்களால் யதார்த்தமாக அறியப்பட்ட பிரம்மாதிகளான வஸ்துக்கள்

द्वैतं ദ്വൈതം=அஞ்ஞர்களால் விபரீதமாக அறியப்பட்டன. அவர்களுடைய அந்த விபரீதஞானம்

मायामात्रं മായാമാത്രം=பகவானுடைய இச்சாயாத்திரத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று அர்த்தம்.

இப்படிப்பட்ட மித்தியா ஞானமானது அநாதியாயிருந்தாலும் ஈசுவரனுடைய இச்சையாலுண்டாயிருப்பதால் ஸ்வாபாவிகமல்ல. ஆகையால் ஈசுவரனுடைய பிரசாதத்தால் அநத பந்தத்துக்கு நிவிர்த்தியாகும் என்பது கருத்து.

குணாத்மகமான இந்த என்னுடைய மாயையானது தாண்ட முடியாதது. என்னையே எவர்கள் சரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத்தாண்டி விடுவார்கள் என்று கீதையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ||24||

II - ல் 9-வது சுலோகம் துவைதம்.

அ-கை:—தேகம், கிரகம் முதலியவைகளுக்கு தான் சுவாமி என்கிறபந்தம் சுவாபாவிகமானால், ஈசுவரப் பிரசாதத்தால் தான் அது எப்படி நிவிர்த்தியாகக்கூடும்? ஈசுவரனுடைய இச்சைக்கு சுவாதீனமாயிருப்பதால் ஈசுவர பிரசாதத்தால் நிவிர்த்தியாகலாம் என்கிறார்.

प्रपंच: ப்ரபஞ்சஃ=தேகம், கிரகம் முதலியவைகளுக்கு தான் சுவாமி என்கிற பந்தமில்லை.

यदि विद्यते யதிவித்யேத=பராதீனமாகவாவது அந்த பந்தமிருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொண்டால்

परमार्थत: பரமார்த்தஃ=(பரம: சாஸௌ + அர்த்த: ச) பகவானுடைய பிரசாதத்தால்

निवर्तेत நிவர்த்தேத=நிவிர்த்தியாகும்

न संशय: ந ஸம்ஶயஃ=இதில் சம்சயமில்லை. தேகம் முதலியவைகளில் அனாதிகாலமாக இருக்கும் தன்னுடையது என்கிற பிரமை எப்படி நிவிர்த்தியாகும் எனின் சொல்லுகிறார்.

अद्वैतं அத்வைதம்=மஹாத்துக்களால் யதார்த்தமாக அறியப்பட்ட பிரம்மம் முதலிய வஸ்துக்கள்

द्वैतं த்வைதம்=அஞ்ஞானிகளால் இரண்டாவது பிரகாரமாக அறியப்பட்டது அதாவது அவர்களுடைய மித்தியாஞ்ஞானம்.

मायामात्रं மாயாமாத்ரம்=இவ்விரண்டு வித ஞானமும் பகவானுடைய இச்சையால் உண்டானது. அப்படிப்பட்ட மித்தியாஞானம் அனாதிகாலமாய் தொடர்ச்சியாயிருந்தாலும் ஈசுவர இச்சையி லுண்டானபடியால் சுவபாவிகமல்ல. ஆகையால் பகவத் பிரசாதத்தால் அதின் நிவிர்த்தி உண்டாகக்கூடும்.

• பிரமாண வாக்கியம்:—

[illegible]

परेण ब्रह्मणाय स्तुद्विधान ज्ञातमंजसा ।
तदद्वैतं परं ब्रह्म तदेवज्ञातमन्यथा ।
जीवेन द्वैतमुद्दिष्टं मिथ्याज्ञानं तदेवच ।
परमार्था त्परात्द्विष्णो र्जातमिच्छावशादनु ।
मायेतीच्छा समुद्दिष्टा मायामात्रं तदुद्भवं ।
उत्तमत्वा त्परार्थोसौ भगवान्विष्णु रच्युत ॥ ब्रह्मतर्के ॥

തന്നാസ്വസ്വാമിസംബന്ധഃ ബ്രഹ്മണോസ്യ ശരീരിണഃ ।
വ്യക്ത്യൗ താദാത്മ്യ ഭാവസ്യ [illegible] ।
തന്നാമികത്വയാഭേദ [illegible] ।
അതഃ സമീര്യത ഇതി [illegible] ।
തഥാ [illegible] നിവര്ത്തത സംശയഃ ॥ ബ്രഹ്മതര്കേ ॥
പരേണ ബ്രഹ്മണായ സ്തുദ്വിധാന ജ്ഞാതമഞ്ജസാ ।
തദദ്വൈതം പരം ബ്രഹ്മ തദേവജ്ഞാതമന്യഥാ ।
ജീവേന ദ്വൈതമുദ്ദിഷ്ടം മിഥ്യാജ്ഞാനം തദേവച ।
പരമാര്ഥാ ത്പരാദ്വിഷ്ണോ ര്ജാതമിച്ഛാവശാദനു ।
മായേതീച്ഛാ സമുദ്ദിഷ്ടാ മായാമാത്രം തദുദ്ഭവം
ഉത്തമത്വാ ത്പരാര്ഥോസൗ ഭഗവാന്വിഷ്ണു രച്യുത ॥
॥ ബ്രഹ്മതര്കേ ॥ 24 ॥

ஸ்வாமி உக- காரிகை. 18

विकल्पो विनिवर्तेत कल्पितो यदि केनचित ।
उपदेशादयं वादो ज्ञाते द्वैत न विद्यते ॥

വികല്പോ വിനിവര്തേത കല്പിതോ യദി കേനചിത് ।
ഉപദേശാദയം വാദോ ജ്ഞാതേ ദ്വൈതം ന വിദ്യതേ ॥

केनचित കേനചിത്= ஒருவனால்
विकल्पः വികല്പഃ= குரு, சிஷன், சாஸ்திரம் என்கிற விகல்ப விபாகம்

यदि कल्पित: യദികല്പിതഃ= கற்பிக்கப்பட்டிருந்தால்
विनिवर्तेत വിനിവര്തേത= நிவர்த்தியாய் விடும்
उपदेशात ഉപദേശാത്= உபதேசத்தின் பொருட்டு
अयं അയം= இந்த
वाद: വാദഃ= விபாக வசனம்
ज्ञाते ജ്ഞാതേ= தத்வ ஞானமடைந்த மாத்திரத்தில்
द्वैत ദ്വൈതം= த்வைதம்

சாஸ்திரம், சிஷ்யன் ஆகிய விகற்பங்கள் எப்படி சம்பவிக்கும் எனின் சொல்லுகிறார்.

विकल्पः ...केनचित् விகல்ப:...கேநசித் :—விகற்பமானது எவனாலாவது கற்பிக்கப்பட்டிருந்தால் நிவிர்த்தியாகும்.

उपदेशात्...विद्यते உபதேசாத்...வித்யதே :—எப்படி இந்த பிரபஞ்சம் மாயைபோலும் ரஜ்ஜு சர்ப்பம்போலும் ஞானமுண்டாவதற்கு முன்னிருக்கிறதோ, அப்படி சிஷ்யன் முதலிய இந்த விகற்பமும் (பேதமும்) ஞானத்திற்கு முன் உபதேசத்தின் பொருட்டு ஏற்படுகிறது. ஆகையால் சிஷ்யன், குரு, சாஸ்திரம் என்பதால் உபதேசத்திற்கு முன் தான் இருக்கிறது. உபதேசத்தின் பலமான ஞானம் சித்திக்கவுடன் பரமார்த்த தத்துவம் அறிந்துவிடப்பட்டபடியால் துவைதம் சித்திக்கிறதில்லை. ॥ 25 ॥

II - 23.- வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை:—மேற்சொன்ன அர்த்தங்களையே ஸ்பஷ்டமாக்கி உபசம்ஹாரம் செய்கிறார். மேற்சொன்னபடி சுவாபாவிகமாயிராத

विकल्पः விகல்ப:=தேகாதிகளில் நம்முடையது என்னும் அபிமானமாகிற பந்தமானது

केनचित् कल्पितोयदि கேநசித் கல்பிதோயதி= எவனாலாவது ஸ்வாபாவிகமென்று அஞ்ஞானிகளால் கற்பிக்கப்பட்டாலும்.

उपदेशात् உபதேசாத்=மகான்களுடைய உபதேசபலத்தால்

विनिवर्त्तेत விநிவர்த்தேத=போய்விடும். நிவர்த்தேத என்கிற பாடத்தில் நிவிர்த்தியாய்விடாதா ? ஆய்விடும் என்று அர்த்தம், எந்த வாதத்தால் நாநாவிதமான ஸ்வாதந்திரியம் முதலிய பிரமநிவிர்த்தி உண்டாகிறதோ, அந்தசாதுக்களின் வாதம் எது எனின் சொல்லுகிறார்.

ब्रह्मणि ப்ரஹ்மணி=பிரம்மமானது

ज्ञाते सति ஜ்ஞாதே ஸதி=நன்றாக அறியப்பட்டிருக்கும்போது

द्वैतं த்வைதம்=மித்தியாஞானமானது.

निवर्तते நிவர்த்ததே=நிவிர்த்தி அடைகிறது.

अयंवादः அயம்வாத:=இது சாதுக்களுடைய வாதம் ॥ 25 ॥

இரண்டாவது கண்டம் முற்றிற்று.

துவைதம்.

அ-கை:—மேற்சொன்னதையே ஸ்பஷ்டம் செய்து முடிக்கிறார்.

विकल्पः விகல்ப:=தேகாதிகள் தன்னுடையவை என்கிற அபி [illegible]

[illegible]

केनचित् கேநசித்=அஞ்ஞான முதலிய காரணத்தால்

कल्पितो यदि கல்பிதோயதி=ஸ்வாபாவிகமென்று கற்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும்

उपदेशात् உபதேசாத்=மஹாத்மாக்களுடைய உபதேச பலத்தால்

निवर्तेत நிவர்த்தேத=நிவர்த்தியாகிறது.

எந்த உபதேசத்தால் அநேகவித ஸ்வாதந்திரியமுதலியபிரமை நிவர்த்தியாய் விடுகிறதோ சாதுக்களின் அந்தவாதம் எது எனின்

ज्ञाते ஜ்ஞாதே=பிரம்மம் யதார்த்தமாக அறியப்படும்போது மித்தியாஞானம்.

नविद्यते நவித்யதே=நிவர்த்தியாய் விடுகிறது. பிறகு ஆநந்த ரூபமான முக்தி கிடைக்கிறது.

अयंवाद: அயம்வாத:=இது சாதுக்களின்வாதம் என்று அர்த்தம்.

इति இதி=இந்த சப்தத்தை

एते श्लोका:भवन्ति ஏதே ச்லோகா:பவந்தி=என்பதுடன் அன்வயிக்கவேண்டும்.

பிரமாணவாக்கியம்:—

विकल्पो देहबंधादिः केनचित्कारणेनतु ।
कल्पितो विनिवर्त्तेत गुरुवाक्यादसंशयः ।
एषएव सतांवादो ज्ञाते ब्रह्मणि तत्वतः ।
निवर्त्तते ऽन्यथाज्ञानं तत आनन्दमेत्यसौ ॥ ब्रह्मतर्के ॥

விகல்போ தேஹபந்தாதி: கேநசித்காரணேநது ।
கல்பிதோ விநிவர்த்தேத குருவாக்யாதஸம்சய: ।
ஏஷஏவ ஸதாம்வாதோ ஜ்ஞாதே ப்ரஹ்மணி தத்வத: ।
நிவர்த்ததே ந்யதாஜ்ஞாநம் தத ஆநந்தமேத்யஸௌ ॥
॥ ப்ரஹ்மதர்கே ॥

இந்த இரண்டு ச்லோகங்களும் தத்துவநிர்ணயம் முதலிய கிரந்தங்க[illegible]
[illegible] சத்தியமாகவும் அநாதியாகவும் [illegible]

(8) அதுபனிஷத் ॥ उपनिषत् ॥ (அத்வைதம்)

॥ உபநிஷத் ॥

सोयमात्माऽध्यक्षरमोंकारोऽधिमात्रं पादा मात्रा मात्राश्च पादा अकार उकारो मकार इति ॥ 8 ॥

ஸோயமாத்மாऽத்யக்ஷரமோங்காரோऽதிமாத்ரம் பாதா மாத்ரா மாத்ராஶ்ச பாதா அகார உகாரோ மகார இதி॥

अध्यक्षरं அத்யக்ஷரம்= முழுவதும் அக்ஷரத்திலும்

अधिमात्रं அதிமாத்ரம்= தனித்தனி பாகத்திலுமிருக்கிற

सः ओंकारः ஸஃ ஓங்காரஃ= அந்த ஓங்காரம்

अयं आत्मा அயம் ஆத்மா= இந்த ஆத்மா.

पादाः பாதாஃ= பாதங்கள்

मात्राः மாத்ராஃ = மாத்திரைகள் (பாகங்கள்)

अकारः उकारः मकारः इति அகாரஃ உகாரஃ மகாரஃ இதி= அகார உகார மகாரங்கள் என்னும

मात्राः மாத்ராஃ=மாத்திரைகள்

पादाः பாதாஃ=பாதங்கள்

அர்த்தத்தைப் பிரதானமாய் வைத்துக்கொண்டு ஓங்காரமானது நான்கு பாதங்களுடன் கூடின ஆத்மாவென்று முன் (1-2 மந்திரங்களிற் கூறப்பட்டது. அந்த ஓங்காரமே அகாரப்பிராதானிக பாகங்களால் ஆத்மாவாயிருக்கிறது. இந்த பாகங்கள் எவை ? இந்த பாகங்கள் சேர்ந்து ஓம் என்னும் சமுதாய பதமாகின்றன. பாகங்களாக பிரிக்கக்கூடியது ஓங்காரம் என்று கூறப்படுகின்றது. இவ்விரண்டும் (ஓங்காரமும் ஆத்மாவும்) எப்படி ஒன்றாகக்கூடும்? பாகங்களானதாலும் பாகங்களே பாதங்களானதாலும் பாதங்களே பாகங்களானதாலும் இவ்விரண்டும் ஒன்றே. இந்த பாகங்கள் அ. உ. ம. ॥ 26 ॥

மூன்றாவது கண்டம் 1-வது மந்திரம்.

ரம் ஸாரம் :—

अध्यक्षरं அத்யக்ஷரம்= அக்ஷரங்களிலும்

अधिमात्रं அதிமாத்ரம்= மாத்திரைகளிலுமிருக்கிற

ओंकारः ஓங்காரஃ= நாதரூபமான எந்த ஓங்காரமோ

[illegible]

இவர்கள் பிரணவத்தின் மாத்திரைகளான அகார உகாரமகாரங்களால் கூறத்தகுந்தவர்கள், ஆகையால்

मात्राः மாத்ராः = ஓங்காரத்தின் அகார உகார மகாரங்கள்

पादाः பாதாः = பிரம்மத்துக்கு பாதங்களாக இருக்கின்றன என்று அர்த்தம்,

சமஸ்தபிரணவத்தில் பிரம்மத்தை பாவித்து அதாவது பிரம்மோபாசனையை விதித்து பிரணவத்தின் மாத்திரைகளான அகாராதிகளில் அநிருத்தன் முதலானவர்களை உபாசிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

अकार उकार मकार इति அகார உகார மகார இதி = இதையே இவைகள் காண்பிக்கின்றன. அகாராதிகள் நாதத்துக்கும் உபலக்ஷணம் ॥ 26 ॥

ஸூ. ௩. ௨௦.

அதை :—இந்தப் பிரகாரம் சமஸ்த ஓங்காரத்தில் கூறப்படும் ஆத்மாவின் விசுவாதி, நான்கு ரூபங்களையும் நிரூபணம் செய்து அந்த ரூபங்களின் அகாரமுதலிய ப்ரணவாம்சங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படும் மகாத்மியத்தை சொல்லுகிறதற்காக மேற்சொன்ன ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறுபடியும் வேதம் கூறுகிறது.

ओंकारः ஓங்காரঃ = ஓங்காரத்தால் கூறப்பட்டதாயும்

सोयं ஸோயம் = நான்கு ரூபங்களாக கூறப்பட்டதாயுமிருக்கிற

आत्मा ஆத்மா = ஆத்மா

अध्यक्षरं அத்யக்ஷரம் = சகலத்துக்கும் மேலானவனாயும் நாசமற்றவனாயுமிருக்கிறான். அக்ஷர சப்தம் சுவயமாய் அழிப்பாலாதலால் அக்ஷரம் என்று பிரயோகம் ஏற்பட்டது.

அந்த அக்ஷரம் எப்படிப்பட்டதெனின்:—

अधिमात्रं அதிமாத்ரம் = அதிக அம்சங்களை உடையது மாத்திரைகள் எவை எனின்.

पादाः பாதாः = பாதங்கள் அதாவது விசுவ முதலான ரூபங்கள்.

मात्राः ... மாத்திரைகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன.

தால் உகாரம் தைஜஸன் என்றும், ம என்கிற அக்ஷரத்தால் கூறப்படுவதால் மகாரம் பிராஞ்ஞன் என்றும், நாதத்தால் போதிக்கிறபடியால் நாதம் துரீயம் என்றும் கூறப்படுகின்றன. அகாராதி உபலக்ஷணம். நாதத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது.

இந்த விசுவதைஜஸ பிராஞ்ஞ துரீயங்களான பாதங்கள் அதிமாத்ரம் என்றவிடத்தில் மாத்திரை சப்தத்தால் கூறப்பட்டனவென்று அர்த்தம். ॥ 26 ॥

மூன்றாவது பாகம். த்வைதம்.

अकारादिमाहिमा (3&4.)

அகாராதிமஹிமா (3&4)

அ-கை :—இந்தப் பிரகாரம் சமஸ்த ஓங்காரத்தால் பிரதிபாத்தியமான ஆத்மாவின் நான்கு ரூபங்களை நிரூபணம் செய்து, அந்த ரூபங்கள் பிரணவத்தின் அம்சமான அகாராதிகளால் பிரதிபாத்தியமென்று சொல்லுவதற்காக மேற்சொன்ன அர்த்தத்தை திரும்பவும் கூறுகிறார்.

ओंकारः ஓம்காரஃ = ஓம் என்று சொல்லப்பட்ட

सः अयं ஸஃ அயம் = மேற் சொன்ன நான்கு ரூபமான ஆத்மா

अध्यक्षरं அத்யக்ஷரம் = எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகவும் நாசமற்றதாகவும் இருக்கிறது. அந்த அக்ஷரமான பிரம்மம் எப்படிப்பட்டதெனின்

अधिमात्रं அதிமாத்ரம் = அதிகமான மாத்திரைகளை (அம்சங்களை) உடையது. அவைகள் எவை யெனின்

मात्राः மாத்ராஃ = மாத்திரைகள்

पादाः பாதாஃ = விசுவாதி ரூபங்கள்.

பாதங்கள் எவையெனின், அகாராதி பிரதிபாத்தியமான விசுவாதிகள் என்று சொல்லுகிறார்.

अकारः அகாரஃ = அ என்று பிரதிபாதிக்கப் படுகிறபடியால் அகாரம் விசுவன் எனப்படும்.

उकारः உகாரஃ = உகாரம் தைஜஸன்.

मकारः மகாரஃ = மகாரம் பிராஞ்ஞன்.

[illegible] அறியத்தகுந்த துரீ[illegible]

अधिकत्वाच्च नित्यत्वादप्यक्षरमुदाहृतः ।
येंशास्तस्य तु सर्वेपि पूर्णाः प्रत्येकशः प्रभोः ।
अतोधिमात्रमुद्दिष्टो मात्रांशा उदाहृताः ।
श्रुतः सविष्णुरोंकार ओमित्याक्षपतेयतः ॥

அதிகத்வாச்ச நித்யத்வாதப்யக்ஷரமுதாஹ்ருத꞉ ।
யேம்ஶாஸ்தஸ்ய து ஸர்வேபி பூர்ணா꞉ ப்ரத்யேகஶ꞉ ப்ரபோ꞉ ।
அதோதிமாத்ரமுத்திஷ்டோ மாத்ராம்ஶா உதாஹ்ருதா꞉ ।
ஶ்ருத꞉ ஸவிஷ்ணுரோங்கார ஓமித்யாக்ஷபதேயத꞉ ॥

உபநிஷத்தின் 9-வது மந்திரம்.

जागरितस्थानो वैश्वानरोऽकारः प्रथमा मात्राऽऽप्तेरादिमत्वाद्वाऽऽप्नोति ह वै सर्वान्कामानादिश्च भवति य एवं वेद ॥ 9 ॥ 27 ॥

ஜாகரிதஸ்தானோ வைஶ்வானரோऽகார꞉ ப்ரதமா மாத்ராऽऽப்தேராதிமத்வாத்வாऽऽப்னோதி ஹ வை ஸர்வான்காமானாதிஶ்ச பவதி ய ஏவம் வேத ॥ 9 ॥ 27 ॥

जागरितस्थानः ஜாகரிதஸ்தான꞉ = ஜாக்கிராவஸ்தையை ஸ்தானமாயுடைய
वैश्वानरः வைஶ்வானர꞉ = வைசுவாநரன்
आप्तेः ஆப்தே꞉ = வியாப்தியினுலேயும்
आदिमत्वाद्वा ஆதிமத்வாத்வா = ஆதியாக இருப்பதினுலேயும்
(ओंकारस्य ஓங்காரஸ்ய = ஓங்காரத்தின்)
प्रथमा ப்ரதமா = முதலாவதான
मात्रा மாத்ரா = மாத்திரையாகிய
अकारः அகார꞉ = அகாரம்
यः ய꞉ = எவன்
एवं ஏவம் = இந்த பிரகாரம்
वेद வேத = தெரிந்து கொண்டிருக்கிறுனே
सः ஸ꞉ = அவன்
सर्वान् ஸர்வான் = சமஸ்தமான
कामान् காமான் = இச்சைகளை
आप्नोति ह वै ஆப்னோதி ஹ வை = அடைகிறுன்

जागरित...मात्रा ஜாகரித...மாத்ரா = ஜாக்ராவஸ்தையில் ஸ்தூலாபிமானியான வைசுவாநரன் ஓங்காரத்தின் முதல்மாத்திரையாகிய அகாரமாகிறான்.

आप्तेः...त्वाद्वा...:—இப்படி சொல்லுவதற்கு என்னகாரணம். (1) अकारो वै सर्वा वाक् அகாரோ வை ஸர்வா வாக் = "அகாரமே ஸமஸ்த சப்தங்களும்" என்று சுருதியில் சொல்லியபடி அகாரத்தால் சகல சப்தங்களும் வியாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதாவது அகாரம் எல்லாவற்றிலுமிருக்கிறது.

तस्य ह वै तस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्धैव सुतेजाः தஸ்ய ஹவை தஸ்யாத்மநோ வைஸ்வாநரஸ்ய மூர்த்தைவ ஸுதேஜா: அதாவது அந்த வைசுவாநரனாகிற ஆத்மாவுக்கு சுவர்க்கமே சிரசு என்பது முதலான சுருதிகள்படி வைசுவாநரன் ஜகத்து முழுமையும் வியாபித்திருக்கிறான். வாசகத்துக்கும் வாச்யத்திற்கும் பேதமில்லை என்று நாம் சொல்லியிருக்கிறோம். வியாபிக்கும் தன்மை இரண்டுக்கும் சமானமாயிருப்பதால் வைசுவாநரனே அகாரம்.

आदिमत्वात् ஆதிமத்வாத் = மேலும் அக்ஷரங்களில் அகாரம் முதலிய பாதங்களில் வைசுவாநரன் முதலாவது. இந்த சமான தன்மையாலும் வைசுவாநரனே அகாரம்.

आप्नोति ஆப்நோதி = இவ்விதமாக வைசுவாநரனையும் அகாரத்தையும் ஒன்றாக அறிகிறவன் நிச்சயமாய் சகல போகங்களையும் அடைகிறான். மஹான்களுக்குள் அவன் முதல்வனாயு மிருக்கிறான். ॥ 27 ॥

III - விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை :—அதையே பிரித்துக்காட்டுகிறார்.

जागरित...प्रथमामात्रा ஜாகரித...ப்ரதமாமாத்ரா :—முதலாவது மாத்திரையான அகாரத்தை ஜாகரிதஸ்தானனாகவும் வைசுவாநர சப்தத்தால் கூறப்படும் அநிருத்தனாகவும் பாவிக்க வேண்டியது.

आप्तेः त्वाद्वा :—வைசுவாநரனை அகாரரூபமென்று சொல்லுவதில் காரணமென்னவெனின், ஆப்தி என்றால் வியாப்தி அதாவது சகலஜகத்தையும் வியாபித்திருக்கிற அநிருத்தன் போல் சகல சப்தங்களையும் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறதென்று அறியவும்.

आदिमत्वाद्वा ஆதிமத்வாத்வா = சகல சப்தத்துக்கும் ஆதியான அகாரத்தால் வைசுவாநரன் கூறப்படுகிறபடியால் வைசுவாநரன் அகாரம்.

यः யஃ=எவன்
एवं வஎவம்=இந்தப்படி
वेद வெத-அறிகிருனே
(सः ஸஃ=அவன்
सर्वान् कामान् ஸவ்வாநுகாமாநு=சமஸ்தமான இச்சைகளையும்
आप्नोतिहवै ஆப்னோதிஹவெ-அடைகிருன்
आदिश्चभवति ஆதிஸ்ஹவதி=சகலத்துக்கும் பிரதானமாக ஆய் விடுகிருன் என்று அர்த்தம் ॥ 27 ॥

ஸுஂ ஜஂ.

அ-கை:—அகாரத்தால் கூறப்படும் ரூபத்தை அதின் ஸ்தானத்தைக் கூறுவதால் குறிப்பிடுகிருர்.

अकारः அகாரஃ=அகாரமென்று சொல்லப்படுவதானது

प्रथमामात्रा ப்ரயமாமாத்ரா= பிரணவத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் அக்ஷரத்தின் முதலாவது அம்சம் என்றும் அர்த்தம் ஜாக்கிறத் ஸ்தானனுகவும் முதலாவது அம்சனுகவும் இருக்கிற விசுவனை உத்தெசித்து அகாரத்தால் பிரதிபாதிக்கப் படுந்தன்மை விதிக்கப்பட்டது. ஆகையால் கூறியதைக்கூறல் என்னும் தோஷமில்லை. இப்படியே உகாராதி விஷயத்திலும் அறியவும்.

வைசுவாநரன் அகாரத்தால் கூறப்படுவதில் இரண்டு காரணங்களைச் சொல்லுகிருர்.

आप्तेः आदिमत्वाद्वा ஆப்தெஃ ஆதிமத்வாத்வா :—அந்தந்த ஜீவனுக்குத்தக்க விஷயங்களை அனுபவிக்கும்படி விசுவன் செய்கிறபடியால் விசுவன் அ எனப்படுகிருன். அல்லதுபிராஞ்ஞன் தைஜஸன் இவர்களை உத்தேசித்து ஆதியாக இருப்பதால் அகாரமெனப்படுகிருன். விசுவன் சுஷுப்தி காலத்திலும் சொப்பன காலத்திலும் பிராஞ்ஞனுடனும் தைஜஸனுடனும் ஒன்ருக இருந்து நித்திரையிலிருந்து விழித்துக்கொள்ளும்போது பிராஞ்ஞனைவிட வேருகவும் ஸ்வப்நத்திலிருந்து விழித்துக்கொள்ளும்போது தைஜஸனைவிட வேருகவும் இருந்து வலது கண்ணை அடைகிருன். ஆகையால் இவ்விருவர்களுக்கும் ஆதியாக இருப்பதால் விசுவன் ஆதி என்றும் அகாரம் என்றும் கூறப்படுகிருன்.

இப்படி அறிந்தவனுக்குப் பலன் யாதெனின்,

वेद வேத=அறிகிறானோ
(अस्य அஸ்ய=அவனுக்கு)
(वैश्वानरः வைஶ்வாநர:=வைசுவாநரன்)
सर्वान् कामान् ஸர்வான் காமான்=இவனால் இச்சிக்ககூடிய சகல போகங்களையும்

आप्नोति ஆப்நோதி=அடையும்படி செய்கிறான்.

आदिश्च ஆதிஶ்ச=இப்படி அறிந்தவனுக்கு விசுவன் ஆதியாக ஆகிறான். இப்படி அறிந்தவன் முக்தரூபனாகிறபடியால் முக்தியில் விசுவன் காரணமாயிருக்கிறான் என்று அர்த்தம். ஆப்நோதி என் பதற்கு முன் அந்த ஞானி என்று சேர்த்தும் அர்த்தம் செய்யலாம். ॥ 27 ॥

III-ல் 2 வது சுலோகம். துவைதம்.

அ-கை :...அகாரத்தால் பிரதிபாத்தியமான விசுவரூபத்தை அதின் ஸ்தானத்தைக் குறிப்பிடுவதால் விவரிக்கிறார்.

अकारः அகார:=அ என்று பிரதிபாதிக்கப்படுகிற விசுவன்

प्रथमामात्रा ப்ரதமாமாத்ரா =சமஸ்தமான பிரணவ பிரதிபாத்தியமான ஆத்மாவின் முதலாவது அம்சம் என்பது கருத்து.

இவ்விடத்தில் जागरितस्थानः प्रथमामात्रावैश्वानरः ஜாகரிதஸ்தாந: ப்ரதமாமாத்ராவைஶ்வாநர: என்று அனுவதித்து அகாரமென்று சொல்லப்படுகிறது என்பது மட்டும் இவ்விடத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் கூறியதைக்கூறல் என்னும் தோஷமில்லை. இப்படியே மற்ற இடங்களிலும் அறியவும்.

விசுவனை அகாரமாகக் கூறுவதில் இரண்டு காரணங்களைச் சொல்லுகிறார்.

आप्तेः ஆப்தே:=அந்தந்த ஜீவர்களுக்கு யோக்கியமான போக்கியங்களை அடையும்படி செய்வதாலும்

आदिमत्वाद्वा ஆதிமத்வாத்வா=பிராஞ்ஞன் தைஜஸன் இவர்களுக்கு முந்தினவனாயிருப்பதாலும் அகாரமென்று கூறப்படுகிறான்.

சுஷுப்தியிலும் சொப்பனத்திலும் விசுவன் பிராஞ்ஞனுடனும் தைஜஸனுடனும் ஐக்கியமாயிருக்கிறான். ஜாக்கிராவஸ்தை வரும்போது பிராஞ்ஞன் தைஜஸன் இவர்களைவிட்டு விசுவன் விலகி வலது கண்ணில் வந்து சேருகிறான். அப்போது விசுவனுக்கு முன் பிராஞ்ஞனும் தைஜஸனு மிருக்கிறபடியால் விசுவன்

य: யஃ = எவன், எந்த அதிகாரி
एवं ஏவம் = மேற் சொன்னபடி
वेद வேத = அறிகிறானோ
अस्य அஸ்ய = அந்த அதிகாரிக்கு
सर्वान् कामान् ஸர்வாந் காமாந் = சகல கர்மங்களையும்
आप्नोति ஆப்நோதி = (விசுவன்) அடையும்படி செய்கிறான்.

आदिश्च भवति ஆதிஶ்ச பவதி = இப்படி அறிந்தவனுக்கு விசுவன் ஆதியாக அதாவது சாதாரணமாக ஆய்விடுகிறான். ஆத்ம ஸ்வரூபம் பிரகடமானதால் முக்தனுகி ஞானி விசுவனிடமிருந்து உண்டாகிறான். ஆனதால் விசுவன் காரணமாக ஆகிறான். அல்லது எவன் விசுவனை ஆதியாக அறிகிறானோ அவன் இச்சித்ததையெல்லாம் அடைகிறான். ॥ 27 ॥

உபநிஷத்தின் 10 - வது மந்திரம்.

स्वप्नस्थानस्तैजस उकारो द्वितीया मात्रोत्कर्षादु भयत्वाद्वोत्कर्षति ह वै ज्ञान-
संततिं समानश्च भवति नास्याब्रह्मवित्कुले भवति य एवं वेद ॥ 28 ॥

ஸ்வப்நஸ்தாநஸ்தைஜஸ உகாரோ த்விதீயா மாத்ராத்கர்ஷா துபயத்வாத்வோத்கர்ஷதி ஹவை ஜ்ஞாநஸந்ததிம் ஸமாநஶ்ச பவதி நாஸ்யாப்ரஹ்மவித்குலே பவதி ய ஏவம் வேத ॥ 28 ॥

स्वप्नस्थान: ஸ்வப்நஸ்தாநஃ = ஸ்வப்நாவஸ்தையை ஸ்தானமாயுடைய
तैजस: தைஜஸஃ = தைஜஸன்
उत्कर्षात् உத்கர்ஷாத் = உத்கிருஷ்டனு யிருப்பதாலும்
उभयत्वाद्वा உபயத்வாத்வா = இரண்டுடன் சம்பந்தப்படுவதாலும்
(ओंकारस्य ஓங்காரஸ்ய = ஓங்காரத்தின்)
द्वितीया த்விதீயா = இரண்டாவதான
मात्रा மாத்ரா = மாத்திரையாகிய
उकार: உகாரஃ = உகாரமாக இருக்கிறான்
य: யஃ = எவன்
एवं ஏவம் = இவ்விதமாக
वेद வேத = அறிகிறானோ
ज्ञानसंततिं ஜ்ஞாநஸந்ததிம் = ஞானத்தின் பாரம்பரியத்தை
ह वै ஹ வை நிச்சயமாக

குலே குலே=வம்சத்தில்
अब्रह्मवित् அப்ரஹ்மவித் = பிரம்மத்தை அறியாத அஞ்ஞானி
न भवति ந பவதி = உண்டாகிறதில்லை

அ-கை:—இரண்டாவது ஸ்தானமும் (தைஜஸன்) இரண்டாவது மாத்திரையும் ஒன்று என்பதைக் கூறுகிறார்.

स्वप्न...मात्रा ஸ்வப்ந...மாத்ரா :—ஸ்வப்நத்தை ஸ்தானமாயுடைய தைஜஸன் ஓங்காரத்தின் இரண்டாவது மாத்திரையான உகாரம் இந்த சாதிருசியத்துக்குக் காரண மென்னவெனின் उत्कर्षात् உத்கர்ஷாத் என்று சொல்லுகிறார்.

उत्कर्षात् உத்கர்ஷாத் :—உகாரமானது அகாரத்துக்கு பாடக்கிரமத்தில் மேலாக இருக்கிறது. அதுபோல் ஸ்தூல உபாதியுடன் கூடின விசுவனைவிட சூட்சும உபாதியுடன் கூடின தைஜஸன் சிரேஷ்டனாயிருக்கிறான். இத்தன்மையால் இரண்டும் ஒன்று.

उभयत्वात् உபயத்வாத் :— மேலும் எப்படி அகாரத்திற்கும், மகாரத்திற்கும் மத்தியில் உகாரம் இருக்கிறதோ அப்படி விசுவனுக்கும் பிராஞ்ஞனுக்கும் மத்தியில் தைஜஸனிருக்கிறான். ஆகையால் இரண்டுடன் சம்பந்தப்படும் தன்மை இரண்டுக்கும் சமமாயிருப்பதால் இரண்டும் சமம்.

उत्कर्षति...वेद உத்கர்ஷதி...வேத :— இவ்விரண்டும் ஒன்று என்று அறிந்தவனுக்குக் கிடைக்கும் பலத்தைக் கூறுகிறார். எவன் இப்படி அறிகிறானோ அவன் மேன்மேல் ஞானத்தை அடைகிறான்; சமானனாகிறான், அதாவது மித்திரனைப்போல் சத்துருவாலும் துவேஷிக்கப்படுகிறதில்லை. மேலும் இவன் குலத்தில் பிரம்மத்தை அறியாதவன் உண்டாகிறதில்லை. ॥24॥

III - 3 - வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்)

ஶ்லோ ஹாரம் :—

அ-கை:—ஸ்வப்நஸ்தானனான தைஜஸன் இரண்டாவது மாத்திரையான உகாரரூபம் அதற்குக் காரணம்சொல்லுகிறார்.

उत्कर्षात् உத்கர்ஷாத் = விசுவனை உத்தேசித்து தைஜஸன் உத்கிருஷ்டனாகையால்

वा வா = அல்லது.

ஞன் இம்மூன்று பேர்களுக்கும் குணம் பூர்ணமாயிருப்பதால் இவர்கள் சமானமாக இருக்கிறார்கள் என்று அறியவும்.

இந்தபடி உகாரம் அகாரத்துக்கு லயஸ்தானமாக இருப்பதால் அதைவிட உத்கிருஷ்டம். அகார உகார மகாரம் இம்மூன்றும் அக்ஷரமாயிருப்பதால் இவைகள் சமம் என்று அறியவும் உத்கிருஷ்டம் என்று அறிந்தவனுக்கு பலன் யாதெனின் :—

उत्कर्षतिहै वज्ञानसन्ततिं உத்கர்ஷதிஹ வைஜ்ஞாநஸந்ததிம் = ஒருவன் சிஷ்யனுக்கு ஞானத்தை உபதேசித்து அவன் மூலமாய் அவனுடைய சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பதால் உத்கிருஷ்டனாகிறான் என்று அர்த்தம்.

இவன் இரண்டாவதாயிருக்கிறான் என்று அறிந்தவனுக்குப் பலன் யாதெனின் :—

समानःचभवति ஸமாநஶ்ச பவதி = உத்கிருஷ்டமாயிருக்கிறவர்களுக்குச் சமானமாயிருக்கிறவர்களுக்குச் சமானனாக ஆய்விடுகிறான் என்று அர்த்தம். 28.

கூ-பா :—

அ-கை :—இரண்டாவது பாதத்தைக்கூறுகிறார்.

द्वितीयामात्रा த்விதீயாமாத்ரா = ஆத்மாவின் இரண்டாவது அம்சம்

तैजसः தைஜஸஃ = தைஜஸன்.

उकारः உகாரஃ = உ என்கிற அக்ஷரத்தால் கூறப்படுகின்றான். ஏனெனின்

उत्कर्षात् உத்கர்ஷாத் = ஜாக்கிரத் காலத்தில் விடத்தகாத போகாதி அபிமானத்தை விடும்படிச்செய்து ஸ்வப்நத்தில் ஜீவனை இழுக்கிறான். அல்லது

उभयत्वात् உபயத்வாத் = பாஹிய அஞ்ஞானமாகிற நித்திரையையும் வாசனாமயமான விஷயானுபவத்தையும் கொடுக்கிறபடியால் உகாரனென்று கூறப்படுகிறான். அப்படி அறிந்தவனுக்குப் பலன் யாதெனின் .

यः யஃ = எந்த அதிகாரியானவன்

[illegible] இப்படிப்பட்ட [illegible] தைஜஸனை

(आप्नोति ஆப்நோதி = அடைகிறான்)
उत्कर्षति உத்கர்ஷதி = தேக பந்தத்தினின்றும் ஆத்மாவை விடுவிக்கிறான்.

समानः च भवति ஸமாந: ச பவதி = மானமென்றால் உள்பிரவேசம் தோஷமற்றவனும் ஈசுவர ப்ரீதிக்குப் பாத்திரனு மிருப்பதால் சர்வ முக்தர்களுக்குள் சேர்ந்தவனாகவும் ஆகிறான்.
अस्य அஸ்ய = இந்த ஞானியனுடைய
कुले குலே = வம்சத்தில்
अब्रह्मवित् அப்ரஹ்மவித் = பிரம்மத்தை அறியாதவன்.
न भवति ந பவதி = உண்டாகிறதில்லை. இப்படி அறிகிறவனுடைய குலத்தில் பிரம்ம வித்தையானது இதர குலத்தில்விட அதிகமாக இருக்கிறதென்பது கருத்து. ॥28॥

III ல் 3-வது சுலோகம் தனித்தம்

[illegible]கை :....எவன் உகாரம் என்று கூறப்பட்டானோ அந்த [illegible]அவது பாதம் எதுவெனின் உத்தரம் கூறுகிறார்.
स्वप्न[illegible]नः ஸ்வப்நஸ்தாந: = ஸ்வப்நத்தை ஸ்தானமாக உடையவ[illegible]னாகவும்
द्वितीय[illegible]त्रा த்விதீயாமாத்ரா = ஆத்மாவின் இரண்டாவது அம்ச[illegible]மாயு மிரு[illegible]
तैजस [illegible] தைஜஸ: = தைஜஸன்
उक[illegible]ாரः = உகாரன் என்று சொல்லப்படுகிறான். தைஜ[illegible]ஸனை உ[illegible]மென்று கூறுவதில் இரண்டு காரணங்களை கூறுகிறார்.
उत्कर्ष உத்கர்ஷாத் = ஜாக்கிறத் தசையிலிருக்கிற தேகாபி[illegible]மானத்தைவிட்டு [illegible] உள்ளபடி ஜீவனை இழு[illegible] விடும்படி செய்து ஸ்வப்ந ஸ்தானத்தில் அதாவது
उभयत्वाद्वा உபயத்வாத் உகாரமெனப்படுகிறான். [illegible] கருத்து.
விஷயானுபவம் இவைகளைக்கொ[illegible] நித்திரை, வாஸனை[illegible]மான [illegible]
இப்படி அறிந்தவனுக்குப் பய[illegible]காரமெனப்படுகிறது.
य: एवंवेद ய: ஏவம்வேத = எவ[illegible]னின் :—
(स: ஸ: = அந்த ஞானி)
ज्ञानसंततिं ஜ்ஞாநஸந்ததிம் = ஞானத்தின் அதாவது நித்தியமான ஞானத்தை
[illegible]

समानः चभवति ஸமாநச்ச பவதி = சமானனாகவும் ஆகிறான். அதாவது முக்த லோகத்தில் தங்குகிறான். தோஷமில்லாததாலும் இவனிடத்தில் பகவானுக்குப் ப்ரீதி இருப்பதாலும் என்பது கருத்து.

अस्य அஸ்ய = இந்த ஞானினுடைய

कुले குலே = குலத்தில்

अब्रह्मवित् அப்ரஹ்மவித் = ப்ரம்மத்தை அறியாதவன்

नभवति நபவதி = உண்டாகிறதில்லை. ப்ரம்ம ஞானியாகவே உண்டாகிறான் என்பது கருத்து. ॥ 28 ॥

(11) உபநிஷத்தின் 11-வது மந்திரம்.

सुषुप्तस्थानः प्राज्ञो मकारस्तृतीया मात्रा मितेरपीतेर्वा मिनोति ह वा इदं सर्वमपीतिश्च भवति य एवं वेद ॥ 29 ॥

ஸுஷுப்தஸ்தாந: ப்ராஜ்ஞோ மகாரஸ்த்ருதீயா மாத்ரா மிதேரபீதேர்வா மிநோதி ஹ வா இதம் ஸர்வமபீதிஶ்ச பவதி ய ஏவம் வேத ॥ 29 ॥

सुषुप्तस्थानः ஸுஷுப்தஸ்தாந: = ஸுஷுப்தி அபிமானியான

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ: = ப்ராஞ்ஞன்

मितेः மிதே: = பரிமிதியாவதாலும் படியாவதாலும்

अपीतेर्वा அபீதேர்வா = லயீபாவமாவதாலும்

(ओंकारस्य ஓம்காரஸ்ய) = ஓங்காரத்தின்

तृतीया த்ருதீயா = மூன்றாவதான

मात्रा மாத்ரா = மாத்திரையாக இருக்கிறான்

मकारः மகார: = இந்தப்படி

यः ய: = எவன் தெரிந்துக்கொள்ளுவானோ

ஸ: = இவன்

इदं सर्वं இதம் ஸர்வம் = இந்த சமஸ்த ஜகத்தையும்

मिनोति மிநோதி = இவ்வளவுதான் என்று தெரிந்துகொள்ளுகிறான்

[illegible] லயஸ்தானமாவாயும்

सुषुप्त...मात्रा ஸுஷுப்த...மாத்ரா :—ஸுஷுப்தியை ஸ்தானமாயுடைய பிராஞ்ஞன் ஓங்காரத்தின் மகாரமாகிற மூன்றாவது மாத்திரையாயிருக்கிறான்.

எந்த சமானத்தன்மையால் இரண்டும் ஒன்று? இந்த சாமான்னியம் அடியில் வருமாறு இருக்கிறது:—

मितेः மிதே: :—பரிமாணத்தால் இரண்டும் ஒன்றே. எப்படியெனின் ஒருபடியால் தான்னியத்தை அளக்கிறதுபோல் பிரளயத்திலும் உற்பத்தியிலும் பிரவேசத்தாலும் வெளிப்படுவதாலும் விசுவதைஜஸர்கள் பிராஞ்ஞரூப அளவிடப்படுகிறார்கள்போலிருக்கிறார்கள். அப்படியே ஓங்காரத்தை உச்சரித்தவுடன் மறுபடியும் உச்சரித்தால் அகார உகாரங்கள் மகாரத்தில் பிரவேசித்து வெளிக்கிளம்புகிறது போலிருக்கின்றன. ஆகவே இவைகள் மகாரத்தால் அளவிடப்பட்டவை போலிருக்கின்றன. ஆகையால் பிராஞ்ஞனும் மகாரமும் ஒன்று.

अपीतेर्वा அபீதேர்வா :—மேலும் எப்படி ஓங்காரத்தை உச்சரித்தவளவில் மகாரமாகிற கடைசியான அக்ஷரத்தில் அகார உகாரங்கள் இரண்டும் லயப்படுவது போலாகின்றனவோ, அப்படி விசுவனும் தைஜஸனும் ஸுஷுப்தி காலத்தில் பிராஞ்ஞனுடன் ஒன்றாய் விடுவதுபோலிருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஏகமாகப் போகும்தன்மை சமமாயிருப்பதால் பிராஞ்ஞனும் உகாரமும் ஒன்றாகின்றன.

मिनोति...वेद மிநோதி...வேத :—இனி இவ்விரண்டும் ஒன்று என்று அறிந்தவனுக்குக் கிடைக்கும் பலத்தைக்கூறுகிறார். எவன் இப்படி அறிகிறானோ. அவன் நிச்சயமாய் சகலஜகத்தையும் உள்ளபடி அறிகிறான். மேலும் ஜகத்துக்குக் காரணமாக ஆகிறான் அதாவது சகலமும் தன்னிடத்தில் அடங்கினதாக அறிகிறான் என்பது கருத்து. ஒவ்வொரு அறிவுக்கும் பலத்தைக்கூறினதானது முக்கியமான விஷயத்தை அறிவதில் சாதகமாயிருக்கும்படி ஸ்துதிரூபமாம். பாதங்களும் மாத்திரைகளும் கிரமமாக ஒன்று என்று அறிவதினால் சில பிரயோசனங்களுண்டாவதாகக் கூறப்பட்டது. அப்படி கூறுதலானது, சகல பாதங்களையும் மாத்திரைகளையும் தன்னிடத்தில் அடக்கி பிரதானமான [illegible] பிரயோஜனத்தில் சாதகமாயிருக்கும் [illegible]

[illegible]

III. 4-வது மந்திரம். (விசிஷ்டாத்வைதம்)

सुषुप्तः...मात्रा ஸுஷுப்தஸ்தானோ ப்ராஜ்ஞ = சுஷுப்தி ஸ்தானனான ப்ராஞ்ஞன் மூன்றுவது மாத்திரையான மகாரரூபம். ஏனெனின்

मितेः மிதே: = ப்ராஞ்ஞன் தன்னிடத்தில் எல்லாவற்றையும் தானாகவே அறிகிறான். மகாரமும் தன்னிடத்தில் அகார உகாரங்களை சேர்ப்பிக்கிறது. அகார உகாரங்கள் மகாரம் வரையிலிருக்கின்றன.

अपीतेःवा அபீதேர்வா = ப்ராஞ்ஞனிடத்தில் ஜகத்தானது லயத்தை அடைகின்றன. மகாரத்துடன் அ உ முடிவு பெறுகின்றன.

இந்த இரண்டு ஞானத்துக்கும் பலன் யாதெனின்
यः ய: = எவன்
एवं ஏவம் = இப்படி
वेद வேத = அறிகிறானோ
(सः ஸ: = அவன்)
इदं सर्वं இதம்ஸர்வம் = இந்த எல்லாவற்றையும்
मिनाति மிநோதி = அடைகிறான்.

अपीतिःचभवति அபீதிஶ்ச பவதி = அவனுக்குபரமாத்மாவிடத்தில் லயமுண்டாகிறது என்று அர்த்தம். 29

கூ. பா :—
அ-கை :—மூன்றாவது பாதத்தைக்கூறுகிறார்.

तृतीयामत्रा த்ருதீயா மாத்ரா = ஆத்மாவின் மூன்றாவது அம்சமான

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞ: = ப்ராஞ்ஞன்
मकारः மகார: = ம என்கிற அக்ஷரத்தால் கூறப்படுகிறவன். ஏனெனின்

मितेः மிதே: = தன்னிடத்தில் ஜீவனை அடக்கிக் கொண்டிருப்பதால் அல்லது அப்படி அடங்குவதற்குக் காரணமாயிருப்பதால் என்பது கருத்து.

वा வா = அல்லது

अपीतेः அபீதே: = விருத்தி ஞானத்துக்கு லயத்தைப் பண்ணு [illegible]

[illegible]

यः एवं वेद [illegible]

मिनोति மிநோதி=தகுந்தபடி உள்ளே அடக்குகிறான். ஜீவர்கள் அணுவாயிருந்தாலும் சூரியாதிகள் பிரகாசத்தால் வியாபித்து இருப்பதுபோல், அதிகாரியான ஜீவன் ஞானமாகிற பிரகாசத்தால் வியாபித்திருக்கிறான் ஆகையால் முக்தனுயிருந்துகொண்டு அந்த பிரகாசத்தின் மத்தியில் ஜகத்தை அடக்கிக்கொள்ளுகிறான்.

अपीतिः च भवति அபீதிஃ ச பவதி = துக்காதிகளான அநிஷ்டங்களுக்கு லயத்தைச் செய்கிறவனுயு மிருக்கிறான் ॥29॥

III-ல் 4-வது சுலோகம். துவைதம்.

அ-கை:—மூன்றாவது பாதம் எது. அதை மகாரமாக எப்படி சொல்லலாம். அதை அறிந்தவனுக்குப் பலனென்ன? இவைகளுக்கு உத்தரம் கூறுகிறார்.

सुषुप्तस्थानः ஸுஷுப்தஸ்தாநஃ= ஸுஷுப்தியை ஸ்தானமாக உடைய

तृतीयामात्रा த்ருதீயாமாத்ரா=ஆத்மாவின் மூன்றாவது அம்சமான

प्राज्ञः ப்ராஜ்ஞஃ =பிராஞ்ஞன்

मकारः மகாரஃ=மகாரனெனப்படுகிறான். ஏனெனின்

मितेः மிதேஃ=தன்னிடத்தில் ஜீவனை சேர்ப்பிவிக்கிறதினால் அல்லது

अपीतेर्वा அபீதேர்வா=விருத்தி ஞானத்தின் லயத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதால் பிராஞ்ஞன் மகார மெனப்படுகிறான்

यः एवंवेद யஃஏவம்வேத=இந்தப்படி எவன் அறிகிறானே

(सः ஸஃ=அவன்)

इदंसर्वं இதம்ஸர்வம்=இந்த சமஸ்தத்தையும்

मिनोति மிநோதி=தனக்குள் அடைகிறான். அதாவது ஜீவன் அணுவாயிருந்தாலும் இவனுடைய பிரகாசம் சூரியன்போல் வியாபகமாயிருப்பதால் முக்தனுகி சகல ஜகத்தையும் தன்னுடைய பிரகாசத்தில் வைத்துக்கொள்ளுகிறான். ஆகையால் ஜகத்தை உள்ளே அடக்கிக்கொள்ளுகிறான். ஞானத்தால் சகலத்தையும் விஷயமாக்குகிறான் என்பது கருத்து.

अपीतिःचभवति அபீதிஃசபவதி = துக்கம் முதலிய அநிஷ்டங்[illegible] ... [illegible] ...கிறான்.

आद्यस्तदंशोह्यादित्या द्विषयानापयेद्यतः ।
जीवस्य तुयतः प्राज्ञात्तैजसाद्वा समुत्थितः ।
अविभागोपि भगवानादिमांस्तेन कीर्तितः ।
तस्मादुत्पद्यतेमुक्तः सज्ज्ञाना नंदलक्षणः ।
आप्नोति विषयान्सर्वा न्निद्राया विषयस्यच ।
उभयोः कारणत्वेन ह्युभयस्तैजसःस्मृतः ।
देहाभिमाना दुद्धृत्य कर्षति स्वप्नमंडले ।
उत्कर्षत्वं ततस्तस्य तज्ज्ञानी ज्ञाननिस्यतां ।
आप्नोतिदेहादुत्क्रम्य स्वात्मानं सर्वमोक्षिणां ।
मध्यस्थःप्रभवे त्स्नेहाद्दोषाभावाच्च सर्वशः ।
स्वात्मन्यं तर्गमयाति मानमंतर्गतिःस्मृता ।
जीवमंतर्गतंकृत्वा तज्ज्ञानलयकृद्यतः ।
प्राज्ञोमानमपीतिश्च तज्ज्ञोप्येवं विमुक्तिगः ।
व्याप्त्यांतर्ग मयेत्सर्वं दुःखाद्यंतुविलापयेत् ।
अणूनामपिजीवानां प्रकाशो व्यापकोभवेत् ।
अंडमात्रे वहिश्चापि देवतानां यथाक्रमं ।
अतोंतर्ग मनंमुक्तौ जीवेषु जगतोभवेत् ॥ ब्रह्मतर्के ॥ 29 ॥

𑌆𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑌂𑌶𑍋𑌹𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑌃 ।
𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁𑌯𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌅𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑍋𑌽𑌪𑌿𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 ।
𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯𑌚 ।
𑌉𑌭𑌯𑍋𑌃𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌭𑌯𑌸𑍍𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ।
𑌦𑍇𑌹𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 ।
𑌉𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌂𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌾𑌂 ।
𑌆𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂 ।
𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌃𑌸𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌦𑍍𑌦𑍋𑌷𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ।
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂𑌤𑌦𑍍𑌗𑌮𑌯𑌾𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌃𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 ।
𑌜𑍀𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌲𑌯𑌕𑍃𑌦𑍍𑌯𑌤𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋𑌮𑌾𑌨𑌮𑌪𑍀𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌤𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌗𑌃 ।
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌮𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂𑌤𑍁𑌵𑌿𑌲𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌅𑌣𑍂𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 [illegible]

|| अत्रैते श्लोकाः भवन्ति || (அத்வைதம்.)

|| அத்ரைதே ஶ்லோகா: பவந்தி ||

विश्वस्यात्व विवक्षाया मादिसामान्य मुत्कटम् ।
मात्रासंप्रतिपत्तौ स्यादाप्ति सामान्यमेव च ॥ 30 ॥

விஶ்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயா மாதிஸாமாந்யமுத்கடம் ।
மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ ஸ்யாதாப்திஸாமாந்யமேவ ச ॥ 30 ॥

विश्वस्य விஶ்வஸ்ய = விசுவனுக்கு

अत्वविवक्षायां அத்வவிவக்ஷாயாம் = அகார மாத்திரையாக இருப்பதாகச்சொல்ல இச்சிக்குமளவில் அதாவது விசுவனே அகாரம் என்று சொல்லும்போது

आदिसामान्यं ஆதிஸாமாந்யம் = முதலாவதாக இருப்பதாகிய சமானபாவம்

उत्कटं உத்கடம் = சிரேஷ்டமாக அதாவது ஸ்பஷ்டமாக
(दृश्यते த்ருஶ்யதே = காணப்படுகிறது)

मात्रा संप्रतिपत्तौ மாத்ரா ஸம்ப்ரதிபத்தௌ = விசுவன் அகாரம் அறியப்படும் போது

आप्तिसामान्य मेव च ஆப்திஸாமாந்ய மேவ ச = வியாபிக்கும் சமானதர்மமும்

स्यात् ஸ்யாத் = ஸ்பஷ்டமாக காணப்படுகிறது

ச-பா:—அ-கை:—பாதங்களும்மாத்திரைகளும் ஒன்றுஎன்று காரண பூர்வகமாய் நான்கு சுருதிகளால் நிரூபிக்கப்பட்டது. அந்த சுருதியின் அர்த்தத்தை விவரிக்கிற ஸ்ரீ கௌடபாதாசாரியருடைய ஆறு சுலோகங்கள் இனி கூறப்படுகின்றன.

विश्वस्य...उत्कटम् விஶ்வஸ்ய...உத்கடம் :—விசுவன் அகாரமாகிற மாத்திரை என்று சொன்னபோது முன் சொன்னபடி (ஆதி) யாயிருக்கும் தன்மையாகிற சாதிருச்யமே ஸ்பஷ்டமான காரணமாக காணப்படுகிறது.

मात्रा...च மாத்ரா...ச :—பூர்வார்த்தத்திலுள்ள अत्वविवक्षायां அத்வவிவக்ஷாயாம் என்பதின் வியாக்கியானமே உத்தரார்த்தத்திலுள்ள ... என்பது. விசுவனே அகா...

... ...

III - 5 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ-கை :—இந்தப்படி மூன்று ரூபங்களும் பிரணவத்தின் அகாராதி மூன்று அக்ஷரங்களால் கூறத்தக்கவை என்று சொல்லி நான்காவதுருபத்தை अमात्रश्चतुर्थः அமாத்ரஸ்சதுர்த்த:=என்கிற வாக்கியத்தால் அடியில் சொல்லப்போகிறவராயிருந்துகொண்டு மேற்சொன்ன மூன்றுருபங்களை அறிந்த ஞானிக்கு எந்தப்பலன்கள் சொல்லப்பட்டனவோ அவ்விஷயத்தில் பிரம்மாவால் பார்க்கப்பட்ட சுலோகத்தை சொல்லுகிறார்.

अत्र एते श्लोकाः भवन्ति அத்ர ஏதே ஶ்லோகா: பவந்தி=ரூபத்திரயத்தை அறிந்தஞானியின் பலவிஷயத்தில் அடியில்வரும் மந்திரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைக் கிரமமாகச் சொல்லுகிறோம்.

विश्वस्य अत्वविवक्षायां விஶ்வஸ்ய அத்வவிவக்ஷாயாம்=விவக்ஷா சப்தத்தால் உபாசனையை கிரகிக்கவேண்டும். ஆதிமத்வாத்வா என்கிற மந்திரத்தில் சொல்லியபடி விசுவன் பிரணவத்தின் ஏகதேசமான அகாரத்தால் கூறப்படுகிறான் என்கிற உபாசனை இருக்கும்போது உபாசகனுக்கு

आदिसामान्यं ஆதிஸாமாந்யம் = ஆதியாக இருப்பதால் விசுவனுக்குச் சமானனாக இருக்கும் தன்மை

उत्कटं உத்கடம்=ஸ்பஷ்டமாக ஆகிறது.

यथा यथोपासते स तथैव भवति யதாயதோபாஸதே ஸ ததைவ பவதி என்கிற சுருதிப்படி எவன் பரமாத்மாவை எப்படி எப்படி உபாசிக்கிறானோ அப்படியாகிவிடுகிறான் என்றுசொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் விசுவன் போலாகிறான்.

मात्रासंप्रतिपत्तौ மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ=ஆத்மாவின் அம்சமான விசுவன் வியாபிக்கும் தன்மையையுடைய பிரணவத்தின் அம்சமான அகாரத்தால் கூறப்படுகிறவன் என்று தியானிக்கும்போது தியானம் செய்கிறவனுக்கு

आप्तिसामान्यमेवस्यात् ஆப்திஸாமாந்யமேவஸ்யாத் ஸர்வபலத்தையும் விசுவன் போல் அடைகிறான். ॥ 30 ॥

III-ல் I வது சுலோகம். துவைதம்.

அ-கை —இந்தப் பிரகாரம் விசுவாதி மூன்று ரூபங்களும்

अत्र அத்ர = மூன்று ரூபங்களையும் அறிந்தவனுக்கு உண்டா கும் பலத்தில்

एते ஏதே = அடியில் வரும்

श्लोकाः ஶ்லோகா꞉ = சுலோகங்கள்

(संवादिनः) भवन्ति (ஸம்வாதிந꞉) ஭வந்தி = மேற் சொன்ன அர்த் தத்தை அனுசரித்துச் சொல்லுவதாக இருக்கின்றன.

विश्वस्य अत्वविवक्षायां விஶ்வஸ்ய அத்வவிவக்ஷாயாம் = விசுவனை மேற் சொன்ன வழியாய் அகார வாச்சியனென்று உபாசிக்கும்போது

उत्कटं உத்கடம் = ஸ்பஷ்டமான

आदिसामान्यं ஆதிஸாமாந்யம் = ஆதிமத்வமாகிய சாதிருசியமி ருக்கிறது. அந்த பரமாத்மாவை எப்படி உபாசிக்கிறானோ அப் படி ஆய்விடுகிறான் என்று சொல்லியிருப்பதால் விசுவ உபாசகன் ஆதிமானாகிறான் அதாவது விசுவனிடமிருந்து ஆத்மஸ்வரூபம் வெளிப்பட்டிருக்கனுகிறான் என்பது கருத்து.

मात्रासंप्रतिपत्तौ மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ = ஆத்மாவின் அம்ச மான விசுவனை பிரணவத்தின் அம்சமான அகாரமென்று தியானம் பண்ணுவதில்

आप्तिसामान्यमेव ஆப்திஸாமாந்யமேவ = உபாசகனுக்கு ஆப்தி ஆகிற சாதிருசியமே.

स्यात् ஸ்யாத் = உண்டாய் விடுகிறது. அதாவது உபாசகனு டைய சகல மனோரதங்களும் பூர்ணமாய் விடுவதால் அவன் விசு வன்போலாகிறான். ॥ 30 ॥

20

காரிகை சுலோகம். ௨௦

तैजसस्यो त्वविज्ञान उत्कर्षो दृश्यते स्फुटम् ।
मात्रा संप्रतिपत्तौ स्यादुभयत्वं तथाविधम् ॥ 31 ॥

தைஜஸஸ்யோ த்வவிஜ்ஞாந உத்கர்ஷோ த்ருஶ்யதே ஸ்புடம்
மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ ஸ்யாதுபயத்வம் ததாவிதம் ॥ 31 ॥

तैजसस्य தைஜஸஸ்ய = தைஜஸனுக்கு

उत्वविज्ञाने உத்வவிஜ்ஞாநே = உகாரமாத்திரையாக தெரிந்துகொள் ளுவதில்

उत्कर्षः உத்கர்ஷ꞉ = மேலாக இருத்தல்

स्फुटम् ஸ்புடம் = ஸ்பஷ்டமாக

दृश्यते த்ருஶ்யதே = காணப்படுகிறது

मात्रा संप्रति... [illegible]

उभयत्वं =உபயத்வம்=இரண்டுக்கு மத்தியில் இருத்தல்
तथाविधं தயாவிதம்=ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது

ச-பா:—அ·கை:—இரண்டாது பாதமும் இரண்டாவது மாத்திரையும் ஒன்று என்று சுருதி சொன்னதை சுலோகம் விவரிக்கிறது.

तैजस···स्फुटम् தைஜஸ...ஸ்புடம்:—தைஜஸனை உகாரமென்று சொன்னபோது மேலாயிருக்கும் தன்மை சமானமென்று ஸ்பஷ்டமாய் காணப்படுகிறது.

मात्र மாத்ர··· :–இரண்டிற்கும் மத்தியிலிருக்கும் தன்மையும் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது. சகலத்தையும் முன்போலவே அறியவும். ॥31॥

III - 6 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

तैजसस्य தைஜஸஸ்ய=தைஜஸன்

उत्वविज्ञाने உத்வவிஜ்ஞானே=முன் சொன்னபடி உகாரத்தால் வாச்யம் என்று உபாசனை செய்யும்போது, அந்த உபாசகனுக்கு

उत्कर्षः உத்கர்ஷ:=மேற் சொன்னபடி சிரேஷ்டத் தன்மை.

स्फुटं ஸ்புடம்=ஸ்பஷ்டமாக

दृश्यते த்ருஶ்யதே=நிச்சயம் பண்ணப்படுகிறதென்று அர்த்தம்

मात्रासं प्रतिपत्तौ மாத்ராஸம்ப்ரதிபத்தௌ = முன் சொன்னபடி இரண்டுடன் சம்பந்தப்படும் பிரணவத்தின் அம்சமான உகாரத்தால் கூறப்படும் ஆத்மாவின் அம்சமான தைஜஸனுடைய தியானத்தால் உபாசகனுக்கு

तथाविधं उभयत्वं தயாவிதம் உபயத்வம்=மேற்சொல்லிய சர்வஞ்ஞத்துவமும் சமானத்வமும்

स्यात् ஸ்யாத்=உண்டாகின்றன. இவன் தைஜஸனுக்குச் சமானனாகிறான். ॥ 31 ॥

III-ல் 2வது சுலோகம். துவைதம்.

तैजसस्य उत्वविज्ञाने தைஜஸஸ்யஉத்வவிஜ்ஞானே= மேற் சொன்னபடி தைஜஸனை பிரணவத்தின் ஏகதேசமான உகார வாச்சியமாக உபாசிக்கும்போது

उत्कर्षः உத்கர்ஷ:= உபாசகனுக்கு உத்கர்ஷமாகிற சாதிரு

मात्रासंप्रतिपत्तौ 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 =மேற் சொன்ன ரீதியாக ஆத்மாவின் அம்சமான தைஜஸனை பிரணவத்தின் அம்சமான உகாரமாகத் தியானம் பண்ணுவதில், தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு

तथाविधं उभयत्र 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌉𑌭𑌯𑌤𑍍𑌰 =மேற் சொன்ன நித்திய ஞானம், முக்தர்களுக்குள் ஒன்றாய இருத்தலான சமானத்வம் இரண்டும்

स्यात् 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 = உண்டாயிருக்கிறது என்று அர்த்தம். ॥ 31 ॥

காரிகை சுலோகம்.

मकारभावे प्राज्ञस्य मानसामान्यमुत्कटम् ।
मात्रासंप्रतिपत्तौ तु लयसामान्यमेव च ॥ ३२ ॥
𑌮𑌕𑌾𑌰𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑌟𑌮𑍍 ।
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌤𑍁 𑌲𑌯𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 ॥ 32 ॥

प्राज्ञस्य 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 = பிராஞ்ஞனுக்கு பிராஞ்ஞனை

मकारभावे 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌭𑌾𑌵𑍇 = மகாரமாக நினைப்பதில்

मानसामान्यं 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 = பரிமாண சாமான்யம்

उत्कटं 𑌉𑌤𑍍𑌕𑌟𑌂 = சிரேஷ்டமாக யிருக்கிறது

मात्रासंप्रतिपत्तौ तु 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌤𑍁 = பிராஞ்ஞனுக்கு மகாரத்வம் சிந்திப்பதில்

लयसामान्यमेव च 𑌲𑌯𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 = எல்லாம் லயமாகும் படியான சமான தர்மமும் காணப்படுகின்றது.

ச-பா:-அ-கை:—மூன்றாவது பாதமும், மூன்றாவது மாத்திரையும் ஒன்று என்று சுருதி சொன்னதை இந்த சுலோகம் விவரிக்கிறது

मकार...उत्कट 𑌮𑌕𑌾𑌰.... 𑌉𑌤𑍍𑌕𑌟𑌂 :-பிராஞ்ஞனும் மகார அக்ஷரமும் ஒன்று என்று சொல்லுவதில் பரிமாணம் சாமான்யமாயிருக்கிறது.

मात्रा...च 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾...𑌚 :—மாத்திரையை நிச்சயிக்கிற விஷயத்தில் லயம் அதாவது அவைகளின் சகலமும் அடங்கிப் போகுதல் சமானமாயிருக்கிறது. ॥ 32 ॥

III-வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்.

प्राज्ञस्य 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 = பிராஞ்ஞனுக்கு

मकारभावे 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌭𑌾𑌵𑍇 = முன் சொன்னபடி அளவு என்னும் காரணத்தால் பிரணவத்தின் அம்சமான மகாரத்தில் கூறப்பட்ட தன்மையான [illegible]

उत्कटं 𑌉𑌤𑍍𑌕𑌟𑌂=ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது.

मात्रासंप्रतिपत्तौ 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 = இந்திரியங்களின் ஞானத்தை லயப்படுத்தும் பிரணவத்தின் அம்சமான மகாரத்தால் கூறப்படும் ஆத்மாவின் அம்சமான பிராஞ்ஞனுடைய தியானத்தால் உபாசகனுக்கு

लयसामान्यं 𑌲𑌯𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 = தூக்காதிகளின் லயத்தைச் செய்கிறபடியால பிராஞ்ஞனுடைய சாம்யமானது உண்டாகிறது என்று அர்த்தம். ॥ 32 ॥

III - ல் 3 - வது சுலோகம். துவைதம்.

प्राज्ञस्य मकारत्वे 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇 = பிராஞ்ஞனை மேற் சொன்னபடி பிரணவத்தின் ஏகதேசமான மகார வாச்சியனென்று அறியும்போது

मानसामान्यं 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 = எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்குவதான சாதிருசியம்

उत्कटं 𑌉𑌤𑍍𑌕𑌟𑌂=ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது.

मात्रासंप्रतिपत्तौ 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌= ஆத்மாவின் அம்சமான பிராஞ்ஞன் பிரணவத்தின் அம்சமான மகார வாச்சியனென்று தியானம் பண்ணுவதில்

लयसामान्यं 𑌲𑌯𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 = அப்படி தியானம் பண்ணுகிறவன் தூக்கம் முதலியவைகளுக்கு லயத்தைப் பண்ணுகிறபடியால் பிராஞ்ஞனோடு சமானனாகி விடுகிறான் என்று அர்த்தம். ॥ 32 ॥

காரிகை சுலோகம். ௨௨

त्रिषु धामसु यत्तुल्यं सामान्यं वेत्ति निश्चितः ।
स पूज्यः सर्वभूतानां वन्द्यश्चैव महामुनिः ॥ 33 ॥

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌧𑌾𑌮𑌸𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃 ।
𑌸 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃 ॥ 33 ॥

त्रिषु 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 = ஜாக்கிர ஸ்வப்ந சுஷுப்தியாகிற மூன்று
धामसु 𑌧𑌾𑌮𑌸𑍁 = அவஸ்தைகளில்
यत् 𑌯𑌤𑍍 = யாதொரு
तुल्यं 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 = துல்லியம்
सामान्यं [illegible]

वेत्ति வெத்தி=அறிகிறானோ

सः ஸஃ=அவன்

सर्वभूतानां ஸர்வபூதாநாம்=ஸமஸ்த பூதங்களாலும்,

पूज्यः பூஜ்யஃ=பூஜிக்கத்தக்கவன்

वन्द्यः வந்த்யஃ=வந்தனம் செய்யத்தகுந்தவன்

महामुनिः மஹாமுநிஃ=பிரம்மத்தை அறிந்தவன்,

ச-பா:—அ-கை:—விசுவாதிகளும் அகாராதிகளும் ஒன்று என்று சொன்னதை ஸ்துதிக்கிறார்.

त्रिषु…निश्चितः த்ரிஷு…நிஶ்சிதஃ :—முன் சொன்னபடி ஜாக்கிற ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தியாகிற மூன்று ஸ்தானங்களிலுள்ள சமான தர்மங்களை எவன் நிச்சயமாய் அறிகிறானோ

सः…मुनिः ஸஃ…முநிஃ:—அவன் சகல பிராணிகளுக்குள் பூஜ்ஜியனாகிறான்; மேலும் அவன் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவனாகிறான். அவன் உலகத்தில் பிரம்மத்தை அறிந்தவனாயிருக்கிறான். ॥ 33 ॥

III - 8 - வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ - கை :—விசுவன், தைஜஸன் பிராஞ்ஞன் இவர்கள் அகார உகார மகாரங்களால் கூறப்பட்டவர்களென்று உபாசித்தவனுக்கு எந்தப்பலனானது கூறப்பட்டதோ, அதைத் திடப்படுத்துவதற்காக விசுவாதிகளை உபாசித்தவர்களுக் குண்டாகும் பலத்தை எவன் அறிகிறானோ அவனுக்கும் பலன் கூறுகிறார்.

त्रिषुधामसु த்ரிஷுதாமஸு=மூன்று ரூபங்கள் மேற்சொன்னபடி தியானிக்கப்படும் போது

यत् तुल्यं யத் துல்யம்=உபாசிக்கிறவனுக்கு தியானிக்கத் தகுந்த விசுவாதிகளின் எந்த சாதிருசியமானது இருக்கிறதோ

'सामान्यं ஸாமாந்யம்=அந்த ஆதிமத்வாதி சாமியமானது உண்டாகிறதென்று

निश्चितः நிஶ்சிதஃ=நிச்சயத்தோடு கூடினவனாய்

वेत्ति வெத்தி=எவன் அறிகிறானோ

(सः ஸஃ=அவன்)

महामुनिः மஹாமுநிஃ=மகா முனியாக

सर्वभावानां ஸர்வபாவாநாம்=சர்வபூதங்களாலும்

पूज्यः பூஜ்யஃ=பூஜிக்கத் தக்க...

वन्द्यः ...

॥ 33 ॥

III-ல் 4-வது சுலோகம். துவைதம்.

அ-கை :...விசுவன், தைஜஸன், பிராஞ்ஞன், இவர்கள் அகாரம், உகாரம், மகாரம், என்று அறிந்தவனுக்கு எந்த பலன் சொல்லப்பட்டதோ, அது சித்திக்க வேண்டியதற்காக மேற் சொல்லிய பலத்தை எவன் அறிகிறானோ அவனுக்கும் பலன் உண்டென்று சொல்லுகிறார்.

त्रिषुधामसु த்ரிஷு-தாமஸு = மூன்று ரூபங்களும் மேற் சொன்னபடி தியானம் செய்யப்பட்டிருக்கும்போது

यत्तुल्यं யத்துல்யம் = தியானிக்கிறவனுக்கு தியேயமான விசுவாதிகளின் சாதிர்சியமும்

सामान्यं ஸாமாந்யம் = ஆதிமத்வாதி சாமான்னியமும்

(भवति பவதி = உண்டாகிறதென்று)

निश्चितं நிஶ்சிதம் = நிச்சயமாக

वेत्ति வெத்தி = எவன் அறிகிறானோ

सः ஸ: = அவன்

महामुनिः மஹாமுநி: — மகரிஷி

सर्वभावानां ஸர்வபாவாநாம் = சர்வ பிராணிகளாலும்

पूज्यः பூஜ்ய: = பூஜிக்கத்தக்கவன்

वन्द्यःचएषः வந்த்யஶ்சைஷ: = நமஸ்கரிக்கத் தக்கவனாகவும் ஆய்விடுகிறான்.

பிரமாண வாக்கியம் :...

आदिमत्वेन सामान्य मुपास्येनभवेदीत ।
उपासकस्य सं जानन्सर्ववन्द्योभवे त्पुमान् ।
सामान्यत्रयमेतत्तुल्यं मुक्तिगत्वतः ॥ आत्मसंहिता ॥ 33 ॥

ஆதிமத்வேந ஸாமாந்ய முபாஸ்யேந பவேதீத ।
உபாஸகஸ்ய ஸம் ஜாநந் ஸர்வவந்த்யோ பவேத் புமாந் ।
ஸாமாந்யத்ரயமேதத்துல்யம் முக்திகத்வத: ॥ ஆத்மஸம்ஹிதா ॥ 33 ॥

காரிகை சுலோகம். 23. (23)

अकारो नयते विश्वमुकारश्चापि तैजसम् ।
मकारश्च पुनः प्राज्ञं नामात्रे विद्यते गतिः ॥ 34 ॥

அகாரோ நயதே விஶ்வமுகாரஶ்சாபி தைஜஸம் ।
மகாரஶ்ச புந: ப்ராஜ்ஞம் நாமாத்ரே வித்யதே கதி: ॥ 34 ॥

... அகாரம்

तैजसं தைஜஸம்=தைஜஸனை

नयते நயதே=அடைவிக்கிறது

मकारश्च पुनः மகாரஶ்ச புந:=மகாரமும்

प्राज्ञं ப்ராஜ்ஞம்=பிராஞ்ஞனை

(नयते நயதே=அடைவிக்கிறது)

अमात्रे அமாத்ரே=மாத்திராரஹிதமான ஓங்காரத்தின்

(१) गतिः கதி:=கமனம்

नविद्यते ந வித்யதே=இல்லை

ச-பா;—அ-கை:—முன் சொன்ன பாதங்களுக்கும் மாத்திரைகளுக்குமுள்ள சமான தர்மங்களை அறிந்து தியானம் செய்கிறவனுக்கு உண்டாகும் வெவ்வேறு பலன்களைக் கூறுகிறார்.

अकारः...विश्वं அகார:...விஶ்வம்:—ஆத்மாவின் பாதங்களும் மாத்திரைகளும் ஒன்று என்று முன்கூறிய சமான அம்சங்களால் அறிந்து ஓங்காரத்தின் யதார்த்த ஞானத்தையும் அடைந்து எவன் தியானிக்கிறானோ அவன் விசுவனை அடையும்படி அகாரஞ்செய்கிறது. அகாரப்பிரதானமான ஓங்காரத்தைத் தியானிக்கிறவன் வைசுவனரனாகிறான் என்பது கருத்து.

उकारः...तैजसं உகார:...தைஜஸம்:—அப்படியே உகாரம் தைஜஸனை அடையும்படிச் செய்கிறது அதாவது உகாரப்பிரதானமான ஓங்காரத்தைத் தியானிக்கிறவன் ஹிரண்யகர்ப்பனாகிறான்.

मकारः च पुनः प्राज्ञं மகார: ச புந: ப்ராஜ்ஞம்:—மேலும் மகாரமும் பிராஞ்ஞனை அடையும்படிச் செய்கிறது. அதாவது மகாரப் பிரதானமான ஓங்காரத்தைத் தியானிக்கிறவன் பிராஞ்ஞனாகிறான் அதாவது அவ்வியாகிருதனாகிறான் என்பது கருத்து.

नामात्रे...गतिः நாமாத்ரே...கதி:—மகாரம் நீங்கினவுடன் காரணபாவமும் நீங்கிவிடுகிறது. மாத்திரைகளாகிற விபாகமில்லாத ஓங்காரமே மிச்சப்படுகின்றது. அது விஷயத்தில் காரிய காரணங்களுக்குரிய யாதொரு செய்கையுமில்லை. அதாவது:—மாத்திரைகளுடையவும் பாதங்களுடையவும் விபாகம் எப்போது இல்லாமற் போகிறதோ அப்போது ஓங்காரமாகிற துரீய ஆத்மாவாயிருக்கிற புருஷன் விஷயத்தில் அடையும்படியான பொருள் (१) அடைகிறவன், அடைதல் என்னும் பேதங்களில்லாமற் போகின்

சூட்சுமமான இரண்டு பிரபஞ்சங்களுக்கும் காரணம். சுஷுப்தி அவஸ்தை, அபிமானியான பிராஞ்ஞன், இம்மூன்றும் மகாரமாம். இவைகளிலும் முன்னிருப்பது பின்னிருப்பதை அடைகிறது. இவ்விதமாய் எல்லாம் ஓங்காரமாயிருக்கிறது. இப்படி தியானிக்கிறவன், இதுவரையில் ஓங்கார ரூபமாய் எந்த வஸ்து அறியப்பட்டதோ அது சுத்தப்பிரம்மம் என்று ஆசாரிய உபதேசத்தால் அறிகிறான். இந்த அறிவினால் சகல விபாகங்களுக்கும் காரணமானதும் மகாரத்தால் குறிப்பிடப்படுவதுமான அஞ்ஞானம் நீங்கிவிடுவதால் அவன் வியாபகமான சுத்தப்பிரம்மமாகவே ஆகிறான் ஆகவே அவனுக்கு யாதொரு செய்கையும் ஏற்படவில்லை. ॥34॥

III - 9 - வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ - கை :—விசுவன் முதலான உபாசனையால் சர்வ காமங்களும் உண்டாகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது விசுவாதிகளை அடைதலான பலத்தைக் கூறுகிறார்.

अकारः அகாரஃ=அகாரத்தால் கூறப்படும் விசுவன்

विश्वं விஶ்வம்=தன்னை உபாசிக்கிறவனை, தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை

नयति நயதி=அடையும்படிச் செய்கிறான்.

उकारः चापि உகாரஃ சாபி=உகாரத்தால் கூறப்படும் தைஜஸனும்

तैजसः தைஜஸஃ=தன்னை உபாசிக்கிறவனை தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை

नयति நயதி=அடையும்படி செய்கிறான்.

मकारः மகாரஃச=மகாரத்தால் கூறப்படும் பிராஞ்ஞனும்

पुनः प्राज्ञं புநஃ ப்ராஜ்ஞம்= தன்னை உபாசிக்கிறவனை தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை மறுபடியும்.

नयति நயதி=அடையும்படிச் செய்கிறான். மறுபடியும் அடைகிறான் என்பதற்கு தினந்தோறும் சுஷுப்திகாலத்தில் பிராஞ்ஞனை அடைந்தாலும் ஸ்தான விசேஷமான முக்தியால் அந்தப் பிராஞ்ஞனை அடைகிறபடியால் மறுபடியும் என்று சொல்லப்பட்டது. துரீயோபாசகனுக்கு எப்படி யென்றால், அவனுக்கும் பிராஞ்ஞப்பிராப்தி உண்டு என்று சொல்லுகிறார்.

अमात्रे: அமாத்ரே :—விசுவ தைஜஸர்கள் தினந்தோறும் பிராஞ்ஞனோடு ஒன்றாக [illegible]

अगतिः नाविद्यते அகதி: நவித்யதே = அதை உபாசிக்கிறவனுக்கு அகதி இல்லை. அதாவது அதை அடைதலுண்டு. துரீயத்துக்கு கதியானது இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டியதாயிருக்க அகதி இல்லை என்று சொன்னதானது, விசுவாதிகள் வெளி முதலிய வியவஹாரங்களுக்குக் காரணமாகவும் உபாசகர்களால் அடையத் தகுந்தவர்களாகவும் எப்படி இருக்கிறார்களோ, அப்படி துரீயம் பாஹ்ய வியவஹாரங்களுக்குக் காரணமாக இல்லாதது போல் அடையத்தகுந்ததன்றோ என்னும் சங்கையைநிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு அகதி: நவித்யதே என்று சொல்லபட்டது. ॥ 34 ॥

மூன்றாவது கண்டம் முற்றிற்று.

III-ல் 5வது சுலோகம். துவைதம்.

அதை :... விசுவாதி ரூபங்களை உபாசிக்கிறவர்கள் சகல காமங்களையும் அடைகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது. இப்போது விசுவாதிகளை அடைவதால் அவர்களுக்கு உண்டாகும் பலத்தை கூறுகிறார்.

अकारः அகார: = அ என்று கூறப்படும் விசுவன்

स्वात्मोपासकं ஸ்வாத்மோபாஸகம் = தன்னை உபாசிக்கிறவனை

विश्वं விஸ்வம் = விசுவனை அதாவது தன்னை

नयते நயதே = அடையும்படிச் செய்கிறான்

उकारः உகார: = உ என்று கூறப்படும் தைஜஸன் தன்னை உபாசிக்கிறவனை

तेजसं தைஜஸம் = தைஜஸனை அதாவது தன்னை

नयते நயதே = அடையும்படி செய்கிறான்

मकारः மகார: = ம என்று கூறப்படும் பிராஞ்ஞன் தன்னை உபாசிக்கிறவனை

पुनःप्राज्ञं புன:ப்ராஜ்ஞம் = மறுபடியும் பிராஞ்ஞனை அதாவது தன்னை)

नयते நயதே = அடையும்படிச் செய்கிறான். புன: என்னும் சப்தம் தினந்தோறும் சுஷுப்தியில் பிராஞ்ஞனை அடைக்திருந்தாலும் ஸ்தான விசேஷமான முக்தியில் அவனை அடைகிறான் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று அறியவும்.

துரீயோபாசகனுக்கு அதாவது நான்காவது ரூபத்தை உபாசிக்கிற

अमात्रे அமாத்ரே =நான்காவது ரூபத்தில் விசுவ, தைஜஸர்கள் பிராஞ்ஞனோடு பிரதிதினம் ஒன்றாகியும் விலகியுமிருக்கிறார்கள். ஆனதால் பிராஞ்ஞனுக்கு அம்சம் ஏற்படுகிறது. துரீயமே அப்படியில்லை. ஆகையால், அ மாத்திரை என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட துரீயத்தில்

अगति: அகதி:=அதை அடையாமை

नाविद्यते நவித்யதே=அதை உபாசிக்கிறவனுக்கு இல்லை. கதி இருக்கிறதென்றே அர்த்தம். நான்காவது ரூபத்தில் கதி இருக்கிறதென்று சொல்ல வேண்டியதாயிருக்க, அகதி இல்லை என்று சொன்னதானது, நான்காவது ரூபம் விசுவாதிகள் போல் பாஹிய வியவஹார காரணமாக இல்லாதபடியால் அந்த ரூபத்துக்கு கேதியுமில்லை என்று சங்கையும் வருமாகையால் அதை நிவர்த்திக்க வேண்டியதற்காக அகதியில்லை என்று கூறப்பட்டது.

பிரமாண வாக்கியம் :—

अमात्रत्वंतुरीयस्य त्वविभागा दिनेदिने ।
जाग्रदादेरकर्त्तापि गम्यो सोज्ञानिनांभवेत् ॥
आदिमत्वादि सामान्यं तुल्यं मोक्षोपभोग्यत: ।
अमात्रत्वंतुरीयस्या प्यविभागा दिनेदिने ॥ आत्मसंहितायां ॥ 34 ॥

அமாத்ரத்வம் துரீயஸ்ய ஸ்வவிபாகா திநே திநே ।
ஜாக்ரதாதேரகர்த்தாபி கம்யோ ஸோஜ்ஞாநிநாம் பவேத் ।
ஆதிமத்வாதி ஸாமாந்யம் துல்யம் மோக்ஷோபபோக்யத: ।
அமாத்ரத்வம் துரீயஸ்யாப்யவிபாகா திநே திநே ॥
॥ ஆத்மஸம்ஹிதாயாம் ॥ 34 ॥

(12) ॥ उपनिषत् ॥ 12வது மந்திரம்.

अमात्रश्च तुर्योऽव्यवहार्यः प्रपञ्चोपशमः शिवोऽद्वैत एवमोंकार आत्मैव संविशत्यात्मनाऽऽत्मानं य एवं वेद ॥ 35 ॥

इति माण्डूक्योपनिषत्समाप्ता ॥

॥ உபநிஷத் ॥

அமாத்ரஶ்சதுர்தோऽவ்யவஹார்ய: ப்ரபஞ்சோபஶம: ஶி
வோऽத்வைத ஏவமோங்கார ஆத்மைவ ஸம்விஶத்யாத்மநாऽऽத்மா

अव्यवहार्यः அவ்யவஹார்ய: = வாக்கு மனதுகளால் வியவஹரிக்கக்கூடாதது

प्रपञ्चोपशमः ப்ரபஞ்சோபசம: = ஜாக்ரதாதி ஸ்தான தர்மங்களில்லாமல் சாந்தமானது

शिवः சிவ: = கல்யாண ஸ்வரூபம்

अद्वैतः அத்வைத: = த்வைதமற்றதுமான

आत्मैव ஆத்மைவ = ஆத்மாவே

यः ய: = எவன்

एवं ஏவம் = இப்பிரகாரம்

वेद வேத = தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ

(सः ஸ: = அவன்)

आत्मना ஆத்மநா = தன் ஸ்வரூபத்தால்

आत्मानं ஆத்மாநம் = பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை

संविशति ஸம்விசதி = பிரவேசிக்கிறான்.

अमात्रः அமாத்ர: = मात्रा यस्य नास्ति स अमात्रः மாத்ரா யஸ்ய நாஸ்தி ஸ அமாத்ர: எதற்கு மாத்திரையில்லையோ அது இந்த அமாத்திர ஓங்காரம்

चतुर्थः आत्मैव சதுர்த்த: ஆத்மைவ = துரீயமான ஆத்மாவே

अव्यवहार्यः அவ்யவஹார்ய: = ஒரு பதார்த்தத்தைக் கிரஹிக்கும்படி சாதகங்களான வாக்கும் மனதும் அதை அறியமுடி- அது வியவஹரிக்கத்தக்கதன்று என்பது கருத்து.

प्रपंच...अद्वैतः ப்ரபஞ்ச...அத்வைத: :—இவ்விதமாக துவைத பிரபஞ்சம் நாசமடையும்போது அது ஆத்மசுவரூபமாயும் ஆகை யால் இரண்டற்றதாகவுமே இருக்கிறது

இப்படி அறிந்த புருஷனால் உச்சரிக்கப்பட்ட ஓங்காரமானது மூன்று மாத்திரைகளுடன் கூடினதாயும் மூன்று பாதங்களுள்ளதாயு மிருக்கின்றது.

यः एवं वेद ய: ஏவம் வேத = எவன் இப்படி அறிகிறானோ

संविशत्यात्मना आत्मानं ஸம்விசத்யாத்மநா ஆத்மாநம் = அவன் தன்னுடைய ஆத்மாவினாலேயே தன்னுடைய பரமார்த்த ரூபமான ஆத்மாவே பிரவேசிக்கிறான் அதில் ஐக்கியமாய்விடுகிறான் என்பது கருத்து. [illegible]

[illegible]

னது காரிய காரணங்களற்ற கேவல ரூபமாயிருக்கின்றது. இரஜ்ஜு ஸர்ப்பங்களை விவேசனை செய்ததின்பேரில் ரஜ்ஜுவில் ஐக்கியமான சர்ப்பம் பிராந்தி ஸம்ஸ்காரத்தால் விவேகிக்கு முன்போல் மறுபடியும் தோன்றுகிறதில்லை. அப்படியே முக்தனுக்கும் முந்தின சம்ஸ்காரத்தால் மறுபடியும் புனர்ஜன்மம் உண்டாகிறதில்லை. உத்தமாதிகாரிகளான சுத்தப் பிரம்மாத்மைக்கியத்தை அறிந்தவர்களுக்கு ஓங்கார மூலமாக மறுபடியும் ஜன்மமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. இனி மந்த மத்தியம புத்தியுள்ளவர்களுக்கு எப்படி பிரம்ம பிராப்தி சித்திக்கும் என்பதைக் கூறுகிறார். அவர்களுக்கு கிரமமுக்தி கிடைக்கும் என்று சொல்லுகிறார் சாதகங்களை அடைந்தும் சன்மார்க்கத்திலிருந்தும், மாத்திரைகளும் பாதங்களும் சமம் என்று நிச்சயபுத்தி அடைந்துமிருக்கிற மந்தமத்தியம புத்தியுள்ள சன்னியாசிக்கு விதிப்படி உபாசிக்கப்பட்ட ஓங்காரமானது பிரம்மப்பிராப்திக்குச் சாதகமாகிறது. அப்படியே आश्रमास्त्रिविधाहीना: ஆச்ரமாஸ்த்ரிவிதாஹீநா: (III 16.) கீழ்பட்ட முதலிய மூன்றுவித ஆசிரமங்கள் என்று இனி சொல்லப்படுகிறது. ॥ 35 ॥

மாண்டூக்கியோபநிஷத்தின்

மூலமந்திரங்களின் பாஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு

முற்றிற்று.

ஜாருய.ஞ கண்டம் 1-வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்

குறிக்கு :—

அமா
अमात्रः அமாத்ர:= அளவற்றவன்

अव्यवहार्यः அவ்யவஹார்ய:= மேற்சொன்ன வியவஹரிக்க முடியாத முதலிய குணங்களுடன் கூடினவன்

चतुर्थः சதுர்த்த:= துரீயன்

आत्मैव ஆத்மைவ= ஆத்மாவே.

एव ओंकारः ஏவ ஓம்கார:= வியூஹவாசுதேவர் தானே இப்படிபட்ட ஓங்காரம் ஓங்காரத்தின் ஏகதேசமான நாதரூபம் என்று கருத்து.

இந்த வியூஹவாசுதேவனை ஸமஸ்தப் பிரணவரூபமான பரவாசுதேவனோடு ஐக்கியத்தை சூசிப்பிக்கிறதற்காக ஓங்காரமென்று கூறப்பட்டது. அப்படி அறிந்தவனுக்கு யாது பலனெனின்,

यः एवं वेद ய: ஏவம் வேத= எவன் இப்படி அறிருந்த, பிரத்

ஞய் அந்த உபாயத்தாலேயே கிரமமாக

आत्मानं ஆத்மாநம்=அந்த பரமாத்மாவை

संविशति ஸம்விசதி=அடைகிறான் ॥ 35 ॥

ரங்கராமாநுஜ பாஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு முற்றிற்று.

கூ௦ - பா௦ :—

அ - கை :—नात्तः प्रज्ञं நாந்த: ப்ரஜ்ஞம் என்கிற வாக்கியத்தால் கூறப்பட்ட நான்காவது ரூபத்தின் குணத்தை மறுபடியும் கூறி துரீயமானது நாதத்தால் பிரதிபாத்தியமென்றுசொல்லுகிறார். அத் வைதம் என்கிற பதம் வரையில் மறுபடியும் கூறுதல்.

ओंकारः ஓங்காரஃ=பிரணவத்தின் ஏகதேசமான நாதத்தால் கூறப்படுகிறதென்று அர்த்தம். அமாத்திரை முதலான பதங்களுக்கு முன்போலவே அர்த்தம் செய்துகொள்ளவும்.

துரீயத்தின் முன்சொன்ன அவ்வியவஹாரியத்வாதி குணங்கள் உபாசகனுக்கு முக்திகாலத்திலும் சமமாக இருக்கிறதென்று தெரியப்படுத்துவதற்காக இந்த அனுவாதம் ஏற்பட்டது. எப்படி விசுவன் முதலானவர்கள் அகார முதலானவைகளால் கூறப்படுகிறார்களோ அப்படி துரீயமானது ஓங்காரத்தின் ஏகதேசமான நாதத்தால் கூறப்படுகிறதென்று அர்த்தம்.

துரீயன் நாதத்தால் கூறப்படுகிறான் என்று உபாசிக்கிறவனுக்குப் பலன் யாதெனின் :—

यः யஃ=எந்த அதிகாரியானவன்

एवं ஏவம்=இந்தப்படி

वेद வேத=அறிகிறானோ

सः ஸஃ=அவன்

आत्मैवसन् ஆத்மைவஸந்=ஆத்மஸ்வரூபனாகஇருந்துகொ அதாவது தேகாதிகளில் நான் என்னுடையது என்கிற சாமான்னத்தை விட்டவனாக இருந்து

ல் ருக் ள், மாத்தி

आत्मना ஆத்மநா = பரமாத்மாவால், அதாவது ருடன்கூடின பிரசாதத்தால்

आत्मानं ஆத்மாநம்=நாதத்தால் கூறப்படும் துரீஇவ்விதமாக ஓங்

संविशति ஸம்விசதி=உள்ளும் வெளியிலும்நாக ஆய்விட்டபடி பிரவேசித்து தனக்குத்தகுந்த போகங்களை அநிர்வசனப் பிரயோஜருக்கிறான் என்பது கருத்து.

[illegible]

நான்காவது கண்டம்.. துவைதம்.

(துரீயம் நாதம் என்று கூறப்படுதல்.

அ-கை :—நாந்த : பிரஞ்ஞம் என்கிற வாக்கியத்தால் கூறப்பட்ட துரீயத்தின் குணத்தை அனுவதித்து அந்த துரீயம் நாதப்பிரதிபாத்தியம் என்று கூறுகிறார்.

अमात्रः அமாத்ரஃ முதல் अद्वैतः அத்வைதஃ வரையில் அநுவாதம். அர்த்தம் முன் சொல்லியபடியே.

ओंकारः ஓங்காரஃ=பிரணவத்தின் ஏகதேசமான நாதத்தால் பிரதிபாத்தியன். ஆகையால் நாதப் பிரதிபாத்தியத்வம் விதிக்கப்படுகிறது.

அவ்வியவ ஹாரியாதிகளை மறுபடியும் சொன்னதற்குக் காரணம் உபாசகனிடத்திலும் முக்தி காலத்திலும் சமமாக இருக்கிறதென்று காண்பிக்கும் பொருட்டாம்.

துரீயத்தை நாதப் பிரதிபாத்தியம் என்று அறிந்தவனுக்கு பலத்தைக் கூறுகிறார் :—

यः யஃ=எவன்

एवं ஏவம்=மேற்சொன்னபடி ஓங்காரத்தை நாதப்பிரதிபாத்தியமென்று

वेद. வேத=அறிகிறானோ

(सः ஸஃ=அவன்)

आत्म एव शुद्ध ஏவ=சுத்தாத்மாவாகவே யிருந்துகொண்டு அதாவது தேகம் முதலியவைகளில் என்னுடையது என்கிற அபிமானத்தை விட்டவனாக இருந்துகொண்டு

आत्मना शुद्धेन=பரமாத்மாவினுடைய பிரசாதத்தால்

आत्मानं शुद्धानं=நாதபோத்தியமான துரீயாத்மாவை

संविशति ஸம்விசதி=பிரவேசிக்கிறான். பிரவேசித்து உள்ளும் வெளியிலும் தன்னிஷ்டப்படி தனக்கு யோக்கியமான போகங்களை புஜித்துக்கொண்டு சுகமாயிருக்கிறான் என்பது கருத்து. பிரமாண வாக்கியம் :—

तुरीयं नादनामानं हरिंज्ञात्वा परंपदं ।
तमेवप्राविशे च्छुद्धरूपीत स्सदशात्मवान् ।
ज्ञानानं दौचशक्तिश्च तथापिनसमाः क्षपित ।
[illegible]

காரிகை.=24

॥ गौडपादीयश्लोकाः ॥

ओंकारं पादशो विद्यात्पादा मात्रा न संशयः ।
ओंकारं पादशो ज्ञात्वा न किंचिदपि चिन्तयेत् ॥ 36 ॥

पूर्ववदत्रैते श्लोकाभवन्ति ॥

॥ ഗൌഡപാദീയശ്ലോകാഃ ॥

ഓംകാരം പാദശോ വിദ്യാത്പാദാ മാത്രാ ന സംശയഃ ।
ഓംകാരം പാദശോ ജ്ഞാത്വാ ന കിംചിദപി ചിന്തയേത് ॥ 36 ॥

പൂർവവദത്രൈതേ ശ്ലോകാഭവന്തി ॥

ओंकारं ഓംകാരം=ஓங்காரத்தை
पादशः പാദശഃ=பாதங்களின் விபாகமற்றதாக
विद्यात् വിദ്യാത്=தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்
पादाः പാദാഃ=பாதங்களே
मात्राः മാത്രാഃ=ஓங்காரத்தின் அகாராதி மாத்திரைகள்
न संशयः ന സംശയഃ=ஸம்சயமில்லை
ओंकारं ഓംകാരം=ஓங்காரத்தை
पादशः പാദശഃ=பாதவிபாகமற்றதாக அதாவது ஒன்றாக
ज्ञात्वा ജ്ഞാത്വാ=தெரிந்துகொண்டு
किंचिदपि കിംചിദപി=யாதொன்றையும்
न चिन्तयेत् ന ചിന്തയേത്=சிந்திக்கமாட்டான்

ச-பா:-அ-கை:—சுருதியின் அர்த்தத்தை விளக்கிவைக்கும் சுலோகங்கள் முன் ஸ்ரீகௌடபாதாசாரியரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதுபோல் இப்போதும் இந்த சுருதி அர்த்தத்தில் சுலோகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ओंकारं...संशयः ഓംകാരം...സംശയഃ :–முன்கூறிய சாமான்னிய காரணங்களால் பாதங்களே மாத்திரைகள் பாதங்கள், மாத்திரைகளே பாதங்கள் ஆகையால் ஓங்காரத்தை பாதங்களுடன்கூடினது அல்லாததாக அதாவது விபாகமற்றதாக அறியவேண்டியது.

ओंकारं...चिन्तयेत् ഓംകാരം...ചിന്തയേത് :–இவ்விதமாக ஓங்கார மறியப்பட்டவளவில் ஒருவன் கிருதார்த்தனாக ஆய்விட்டபடியால் திருஷ்ட பிரயோஜன[illegible] அதிருஷ்டப் பிரயோஜனத்தையாவது சிந்தி[illegible]

[illegible]

IV - - 2 - வது மந்திரம்· விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ - கை :...பிரணவத்தின் அவயங்களான அகாராதிகளால் கூறப்படும் பகவானுடைய ரூபத்தை வேறு வஸ்துக்களை நினைக்காமல் தியானம் செய்யவேண்டிய தென்கிற விஷயத்தில் பிரம்மாவால் பார்க்கப்பட்ட மந்திரங்களைக் கூறுகிறார்.

अत्र அத்ர=மேற்சொன்ன அர்த்தத்தில்

ओंकारं ஓம்காரம் = அகாராதிகளுடன் கூடின பிரணவ சமுதாய ரூபத்தை

पादशः பாதஶ:=உபாசகர்களால் அடையப்படும் பாதங்கள் அதாவது விசுவன் முதலான ரூபங்களாக

विद्यात् வித்யாத்=அறியவேண்டும்.

பாதங்கள் எப்படிப்பட்டவை எனின்

पादाः பாதா:=ரூபங்கள்

मात्राः மாத்ரா:= பிரணவத்தின் அம்சங்களான அகாராதிகளால் பிரதிபாதிக்கத் தகுந்தவை என்று அர்த்தம்.

ओंकारं ஓம்காரம்=பிரணவத்தால் கூறிய அர்த்தத்தை

पादशः பாதஶ:=நான்கு ரூபமாக

ज्ञात्वा ஜ்ஞாத்வா = அறிந்து

किंचिदपि கிம்சிதபி=வேறு ஒன்றையும்

नचिन्तयेत् நசிந்தயேத்=சிந்திக்கமாட்டான்: இதர சிந்தனையாலுண்டாகிற பலனும் அதைவிட அதிகமான பலனும் இந்த ஓங்காரத் தியானத்தாலேயே உண்டாகிறபடியால் மற்ற ஒன்றையும் சிந்திக்கமாட்டான் என்பது கருத்து. ॥ 36 ॥

IV - ல் 1 - வது சுலோகம்· த்வைதம்.

அ-கை :—பகவானுடைய ரூபங்கள் பிரணவத்தின் அவயவமான அகாராதிகளால் பிரதிபாத்தியங்கள் அந்த ரூபங்களின் ஞானம் வேறு பதார்த்தத்தின் ஸ்மரணையை விட்டுவிடுவதால் சம்பாதிக்கத் தகுந்தது என்று கூறப்பட்டது. அந்த அர்த்தத்தை சர்வேசுவரரான பிரம்மாவால் பார்க்கப்பட்ட சுலோகங்களால் உதஹரிக்கிறார்.

अत्र அத்ர = இவ்விடத்தில்

एते श्लोकाः ஏதே ஶ்லோகா:=இந்த சுலோகங்கள்

भवन्ति பவந்தி=இருக்கின்றன

पादशः பாதஶ꞉=விசுவாதி அம்சங்களால்.

विद्यात् வித்யாத்=அறியவேண்டும். அதாவது விசுவாதி நான்கு ரூபமாக அறியவேண்டும். பாதங்கள் எவையெனின் :—

पादाः பாதா꞉=அம்சங்கள்

मात्राः மாத்ரா꞉=பிரணவத்தின் அம்சங்களான அகாராதிகளால் பிரதிபாத்தியமென்று அர்த்தம்.

ओंकारं ஓம்காரம்=ஓங்கார வாச்சியமான பரமாத்மாவை

पादशः பாதஶ꞉=நான்கு ரூபமாக

ज्ञात्वा ஜ்ஞாத்வா=அறிந்து

किंचिदपि கிம்சிதபி=மற்றொன்றையும்

नचिंतयेत् நசிம்தயேத்=சிந்திக்கக்கூடாது. இதர தியானத்தாலுண்டான தியானத்தைவிட இந்த ஞானத்தால் அதிக பலம் சித்திப்பதால் வேறு ஒன்றையும் சிந்திக்கக் கூடாதென்பது கருத்து.

॥ 36 ॥

காரிகை சுலோகம்.

युञ्जीत प्रणवे चेतः प्रणवो ब्रह्म निर्भयम् ।
प्रणवे नित्ययुक्तस्य न भयं विद्यते क्वचित् ॥ 37 ॥

யுஞ்ஜீத ப்ரணவே சேத꞉ ப்ரணவோ ப்ரஹ்ம நிர்பயம் ।
ப்ரணவே நித்யயுக்தஸ்ய நபயம்வித்யதே க்வசித் ॥ 37 ॥

चेतः சேத꞉=மனதை

प्रणवे ப்ரணவே=பிரணவத்தில்

युञ्जीत யுஞ்ஜீத=சேர்க்கவேண்டும்

प्रणवः ப்ரணவ꞉=பிரணவம்

निर्भयं நிர்பயம்=ஜனனமரண ரூபசம்சார பயமில்லாத

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிர்ம்மஸ்வரூபம்

प्रणवे ப்ரணவே=பிரணவத்தை

नित्ययुक्तस्य நித்யயுக்தஸ்ய=எப்போதும் தியானிக்கிறவனுக்கு

क्वचित् க்வசித்=எவ்விடத்திலும்

भयं பயம்=பயம்

न विद्यते ந வித்யதே=இல்லை.

ச-பா꞉—ஓங்காரானு சந்தானத்தில் சாமர்த்திய முள்ளவனுக்கு சகல த்வைதத்தையும் போக்கிவைக்கும் ஓங்கார ஞானமானத்தினாலேயே கிருதார்த்ததை உண்டாகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஓங்கார ஞானமில்லாமல் [illegible]

युंजीत...चेतः யுஂஜீத...சேத꞉ :—மனதை முன் சொல்லிய படி பிரம்மரூபமான ஓங்காரத்தில் செவ்வையாகச் செலுத்தவேண்டியது.

प्रणवं ब्रह्मनिर्भयः ப்ரணவ꞉ ப்ரஹ்ம நிர்ப⁴ய꞉ எனெனின் ஓங்காரமே பயமற்ற பிரம்மம்; எப்போதும் பிரணவத் தியானம் செய்கிறவன் யாதொரு பயமுமடைகிறதில்லை.

विद्वान् नबिभेतिकुतश्चन வித்³வாந் நபி³பே⁴தி குதஶ்சந வித்வான் ஒன்றிலும் பயப்படுகிறதில்லை என்று சுருதி சொல்லுகிறது. ॥37॥

IV - 3 - வது மந்திரம் விசிஷ்டாத்வைதம்.

அ - கை :—சம்சார பயத்தினின்றும் கரை ஏறவேண்டும் என்று இச்சிக்கிறவன் ஓங்காரத்தை பகவானென்று எவ்விதத்திலும் தியானம் செய்யவேண்டியது என்கிறார்.

प्रणवे ப்ரணவே= பிரணவத்தால் கூறப்படும் விஷ்ணுவினிடத்தில்

चेतः சேத꞉=சித்தத்தை

युंजीत யுஂஜீத=சேர்க்கவேண்டும். அந்தப்பிரணவம் எப்படிப்பட்டதெனின் :—

ब्रह्म ப்³ரஹ்ம=குணங்களால் விர்த்தியடைந்திருப்பதால் பிரம்மமென்று சொல்லப்படுகிற

प्रणवः ப்ரணவ꞉=விசுவன் முதலிய நான்குருபத்துடன் கூடிய ஸ்வரூபமானது

निर्भयं நிர்ப⁴யம்=பயமற்றது. அல்லது குணபூர்ணமாயிருப்பதால் விசுவாதி நான்குருபமான ஹரியானவர் ஜீவனுக்கு ஜாக்ரதாதி அவஸ்தைகளை உண்டுபண்ணுகிறபடியால் பிரணவமென்று சொல்லப்படுகிறார்.

பிரணவத்தை அறிந்தவனுக்குப் பலனைச்சொல்லுகிறார்.

प्रणवे ப்ரணவே= அந்த ஹரியை

नित्ययुक्तस्य நித்யயுக்தஸ்ய = நித்தியம் தியானிக்கிறவனுக்கு

कश्चित् கஶ்சித்=ஒரு நிமித்தத்தாலும் பயமானது

नविद्यते [illegible]

IV - ல் 2 - வது சுலோகம். துவைதம்.

அ-கை:—சம்சார சாகரத்தினின்றும் கரையேற இச்சிக்கிறவன் ஓங்கார ஸ்வரூபியான பகவானை எவ்விதத்திலும் தியானம் பண்ணவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. அந்த அர்த்தத்தை இந்த சுலோகமும் கூறுகிறது.

प्रणवे ப்ரணவே = ஹரியினிடத்தில்

चेतः சேதஃ=மனதை

युञ्जीत யுஞ்ஜீத = சேர்ப்பிக்கவேண்டும். அதாவது பகவத் விஷயமாகச் செய்யவேண்டும். பிரணவம் எப்படிப்பட்டதெனின்,

प्रणवः ப்ரணவஃ=விசுவாதி நான்கு ரூபமாயிருக்கிற ஹரியானவர்

निर्भयं நிர்ப்பயம்=பயமற்றவர்

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பூர்ணகுணமுள்ளவர்

ஜீவர்களுக்கு ஜாக்கிரதாதி அவஸ்தைகளை உண்டுபண்ணுகிறபடியால் பிரணவமெனப்படுகிறார். இனி பலத்தைக் கூறுகிறார்.

प्रणवे नित्ययुक्तस्य ப்ரணவே நித்யயுக்தஸ்ய=பிரணவத்தை எப்போதும் தியானம் செய்கிறவனுக்கு

क्वचित् க்வசித்=ஒரு நிமித்தத்தாலும் பயமில்லை என்பது கருத்து.

பிரமாணவாக்கியம்:—

चतूरूपस्यास्य विष्णोर्नाम प्रणव इत्यपि ।
जाग्रदादि प्रणयनात्स एव ब्रह्म बृंहणात् ।
ओमित्या क्रियमाणत्वादोंकारस्स प्रकीर्तितः ।
आदिमत्वा दयोह्यर्थो ओमित्यस्य श्रुतौश्रुताः ॥ आत्मसंहिता ॥ 37 ॥

சதூரூபஸ்யாஸ்ய விஷ்ணோர்நாம ப்ரணவ இத்யபி ।
ஜாக்ரதாதி ப்ரணயநாத்ஸ ஏவ ப்ரஹ்ம ப்ருஹ்மணாத் ।
ஓமித்யாக்ரியமாணத்வா தோங்காரஸ்ஸ ப்ரகீர்த்திதஃ ।
ஆதிமத்வா தயோஹ்யர்த்தோ ஓமித்யஸ்ய ச்ருதௌச்ருதாஃ ॥
ஆத்மஸம்ஹிதா ॥ 37 ॥

(26)

காரிகை சுலோகம். 26.

प्रणवो ह्यपरं ब्रह्म प्रणवश्च परः स्मृतः ।

प्रणवः हि ப்ரணவஃ ஹி=பிரணவமே
अपरं ब्रह्म ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம=அபரப்பிர்ம்ம ஸ்வரூபம்
प्रणवश्च ப்ரணவஶ்ச=பிரணவமே
परः ஸர:=பரப்பிர்ம்ம ஸ்வரூபமாக
स्मृतः ஸ்ம்ருத:=சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
प्रणवः ப்ரணவ:=பிரணவம்

अपूर्वः அபூர்வ:=பூர்வம் அதாவது காரணம் யாதொன்றுமில்லாதது

अनन्तरः அநந்தர:=இதற்கு வேறாக, விஜாதியமான யாதொன்றுமில்லாதபடியால் இது அநந்தரம்

अबाह्यः அபாஹ்ய:=இதற்கு வெளியில் யாதொன்றுமில்லாதபடியால், அபாஹியம்

अनपरं அநபரம்=இதற்கு யாதொரு காரியமுமில்லாததால் இது அநபரம்

अव्ययः அவ்யய:=நாசமில்லாதது

அ-கை :—மந்தாதிகாரிகள் பிரணவத்தை அபரப்பிரம்மரூபமாயும், மத்தியமாதிகாரிகள் பரப்பிரம்ம ரூபமாயும் தியானிக்க வேண்டியதென்று முற்பாதி சுலோகத்தால் கூறுகிறார்.

प्रणवः...स्मृतः ப்ரணவ:.. ஸ்ம்ருத: :—ஓங்காரமே அபரப்பிரம்மரூபமாயும் பரப்பிரம்ம ரூபமாயுமிருக்கிறது.

अपूर्वः...अव्ययः அபூர்வ: ... அவ்யய: :—

அ-கை :—உத்தமாதிகாரிகள் யாதொரு விசேஷமன்றியிலும், ஏகரஸமாயும் பிரத்தியக் ரூபமாயுமிருக்கிற பிரம்மமே பிரணவம் என்று அறிகிறார்கள் என்பதாய் உத்தரார்த்தத்தில் கூறுகிறார்.

மாத்திரைகளும் பாதங்களும் விடப்பட்டபின் பரமான ஆத்மா அதாவது சுத்தப்பிரம்மமே மிச்சப்படுகின்றது. (அபூர்வாதி லக்ஷணங்கள் பத உரையில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.) முன் சொன்ன விஷயத்தில் பிரமாண சுருதி :—सबाह्याभ्यन्तरोह्यजः (कट) ஸபாஹ்யாப்யந்தரோஹ்யஜ: (கட) सैन्धवघनवत् (बृह) ஸைந்தவகநவத் (ப்ருஹ) உப்புக்கட்டிப்போல் உள்ளும் வெளியாலும் ஏக ரஸமாயிருக்கிறது என்பது கருத்து. ॥ 38 ॥

अपरः அபர:=மூலரூப பூர்வாவதாரமான
प्रणवः ப்ரணவ:=ஹரியானவர்
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பூர்ணராகவும்

हि ஹி=ஸர்வேஷு பூதேஷு ஏதமேவாசக்ஷதே' என்கிற இடங்களில் பிரசித்தம் என்று அர்த்தம்.

परं பரம்=ஆத்மாவின் விசுவாதி அவதாரரூபமான
प्रणवः च ப்ரணவ: ச=ஹரியும் பூர்ணமாக

स्मृतः ஸ்ம்ருத:=சொல்லப்படுகிறார். முன் ரூபமும் பின் ரூபமும் பூர்ணமாகவே யிருக்கிறதே தவிர ஒன்றும் குறைவாக இல்லை என்பது கருத்து.

பிரணவம் பூர்ணமென்பதை விவரிக்கிறார் :—
अपूर्वः அபூர்வ:=காரணமற்ற
प्रणवः ப்ரணவ:=ஹரியானவர்
अनन्तरः அநந்தர:=நாசமற்றவர்

अबाह्यः அபாஹ்ய:=எங்கு மிருப்பதால் அபாஹ்ய மென்று சொல்லப்படுகிறார்.

परः न பர: ந=பரார்தீனமான ஸ்திதி இராதபடியால் பரனல்ல.

अव्ययः அவ்யய:=எப்போதும் ஒரேவிதமாக இருக்கிறார். ॥38॥

IV - ல் 3 - வது சுலோகம். துவைதம்.

அ·கை :—விசுவாதி ரூபங்களில் ஒன்றுக்கு ஒன்றும், அந்த ரூபங்களுக்கும் மூலரூபத்துக்கும் குணதாரதம்யமில்லை என்று கூறுகிறார்.

अपरं அபரம்=மூலரூபமான
प्रणवः ப்ரணவ:=ஹரியானவர்
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பூர்ணம்

हि ஹி=सर्वेषु भूतेषु एतमेव ब्रह्मेत्याचक्षते ஸர்வேஷு பூதேஷு ஏதமேவ ப்ரஹ்மேத்யாசக்ஷதே முதலிய சுருதிகளால் பிரசித்தம்,

परं பரம்=பிற்பாடு உண்டான
प्रणवः ப்ரணவ: ब्रह्म ப்ரஹ்ம=விசுவாதி ரூபமான ஹரி
ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பூர்ணமென்று
[illegible]

முந்தின அவதாரமும் பிந்தின அவதாரமும் பூர்ணமே. ஆகையால் ஒன்றுக்கொன்று தாரதம்யமில்லை என்பது கருத்து அப்படியே न स्थानतोपि परस्योभयलिंगं सर्वत्र हि ந ஸ்தாநதோபி பரஸ்யோபயலிங்கம் ஸர்வத்ரஹி (III-2-11) என்கிற ஸூத்ரத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பூர்ணமென்று சொன்னதையே விவரிக்கிறார் :—

अपूर्वः அபூர்வ:=பூர்வமற்றவர். அதாவது காரணமற்றவர்

अनन्तरः அநந்தர:=நாசமற்றவர்

अबाह्यः அபாஹ்ய:=எங்கும் நிறைந்திருப்பதால் பாஹ்யமற்றவர்

अनपरः அநபர:=பராதீனமான ஸ்திதியில்லாதவரானதால் அபரமற்றவர்

अव्ययः அவ்யய:=எப்போதும் ஒரே ரீதியாக இருக்கிறவர்

पूर्णः பூர்ண:=இப்படிப்பட்டவர் ஹரி என்று அர்த்தம்

பிரமாணம் :—

अपूर्वः कारणाभावा न्नाशाभावादनंतरः ।
पराधीनस्थित्य भावादनपर उदाहृतः ।
सर्वगत्वाद बाह्यश्च तं ज्ञात्वा प्रविमुच्यते ॥ आत्मसंहिता ॥
परत्वमपरत्वं च विष्णोरेकस्य वैयदा ।
श्रूयतेन तु सामर्थ्यं भेदैस्तत्रकथंचन ।
अवतारस्य पूर्वत्वात्पौर्वापर्य मुदाहृतम् ॥ ब्रह्मतर्के ॥ 38 ॥

அபூர்வ: காரணாபாவா ந்நாசாபாவாதநந்தர: ।
பராதீநஸ்தித்யபாவாதநபர உதாஹ்ருத: ।
ஸர்வகத்வாதபாஹ்யஶ்ச தம் ஜ்ஞாத்வா ப்ரவிமுச்யதே ॥
ஆத்மஸம்ஹிதா ॥
பரத்வமபரத்வஞ்ச விஷ்ணோரேகஸ்ய வையதா ।
ஶ்ரூயதேந து ஸாமர்த்யம் பேதைஸ்தத்ரகதஞ்சந ।
அவதாரஸ்ய பூர்வத்வாத் பௌர்வாபர்யமுதாஹ்ருதம் ॥
ப்ரஹ்மதர்கே ॥ 38 ॥

காரிகை சுலோகம். 27.

सर्वस्य प्रणवो ह्यादिर्मध्य मन्तस्तथैव च ।
एवं हि प्रणवं ज्ञात्वा व्यश्नुते तदनन्तरम् ॥ 39 ॥

(27) காரிகை.

प्रणवः हि പ്രണവഃ ഹി = பிரணவம்
सर्वस्य സർവസ്യ = சமஸ்தத்துக்கும்
आदिः ആദിഃ = ஆதியானது
तथैव തഥൈവ = அப்படியே
मध्यं മധ്യം = மத்தியமானது
अन्तः च അന്തഃ ച = அந்தமும்
एवं हि ഏവം ഹി = இவ்விதமாக
प्रणवं പ്രണവം = பிரணவத்தை
ज्ञात्वा ജ്ഞാത്വാ = தெரிந்துகொண்டு
अनन्तरं അനന്തരം = பிறகு
तत् തത് = அந்த பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை.
व्यश्नुते വ്യശ്നുതേ = அடைகிறான்.

ச-பா :— துரீயத்துக்குக் கூறிய விசேஷணங்களுக்குக் காரணம் சொல்லுகிறார். இந்திரஜால யானை, ரஜ்ஜுசர்ப்பம், கானல்ஜலம் ஸ்வப்நம் முதலியவைகளுக்கு சிருஷ்டி ஸ்திதி நாசங்கள், அந்த இந்திரஜால புருஷன், இரஜ்ஜு முதலியவைகளிலிருப்பதுபோல் ஆகாசாதி சமஸ்த பிரபஞ்சத்தின் சிருஷ்டி ஸ்திதி நாசங்களும் பிரணவ ஸ்வரூப ஆத்மாவினிடத்தில் இருக்கின்றன. இப்படி ஆத்மாவை இந்திரஜால புருஷனாக அறிகிறவன் தத்க்ஷணமே பிரம்மஸ்வரூபத்தை அடைந்து விடுகிறான். ॥ 39 ॥

IV - 5 -வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்

प्रणवः പ്രണവഃ = ஹரியானவர்
सर्वस्य സർവസ്യ = சகலத்துக்கும்
आदिः ആദിഃ = காரணம்
मध्यं മധ്യം = ஸ்திதிகர்த்தா
तथा अन्तमेवच തഥാ അന്തമേവച = அவரே நாசகர்த்தா இப்படி அறிந்தவனுக்குப் பலன் யாதெனின் :—

एवं ഏവം = இந்தப்பிரகாரமாக
प्रणवं പ്രണവം = ஹரியை
ज्ञात्वा ജ്ഞാത്വാ = அறிந்து
अनन्तरं അനന്തരം = பிராரப்தத்தை அனுபவித்ததற்குப் பிறகு
[illegible]
[illegible]

IV - ல் 4 - வது சுலோகம்.

सर्वस्य ஸர்வஸ்ய=சகலத்துக்கும்
प्रणवः ப்ரணவ:=ஹரியானவர்
आदिः ஆதி:=காரணம்
मध्यं மத்யம்=ஸ்திதியை கொடுக்கிறவர்
अन्तः அந்த:=நாசம் செய்கிறவர்
एवं ஏவம்=இப்படி
प्रणवं ப்ரணவம்=ஹரியை
ज्ञात्वा ஜ்ஞாத்வா=அறிந்து
अनन्तरं அநந்தரம்=பிராரப்த போகத்திற்குப் பிறகு
तत् தத்=பிரம்மத்தை

व्यश्नुते வ்யஶ்நுதே=விசேஷமாக அறிகிறான் பிரம்ம பிராப்தி எப்போதுமிருந்தாலும் ஸ்தான விசேஷத்தைக் காட்டும் பொருட்டு வி என்று கூறப்பட்டது. ॥ 39 ॥

காரிகை சுலோகம். 28

प्रणवं हीश्वरं विद्यात्सर्वस्य हृदि संस्थितम् ।
सर्वव्यापिनमोंकारं मत्वा धीरो न शोचति ॥ 40 ॥

ப்ரணவம் ஹீஶ்வரம் வித்யாத்ஸர்வஸ்ய ஹ்ருதி ஸம்ஸ்திதம் ।
ஸர்வவ்யாபிநமோங்காரம் மத்வா தீரோ ந ஶோசதி ॥ 40 ॥

सर्वस्य ஸர்வஸ்ய=சமஸ்த பிராணிகளின்
हृदि ஹ்ருதி=ஹிருதயத்தில்
संस्थितं ஸம்ஸ்திதம்=இருக்கப்பட்ட
ईश्वरं ஈஶ்வரம்=ஈசுவரனை
प्रणवं हि ப்ரணவம் ஹி=பிரணவத்தை
विद्यात् வித்யாத்=அறியவேண்டியது.
धीरः தீர:=ஞானி
सर्वव्यापिनं ஸர்வவ்யாபிநம் = எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருக்கும்
ओंकारं ஓங்காரம்=பிரணவத்தை
मत्वा மத்வா=தெரிந்துகொண்டு

सर्व...शोचति ஸர்வ...ஶோசதி=ஆகாசம் சர்வ வியாபகமாயிருப்பதுபோல் பிரணவரூப ஆத்மாவும் சர்வ வியாபி என்று ஞானி தெரிந்துகொண்டு துக்க காரணமான அஞ்ஞானமில்லாதபடியால் ஞானி சோகத்தை அடைகிறதில்லை. तरति शोकमात्मवित् தரதி ஶோகமாத்மவித் ஆத்மஞானி சம்சார துக்கசாகரத்தைத் தாண்டுகிறான் என்று சுருதி கூறுகிறது. ॥ 40 ॥

IV - 6 - வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்

அ - கை :—உபாசனையில் ஸ்தான விசேஷத்தை விதித்து ஹரியின் வேறு மகிமையைக் கூறுகிறார்.

ईश्वरं ஈஶ்வரம்=சகலத்துக்கும் நியாமகனை
प्रणवं ப்ரணவம்=ஹரியை
सर्वस्य ஸர்வஸ்ய=சகலபிராணிகளுடைய
हृदि ஹ்ருதி=ஹ்ருதயத்தில்
संस्थितं ஸம்ஸ்திதம்=இருக்கிறதாக
विद्यात् வித்யாத்=உபாசிக்கவேண்டும்.

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति - तमेव शरणं गच्छेत् ஈஶ்வரஃ ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶே(அ)ர்ஜுந திஷ்டதி - தமேவ ஶரணம் கச்சேத் என்கிற ஸ்மிருதிகள் இதற்குப் பிரமாணம். இப்படி

सर्वव्यापिनं ஸர்வவ்யாபிநம்=எங்கும் வியாபித்திருக்கிற
ओंकारं ஓங்காரம்=ஓங்காரத்தால் கூறப்படும் விஷ்ணுவை
मत्वा மத்வா=உபாசித்து
धीरः தீரஃ=ஞானியானவன்

नशोचति நஶோசதி=துக்கமடைகிறதில்லை. அபஹத பாப்மத்துவாதி குணங்களோடு கூடினவனாக இருந்துகொண்டு துக்கத்தினின்றும் விடுபடுகிறான் என்பது கருத்து ॥ 40 ॥

IV - ல் 5 - வது சுலோகம்.

அ. கை :—ஹரியின் (பிரணவத்தின்) வேறு மஹிமையைக் கூறுகிறார்.

ईश्वरं ஈஶ்வரம் = எல்லாவற்றையும் நியமனம் செய்கிறவர் என்று அர்த்தம்
ओंकारं ஓங்காரம்=ஓம் என்று கூறப்பட்டவனாக
मत्वा மத்வா=தியானம் பண்ணி
[illegible]
[illegible]

29

காரிகை சுலோகம்: 29.

अमात्रोऽनन्तमात्रश्च द्वैतस्योपशमः शिवः ।
ओंकारो विदितो येन स मुनिर्नेतरो जनः ॥ 41 ॥

॥ इति माण्डूक्योपनिषदर्थाविष्करणपरायाम्
गौडपादीयकारिकायां प्रथममागमप्रकरणम् ॥

॥ ओं तत्सत् ॥

அமாத்ரோऽநந்தமாத்ரஶ்ச த்வைதஸ்யோபஶம: ஶிவ: । ஓங்
காரோ விதிதோ யேந ஸ முநிர்நேதரோ ஜந: ॥ 41 ॥

இதி மாண்டூக்யோபநிஷதர்த்தா விஷ்கரண பராயாம்
கௌடபாதீயகாரிகாயாம் ப்ரதமமாகம ப்ரகரணம்.

॥ ஓம் தத்ஸத் ॥

अमात्रः அமாத்ர:=அகாராதி மாத்திரைகளில்லாமலும்
अनन्तमात्रश्च அநந்தமாத்ரஶ்ச = முடிவில்லாத பரிமாணமுடைய
வும்
द्वैतस्य த்வைதஸ்ய=துவைதத்தின்
उपशमः உபஶம:=நாசகரமாயும்
शिवः ஶிவ:=கல்யாணமயமாயு மிருக்கிற
ओंकारः ஓங்கார:=பிரணவம்
येन யேந=எவனால்
विदितः விதித:=தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ
सः ஸ:=அவன்
मुनिः முநி:=முனி.
इतरः இதர:=வேறு
जनः ஜந:=மனிதன்
न ந=இல்லை,

ச-பா:—अनन्तमात्रः அநந்தமாத்ர:=மாத்திரை என்றால் அளவு முடிவில்லாத அளவுள்ளது. அதாவது அளவில் அடங்காதது பிரம்மம் என்பது கருத்து. இது இவ்வளவு என்று அளவிட முடியாது என்று அர்த்தம்.

सर्वस्योपशमः शिवः ஸர்வஸ்யோபஶம: ஶிவ:=சகல துவைத பிரபஞ்சமும் நீங்கிப்போவதால் தான் சுகரூபம்.

ओंकारः...जनः ஓங்கார:...ஜந:=ஓங்காரத்தை முன்சொன்ன [illegible]

IV - 7 - வது மந்திரம். விசிஷ்டாத்வைதம்

அ - கை :—இந்தப் பிரகாரம் மேற்கூறிய சமஸ்தவியஸ்த பிரணவத்தால் கூறப்படும் பகவானுடைய உபாசனையை மறுபடியும் உபதேசித்து அந்த உபாசகனையை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து கிரந்தத்தை முடிக்கிறார்.

अमात्रः அமாத்ர꞉ = அம்சங்க ளற்றவன் மூல ரூபமாக இருக்கிறான் என்பது கருத்து.

अनन्तमात्रः அநந்தமாத்ர꞉ = ஜகத்வியாபாரத்தைப் பண்ணுவதற்காக இச்சைப்படி அநேக ரூபங்களை உடையவர். इच्छा गृहीताभिमतोरुदेह இச்சா க்ருஹீதாபிமதோருதேஹ என்கிற ஸ்மிருதி இதற்குப் பிரமாணம்.

द्वैतस्य उपशमः த்வைதஸ்ய உபஶம꞉ = தன்னை உபாசிக்கிறவர்களுக்கு சகல அநிஷ்டங்களையும் நிவிர்த்திக்கிறவர்.

शिवः ஶிவ꞉ = துக்கமற்ற ஸ்வரூபமாயுமிருக்கிற
ओंकारः ஓங்கார꞉=ஓங்காரத்தால் கூறப்படும் விஷ்ணுவானவர்
येन யேந = எவனால்
विदितः விதித꞉ = இப்படிப்பட்டவனாக அறியப்படுகிறாரோ
सः ஸ꞉=அவனே

मुनिः முநி꞉=மனன சீலன்

नेतरः நேதர꞉=மற்றவன் முனியல்ல. ஆனால்

जनः ஜந꞉=ஜநநமரணாதிகளுடன் கூடினவன் என்று அர்த்தம். மனனசீலன் என்பதினால் விடுபடுகிறான் என்பது கருத்து.

स मुनिः ஸ முநி꞉ என்றும் नेतरः நேதர꞉ என்றும் இரண்டு தடவை சொன்னதானது மேற்கூறிய சகல பிரமேயத்தை நிச்சயிப்பதற்காகவும் உபநிஷத்தின் சமாப்தியைக் கூறுவதற்காகவும் ஏற்பட்டது.

கூரநாராயணசுவாமிகள் ஏற்படுத்தின விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யத்தின்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

முற்றிற்று

IV - ல் 6 - வது சுலோகம்.

இந்தப்படி மேற்சொன்ன சமஸ்தவிஷயஸ்த பிரணவ வாச்யனை பகவானுடைய உபாசனையை அனுவதித்து பகவானை அறிந்த ஞானியை ஸ்துதித்து கிரந்தத்தை முடிக்கிறார்.

अमात्रः அமாத்ர꞉ = அம்சமற்றவராயும்

अनन्तमात्रः அநந்தமாத்ர꞉ = விசுவாதிகளான அநேக அம்சங்களுள்ளவராயும்

द्वैतस्य उपशमः த்வைதஸ்ய உபஶம꞉ = சர்வ அநிஷ்டங்களையும் நிவிர்த்திக்கிறவராயும்

शिवः ஶிவ꞉ = துக்கமன்றியிலும் சுகரூபமாயுமிருக்கிற

ओंकारः ஓங்கார꞉ = ஓங்காரமென்று சொல்லப்பட்ட

येन யேந = எவனால் ஹரியானவர்

विदितः விதித꞉ = அறியப்படுகிறாரோ

सः ஸ꞉ = அவன்

मुनिः முநி꞉ = எப்போதும் மனனம் செய்கிறவன்

इतरः न இதர꞉ ந = மற்றவன் அப்படிப்பட்டவனல்ல.

समुनिः नेतरोजनः ஸமுநி꞉ நேதரோஜந꞉ என்று இரண்டு தடவை சொன்னதானது இதிற் சொன்ன எல்லா பிரமேயங்களும் நிச்சயமென்று காட்டும் பொருட்டேயாம்.

பாஷ்யகாரருடைய மங்களம்:—

एकोपि निर्विशेषोपि चतुर्धा व्यवहारभाक् ।
यस्तं वंदे चिदात्मानं विष्णुं विश्वादिरूपिणं ॥

ஏகோபி நிர்விஶேஷோபி சதுர்தா⁴ வ்யவஹாரபா⁴க் ।
யஸ்தம் வந்தே³ சிதா³த்மாநம் விஷ்ணும் விஶ்வாதி³ரூபிணம் ॥

கண்டார்த்தகாரருடைய மங்களம்:—

प्रणवप्रतिपाद्याय चतुर्मूर्त्तिस्वरूपिणे ।
नमः श्रीप्राणनाथाय भक्ताभीष्टप्रदायिने ॥

ப்ரணவப்ரதிபாத்³யாய சதுர்மூர்த்திஸ்வரூபிணே ।
நம꞉ ஶ்ரீப்ராணநாதா²ய ப⁴க்தாபீ⁴ஷ்டப்ரதா³யிநே ॥

மாண்டூக்ய உபநிஷத்
அத்வைத பாஷ்யத்தில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

வைதத்திய பிரகரணம்.

अथ गौडपादीयकारिकाया वैतथ्याख्यं
द्वितीयप्रकरणं ॥

हरिः ओं ॥ वैतथ्यं सर्वभावानां स्वप्न आहुर्मनीषिणः ।
अन्तः स्थानात्तु भावानां संवृतत्वेन हेतुना ॥ 42 ॥

அத² கௌ³ட³பாதீ³ய காரிகாயா வைதத்²யாக்²யம்
த்³விதீயம் ப்ரகரணம் ॥

ஹரி: ஓம் வைதத்²யம் ஸர்வபா⁴வாநாம் ஸ்வப்ந ஆஹுர்மநீஷிண: । அந்த: ஸ்தா²நாத்து பா⁴வாநாம் ஸம்வ்ருதத்வேந ஹேதுநா ॥ 42 ॥

मनीषिण: மநீஷிண:=பிரமாணத்தில் குசலர்களான பண்டிதர்கள்

भावानां பா⁴வாநாம்=பதார்த்தங்கள்

अन्तःस्थानात् அந்த:ஸ்தா²நாத்=சரீரத்திற்குள் ளிருப்பதினாலும்

संवृतत्वेन हेतुना ஸம்வ்ருதத்வேந ஹேதுநா=மறைபட்டிருக்கும் காரணத்தினாலும்

स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில்

सर्वभावानां ஸர்வபா⁴வாநாம்=வெளியேயுள்ள கடாதிகள் உள்ளேயிருக்கும் சுகாதிகள் இவைகளின்

वैतथ्यं வைதத்²யம்=அசத்தியத்தன்மையை

आहुः ஆஹு:=சொல்லுகிறார்கள்

ச-பா:—அ-கை:—ज्ञाते द्वैतं न विद्यते ஜ்ஞாதே த்³வைதம் ந வித்³யதே அதாவது ஞானமுண்டானபின் துவைதம் இருக்கிறதில்லை என்று முதல் பிரகரணத்தில் 18 வது சுலோகத்தில் एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म ஏகமேவாத்³விதீயம் ப்³ரஹ்ம यत्र हि द्वैतमिव भवति யத்ர ஹி த்³வைதமிவ ப⁴வதி முதலிய சுருதி ஆதாரங்களின் பேரில் சொன்னதினால் துவைதம் மித்தை என்று சொன்னதாக ஆகிறது. இந்த மித்தியாத்வத்தை யுக்தியாலும் நிச்சயிக்க முடியும் என்று இந்த இரண்டாவது பிரகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. பிரபஞ்சம் பொய்யென்று காண்பிக்கும் பொருட்டு ஸ்வப்ந திருஷ்டாந்தத்தைக் கூறுவதற்காக அதுவும் பொய் என்று நிரூபிக்கிறார்.

वैतथ्यं...मनीषिण: வைதத்²யம்... ...ண:=ஸ்வப்நத்தில் அனுபவிக்கப்படும் சமஸ்தமான கடாதி பாஹ்ய பதார்த்தங்களும் உள்ளேயிருக்கும் சுகாதி பதார்த்தங்களும் அசத்தியம் என்று ஞா[illegible]

[illegible]

படும் பர்வதம் யானை முதலிய பதார்த்தங்கள் சரீரத்துக்குள் தோன்றுகின்றனவே தவிர சரீரத்துக்கு வெளியே தோன்றுகிறதில்லை. ஆகையால் பர்வதாதிகள் பொய்.

अन्तः...हेतुना 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃...𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 :—பிரைக்குள்ளிருக்கும் கடாதி பதார்த்தம் பொய்யாக இராததுபோல் ஆவரணத்துக்குள்ளிருக்கிற காரணத்தால் மட்டும் பொய் என்று எப்படிச் சொல்லலாமெனின் உள்ளே மறைபட்டிருக்கிற படியால் என்று சொல்லுகிறார். தேகத்திலேயே பர்வதாதிகளில்லை என்பது வியக்தமாயிருக்க, தேஹத்துக்குள்ளிருக்கும் அதிசூக்ஷமமான நாடிகளில் பர்வதாதிகள் எப்படி இருக்கக்கூடும். ஆகையால் அவைகளுக்கு வேண்டிய தேசமில்லாதபடியால் ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் பர்வதாதிகள் ரச்சு சர்ப்பம்போல் பொய்யே. ॥42॥

आदीर्घत्वाच्च कालस्य गत्वा देशान्नपश्यति ।
प्रतिबुद्धश्चवैसर्वस्तस्मिन्देशे न विद्यते ॥ 43 ॥
𑌅𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥43॥

कालस्य 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯=காலத்தின்
अदीर्घत्वाच्च 𑌅𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚=ஸ்வல்பத்தினாலும்
गत्वा 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾=வெளியே போய்
देशान् 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍=பிரதேசங்களை
नपश्यति 𑌨𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿=பார்க்கிறதில்லை
प्रबुद्धः च वै 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌚 𑌵𑍈=விழித்துக்கொண்ட
सर्वः 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃=சமஸ்தமும்
तस्मिन् 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍=ஸ்வப்நத்தில் கண்ட அந்த
देशे 𑌦𑍇𑌶𑍇=இடத்தில்
नविद्यते 𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇=இருக்கிறதில்லை

अदीर्घत्वात् ...पश्यति 𑌅𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍...𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 :—ஸ்வப்நத்தில் பார்த்த பதார்த்தங்கள் சரீரத்துக்குள் ஸ்வல்ப இடத்தில் காணப்படுவதாகச் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின் கிழக்கில் தூங்குகிறவன் வடதேசத்தில் ஸ்வப்நத்தைப் பார்க்கிறவன் போல் காணப்படுகிறான். இந்த சங்கை சரியன்று. தேகமிருக்கு மிடத்துக்கு வெகு [illegible] போய் சேர

தால் அவன் தேகத்தைவிட்டு வெளியேபோய் பதார்த்தங்களைப் பார்த்ததாகச் சொல்லக்கூடாது.

प्रतिबुद्धश्च... ப்ரதிபுத்தஶ்ச = மேலும் விழித்துக்கொண்டவன் ஸ்வப்நத்திற்கண்ட தேசத்திலிருக்கிறதில்லை. அப்படி அவன் ஸ்வப்நத்தில் தேசாந்திரம் போயிருக்கும் பக்ஷத்தில் எந்த இடத்தில் ஸ்வப்நத்தைப் பார்க்கிறானோ அந்த இடத்திலேயே தான் விழித்துக்கொள்ள வேண்டும். அனுபவம் அப்படிக் காணப்படவில்லை. மேலும் இராத்திரியில் தூங்குகிறவன் ஸ்வப்நத்தில் பகல்காலத்தில் போல் பதார்த்தங்களைப் பார்க்கிறான். அநேகம் பேர்களை சந்திக்கிறான். இதெல்லாம் வாஸ்தவமாயிருந்தால் அவர்களும் இவனைப் பார்த்திருக்கவேண்டும். அனுபவத்தில் அப்படி இல்லை. ஏனெனில் பார்த்திருக்கும் பக்ஷத்தில் உன்னை நாம் அங்கே பார்த்தோம். என்று சொல்லுவார்கள். இப்படி இல்லை. ஆகையால் தூங்குகிறவன் ஸ்வப்நத்தில் வேறு இடத்துக்குப் போகிறதில்லை. ॥ 43 ॥

अभावश्च रथादीनां श्रूयते न्यायपूर्वकम् ।
वैतथ्यं तेन वै प्राप्तं स्वप्न आहुः प्रकाशितम् ॥ 44 ॥

அபாவஶ்ச ரதாதீநாம் ஶ்ரூயதே ந்யாயபூர்வகம் । வைதத்யம் தேந வை ப்ராப்தம் ஸ்வப்ந ஆஹு: ப்ரகாஶிதம் ॥44॥

रथादीनां ரதாதீநாம்=இரதம் முதலியவைகளின்

अभावश्च அபாவஶ்ச=அபாவமும் (அறியப்பட்டவஸ்து இல்லாவிட்டால் அறிவும் இருக்கமாட்டாது! என்பதைக்காட்ட च ஶப்தம் உபயோகம்.)

न्यायपूर्वकं ந்யாயபூர்வகம்=யுக்தி பூர்வமாக

श्रूयते ஶ்ரூயதே=கேழ்க்கப்பட்டிருக்கிறது அதாவது சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

तेन தேந=சரீரத்துக்குள்ளிருக்கும் நாடியாகிற சூட்சுமஸ்தானத்தில் சம்பவிக்கும் காரணத்தால்

प्राप्तं ப்ராப்தம் =அடையப்பட்ட

वैतथ्यं வைதத்யம்=பொய்யாக இருப்பதானது

स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில்

ஆஹு: ஆஹு: = சொல்லுகிறார்கள்

சபா: = ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்படும் பதார்த்தங்கள் மித்தை என்பதற்கு வேறுஹேது சொல்லுகிறார் न तत्र रथा: ந தத்ர ரதா:— அவ்விடத்தில் இரதம் இல்லை, குதிரைகள் இல்லை முதலிய (ப்ருஹதாரண்ய IV3-10) ஆத்மாவின் ஸ்வபிரகாசத்தைபிரதிபாதிக்கும் வசனங்களால் சரீரத்துக்குள் இருக்கும் சூட்சுமமான நாடிஸ்தானங்களில் பர்வதாதிகள் இருக்கமாட்டாது என்னும் யுக்தியை அனுசரித்து ஸ்வப்நமித்தியத்வம் ஸ்பஷ்டமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள். ॥ 44 ॥

अन्तस्थानात्तु भेदानां तस्माज्जागरिते स्मृतम् ।
यथातत्र तथा स्वप्ने संवृतत्वेन भिद्यते ॥ 45 ॥

அந்தஸ்தாநாத்து பேதாநாம் தஸ்மாஜ்ஜாகரிதே ஸ்ம்ருதம் ।
யதா தத்ர ததா ஸ்வப்நே ஸம்வ்ருதத்வேந பித்யதே ॥ 45 ॥

यथा யதா = எப்படி

तत्र தத்ர = அந்த

स्वप्ने ஸ்வப்நே = ஸ்வப்நத்தில்

(दृश्यानां த்ருஶ்யாநாம் = பார்க்கப்பட்ட)

(भावानाम् பாவாநாம் = பதார்த்தங்களின்)

(वैतथ्यं வைதத்யம் = மித்தையோ)

तथा ததா = அப்படி

(जागरितेऽपि ஜாகரிதேऽபி = ஜாக்கிரத்திலும்)

(दृश्यत्वं த்ருஶ்யத்வம் = பார்க்கப்படும் தன்மை)

(भवति பவதி = இருக்கிறது.)

तस्मात् தஸ்மாத் = ஆகையால்

जागरितेपि ஜாகரிதேபி = ஜாக்கிரதத்திலும்

(वैतथ्यं வைதத்யம் = மித்தை)

स्मृतं ஸ்ம்ருதம் = அறியப்பட்டிருக்கிறது (வேதவாக்கியம்)

तु து = ஆனால்

भेदानां பேதாநாம் = ஸ்வப்நத்தில் ஜாக்கிறத்பதார்த்தங்கள்

अन्तस्थानात् அந்தஸ்தாநாத் = சரீரத்துக்குள் இருப்பதாலும்

संवृतत्वेन (च) ஸம்வ்ருதத்வேந (ச) = நாடிகளில் அடங்கியிருப்பதாலும்

भिद्यते பித்யதே = பேதப்படுகின்றன.

तस्माज्जागरितस्थाने ह्येकमाहु र्मनीषिणः ।
[illegible] भिद्यते [illegible] ॥ 46 ॥

ஸ்வப்நஜாகரிதஸ்தாநே ஹ்யேகமாஹுர்மநீஷிண: ।
பேதாநாம்ஹி ஸமத்வேந ப்ரஸித்தேநைவ ஹேதுநா ॥46

प्रसिद्धेन ப்ரஸித்தேந=பிரசித்தமான

हेतुना ஹேதுநா=காரணத்தினாலே

भेदानां हि பேதாநாம் ஹி=ஜாக்கிரத்ஸ்வப்ந பதார்த்தங்கள்

समत्वेन ஸமத்வேந=சமமாயிருப்பதால்

मनीषिण: மநீஷிண:=ஞானிகள் மனன சீலர்கள்

स्वप्नजागरितस्थाने ஸ்வப்நஜாகரிதஸ்தாநே =ஸ்வப்ந ஜாக்கிரத்துக்களை

एकं हि ஏகம் ஹி=ஒன்றாகவே

आहु: ஆஹு:=சொல்லுகிறார்கள்

பா:—பேதங்களான ஜாக்கிறத் ஸ்வப்நபதார்த்தங்கள் கிராஹ்யங்களான விஷயங்களாயும் கிராஹகங்களான இந்திரியங்களாயுமிருப்பதால் பார்க்கப்படுகின்றன என்றும் காரணத்தால் சமானமாயிருக்கின்றன. ஆகையால் விவேகிகள் இவ்விரண்டையும் ஒன்றாகச்சொல்லுகிறார்கள். முந்தின பிரமாணத்தால் கிடைத்ததையே இந்த சுலோகம் சொல்லுகிறது ॥ 46

आदावन्तेचयन्नास्ति वर्तमानेऽपि तत्तथा ।
~~वितथै: सदृशा: सन्तो~~ऽवितथा इव लक्षिता: ॥ 47 ॥

ஆதாவந்தே ச யந்நாஸ்தி வர்த்தமாநேऽபி தத்ததா ।
விததை: ஸத்ருசா: ஸந்தோऽவிததா இவ லக்ஷிதா: ॥ 47 ॥ (6)

यत् யத்=எந்த வஸ்து

आदौ ஆதௌ=ஆதியிலும்

अन्तेच அந்தேச=கடைசியிலும்

नास्ति நாஸ்தி=இல்லையோ

तत् தத் =அந்த வஸ்து

वर्तमानेपि வர்த்தமாநேபி=மத்தியிலும்

तथा ததா=அப்படியே இல்லை

(जागृद्दश्या: भेदा: ஜாக்ருத்த்ருச்யா: பேதா:=ஜாக்கிரதத்தில் காணப்படும் வெவ்வேறு பதார்த்தங்கள்)

वितथै: விததை:=மித்தையான கானல் ஜலம் போன்றவைகளுக்கு

सदृशा:सन्त: ஸத்ருசா:ஸந்த: =சமானமாயிருக்கின்றன

अवितथा: इव அவிததா: இவ=மித்தையில்லாதவைகள் போல்

लक्षिता: லக்ஷிதா: [illegible]

ச-பா:—ஜாக்கிரதத்தில் காணப்படும் பதார்த்தங்கள் மித்தையென்பதற்கு வேறு அனுமானத்தையும் காண்பிக்கிறார். எது ஆதியிலும் அந்தத்திலும் இல்லையோ அது மத்தியிலுமில்லை. கானல் ஜலம் போன்ற வஸ்துக்கள் ஆதியிலுமில்லை அந்தத்திலுமில்லை என்பது ஜகத் பிரசித்தம். இதுபோல் ஜாக்கிரத்தில் பலவிதங்களாய்க் காணப்படும் பதார்த்தங்கள் ஆதியிலும் அந்தத்திலுமில்லாதபடியாலும் கானல் ஜலம்போன்ற மித்தியா பதார்த்தங்களுக்குச் சமானமாயிருப்பதாலும் பொய்யாகவே இருக்கின்றன. இப்படியிருந்தும் அஞ்ஞானிகளுக்கு அவைகள் சத்தியம்போல் காணப்படுகின்றன. ॥ 47 ॥

सप्रयोजनतातेषां स्वप्ने विप्रातिपद्यते ।
तस्मादाद्यन्तवत्वेन मिथ्यैव खलुतेस्मृताः ॥ 48 ॥

ஸப்ரயோஜநதாதேஷாம் ஸ்வப்நே விப்ரதிபத்யதே ।
தஸ்மாதாத்யந்தவத்வேந மித்யைவ கலுதே ஸ்ம்ருதா: ॥ 48 ॥ (7)

तेषां தேஷாம்=அன்னபானாதிகளின்

सप्रयोजनता ஸப்ரயோஜநதா=பிரயோஜநத்துடன் கூடியிருக்குகை

स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில்
विप्रातिपद्यते விப்ரதிபத்யதே=விருத்தப்படுகிறது
तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்
आद्यन्तवत्वेन ஆத்யந்தவத்வேந=ஆதி அந்த சகிதமாயிருப்பதால்
ते தே=ஜாக்கிறத் பதார்த்தங்கள்
मिथ्यैव மித்யைவ=மித்தையாகவே
स्मृताः ஸ்ம்ருதா:=பாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன
खलु கலு=நிச்சயம்.

ச-பா:—ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள்போல் ஜாக்கிரத்தில் பார்க்கப்பட்டவைகளும் மித்தையென்று சொன்னது சரியன்று. ஏனெனில் ஜாக்கிரத்தில் பார்க்கப்பட்ட அன்னம், ஜலம், வாஹனம் முதலியவை பசி தாபம் முதலியவை நிவிர்த்தி செய்கின்றன; போகவரவசாதகங்களா யிருக்கின்றன. ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்பட்ட அன்ன பானாதிகளோ யாதொரு பிரயோஜனத்தோடாவது கூடியிருக்கவில்லை. ஆகையால் ஸ்வப்ந பதார்த்தங்[கள் போல் ஜா]க்கிரத் பதார்த்தங்களும் கற்பிதங்கள் என்று சொ[ல்லலாகாது]

கப்பட்டவனாக நினைக்கிறான். அப்படியே ஸ்வப்நத்தில் திருப்தி அடைந்திருந்தாலும விழித்துக்கொண்டவுடன் இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டவனாக காணப்படுகிறான். ஆகையால் ஜாக்கிரத் பதார்த்தங்கள் ஸ்வப்நத்தில் விபரீதங்களாகக் காணப்படுகின்றன. ஆகையால் ஸ்வப்ந பதார்த்தங்கள் போல் ஜாக்கிறத் பதார்த்தங்களும் மித்தை என்று சொன்னது சரியே. ஆதி அந்தத்துடன் கூடியிருப்பது ஜக்கிர ஸ்வப்ந இரண்டின் பதார்த்தங்களுக்கும் சமானமாயிருப்பதால் ஜாக்கிரத் பதார்த்தங்கள் மித்தையே நிச்சயம் சந்தேகமில்லை. ॥ 48 ॥

अपूर्वं स्थानिधर्मो हि यथास्वर्गनिवासिनाम् ।
तानयं प्रेक्षतेगत्वा यथैवेह सुशिक्षितः ॥ 49 ॥
அபூர்வம் ஸ்தாநிதர்மோ ஹி யதா ஸ்வர்கநிவாஸிநாம்।
தாநயம் ப்ரேக்ஷதே கத்வா யதைவேஹ ஸுசிக்ஷித:॥ 49 ॥

(स्वप्ने ஸ்வப்நே = ஸ்வப்நத்தில்)

(दृष्टं த்ருஷ்டம் = பார்க்கப்பட்ட)

अपूर्वं அபூர்வம் = அபூர்வ வஸ்து (ஜாக்கிரத்தில் பார்க்கப்படாதது.)

यथा யதா = எப்படி

स्वर्गनिवासिनां ஸ்வர்கநிவாஸிநாம் = ஸ்வர்க்கத்தில் வசிக்கும் இந்திராதிகளின் ஸஹஸ்ராக்ஷம் முதலிய அபூர்வமோ அப்படி

स्थानिधर्मोहि ஸ்தாநிதர்மோஹி = ஸ்வப்ந திருஷ்டாவின் தர்மம்

इह एव இஹ ஏவ = இந்த லோகத்தில்தானே

सुशिक्षितः ஸுசிக்ஷித: = நன்றாக சிக்ஷிக்கப்பட்டவன்

यथा யதா = எப்படியோ

(तथा ததா = அப்படி)

अयं அயம் = இவன் (ஸ்வப்நதிருஷ்டா)

गत्वा கத்வா = ஸ்வப்ந மடைந்து

तान् தாந் = ஸ்வப்நத்திலுள்ள அபூர்வபதார்த்தங்களை

प्रेक्षते ப்ரேக்ஷதே = பார்க்கிறான்.

ச-பா:—ஸ்வப்நஜாக்கிரபதார்த்தம்சமமாயிருப்பதினால் ஜாக்கிரபதார்த்தமும் மித்தை என்று சொன்னது சரியன்று. ஏனெ

யும் நினைக்கிறான். இப்படியே வேறு அபூர்வமான கைகளையும் ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கிறான். ஆகையால் ஸ்வப்ந பதார்த்தங்கள் பொய் போகிராமல் சத்தியமாகவே யிருக்கின்றன. ஆகையால் ஜாக்கிறத் பதார்த்தங்கள்மித்தை யென்று நிரூபிக்க ஸ்வப்நதிருஷ்டாந்தம் சித்திக்கவில்லை. ஆகையால் ஸ்வப்நம்போல் ஜாக்கிறத்தும் அசத்து என்று சொன்னது அயுக்தம்.

இப்படி பூர்வபக்ஷி சொல்லுவது யுக்தமன்று. எப்படியெனின் ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்படும் அபூர்வபதார்த்தம் ஸ்வத: சித்தமாய் சத்தியமாயிருக்கவில்லை. ஸ்வர்க்கத்தில் வசிக்கும் இந்திராதிகளுடைய சஹஸ்ராக்ஷம் (1000 கண்கள்) முதலியவை அவர்களின் ஸ்வர்க்க வாசத்தால் ஏற்படுவதுபோல் ஸ்வப்நத்திலும்பார்க்கப்பட்டதாக நினைக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களும் ஸ்வப்நதிருஷ்டாவின் அபூர்வதர்மமே. திருஷ்டாவின் ஸ்வரூபம்போல் ஸ்வத: சித்தமன்று.

எப்படி ஒரு ஊரைவிட்டு மற்றொரு ஊருக்குப்போகிறதற்காக மார்க்கத்தைச் செவ்வையாய்த் தெரிந்துகொண்டவன் அந்தமார்க்கத்தின் வழியாய்ச்சென்று அவ்வூரை அடைந்து அங்குள்ள அபூர்வ பதார்த்தங்களை பார்க்கிறானோ அப்படி இதை ஸ்வப்நதிர்ஷ்டாவும் ஸ்வப்நத்தை அடைந்து அந்த அவஸ்தையில்தன் மனதால் கற்பிக்கப்பட்ட அபூர்வபதார்த்தங்களைபார்க்கிறான் இரச்சுவில் சர்ப்பம் கானல் ஜலம் முதலியவை எப்படி வாஸ்தவத்தில் இராமல் திர்ஷடாவின் தர்ம்மாயிருக்கின்றனவோ ஆகையால் பொய்யோ? அப்படி ஸ்வப்நத்தால் பார்க்கப்படும் அபூர்வபதார்த்தங்களும் ஸ்வப்நதிர்ஷ்டாவின் தர்ம்மாயிருக்கின்றன. ஆகையால் அவைகள்பொய், ஆகையால் ஜாக்கிறத்பதார்த்தம் பொய் என்பதற்குஸ்வப்நதிர்ஷ்டாந்தம் சித்திக்காமலில்லை. ॥ 49 ॥

स्वप्नवृत्तावपि त्वन्तश्चेतसा कल्पितन्त्वसत् ।
बहिश्चेतोगृहीतं सद्दृष्टं वैतथ्यमेतयोः ॥ 50 ॥

ஸ்வப்நவ்ருத்தாவபி த்வந்தஶ்சேதஸா கல்பிதந்த்வஸத் ।
பஹிஶ்சேதோக்ருஹீதம் ஸத்த்ருஷ்டம் வைதத்யமேதயோ:॥

स्वप्नवृत्तावपि ஸ்வப்நவ்ருத்தாவபி = ஸ்வப்நவிர்த்தியாகிறஸ்வப்நஸ்தானத்திலும்

अन्तश्चेतसा அந்தஶ்சேதஸா = உள்ளிருக்கும் மனதினால்

कल्पितम् கல்பிதம் = கற்பிக்கப்பட்டது

सत् ஸத் = சத்தியம்

एतयोः ஏதயோ: = இவ்விரண்டின்

वैतथ्यं வைதத்2யம் = மித்தியாபாவம்

दृष्टं த்3ருஷ்டம் = பார்க்கப்படுகிறது.

ச-பா:— ஜாக்கிரத்தில் பார்க்கப்படும் பதார்த்தங்கள் சிலது சத்ரூபமாயும் சிலது அசத்ரூபமாயுமிருப்பதால் எல்லாம் மித்தையென்று சொல்லுவது சரியன்று. இப்படி ஆக்ஷேபிப்பது அயுக்தம். ஸ்வப்னாவஸ்தையிலுங்கூட மனதின் கற்பனைகள் அசத்தாயிருக்கின்றன. ஏனெனின் மனோகற்பனை கற்பனைக்கு அடுத்தக்ஷணத்தில் காணப்படுகின்றதில்லை. அதேஸ்வப்நத்தில் சக்ஷுராதி பாஹ்ய இந்திரியங்களால் அறியப்படும் கடாதிகள் சத்தியமாயிருக்கின்றன. ஸ்வப்ந பதார்த்தம் சர்வதாபொய் என்கிற நிச்சயமிருந்தாலும் அப்பதார்த்தங்களுக்குள்ளேயே சிலது சத்தியம்போலும் சிலது பொய்போலும் காணப்படுகின்றன. இப்படி ஸ்வப்னத்தில் இருவித கற்பனைகளும் பார்க்கப்படுகின்றன. உள்ளே கற்பிக்கப்பட்டதும் வெளியே கற்பிக்கப்பட்டதும் பொய் என்பது காணப்படுகின்றது ॥ 50 ॥

ரு. जाग्रद्वृत्तावपि त्वन्तश्चेतसा कल्पितन्त्वसत् ।
बहिश्चेतोगृहीतं सद्युक्तं वैतथ्यमेतयोः ॥ 51 ॥

ஜாக்3ரத்3வ்ருத்தாவபி த்வந்தஶ்சேதஸா கல்பிதந்த்வஸத் ।
ப3ஹிஶ்சேதோக்3ருஹீதம் ஸத்3யுக்தம் வைதத்2யமேதயோ: ॥ 51

जाग्रद्वृत्तावपि ஜாக்3ரத்3வ்ருத்தாவபி = ஜாக்கிரத் விருத்தியாகிய ஜாக்கிராவஸ்தையிலும்

अन्तश्चेतसा அந்தஶ்சேதஸா = உள்ளேயிருக்கும் மனதினால்

कल्पितन्तु கல்பிதந்து = கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து

असत् அஸத் = அசத்

बहिश्चेतोगृहीतं ப3ஹிஶ்சேதோக்3ருஹீதம் = பாஹ்ய இந்திரியங்களால் அறியப்பட்டது

सत् ஸத் = சத்தாக இருக்கிறது

एतयोः ஏதயோ: = இவ்விரண்டின்

वैतथ्यं வைதத்2யம் = மித்தியாபாவம்

சதசத் விபாகம் காணப்படுகிறது. இவைகள் மித்தை என்பது யுக்தம் ஸ்வப்நம் போலவே ஜாக்கிரத்திலும் சதசத்துக்கள்பொய். ஏனெனின் உள் வெளிகற்பனை இரண்டுக்கும் சமம் ॥ 51 ॥

उभयोरपि वैतथ्यं भेदानां स्थानयोर्यदि ।
क एतान्बुध्यते भेदान्को वै तेषां विकल्पकः ॥ 52 ॥

உபயோரபி வைதத்யம் பேதாநாம் ஸ்தாநயோர்யதி । க
ஏதாநநுபுத்யதே பேதாந்கோ வை தேஷாம் விகல்பக: ॥52॥

स्थानयोः ஸ்தாநயோ: = ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களாகிற
उभयोः உபயோ: = இரண்டின்
भेदानां பேதாநாம் = பதார்த்தங்களின்
वैतथ्यं வைதத்யம் = மித்தியாபாவம்
यदि (स्यात्) யதி (ஸ்யாத்) இருந்தால்
कः க: = எவன்
एतान् ஏதாந் = இந்த
भेदान् பேதாந் = பதார்த்தங்களை
बुध्यते புத்யதே = அறிவான்
एतेषां ஏதேஷாம் = இவைகளை
वि कल्प कः விகல்பக: = சிருஷ்டிக்கிறவன்
कः वा க: வா = எவன்

ச-பா:—தா-ம்:—எல்லாம் மித்தையாய்விட்டால் பிரமாதா பிரமாணம் முதலிய வியவஹாரங்களுக்கு இடமில்லை. ஆகையால் பூர்வபக்ஷி அடியில் வருமாறு சங்கிக்கிறான். ஜாக்கிர ஸ்வப்ந அவஸ்தைகளில் காணப்படும் பதார்த்தங்கள் எல்லாம் மித்தையானால் மனதினாலும் பாஹ்ய இந்திரியங்களாலும் கற்பிக்கப்படும் பதார்த்தங்களை அறிகிறவன் யார்? சிருஷ்டிக்கிறவன் யார்? கர்த்தா எவன் முன் அனுபவிக்கப்பட்டதை ஸ்மரித்து, அதை அனுசரித்து மறுபடியும் சிருஷ்டி செய்கிறான். ஸ்மிருதி அனுபவத்தை உத்தேசித்து கர்த்தாவும் வேண்டியதாக இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் சூன்யவாதம்சம்பவிக்கும் ஆனால் இது வாஸ்தமன்று ஏனெனின் இப்படி இல்லை என்று சொல்லுகின்றார். ஆத்மாவாகையால் ஆத்மநிராகரணம் செய்யமுடியாது. ॥

Swamiji. Like

देवः தேவ꞉=தேஜோரூபமான

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா

स्वमायया ஸ்வமாயயா=தன்னுடைய மாயா சக்தியால்

आत्मना ஆத்மநா=தன்னாலே

आत्मानं ஆத்மாநம்=தன்னை

कल्पयति கல்பயதி=கற்பிக்கிறது

सएव ஸஏவ=அந்த ஆத்மாவே

भेदान् பே⁴தா³ந் = சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பேதஜாதங்களை

बुध्यते பு³த்⁴யதே=அறிகிறது

इति இதி=என்பதாய்

वेदान्तनिश्चयः வேதா³ந்தநிஶ்சய꞉=வேதாந்த நிச்சயம்

ச-பா:-कल्प...मायया கல்ப...மாயயா:-ஸ்வபிரகாசனை ஆத்மா தன்னுடைய மாயையால் தன்னிடத்திலேயே இரச்சுவினிடத்தில் சர்ப்பாதிகளைப்போல தன்னை தானே இனிசொல்லப் போகிறபடி கற்பிக்கிருன்.

स...निश्चयः ஸ...நிஶ்சய꞉=அப்படியே தானே அந்த பேதங்களை அறிகிருன். இதுவே வேதாந்த நிச்சயம். ஞானம் ஸ்மிருதி இவைகளுக்கு இவனைத்தவிர வேறு ஆசிரயமில்லை, (ஞானத்துக்கும் ஸ்மிருதிக்கும் ஆசிரயம், எவன் ஜகத்சிர்ஷ்டாவோ எவன் பிரமாதாவோ, இவர்களைத்தவிரவேறில்லை. சேதனம் வெவ்வேறு என்பதற்குப் பிரமாணமில்லை.அந்த படியாலும் அநுபவம் ஸ்மிருதி இவைகள் ஒன்றையே ஆசிரயிக்கிற தென்பது பிரசித்தமானதாலும் இவனே ஆசிரயம். இவனைத் தவிரவேறு ஆசிரயமில்லை. க்ஷணிகவிஞ்ஞான வாதிகள் சொல்லுவதுபோல் அநுபவஞானமும் ஸ்மிருதி ஞானமும் ஆசிரயமன்றியில் இருக்கமாட்டாது. ॥ 53 ॥

(13)

विकरोत्यपरान्भावा नन्तश्चित्ते व्यवस्थितान् ।
नियतांश्च बहिश्चित्त एवं कल्पयते प्रभुः ॥ 54 ॥

விகரோத்யபராந்பா⁴வா நந்தஶ்சித்தே வ்யவஸ்தி²தாந் ।
நியதாம்ஶ்ச ப³ஹிஶ்சித்த ஏவம் கல்பயதே ப்ரபு⁴꞉ ॥ 54 ॥

प्रभुः ப்ரபு⁴꞉=ஈசுவரன், ஆத்மா

अन्तश्चित्ते அந்தஶ்சித்தே=உள்ளே சித்தத்தில்

नियतांश्च நியதாம்ஸ்ச=ஸ்திரமான பிருதிவியாதிகளேயும் அஸ்திரங்களான மின்னல் முதலியவைகளேயும்

विकरोति விகரோதி=அநேக விதமாகச் செய்து

वहिश्चित्ते பஹிஸ்சித்தே=பாஹிய சித்தனுயிருந்து கொண்டு

एवं ஏவம்= இந்தப் பிரகாரம்

कल्पयते கல்பயதே=கற்பிக்கிருர்.

ச-பா:—ஆத்மா எவ்விதமாக அநுபவங்களே கற்பிக்கிருன் என்பது இப்போது கூறப்படுகிறது. ஆத்மா பாஹிய சித்தனுயிருந்துகொண்டு லோகப்பிரசித்தமான சப்தாதி பதார்த்தங்களேயும் சாஸ்திரப் பிரசித்தமான வாசனு ரூபமாக மனதிற் குள்ளடங்கிய ஸ்திரமான பிருதிவியாதிகள், அஸ்திரமான மின்னல் முதலியவைகள் இவைகளேயும் கற்பிக்கிருன். அப்படியே அந்த சித்தனுயிருந்துகொண்டு இனி வியவஹாரத்துக்கு யோக்கியமாக்கும் பொருட்டு தன்னிடத்தில் மானசிக இரதாதிகளே கற்பிக்கிருன். பாஹிய சித்தமுள்ளவனுய் பாஹிய பதார்த்தத்தையும், அந்த: சித்த முள்ளவனுய் வாசனுரூப பதார்த்தங்களேயும் கற்பிக்கிருன் என்பது கருத்து.

ஒரு குயவன் முதலில் வியவஹாரத்துக்கு யோக்கியமாகாத கட பாவனேயை மனதில் சங்கற்பித்துக்கொண்டு, பிறகு அந்தபாவனேயை நாமரூபங்களால் களிமண்ணில் வியக்தமாக்கி வியவஹாரத்துக்கு யோக்கிய மாகும்படி செய்கிருன். இதுபோல் ஆதிகர்த்தாவான ஈசுவரனும் மாயாரூபமான தன்னுடைய சித்தத்தில் சிருஷ்டிக்கும் இச்சையால், நாமரூபங்களன்றியிலும் இனி சிருஷ்டிக்கப்படப்போகிற பதார்த்தங்களே அவைகளின் ஆகாரத்துடன் மனதில் தரித்து, பிறகு எல்லாருக்கும் தெரியும்படி அவைகளுக்கு ஆகாரங்கள் கொடுத்துவிடுகிருர். இதுவே கற்பனேயின் பிரகாரம்.

चित्तकाला हि येऽन्तस्तु द्वयकालाश्च ये वहिः ।
कल्पिता एव ते सर्वे विशेषो नान्यहेतुकः ॥ 55 ॥

சித்தகாலா ஹி யேऽந்தஸ்து த்வயகாலாஸ்ச யே பஹி꞉ ।
கல்பிதா ஏவ தே ஸர்வே விஸேஷோ நாந்யஹேதுக꞉॥55॥

बहिः பஹிஃ=வெளியே அதாவது ஜாக்கிரத்காலத்தில்

द्वयकालाश्च த்வயகாலாஶ்ச=மனதால் கற்பிக்கப்படும் காலத்திலும், இதரகாலத்திலும் இருக்கின்றனவோ

ते सर्वे தே ஸர்வே=அவைகள் எல்லாம்

कल्पिताः एव கல்பிதாஃ ஏவ=கற்பிக்கப்பட்டவைகளே

विशेषः விஶேஷஃ=இரண்டுகாலம் பந்தம் என்கிற விசேஷம்

अन्यहेतुकः ந அந்யஹேதுகஃ ந=கற்பனையைத் தவிர வேறு ஹேதுவையுடையதா யில்லை.

ச-பா:—ஸ்வப்னம் போல் சகலமும் கற்பிக்கப்பட்டதென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனின் பரஸ்பரம் அறியும் பாஹிய பதார்த்தங்கள் மானஸிக கற்பனைகள் என்று சொல்லக்கூடாது. அவைகள் மனதினுல் கிரகிக்கப்படுகின்றன.

இது யுக்தமன்று ஏனெனின்

चित्तकाला: சித்தகாலாஃ=மனதினுற் கற்பிக்கப்படும். காலத்தில் தவிர இதரகாலத்தில் இராத மனோரத ரூபபாவங்கள் சித்தகாலங்கள் எனப்படும். (அவைகள் அறியப்படுவதினுல் இருக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகின்றன.)

द्वयकाला: ...த்வயகாலாஃ...:=ஜாக்கிரத் காலத்தில் மனதினுல் வெளியே பார்க்கப்படும் பதார்த்தங்கள் அப்படி கற்பிக்கப்படும் காலத்திலிருக்கிறது மன்றி பிரத்தியபிஞ்ஞாரூபமாய் அதாவது "முன்பார்த்ததே இது" என்கிற ஞானரூபமாய் காலாந்திரத்திலுமிருந்து வியவஹாரத்துக்கு யோக்கியமாயிருக்கின்றன. ஜாக்கிரத்பதார்த்தங்கள் அன்னியோன்னிய பரிச்சேதங்கள். "பால்கறக்கிறவரையில் அவள் இருந்தாள்" என்று சொன்னால் இருக்கும்போது பால் கறக்கப்பட்டதென்றும் பால் கறக்கும் வரையில் அவளிருந்தாள் என்று அர்த்தம் விளங்குகிறது. இவ்வளவு "அவன் அப்படிப்பட்டவன்" இப்படி பாஹிய பதார்த்தங்களுக்குள் ஒன்றை அபேக்ஷித்து ஒன்று கூறப்படுகிறது. ஆகவே அன்னியோன்னிய பரிச்சேதம் எனப்படும்.

कल्पिता: கல்பிதாஃ=மனோகற்பிதகாலத்திலிருக்கப்பட்டவைகளும் இரண்டுகாலங்களிலுமிருக்கும் பாஹியபதார்த்தங்களும் எல்லாம், கற்பிதங்களே. ஜாக்கிரத்பதார்த்தங்களில் பிரத்ய[illegible]
[illegible] பதால்கற்பனை இல்லை என்று சொல்ல இடமில்லை
[illegible] கற்பிக்கப்படும் பதார்த்தங்களிலும் [illegible]
[illegible]

अव्यक्ता एव येऽन्तस्तु स्फुटा एव च ये बहिः ।
कल्पिता एव ते सर्वे विशेषास्त्विन्द्रियान्तरे ॥ 56 ॥

அவ்யக்தா ஏவ யேऽந்தஸ்து ஸ்புடா ஏவ ச யே பஹி: ।
கல்பிதா ஏவ தே ஸர்வே விசேஷாஸ்த்விந்த்ரியாந்தரே ॥ 56॥

येतु யேது=எவைகள்,

अन्तः அந்த:=உள்ளே பாவனாரூபமாயிருப்பதால்

अव्यक्ताः एव அவ்யக்தா: ஏவ= அஸ்பஷ்டங்களா யிருக்கின்றனவோ

येच யேச=எவைகள்

बहिः பஹி:=மனதுக்கு வெளியே தோன்றுவதால்

स्फुटाः एव ஸ்புடா: ஏவ=ஸ்பஷ்டங்களா யிருக்கின்றனவோ

ते सर्वे தே ஸர்வே=இவைகள் எல்லாம்

कल्पिताः एव கல்பிதா: ஏவ= கற்பிக்கப்பட்டவைகளே.

विशेषस्तु விசேஷஸ்து=ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிற விசேஷம்

इन्द्रियान्तरे இந்த்ரியாந்தரே=இந்திரியபேதத்தில்

भवति பவதி=இருக்கிறது

ச-பா:—ஸ்வப்ந ஜாகரணம் இரண்டும் மித்தையானால், ஒன்று அஸ்பஷ்டமாயும் மற்றொன்று ஸ்பஷ்டமாயுமிருக்கக் காரணமில்லையே யென்னும் ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார். வாசனா மாத்திர ரூபமாயிருக்கிற பதார்த்தங்கள் மனதுக்குள் பாவனா ரூபமாய் மட்டுமிருந்து அஸ்பஷ்டங்களாயிருக்கின்றன. சக்ஷுராதி இந்திரியங்களால் கிரஹிக்கக்கூடிய பதார்த்தங்கள் மனதுக்கு வெளியேயிருந்துகொண்டு ஸ்பஷ்டங்களாயுமிருக்கின்றன. இவ்விரு பதார்த்தங்களும் மனதினால் தான் ஸ்புரிக்கும்படியா யிருப்பதால் கற்பனைகளே. அந்தரிந்திரியம் பஹிரிந்திரியங்கள் இவைகளால் உண்டாகும் அஸ்பஷ்டத்வஸ்பஷ்டத்வ விசேஷங்கள் ஸ்வப்னத்திலும் ஸ்பஷ்ட அஸ்பஷ்ட விசேஷணங்கள் தோணப்படுவதால், இந்தவிசேஷணங்கள் பதார்த்தத்தின் சத்தியத்தை சொல்லவில்லை, ஆனால் இந்திரியபேதத்தால் இந்த விசேஷங்கள் உண்டாவதாக ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஸ்வப்னங்கள் போல் ஜாக்கிரத்பாவங்களும் கற்பிதங்களே. ॥ 56 ॥

[illegible]ल्पयते पूर्वं ततो भावान्पृथग्विधान् ।
[illegible]मतिः ॥ 57 ॥

(16)

पूर्वं பூர்வம்=முதலில்
जीवं ஜீவம்=ஜீவனை
कल्पयते கல்பயதே=கற்பிக்கிறது
ततः ததஃ=பிறகு
यथाविद्यः तथास्मृतिः யதாவித்யஃ ததாஸ்ம்ருதிஃ = ஞான ஸ்மரணங்களை அனுசரித்து
बाह्यान् பாஹ்யாந் = வெளியிலிருக்கிறவையாயும்
आध्यात्मिकांश्च ஆத்யாத்மிகாம்ச= உள்ளேயிருக்கிறவையாயுமிருக்கிற
पृथग्विधान् ப்ருதக்விதாந்=அநேக விதங்களான
भावान् பாவாந் = பாவங்களை பதார்த்தங்களை
कल्पयते கல்பயதே=கற்பிக்கிறது

சபா:- எல்லாம் கற்பனை என்று முன்கூறப்பட்டது. எந்தக் கிரமமாக கற்பனைகள் ஏற்படுகின்றன என்பது இப்போது கூறப்படுகின்றது. வெளியிலும் உள்ளேயுமிருக்கிற பதார்த்தங்கள் பரஸ்பரம் காரியகாரணங்களாக சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன என்று கற்பிப்பதில் என்ன காரணமிருக்கிறது. இதுவிவரிக்கப்படுகிறது, தன் மாயாசக்தியால் சர்வத்தையும் கற்பிக்கும் ஆத்மா, நான் கர்த்தா, நான் சுகி, நான் துக்கீ, முதலிய லக்ஷணங்களுடைய ஜீவனை எப்படி ரச்சுவினிடத்தில் சர்ப்பம் கற்பிக்கப்படுகிறதோ, அப்படி சுத்தமான தன்னிடத்தில் முதலில் கற்பிக்கிறான், பிறகு இந்த ஜீவனுக்காக கிரியாகாரகபல பேதங்களுடன் கூடிய பிராணாதி நாநாவிதமான பாஹ்ய ஆந்தர பதார்த்தங்களை ஆத்மா கற்பிக்கிறான். இந்த கற்பனைக்கும் காரணமேது. கற்பிக்கப்பட்ட ஜீவன் சகலகற்பனைக்கும் அதிகாரியாயிருக்கிறான். (தன்னுடையகற்பனைக்கு தான் உருவைக்கொடுக்கிறான், இவனுடைய ஞானத்துக்குத்தக்கபடி ஸ்மரணை உண்டாகிறது. அதாவது காரணத்தின் ஞானத்தால் காரிய (பலத்தின் ஞானமுண்டாகிறது. பிறகு இவ்விரண்டின் ஸ்மரணை உண்டாகிறது. பிறகு ஞானமும் கிரியாகாரக பல பேதங்களின் ஞானமும் உண்டாகிறது. ஞானத்தினின்றும் ஸ்மரணை, ஸ்மரணையினின்றும் ஞானம் உண்டாகிறது. இப்படி பாஹ்ய ஆந்தர பதார்த்தங்களை பரஸ்பரம் நிமித்தமாக அநேகவிதமாய் ஜீவன் கற்பிக்கிறான். திருஷ்டாந்தம்:- அன்னபானாதிகளிருந்தால் திருப்தி

றது. பிறகு சாதனங்களைத்தேடவேண்டும் என்கிற ஞானம் உண்டாகிறது பிறகு திருப்திமுதலிய பலனை அடையும்பொருட்டு சமயலாகிற கிரியை, அதற்கு காரகமான அரிசிமுதலியவை, அதின் பலனாகிற அன்னம் இவைகளின் ஞானம் உண்டாகிறது, பிறகு ஹேதுவானபோஜனத்தில் ஸ்மரணை உண்டாகிறது. பிறகு அதின் அநுஷ்டானம் பிறகு அதின் பலன். இவ்விதமாக ஞானத்தில் நின்றும் ஸ்மரணை, ஸ்மரணையினின்றும் ஞானம், மறுபடியும் ஸ்மரணை மருபடியும் ஞானம் இப்படி பரஸ்பரம் நிமித்தநைமித்திகங்களாக அநேகவிதமாய் பதார்த்தங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத் என்கிற சுருதிபடி ஆத்மாவே மாயாசக்தியில் ஜீவனாகி நாநாவித பாவங்களை கற்பிக்கிறது. ஞானஸ்மிருதிகளின் அநேகத்தால் கற்பிக்கப்படும் பாவங்களிலும் அநேகத்வம் ஏற்படுகிறது. ॥ 57 ॥

अनिश्चिता यथा रज्जुरन्धकारे विकल्पिता ।
सर्पधारादिभिर्भावैस्तद्वदात्मा विकल्पितः ॥ 58 ॥
அநிஶ்சிதா யதா ரஜ்ஜுரந்தகாரே விகல்பிதா ।
ஸர்பதாராதிபிர்பாவைஸ்தத்வதாத்மா விகல்பித꞉ ॥ 58 ॥

यथा யதா=எப்படி

अनिश्चिता அநிஶ்சிதா=இன்ன வஸ்து வென்று நிச்சயிக்கப் படாத

रज्जुः ரஜ்ஜு꞉=இரஜ்ஜுவானது, பழுதையானது

अन्धकारे அந்தகாரே=மந்தாந்த காரத்தில்

सर्पधारादिभिः भावैः विकल्पिता ஸர்பதாராதிபி꞉ பாவை꞉ விகல்பிதா=ஸர்பமோ, ஜலதாரையோ, தண்டமோ இவ்விதமான அநேக விதங்களாய் பாவிக்கப்படுகிறதோ)

तद्वत् தத்வத்=அப்படியே

आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா

विकल्पितः விகல்பித꞉=கற்பிக்கப்படுகிறது.

ச-பா :—முந்தின மந்திரத்தில் ஜீவகற்பனை சகல கற்பனைகளுக்கு மூலகாரணம் என்று சொல்லப்பட்டது. இதை இப்போது திருஷ்டாந்தத்தால் ஸ்திரப்படுத்துகிறார். லோகத்தில் [illegible]

சுவை எதிரில் பார்த்து இரச்சுதான் என்று நிச்சயமாக தெரிந்து கொண்ட விடத்தில் அதில் சர்ப்பப்பிராந்தி ஒருக்காலத்திலும் உண்டாகிறதில்லை. இந்த பிராந்தி உண்டாகிறபடியால் எதிரிலிருப்பது இரச்சுதான் என்கிற நிச்சயஞானமில்லை. இந்த அநிச்சியமே சர்ப பிராந்திக்குக்காரணமாயிருக்கிறது. இதுபோல் ஹேது பலம்முதலியசம்சார தர்மங்களாகிற அநர்த்தங்களுக்கு விலக்ஷணமாயிருக்கிற ஆத்மாவின் சுத்தம், ஞான ஸ்வரூபம், சத்ரூபம் அத்வைத ரூபம் முதலியவைகள் தெரியாததினால், ஆத்மா ஜீவன் பிராணன் முதலிய பாவங்களாக காணப்படுகிறது. இதுவே சர்வ உபநிஷத்துக்களில் சித்தாந்தம். ॥ 58 ॥

निश्चितायां यथा रज्ज्वां विकल्पो विनिवर्तते ।
रज्जुरेवेति चाद्वैतं तद्वदात्मविनिश्चयः ॥ 59 ॥

நிஶ்சிதாயாம் யதா ரஜ்ஜ்வாம் விகல்போ விநிவர்ததே ।
ரஜ்ஜுரேவேதி சாத்வைதம் தத்வதாத்மவிநிஶ்சய: ॥ 59 ॥

यथा யதா=எப்படி
रज्जुः एव इति ரஜ்ஜு: ஏவ இதி=இது ரஜ்ஜுதான் என்று
रज्ज्वां ரஜ்ஜ்வாம்=இரஜ்ஜுவிடத்தில்
निश्चितायां நிஶ்சிதாயாம்=நிச்சயம் வந்தபோது
विकल्पः விகல்ப: =சர்ப்பாதி விகல்பஞானம்
विनिवर्तते விநிவர்ததே=நிவர்த்தியாய் விடுகிறதோ,
तद्वत् தத்வத்=அதுபோல்
आत्मविनिश्चयः ஆத்மவிநிஶ்சய: = ஆத்மா நிச்சயமாய் அறியப்பட்ட விடத்தில்
अद्वैतं அத்வைதம்=அத்வைதம் (சித்திக்கிறது.)

ச-பா :—அவித்தையால் ஜீவன் கற்பிக்கப் பட்டான் என்று அன்வய ரூபமாய் காண்பிவித்ததுபோல் வியதிரேக ரூபமாய் காட்டுகிறார். இது இரச்சுதான் என்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்த பிறகு அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாகி அந்த அஞ்ஞானத்தாலுண்டான சர்ப்பாதி பிராந்தி நிவிர்த்தியாய் விடுகிறது. இரச்சு மட்டும் மிச்சப்படுகிறது. இது போல் சுருதியிற் சொல்லிய படி ஆத்மஸ்வரூபம் அறியப்பட்ட மாத்திரத்தில் ஆத்மாவின் அஞ்ஞானத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட இரஜ்வாதிபாவங்கள் நிவிர்த்தி [illegible] மிச்சப்படுகிறது. இது [illegible] வெளின் :—இரச்சு

பிரதிபாதிக்கும் "नेति नेति நேதி நேதி" முதலிய சாஸ்திரத்தாலுண்டாகும் யாதொரு ஆத்மநிச்சய முண்டோ, அது "எல்லாம் ஆத்மா" ஆத்மாவே அபூர்வம் (பூர்வ காரண சம்பந்தமற்றது) அன்பரம் (பின் உண்டான அதாவது காரிய சம்பந்த மற்றது) அநந்தரம் (சித்திரம் இல்லாதது, சித்ரகரசமானது) அபாஹ்யம் (அதுவே பிரத்தியக் ரூபமாயிருக்கிறது.) உள்ளும் வெளியுமுள்ளது (சகலத்துக்கும் அதிஷ்டானம்) ஜன்மமற்றது, ஜரையற்றது, மரணமற்றது, ரோகமற்றது, பயமற்றது. இப்படிப்பட்ட ஆத்ம நிச்சயமே வேறில்லாததாக நிச்சப்படுகிறது. அதற்கு வேறான துவைதமெல்லாம் நிவிர்த்தியாய் விடுகிறது. ॥ 59 ॥

प्राणादिभिरनन्तैश्च भावैरेतैर्विकल्पितः ।
मायैषा तस्य देवस्य यया संमोहितः स्वयम् ॥ 60 ॥

പ്രാണാദിഭിരനന്തൈശ്ച ഭാവൈരേതൈർവികല്പിതഃ ।
മായൈഷാ തസ്യ ദേവസ്യ യയാ സംമോഹിതഃ സ്വയം ॥ 60 ॥

एतैः ഏതൈഃ = இந்த
प्राणादिभिः പ്രാണാദിഭിഃ = பிராணன் முதலிய
अनन्तैः അനന്തൈഃ = அநேகங்களான
भावैः ഭാവൈഃ = பாவங்களால்
(आत्मा ആത്മാ = ஆத்மா)
विकल्पितः വികല്പിതഃ = கற்பிக்கப்படுகிறது
एषा ഏഷാ = இந்த
माया മായാ = மாயையானது
तस्य തസ്യ = அந்த
देवस्य ദേവസ്യ = பிரகாச ஸ்வரூபமான ஆத்மாவினது
यया യയാ = அந்த மாயையால்
स्वयं സ്വയം = தானே
संमोहितः സംമോഹിതഃ = நன்றாக மோகித்துப் போகிறான்

ச-பா.:—ஆத்மா ஒன்று என்கிற நிச்சயமிருந்தால் சம்சார லக்ஷணங்களான பிராணாதி அநேக பாவங்களால் ஆத்மா விகற்பத்தை அடைவானேன். இந்திர ஜாலவித்தையைக் காட்டும் ஒரு வன் மாயா பலத்தால் சுத்தமான ஆகாசத்தில் புஷ்பங்களை [illegible]

டுகிறது. இந்த மோஹமிருக்கிறதினால் ஆத்மாவினிடத்தில் மாயை இருக்கிறதாக அறியப்படுகிறது. मम मायादुरत्यया மம மாயா துரத்யயா (VII-4) என்கிற கீதாவாக்கியத்தில் என்மாயைத் தாண்டுகிறது வருத்தம் என்றும் மோஹத்துக்குக் காரணம் மாயை என்றும் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். ॥ 60 ॥

प्राण इति प्राणविदो भूतानीति च तद्विदः ।
गुणा इति गुणविदस्तत्वानीति च तद्विदः ॥ 61 ॥

ப்ராண இதி ப்ராணவிதோ பூதாநீதி ச தத்விதஃ।
குணா இதி குணவிதஸ்தத்வாநீதி ச தத்விதஃ ॥ 61 ॥

प्राणविदः ப்ராணவிதஃ=பிராணனைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள்

प्राणः ப்ராணஃ=பிராணன்
(जगद्धेतुः ஜகத்தேதுஃ=ஜகத்காரணம்)
इति இதி=என்று
(कल्पयन्ति கல்பயந்தி=கற்பிக்கிறார்கள்)
भूतानीति பூதாநீதி=பஞ்சபூதங்கள் என்று
तद्विदः தத்விதஃ=பஞ்சபூதங்களை அறிந்தவர்களும்
गुणाः குணாஃ=சத்வாதிகுணங்கள்
इति இதி=என்று
गुणविदः குணவிதஃ=குணங்களை அறிந்தவர்களும்
तत्वानीति தத்வாநீதி=தத்வங்கள் என்று
तद्विदश्च தத்விதஶ்ச=தத்வ வித்துக்களும்
कल्पयन्ति கல்பயந்தி=ஜகத்காரணம் என்று கற்பிக்கிறார்கள்.

ச-பா:—பிராணன் முதல் (69ல்) ஸ்திதிவரையில் சொல்லப்பட்டவைகள், இரச்சுவில் சர்ப்பாதிகள்போல் பிராணிகளால் கற்பிக்கப்பட்ட பேதங்கள் மாயையால் கற்பிக்கப்பட்ட பிராணாதி அறிந்த பாவங்கள் எவையெனில் சொல்லுகிறார்.

(a) ஹிரண்யகர்ப உபாசகர்களும் வைசேஷிகாதிகளும் பிராணனே ஜகத்காரணம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது கற்பனையே ஏனெனில் ஸ்வதந்திரமான ஹிரணிய கர்ப்பன் சர்வஜகத் ஹேது வென்பதற்கு அபௌருஷேயமான வேதத்தில் பிரமாணமில்லை.

(b) [illegible]

விஷயமாக மாட்டாதுபோல் பிருதிவியாதி பூதங்களுக்கே ஜகத் விஷய மாகமாட்டாது.

(c) சாங்கியர்கள் சத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களின் சாமியாவஸ்தையே ஜகத் காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கற்பனையே. இந்த சாம்மிய காரணத்தில் பிரளயம் அதாவது லயம் சம்பவிக்கிறதாகச் சொல்லப்படவில்லை.

(d) சைவர்கள், ஆத்மா, அவித்தை, ஜீவன், இம்மூன்றும் சர்வ ஜகத் காரணம் என்று சொல்லுவதும் கற்பனையே. ஆத்மாவுக்கு வேறாக ஜீவனிருந்தால், ஜீவன் கடம்போலாவான். ஆத்மாவுக்கு வேறாக இல்லாவிட்டால், மூன்றை சொல்லவேண்டியதில்லை. ॥61॥

पादा इति पादविदो विषया इति च तद्विदः ।
लोका इति लोकविदो देवा इति च तद्विदः ॥ 62 ॥

வாதா இதி வாதவிதோ விஷயா இதி ச தத்விதः ।
லோகா இதி லோகவிதோ தேவா இதி ச தத்விதः ॥ 62 ॥

पादविदः வாதவிதः = விசுவாதி பாதங்களை அறிந்தவர்கள்
पादाः इति வாதாः இதி = பாதங்கள் என்றும்
विषयाः इति விஷயாः இதி = விஷயங்களை அறிந்தவர்களும்
तद्विदः தத்விதः = சப்தாதி விஷயங்கள் என்றும்
लोकविदः லோகவிதः = லோக வித்துக்களும்
लोकाः इति லோகாः இதி = பிருதிவியாதி மூன்று லோகங்கள் என்று
देवाः इति தேவாःஇதி = தேவர்களை அறிந்தவர்களும்
तद्विदः च தத்விதःச = அக்கினியாதி தேவர்கள் என்று
(कल्पयन्ति கல்பயந்தி = கற்பிக்கிறார்கள்)

ஸ-பா:—கற்பனை பேதங்களையே சொல்லுகிறார்

(a) சிலர் ஆத்மாவின் ஒன்றான விசுவாதி பாதங்களே சர்வ வியவஹாரங்களுக்கும் காரணம் என்று கற்பிக்கிறார்கள். நிரம்சமான ஆத்மாவுக்கு அம்சபேதம் கற்பனையே.

(b) ... கள் சப்தாதி விஷயங்கள்

(c) பௌராணிகர்கள் பூ: புவ: ஸ்வ: என்றமூன்று லோகங்களை வாஸ்தவமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கற்பனையே. மூன்று ஸ்தானங்கள் வாஸ்தவமாயிருந்தால் அனேகஸ்தானங்கள் இருக்கக்கூடும்.

(d) தேவதைகளை உபாசிக்கிறவர்கள் அக்கினி இந்திரன் முதலிய தேவதைகளே பலனைக் கொடுக்கிறவர்கள் ஈசுவரன் கொடுக்கவில்லை யென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கற்பனையே. நம்முடைய பிரயத்தினத்துக்குத் தக்கபடி அவர்கள் தக்க பலனை கொடுக்கிறதாயிருந்தால் நமக்கும் அவர்களுக்கும் விசேஷமில்லை. அவர்களே ஸ்வயம் பலனை கொடுக்கிறதாயிருந்தால வர்களை ஆராதிக்கவேண்டியது அனாவசியமாகும். ॥62॥

वेदा इति च वेदविदो यज्ञा इति च तद्विदः ।
भोक्तेति च भोक्तृविदो भोज्यमिति च तद्विदः ॥ 63 ॥
வேதா இதி ச வேதவிதோ யஜ்ஞா இதி ச தத்விதஃ ।
போக்தேதி ச போக்த்ருவிதோ போஜ்யமிதி ச தத்விதஃ ॥ 63॥

वेदाः வேதாஃ = ரிக்வேதாதிகள்
(तत्वानि தத்வாநி = தத்வங்கள்)
इति இதி = என்று
वेदविदः வேதவிதஃ = வேதவித்துக்களும்
यज्ञाः इति யஜ்ஞாஃ இதி = எஞ்ஞங்கள் என்று
तद्विदः च தத்விதஃ ச = எஞ்ஞவித்துக்களும்
भोक्तेति போக்தேதி = போக்தாவென்று
भोक्तृविदः போக்த்ருவிதஃ = சாங்கியர்களும்
भोज्यमिति போஜ்யமிதி = புஜிக்கும்படியான வஸ்துவென்று
तद्विदःच தத்விதஃ ச = போஜ்ஜியங்களை அறிந்தவர்களும்
वदन्ति வதந்தி = சொல்லுகிறார்கள்)

ச-பா :—(a) வேதபாடம் சொல்லுகிறவர்கள் நான்கு வேதங்களை தத்வங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கற்பனையே. வேதங்களில் விளங்கும் அக்ஷரங்கள் லோகத்தில் விளங்கும் அக்ஷரங்களைவிட வேறு அன்று. அக்ஷரவர்ணங்களே வேதங்களிலும் வருகின்றன. உச்சரிக்கும் விதம் அக்ஷரங்களில் ஆரோபிக்கப்...

விஷயமாக மாட்டாதுபோல் ப்ருதிவியாதி பூதங்களுக்கே ஜகத் விஷய மாகமாட்டாது.

(c) சாங்கியர்கள் சத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களின் சாமியாவஸ்தையே ஜகத் காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கற்பனையே. இந்த சாம்மிய காரணத்தில் பிரளயம் அதாவது லயம் சம்பவிக்கிறதாகச் சொல்லப்படவில்லை.

(d) சைவர்கள், ஆத்மா, அவித்தை, ஜீவன், இம்மூன்றும் சர்வ ஜகத் காரணம் என்று சொல்லுவதும் கற்பனையே. ஆத்மாவுக்கு வேறாக ஜீவனிருந்தால், ஜீவன் கடம்போலாவான். ஆத்மாவுக்கு வேறாக இல்லாவிட்டால், மூன்றை சொல்லவேண்டியதில்லை. ப[illegible]।

[illegible] 'ன் று [illegible] तद्विदः ।
சங்களுடன் கூடிய பதார்த்தங்கள் [illegible] ॥
ம்கொடுக்கிறதில்லை. ஒரே பஸ்து பலபேர்களு
யைக் கொடுக்கிறது. ஆகையால் புஜிக்கப்பட்ட
ர்த்திகவஸ்து வல்ல கற்பனையே. ॥ [illegible] ॥

पர்கள்

सूक्ष्म इति सूक्ष्मविदः स्थूल इति च तद्विदः ।
मूर्त इति मूर्तविदो अमूर्त इति च तद्विदः ॥ 64 ॥

ளும்

ஸூக்ஷ்ம இதி ஸூக்ஷ்மவிதஃ ஸ்தூல இதி ச தத்[illegible]
மூர்த இதி மூர்தவிதோ அமூர்த இதி ச [illegible]

(आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா) லாகங்கள்

सूक्ष्मः इति ஸூக்ஷ்மஃ இதி=அணுபரிமாணம் எ
सूक्ष्मविदः ஸூக்ஷ்மவிதஃ=சூட்சும வித்துக்களும்
स्थूलःइति ஸ்தூலஃஇதி=ஸ்தூலம் என்று
तद्विदःच தத்விதஃ ச=ஸ்தூல வித்துக்களும்
मूर्तः इति மூர்தஃ இதி=மூர்த்தி ரூபம் என்று
मूर्तविदः மூர்தவிதஃ=மூர்த்திகளை அறிந்தவர்களும்
अमूर्त इति அமூர்த இதி=மூர்த்தியற்றது என்று
तद्विदः தத்விதஃ=மூர்த்தியை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும்
(वदन्ति வதந்தி=சொல்லுகிறார்கள்)

ச-பா: (c) [illegible]

(c) பௌராணிகர்கள் பூ: புவ: ஸ்வ: என்ற மூன்று லோக மாட் ஸார்த்வமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கற்பனையே ஸ்தானங்கள் பாரர்த்யமாயிருந்தால் அனேகஸ்தானங்கள் ஆதாரவது கக்கூடும்: சரீரமே

(d) தேவதைகளை உபாசிக்கிறவர்கள் அக்கினி இந்திர வித்தி ரிய தேவதைகளே பலனைக் கொடுக்கிறவர்கள் என்றும் ம். ஆனால் கொடுக்கவில்லையென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இ..ம் சொல்லு னையே. நம்முடைய ப்ரயத்தினத்துக்குத் தக்கபடி காணப்பட தக்க பலனை கொடுக்கிறதாயிருந்தால் நமக்கும் ஸ்துவாக மா விசேஷமில்லை. அவர்களே ஸ்வயம் பலனை கொ

ள ஆராதிக்கவேண்டியது அனுவசியமர்கள் திரிசூலதாரி

181 ते च वेदाविदो यज्ञा इति च तद्विदः। ...ளே பாரமார்த்திகமா

र च भोक्तृविदो भोज्यमिति च ...துவும் கற்பனை நம்முடைய சரீ

ரகங்களை ர ஐதி வ் ெ... ...ரம் பஞ்சபூதங்களால் செய்யப்பட

மூன்று ... விக்கிரகம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில்

இருக் கேதி வ ...மல் லீலை உண்டாகமாட்டாது, லீலையில்லாத

வெதாஃ ஹமுமில்லாதபடியாலும், விக்கிரஹம் பாரமார்த்

ன் முத நே தகற்பனையே.

ஈச்வரன் ...ிய வாதிகள் சர்வாகார சூன்னியமான நிஸ்வபா

துவும் கற்ப : லெக்திகம் என்று சொல்லுகிறார்கள். பாரமார்த்திக

டி அவர்கள் ...மும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானவை. ஆகை

வர்களுக்கும் ...வாதமும் கற்பனையே, ॥64॥

கிறதாயிருந் ...कालविदो दिश इति च तद्विदः।

॥62॥ ...दाविदो भुवनानीति तद्विदः॥ 65 ॥

...ஃ காலவிதோ திஶ இதி ச தத்விதஃ।

तद्विदः च தத்வி வாதவிதோ புவநாநீதி தத்விதஃ॥ 65 ॥

वदन्ति व இதி காலஃ இதி=காலம் என்று

ச-பா ...विदः காலவிதஃ=காலத்தை அறிந்தவர்களும்

...दिशः इति திஶஃ இதி =திக்குகள் என்று

तद्विदः च தத்விதஃ ச=திக்குகளை அறிந்தவர்களும்

वादाः इति வாதாஃ இதி=வாதம் என்றும்

• वादविदः வாதவிதஃ=வாதத்தில் சிறந்தவர்களும்

भुवनानि इति புவநாநி இதி=14-லோகங்கள் என்று

ச-பா:-ஜோதிஷ சாஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள் காலமே பரமார்த்தம் என்கிறார்கள். காலம் ஒன்றானால் முகூர்த்தாதி வியவஹாரங்கள் கூடாது. அநேகமானால் சுவாதந்திரியம் போய்விடும். முகூர்த்தாதிகளும் விஷய சம்பந்தமன்றியில் தானாகவே காணப்படுகிறதில்லை. உதய காலத்தில் இவ்வகாரியம் செய்யவேண்டியது என்றும் இப்படியே ஒவ்வொரு காரியத்துடன் காலம் சேர்ந்திருப்பதால் காலம் தானாகவே ஸ்வதந்திரமாக காணப்படவில்லை.

(b) சப்த துவனியை அறிந்தவர்கள் திக்குகளே பாரமார்த்திகம் என்கிறார்கள். அவர்களும் அபஜயத்தை அடைவதால் அவர்கள் மதமும் கற்பனையே.

(c) சிலர் (இரச தாது) வாதம், மந்திரவாதம் முதலிய வாதங்களை பாரமார்த்திகம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் கற்பனை தாம்பிர ஸ்வபாவம் இருக்குமளவிலும் நஷ்டமான வளவிலும் ஸ்வர்ணம் உண்டாகிறதில்லை. காலத்தில் விஷ திர்ஷ்டி உண்டானால் மனிதன் பிழைக்கிறதில்லை. அகாலத்தில் உண்டானால் தானே பிழைத்துவிடுகிறான். ஆகையால் மந்திரப் பிராபல்லியம் அநிச்சயம் ஆகையால் வாதங்கள் கற்பனைகளே.

(d) பதினாலு லோகங்களே சத்தியம் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் கற்பனை. யார் பார்த்திருக்கிறார்கள்? ॥ 65 ॥

मनइति मनोविदो बुद्धिरिति च तद्विदः ।
चित्तमिति चित्तविदो धर्माधर्मौ च तद्विदः ॥ 66 ॥

𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍋𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ।
𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍌 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ॥ 66 ॥

(आत्मा 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾=ஆத்மா)

मनःइति 𑌮𑌨𑌃𑌇𑌤𑌿=மனதே என்று

मनोविदः 𑌮𑌨𑍋𑌵𑌿𑌦𑌃=மனதை அறிந்தவர்களும்

बुद्धिइति 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌇𑌤𑌿=புத்தியென்று

तद्विदः च 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃𑌚=புத்தியை அறிந்தவர்களும்

चित्तमिति 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿=சித்தமென்று

चित्तविदः 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿𑌦𑌃=சித்தத்தை அறிந்தவர்களும்

धर्माधर्मौ 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍌=தர்மா தர்மங்கள் என்று

तद्विदः च 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌚=தர்மாதிகளை அறிந்தவர்களும்

(वदन्ति 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿=சொல்லுகிறார்கள்.

உண்டாகக்கூடாது. அஸ்வதந்திரமானால் கடம் போல அநாத்மாவாகும் காரணமாயுமாகும் அநாத்மா ஆத்மாவாகமாட்டாது.

(b) பௌத்தர்கள் புத்தியே ஆத்மாவென்கிறார்கள். இதுவும் கற்பிதமே சுஷுப்தியில் புத்தி காணப்படவில்லை; ஆனால் அனுபவமிருக்கிறது. ஆகையால் புத்தியே ஆத்மாவாகமாட்டாது.

(c) சிலர் சித்தமே ஆத்மாவென்கிறார்கள் முன்சொன்னது போல் இதுவும் பிராந்தியே.

(d) மீமாம்சகர்கள் விதி நிஷேதங்களால் கூறப்பட்ட தர்மாதர்மங்களே பரமார்த்தம் என்கிறார்கள். இதுவும்கற்பனையே. தேசகாலங்களுக்குத் தக்கபடி தர்மாதர்மங்கள் ஏற்படுவதாலும் தர்மாதர்மங்கள் கற்பனைகளே, ॥ 66 ॥

पञ्चविंशक इत्येके षड्विंशइति चापरे ।
एकत्रिंशक इत्याहुरनन्त इति चापरे ॥ 67 ॥

പഞ്ചവിംശക ഇത്യേകേ ഷഡ്വിംശ ഇതി ചാപരേ ।
ഏകത്രിംശക ഇത്യാഹുരനന്ത ഇതി ചാപരേ ॥ 67 ॥

पञ्चविंशक: പഞ്ചവിംശക:= 25 வஸ்துக்கள்
इति ഇതി=என்று
एके ഏകേ=சிலரும்
षड्विंश: इति ഷഡ്വിംശ: ഇതി=இருபத்தி ஆறு என்று
अपरेच അപരേച=வேறு சிலரும்
एकत्रिंशक: ഏകത്രിംശക:=முப்பத்தி ஒன்று
इति ഇതി=என்று
(पाशुपत: പാശുപത:=பாசுபதர்களும்)
अनन्त इति അനന്ത ഇതി=அநேகம் என்று
अपरेच അപരേച=வேறு சிலரும்
(वदन्ति വദന്തി=சொல்லுகிறார்கள்.)

ச-பா:—சாங்கியர்கள், பிரதானமாகிற மூலப்பிரகிருதி (1) மஹத், அகங்காரம், பஞ்சதந் மாத்திரைகளாகிற 7 ப்ரகிருதிவிகிருதிகள், ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, விஷயங்கள் ஐந்து, மனது ஒன்று ஆக 16 விகாரங்கள், திர்ஷ்டாவான புருஷன் 1 ஆக 26 தத்துவங்களுள்ள பிரபஞ்சம்தான் சத்தியம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கற்பனை. ஏனெனில் 25 என்னும் லக்கத்தைகுறிப்பிட்டால், அதற்குமேல் ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா இல்லையா? ஒப்புக்கொண்டால் இந்த லக்கம் சத்தியமாகமாட்டாது. ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால் 25 என்[illegible] சொல்

(b) பாதஞ்சலர்கள் இவ்விருவத்தி ஐந்துடன் ஈசுவரனையும் சேர்த்து தத்துவங்கள் 26 என்கிறார்கள். ஈசுவரன் புருஷனுக்குள் அந்தர்பாவமாகையால் அனவசியம். அந்தர்பாவமாகாவிட்டால், கடம்போல் ஈசுவரனும் அனீசுவரனாகவேணும். ஆகையால் கற்பனையே.

(c) பாசுபதர்கள் ராகம் முதலிய 31 தத்வங்களை சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கற்பனையே.

(d) சிலர் பதார்த்தபேதம் அநந்தம் என்கிறார்கள். இதுவும் கற்பனையே அஞ்ஞானத்தால் பலவிதமாக சொல்லப் படுவதால் கற்பனை. ॥ 67 ॥

लोकानूलोकविदः प्राहुराश्रमा इति तद्विदः ।
स्त्रीपुंनपुंसकं लैङ्गाः परापरमथापरे ॥ 68 ॥

ലോകാനുലോകവിദഃ പ്രാഹുരാശ്രമാ ഇതി തദ്വിദഃ ।
സ്ത്രീപുംനപുംസകം ലൈങ്ഗാഃ പരാപരമഥാപരേ ॥ 68 ॥

लोकान् ലോകാനു=லோகங்களை

(आत्मा ആത്മാ = ஆத்மாவாக)

लोकविदः ലോകവിദഃ=லோகங்களை அறிந்தவர்களும்

प्राहुः പ്രാഹുഃ = சொல்லுகிறார்கள்

आश्रमा इति ആശ്രമാ ഇതി = ஆசிரமங்களாக

तद्विदः : തദ്വിദഃ=ஆசிரமங்களை அறிந்தவர்களும்

स्त्रीपुंनपुंसकं സ്ത്രീപുംനപുംസകം =புல்லிங்கம் ஸ்திரீ லிங்கம் நபும்ஸகலிங்கமாக

लैङ्गाः ലൈങ്ഗാഃ=லிங்கபேதங்களை அறிந்தவர்களும்

अथ अपरे അഥ അപരേ=வேறு சிலர்

परापरं പരാപരം = பரம் அபரமென்றும்

प्राहुः പ്രാഹുഃ=சொல்லுகிறார்கள்.

தா-ம் :—(a) லௌகிக ஜனங்கள் லோகத்தை சந்தோஷப் படுத்துவதே தத்வம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கற்பனையே. லோகம் பின்னருசியுடன் கூடியிருப்பதால் எல்லாரையும் சந்தோஷிப்பிக்க ஈசுவரனாலும் முடியாது.

(b) தக்ஷன் முதலானவர்கள் ஆசிரமங்களை பரமார்த்தம் என் கிறார்கள். இதுவும் [illegible]

[illegible]

மானால் ஆசிரமத்தை குறிப்பிட முடியாது. வர்ணாசிரமமான சம்ஸ்காரம் தேகசம்பந்தியா அல்லவா? தேக சம்பந்தியானால், பரலோக சரீரத்துக்கு உபயோகப்பட மாட்டாது, ஆத்ம சம்பந்தியானல், ஆத்மா அசங்கன், அவனிடத்தில் சம்பந்திக்க மாட்டாது.

(c) வையாகரணிகள் சப்தங்களின் புல்லிங்கம் (ஆண்பால்) ஸ்திரீ லிங்கம் (பெண் பால்) நபும்சகலிங்கம் (அலிப்பால்) இவைகளுடன் கூடின சப்தமே தத்வம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் அயுக்தம். லிங்கபேதமற்ற ஆத்மாவான பரமாத்ம தத்வம் லிங்கபேதங்களுள்ள சப்தாதிகளாகா,

(d) சிலர் பரம் அபரம் என இரண்டு பிரம்மங்களை அறிய வேண்டியது என்கிறார்கள். பரிச்சேதமற்ற பிரம்மத்துக்கு இவ்வித விபாகம் ஒவ்வாது. ॥ 68 ॥

सृष्टिरिति सृष्टिविदो लय इति च तद्विदः ।
स्थितिरिति स्थितिविदः सर्वे चेह तु सर्वदा ॥ 69 ॥

ஸ்ருஷ்டிரிதி ஸ்ருஷ்டிவிதோ லய இதி ச தத்விதஃ ।
ஸ்திதிரிதி ஸ்திதிவிதஃ ஸர்வே சேஹ து ஸர்வதா ॥ 69 ॥

सृष्टिः ஸ்ருஷ்டிஃ=சிருஷ்டியே
(तत्वं தத்வம்=தத்வம்)
इति இதி=என்று
सृष्टिविदः ஸ்ருஷ்டிவிதஃ=சிருஷ்டியை அறிந்தவர்களும்
लयःइति லயஃ இதி=லயமே தத்வம் என்று
तद्विदः च தத்விதஃ ச=லயத்தை அறிந்தவர்களும்
स्थितिः इति ஸ்திதிஃ இதி=ஸ்திதியே தத்வம் என்று
स्थितिविदः ஸ்திதிவிதஃ=ஸ்திதியை அறிந்தவர்களும்
सर्वेच ஸர்வே ச=சொல்லப் பட்டதும் சொல்லப் படாததுமான ஸமஸ்தமான கற்பனைகளும்)
इहतु இஹ து=ஆத்மாவினிடத்தில்
सर्वदा ஸர்வதா=கற்பனாவஸ்தையில்
(कल्प्यन्ते கல்ப்யந்தே=கற்பிக்கப்படுகிற தென்றும்)
वदन्ति வதந்தி=சொல்லுகிறார்கள்.

த-பா:—சில பௌராணிகர்கள் சிருஷ்டியே தத்வம் என்றும் சிலர் சம்ஹாரம் தத்வம் என்றும், சிலர் ஸ்திதியே தத்வம் என்றும்

கற்பனைகளும் ஆத்மாவினிடத்திலேயே கற்பிக்கப்படும் காலத்தில் இருக்கின்றன. ஆத்மா கற்பிக்கப்படவில்லை. ஏனெனின் கற்பிதங்களுக்கு அது அதிஷ்டானமாயிருக்கிறது.

20 - 28 வரை சமுதாய தாற்பரியம் என்னவெனில் பிராணன் அதாவது சகலத்துக்கும் பீஜமாயிருக்கிற பிராஞ்ஞன் இந்த பிராணன் முதல் 28 ல் स्थिति ஸ்திதி=வரையில் இருக்கும் சகலமும் பிராணத்தின் காரியங்கள். இவைகளும் லௌகிக ஜனங்களால் கற்பிக்கப்படும் சகல பதார்த்தங்களும் ரஜ்ஜுவினிடத்தில் சர்ப்பம் போல, ஆத்மாவினிடத்தில், ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிச்சயிக்கமுடியாததற்குக் காரணமான அவித்தையால் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

यं भावं दर्शयेद्यस्य तं भावं स तु पश्यति ।
तं चावति स भूत्वाऽसौ तद्ग्रहः समुपैति तम् ॥ 70 ॥

യം ഭാവം ദര്ശയേദ്യസ്യ തം ഭാവം സ തു പശ്യതി ।
തം ചാവതി സ ഭൂത്വാഽസൗ തദ്ഗ്രഹഃ സമുപൈതി തം ॥ 70 ॥

यं യം=எந்த

भावं ഭാവം=பாவத்தை

यस्य യസ്യ=எவனுக்கு

(आचार्य: ആചാര്യഃ=ஆசாரியர்)

दर्शयेत् ദര്ശയേത്=காண்பிவிக்கிறாரோ

तं തം=அந்த

भावं ഭാവം=பாவத்தை

स तु സ തു=அவன்

पश्यति പശ്യതി=பார்க்கிறான்

तं തം=அவனை

स: സഃ=அந்த பதார்த்தம்

असौ भूत्वा അസൗ ഭൂത്വാ=குருவால்காண்பிவிக்கப்பட்ட பாவமாக ஆகி

अवति അവതി=இரக்ஷிக்கிறது

तद्ग्रह: തദ്ഗ്രഹഃ=அந்த பதார்த்தத்திலிருக்கப்பட்ட அபிநிவேசம் (அபிப்பிராயம்)

ச-பா :—पं… पश्यति 𑌯𑌂…𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿=அதிக திருஷ்டாந்தங்களை கொடுப்பதில் விசேஷமென்ன. பிராணாதிகளில் சொன்னதையாவது சொல்லாததை யாவது ஒன்றை இது தான் தத்துவம் என்று ஆசாரியார் அல்லது ஆப்த புருஷன் சொல்லுகிறானோ அவன் அந்த பதார்த்தத்தையே ஆத்மாவாக அறிகிறான்.

त…त 𑌤𑌂…𑌤𑌂=அப்படி அறிந்தவனை அந்த பதார்த்தம் ஆசாரியரால் கூறப்பட்ட ரூபமாகி இரக்ஷிக்கிறது. அதாவது அதின் நிஷ்டையிலேயே அந்த புருஷனிருக்கும்படிக்கும் இதர விஷயத்தில் பிரவிர்த்திக்காம லிருக்கும்படிக்கும் செய்கிறது. இந்த பதார்த்தமே தத்துவம் என்கிற அபிப்பிராயம் கொண்ட அந்த புருஷன் அதையே ஆத்மாவாக பாவிக்கிறான். ॥ 70 ॥

एतैरेषोऽपृथग्भावैः पृथगेवेति लक्षितः ।
एवं यो वेद तत्वेन कल्पयेत्सोऽविशंकितः ॥ 71 ॥

𑌏𑌤𑍈𑌰𑍇𑌷𑍋𑌽𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌭𑌾𑌵𑍈𑌃𑌪𑍃𑌥𑌗𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃।
𑌏𑌵𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍋𑌽𑌵𑌿𑌶𑌂𑌕𑌿𑌤𑌃 ॥ 71 ॥

अपृथग्भावैः 𑌅𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌭𑌾𑌵𑍈𑌃=ஆத்மாவுக்கு வேறாகாத
एतैः 𑌏𑌤𑍈𑌃=இந்த பிராணாதிகளால்
एषः 𑌏𑌷𑌃=இந்த ஆத்மா
पृथगेवेति 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿=பின்னம் போல்
लक्षितः 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃=மூடர்களுக்கு காணப்படுகிறது
एवं 𑌏𑌵𑌂=இந்த பிரகாரம்
यः 𑌯𑌃 =எவன்
तत्वेन 𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨=சுருதியாலும் யுக்தியாலும்
वेद 𑌵𑍇𑌦=அறிகிறானோ
सः 𑌸𑌃=அவன்
अविशंकितः 𑌅𑌵𑌿𑌶𑌂𑌕𑌿𑌤𑌃=யாதொரு சங்கையன்றியில்
कल्पयेत् 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍= வேதாந்தத்தை அறிய சமர்த்தனாகிறான்
கற்பிக்கிறான். அறிகிறான்.

ச-பா :—பிராணாதி பதார்த்தங்களுக்கு பின்னமாய் ஆத்மா ஒருக்காலத்திலுமில்லை. ஆயினும் மூட ஜனங்கள், ரச்சுபோல் பார்க்கப்பட்டவைகளுக்கு வேறாக ஆத்மா இருப்பதுபோல் பாவிக்கிறார்கள். விவேகிகளோ, ரச்சுவிஷயத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட சர்ப் [illegible]

எல்லாம் ஆத்மா" (ப்ருஹ வ்யாஹ)வென்று சுருதி சொல்லுகிறது. ரச்சுவில், கற்பிக்கப்பட்ட சர்ப்பம் ரச்சுவன்றியில் மித்தைபோல், ஆத்மாவில் கற்பிக்கப்பட்ட சமஸ்த பாவங்களும், ஆத்மாவுக்கு வேறன்று என்றும், ஆத்மாவின்றியில் மித்தையென்றும் வேதத்தில் சொல்லிய பிரகாரத்தாலும் யுக்தியாலும் யாதொரு சங்கை யன்றியில் அறிகிறானோ, அவன் வேதவாக்கியத்துக்கு இதுதான் அர்த்தம் என்றும் இது அர்த்தமல்லவென்றும் அறிகிறான்.

स्वप्न माये यथादृष्टे गन्धर्वनगरं यथा ।
तथा विश्वमिदं दृष्टं वेदान्तेषु विचक्षणैः ॥ 72 ॥

ஸ்வப்ந மாயே யதா த்ருஷ்டே கந்தர்வநகரம் யதா ।
ததா விஶ்வமிதம் த்ருஷ்டம் வேதாந்தேஷு விசக்ஷணை: ॥ 72 ॥

यथा யதா=எப்படி
स्वप्नमाये ஸ்வப்நமாயே=ஸ்வப்நமும் மாயையும்
दृष्टे த்ருஷ்டே=பார்க்கப்படுகின்றனவோ
यथा யதா=எப்படி
गन्धर्वनगरं கந்தர்வநகரம்=கந்தர்வபட்டணம்
(दृष्टं த்ருஷ்டம்=பார்க்கப்படுகிறதோ
तथा ததா=அப்படி
इदं இதம்=இந்த
विश्वं விஶ்வம்=சமஸ்தமான ஜகத்தும்
वेदान्तेषु வேதாந்தேஷு=வேதாந்தங்களில்
विचक्षणैः விசக்ஷணை:=நிபுணபார்வையுள்ளவர்களால்
दृष्टं த்ருஷ்டம்=பார்க்கப்படுகிறது

ச-பா:—துவைதம் மித்தை என்பதை எந்த யுக்திகளால் நிரூபித்தோமோ அவைகள் பிரமாணங்களுக்குச் சாதகமாயிருப்பதால் சரியானவை என்று நிரூபிக்கிறார். ஸ்வப்நமும் மாயையும் வாஸ்தவத்தில் அசத்தியமாயிருக்கின்றன. அப்படியிருந்தும் அவிவேகிகளால் சத்தியம்போல் பார்க்கப்படுகின்றன. ஆகாசத்தில் ஒரு கந்தர்வபட்டணம் இருக்கிறதுபோலும், அதில் அநேக வீதிகள், வீடுகள் உள்ளிருப்பதுபோலும், ஜனங்கள் தங்கள்தங்கள் வியவஹாரங்களில் பிரவிர்த்தித்திருப்பதுபோலும் காணப்பட்டு ஒரு க்ஷணத்தில் ஒன்றும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. எப்படி ஸ்வப்ந [illegible]

என்று, உபநிஷத்தின் சூட்சுமார்த்தத்தை அறிய சக்தியுள்ள ஞானிகள் பார்க்கிறார்கள். சில உபநிஷத் பிரமாணங்கள் :—

(1) नेहनानास्ति किंचन (वृह -IV-4-19)
நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந (ப்ருஹ-IV-4-19)

இவ்விடத்தில் அநேகமில்லை.

(2) इन्द्रोमायाभिः
இந்த்ரோ மாயாபி:

இந்திரன் (பரமாத்மா) மாயையால் வெகு ரூபத்தை அடைகிறான்.

(3) आत्मैवेदमग्रआसीत्
ஆத்மைவேதமக்ர ஆஸீத்

இது முதலில் ஆத்மாவாகவே இருந்தது.

(4) ब्रह्मैवेदमग्रआसीत् (मु-II-2-11)
ப்ரஹ்மைவேதமக்ர ஆஸீத் (மு-II-2-11)

இது முதலில் பிரம்மமாகவே இருந்தது.

(5) द्वितीयाद्वैभयंभवति (वृह -I-4-2)
த்விதீயாத்வை பயம்பவதி (ப்ருஹ-I-4-2)

துவைதத்தினின்றும் பயமே உண்டாகிறது.

(6) नतुतद्द्वितीयमस्ति (वृह -IV-3-23)
நது தத் த்விதீயமஸ்தி (ப்ருஹ-IV-3-23)

இந்த துவைதமில்லை.

(7) यत्रत्वस्यसर्वमात्मैवाभूत्
யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்

எல்லாம் ஆத்மாவாகும்போது

எவன் எதை எதினால் பார்க்கமுடியும். ஒருவர் எதை கேட்க முடியும்.

तमः श्वभ्रनिभंदृष्टं वर्षबुद्बुदसन्निभम् ।
नाशप्रायंसुखाद्धीनं नाशोत्तरमभावगम् ॥

தம: ச்வப்ரநிபம் த்ருஷ்டம் வர்ஷபுத்புத ஸந்நிபம் ।
நாசப்ராயம் ஸுகாத்தீநம் நாசோத்தரமபாவகம் ॥

மந்தாந்தகாரத்தில் ரச்சுவில் பூமியின் பிளப்புபோலும் நுரைபோலும், நசந்தாடன் [illegible] ... டைந்தபின் சுத்தமாயில்லா [illegible]

न निरोधो नचोत्पत्तिर्न बद्धो न च साधकः ।
न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता ॥ 73 ॥

ந நிரோதோ நசோத்பத்திர் ந பத்தோ ந ச ஸாதக: ।
ந முமுக்ஷுர் ந வை முக்த இத்யேஷா பரமார்த்ததா ॥73

निरोध: நிரோத:=பிரளயம்
न ந=இல்லை.
उत्पत्ति: உத்பத்தி:=உற்பத்தி
न ந=இல்லை.
बद्ध: பத்த:=பந்தம்
न ந=இல்லை.
साधक: ஸாதக:=மோக்ஷசாதன முள்ளவன்
न ந=இல்லை
मुमुक्षु: முமுக்ஷு:=மோக்ஷ இச்சையுள்ளவன்
न ந=இல்லை
मुक्त: முக்த:=முக்தியடைந்தவன்
नवै நவை=இல்லை
इत्येषापरमार्थता இத்யேஷா பரமார்த்ததா=இதுவே பாரமார்த்திக சத்தியம்

ச-பா:—முன் சொன்ன அர்த்தத்தையே இந்த சுலோகத்தில் முடிவாய்ச் சொல்லுகிறார். துவைதம் மித்தையாயும் ஆத்மாவே பாரமார்த்திக சத்தியமாயுமிருந்தால் என்ன சித்திக்கிறதெனில் லௌகிக வைதிக சமஸ்த வியவஹாரங்களும் அவித்தியா விஷயங்கள் இல்லை பிரளயமில்லை; உற்பத்தியில்லை; சம்சாரியான ஜீவனில்லை; மோக்ஷசாதன சம்பன்னனில்லை; பந்தத்தில் நின்றும் விடுபட இச்சிக்கிறவனில்லை; பந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்டவனில்லை; உற்பத்திப்பிரளயவைகளில்லாதபடியால் பந்தம் முதலியவைகள் இல்லைவேயில்லை என்பது பாரமார்த்திக சத்தியம்.

உற்பத்தி பிரளயங்கள் எப்படியில்லை? "எல்லாம் ஆத்மாவே;" "எல்லாம் பிரும்மமே" என்பவை முதலிய சுருதிகளால் த்வைதம் [illegible]சித்தால் சத்தான வஸ்துவுக்கு உற்பத்தி பிரளயங்களைச் சொல்லுவது [illegible]. முயல் கொம்புபோன்ற அசத் வஸ்துவுக்கு உற்பத்தி பிரளயங்களிரா. அத்வைதத்துக்கு உற்பத்தியுமில்லை; பிரளயமுமில்லை. அத்வைதத்துக்கு உற்பத்தி பிரளயங்கள் சொல்லுவது விருத்தம். பிராணன் முதலிய த்வைதங்களெல்லாம் இரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம்போல் ஆத்மாவினிடத்தில் கற்பிதங்களே என்று சொல்லப்பட்டது. இரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம் மனதின் கற்ப[illegible] [illegible]னிடத்தில் உற்பத்திப் பிரளயங் [illegible] எல்லோ[illegible]

190ம் பக்கம் 71ம் ச்லோகத் தொடர்ச்சி

இது அர்த்தமல்லவென்றும் கற்பிக்கச் சமர்த்தனுகிறான். ஏனெனில் ஆத்ம தத்வத்தை பூர்ணமாக அறிந்தவன்தான் வேதவாக்கியத்துக்கு இன்ன அர்த்தம் என்று நிச்சந்தேகமாய் சொல்லக்கூடும். மனு சொல்லியிருக்கிறதாவது ஆத்மஞானத்தை அடையாதவன் வேதார்த்தத்தை உள்ளபடி அறிய சமர்த்தனுகமாட்டான். ஆத்ம ஞானமில்லாதவன் தத்வஞானமாகிற பலத்தை அடையமாட்டான். ॥ 71 ॥

அப்படியே இந்த கற்பனைக்கு மனதிலும் உற்பத்தி பிரளயங்களில்லை. ஏனெனில் வெளியே சர்ப்பஞானம் உண்டாகிறபடியால் உள்ளே உற்பத்தி பிரளயங்களைச் சொல்லுவது விருத்தம். அப்படியே மனதிலும் ரச்சுவிலும் உற்பத்தி பிரளயங்களைச் சொல்லுவதும் பிசகு. ஏனெனில் இரண்டு ஆதாரங்கள் ஏற்படும். இரச்சு சர்ப்பம்போல் த்வைதமும் மானஸிகமாயிருப்பதால், த்வைதத்துக்கும் உற்பத்தி பிரளயங்களைச் சொல்ல முடியாது. மனதை நிரோதம் செய்த காலத்திலாவது சுஷுப்தியிலாவது த்வைதம் காணப்படவில்லை. ஆகையால் த்வைதம் மனுே கற்பனையேயென்று சித்திக்கிறது. ஆகையால் த்வைதமில்லாதபடியால், உற்பத்தி பிரளயங்களில்லை என்று சொல்லப்பட்டதும் பாரமார்த்திகமே இது யுக்தமே.

சங்கை:- அப்படியானல், சாஸ்திரத்தின் கருத்தாவது த்வைத அபாவத்தை பிரதிபாதிப்பதி லிருக்கவேண்டுமே தவிர அத்வைதத்தை ஸ்தாபிப்பதி லிருக்கமாட்டாது. ஏனெனின் அபாவத்தை பிரதிபாதிக்கிற சாஸ்திரம் பாவத்தைப் பிரதிபாதிப்பதாக சொல்லுவதில் விருத்தமுண்டு. அப்படியானல் அத்வைதம் வாஸ்தவம் என்பதற்கு பிரமாணமில்லாதபடியால் சூன்யவாதமே மிச்சப்படும். ஏனெனின், த்வைதம் இல்லை என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சித்தாந்தம் (சி) இந்த ஆக்ஷேபம் யுக்தமன்று. ரச்சுவாகிற ஆஸ்பத (ஆத்ம) மன்யில் சர்ப்பம் இருக்கமாட்டாதென்று முன்னேயே (ஓங்கார பிரகரணத்தில்) சொன்னதை மறுபடியும் கவனிப்பதில் பிரயோசனமில்லை.

ஆட்சேபம். (ஆ) இப்படி சொல்லுவது சரியன்று. சர்ப்பகற்பனைக்கு ஆசிரயமான ரச்சுவே உங்கள் மதத்தில் கற்பனையாயிருப்பதால் இந்த திருஷ்டாந்தம் ஒவ்வாது

(சி) இது யுக்தமன்று. கற்பிதங்கள் நாசமடைந்த வளவில் கற்பிக்கப்படாமல் மிஞ்சுகிற வஸ்து அப்படி மிச்சப்படுகிறதினலேயே சத்தியமாயிருக்கிறது. சர்ப்பம்போல் ஆத்மா கற்பனை

என்று சொல்லுவாயோ அதுவும் யுக்தமன்று. ஏனெனின் சர்ப்ப பிராந்தி என்னும் ஞானத்திற்கு முன்னும் அது சத்தியமாக இருக்கிறதே தவிர ஒருக்காலும் கற்பித ரச்சு என்பதாக இல்லை. மேலும் கற்பிக்குமுன் கற்பிக்கும் மனிதன் இருக்கவேண்டியதாகையால் அவன் சத்தியம். ஆகவே அதிஷ்டானம் அசத்தியம் என்னும் பக்ஷம் ஒவ்வாது.

(ஆ) சாஸ்திரம் (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்காத பக்ஷத்தில் அது எப்படி துவைதஞானத்தை நாசம் செய்யும்.

(சி) இது பாதகமன்று ரச்சுவில் சர்ப்பாதிபோல் ஆத்மாவில் துவைதம் அவித்தையால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(ஆ) அது எப்படி ?

(சி) நான் சுகி, நான் துக்கி நான் மூடன், நான் பிறந்தவன், நான் இறந்தவன், கிழவன், தேகமுள்ளவன், பார்க்கிறேன் ஸ்தூலமாயிருக்கிறேன். சூட்சுமமாயிருக்கிறேன், கர்த்தா, போக்தா, சேர்ந்திருக்கிறேன், பிறந்திருக்கிறேன், க்ஷீணகதியை அடைந்திருக்கிறேன், இது என்னுடையது இவை முதலியவைகள் ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, இவைகளில் ஒவ்வொன்றிலும் ஆத்மா தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கிறது. சர்ப்பம், ஜலதாரை முதலியவைகளில் இரச்சுவானது இருந்துகொண்டேயிருப்பதுபோலும்.

(ஆ) அப்படியானால் ஆத்மாவின் விசேஷஞானமிருக்கிறதே. சாஸ்திரத்தால் ஆகவேண்டியதென்ன ? சாஸ்திரம் சித்திக்காததை சித்திக்கச்செய்ய வேண்டியது. சித்தித்ததையே சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது உபயோகமற்றது.

(சி) அவித்தையால் கற்பிக்கப்பட்ட சுகம் முதலிய கற்பனைகளால் உண்டான பிரதி பந்தத்தால் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் தெரியவில்லை. ஸ்வரூபாவஸ்தானமே மோக்ஷம் என்பது பிரசித்தம். சுருதிகள் नेति नेति நெதி நெதி என்று போதிக்கிறபடி ஆத்மாவின் சுகி முதலியவையல்ல என்னும் சுபாவத்தை போதிக்கிறதினால் துவைதத்தை சாஸ்திரம் நிவர்த்திசெய்து, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஞானத்தைக் கொடுக்கிறது.

சுகித்வாதி தர்மங்கள் இல்லை என்று போதிக்கிற சாஸ்திரம் ஆத்மாவில் அசுகித்வாதி தர்மங்களை போதிக்கிறதினால் नेति नेति நெதி நெதி முதலிய வாக்கியங்களால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை போதிக்கிறதுபோல் அசுகித்வாதி தர்மங்களும் [illegible]

[illegible]

தர்மம் சேர்ந்திராதது போலும். ஆகையால் நிர்விசேஷமான ஆத்மாவினிடத்தில் சுகம் முதலியவைகள் கற்பிதங்களே. ஆத்மா அசுசி என்பதால் எந்த சாஸ்திரம் பிரதிபாதிக்கிறதோ அதின் கருத்தானது ஆத்மா சுசி என்னும் விசேஷத்தை நிவிர்த்தி செய்வதிலேயே இருக்கிறது. வேதவேத்தாவான திரவிடாசாரியாருடைய சூத்திரம் இதற்குப் பிரமாணம். ॥73॥

भावैरसद्भिरेवायमद्वयेन च कल्पितः ।
भावा अप्यद्वयेनैव तस्मादद्वयता शिवा ॥ 74 ॥

ഭാവൈരസദ്ഭിരേവായമദ്വയേന ച കല്പിതഃ।
ഭാവാ അപ്യദ്വയേനൈവ തസ്മാദദ്വയതാ ശിവാ ॥ 74 ॥

असद्भिः അസദ്ഭിഃ=அசத்துக்களான
भावैः ഭാവൈഃ=பாவங்களால்
अद्वयेनच അദ്വയേന ച=அத்வைதத்தாலும்
अयं അയം=இந்த ஆத்மா
कल्पितः കല്പിതഃ=கற்பிக்கப்படுகிறான்
भावाः अपि ഭാവാഃ അപി=பாவங்களும்
अद्वयेनैव അദ്വയേനൈവ=அத்வயமான சத்தால்தான்
(विकल्पिताः വികല്പിതാഃ =கற்பிக்கப்படுகின்றன
तस्मात् തസ്മാത്=ஆகையால்
अद्वयता അദ്വയതാ=அத்வயமே
शिवा ശിവാ=க்ஷேமமானது சிவம்.

ச-பா:—பிரளயம் முதலிய சகல விசேஷணங்களின் அபாவத்தால் உபலக்ஷிதமான யாதொரு வஸ்து உண்டோ, அதுவே வாஸ்தவரூபம் என்பது முந்தின சுலோகத்தின் அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்துக்கு ஹேது சொல்லுகிறார். ரச்சு திருஷ்டாந்தத்தில் ரச்சுவில் சர்ப்பாதிகள் அசத்து. இந்த ரச்சுவே சர்பத்தை கற்பிக்கிறது. இதுபோல் ஆத்மாவும் பிராணாதி அநேக அசத் பதார்த்தங்களை கற்பிக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் அவைகளுக்கு சத்தை இல்லை. மனதின் வியாபாரமன்றியில் எந்த பதார்த்தமும் எவனாலும் அறியப்படமாட்டாது. ஆத்மாவோ யாதொரு வியாபாரமுமில்லாதது. மனதின் வியாபாரத்தால் மட்டும் அறியக்கூடிய பதார்த்தங்கள் வாஸ்தவத்தில் சத்தியமாக இருக்கமாட்டா. ஆகையால் அசத்தான பிராணாதி பாவங்களால் சத்தான

தும், ஆத்மா அநேகமாக பாவிக்கிறான். பிராணாதி பாவங்களும் சத்ரூப அத்வைத ஆத்மாவால்தான் கற்பிக்கப்படுகின்றன. எந்த கற்பனையும் அதிஷ்டான மன்றியில் சித்திக்கமாட்டாது. எதாவது அதிஷ்டானம் இருக்கவேண்டியது. சர்வ கற்பனைகளுக்கும் அதிஷ்டானமாயிருப்பதாலும், தான் ஸ்வயம் எப்போதும ஒன்றாயும் அவ்வியபிசாரியாக இருப்பதாலும், ஆத்மாவேகற்பனாவஸ்தை யிலும் கல்யாண ஸ்வரூபம். ரச்சு சர்ப்பாதிகள் போல் கற்பனை களே பயகாரணமாயிருப்பதால், துக்கரூபங்கள். அத்வயத்துக்கு எதனாலும் பயமில்லை. ஆகையால் அதுவே சுகரூபம். ॥74॥

नात्मभावेन नानेदं न स्वेनापि कथंचन ।
न पृथङ्ना पृथक्किंचिदिति तत्त्वविदो विदुः ॥ 75 ॥

நாத்மபாவேந நாநேதம் ந ஸ்வேநாபி கதம்சந ।
ந ப்ருதங்நாப்ருதக்கிம்சிதிதி தத்வவிதோ விது: ॥ 75 ॥

इदं இதம்=இந்த ஜகத்து
आत्मभावेन ஆத்மபாவேந=பாரமார்த்திக ரூபத்தால்
नाना நாநா=ஆத்மாவைவிட வேறான அன்னிய வஸ்துவா னது
न ந=இல்லை
स्वेनापि ஸ்வேநாபி=தன்னுடைய (ஆரோபித) பிராணாதி ஸ்வரூபத்தால்
कथंचन கதம்சந=ஒரு காலத்திலும்
(इदं இதம்=ஜகத்து)
न ந=இருக்கவில்லை
किंचित् கிம்சித்=யாதொன்றும்
न पृथक् ந ப்ருதக்=பரஸ்பரம் பின்னமாயுமில்லை
न अपृथक् ந அப்ருதக்=ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துமில்லை
इति இதி=இவ்விதமாய்
तत्त्वविदः தத்வவித:=ஞானிகள்
विदुः விது:=அறிகிறார்கள்.

சிவம்.

ச-பா:—அத்வைதம் கல்யாணம் என்று ஏன் சொல்லப் பட்டதெனில் :—கற்பனைகள் ஆத்மாவைவிட வெவ்வேறாக கா ணப்படுமிடத்தில்தான் துக்கம் சம்பவிக்கிறது. அத்வய பரமார் த்தரூப ஆத்மாவினிடத்தில் பிராணாதி சமூகமான ஜகத்தானது

ரச்சுவினிடத்தில் கர்பித சர்பாதிகள் இல்லாமல் போகிறதுபோல், ஆத்மபிரகாசத்தால் பார்க்குமளவில் பிராணாதிகளும் பாரமார்த்திக ஆத்மாவுக்கு அன்னியமாக காணப்படவில்லை. ரச்சுவில் கற்பிக்கப்பட்ட சர்ப்பம் ஸ்வதந்திரமாயிராததுபோல் பிராணாதிகள் கற்பனை ஸ்வதந்திரமாயிருக்கவில்லை. குதிரை எருமை பரஸ்பரம் வெவ்வேறாயிருப்பதுபோல் பிராணாதிகள் பரஸ்பரம் பின்னமாயில்லை. எல்லாம் அசத்தாயிருப்பதால் தனித்தனியாகவாவது, ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகவாவது யாதொன்றுமில்லை. இப்படி பாரமார்த்திக தத்வத்தை அறிந்த பிராமணர்கள் அறிகிறார்கள். த்வைதம் அசத்தாயிருப்பதால் ஸ்வதந்திரமாயாவது ஆத்ம தாதாத்மிய ரூபமாயாவது இராது. த்வைதமே பயரூபம். அபயரூபமான அத்வைதம் சிவரூபம், சுகரூபம். ॥ 75 ॥

वीतरागभयक्रोधैर्मुनिभिर्वेदपारगैः।
निर्विकल्पो ह्ययं दृष्टः प्रपञ्चोपशमोऽद्वयः ॥ 76 ॥ (35)

வீதராகபயக்ரோதைர்முநிபிர்வேதபாரகை: । நிர்விகல்போ ஹ்யயம் த்ருஷ்ட: ப்ரபஞ்சோபஶமோऽத்வய: ॥ 76 ॥

वीतरागभयक्रोधैः வீதராகபயக்ரோதை: = அனுராகம் பயம் கோபம் இவைகளில்லாமலும்

वेदपारगैः வேதபாரகை: = வேதாந்தத்தை அறிந்த

मुनिभिः முநிபி: = மனன சீலர்களான முனிகளால்

निर्विकल्पः நிர்விகல்ப: = சர்வ விகல்ப ரஹிதமாயும்

प्रपञ्चोपशमः ப்ரபஞ்சோபஶம: = த்வைதப் பிரபஞ்சமில்லாமலும்

अद्वयः அத்வய: = அத்வயமாயுமிருக்கிற

अयं அயம் = இந்த ஆத்மா

दृष्टः த்ருஷ்ட: = பார்க்கப்படுகிறது

ச-பா:—தத்வஞானிகளின் ஸ்துதி சொல்லப்படுகிறது. அனுராகம், பயம், த்வேஷம் கோபம் முதலிய தோஷங்களில்லாமலும் எப்போதும் மனனம் செய்து கொண்டும், வேதாந்த தத்வத்தை அறிந்துமிருக்கிற முனிகள் ஆத்மாவை யாதொரு விகல்பமுமில்லாததாயும், பிரபஞ்ச அபாவரூபமாயும், அறிகிறார்கள். அபிப்பிராயம் என்னவெனின் ராகாதி தோஷங்களில்லாமலும், எப்போதும் வேதாந்த விசாரத்தில் முழுகியுமிருக்கிற சன்னியாசிகளால்

மிக முக்கியம்.

பக்ஷபாதமான அபிமானத்தை யுடையவர்களாகிய தார்க்கிகாதிகளால் ஆத்மா அறியப்படமாட்டாது. ॥ 76 ॥

तस्मादेवं विदित्वैनमद्वैते योजयेत्स्मृतिं ।
अद्वैतं समनुप्राप्य जडवल्लोकमाचरेत् ॥ 77 ॥

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌨𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌯𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌂 ।
𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌜𑌡𑌵𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 77 ॥

तस्मात् 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 = ஆகையால்
एनं 𑌏𑌨𑌂 = இந்த ஆத்மாவை
एवं 𑌏𑌵𑌂 = இவ்விதமாக
विदित्वा 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 = அறிந்து
अद्वैते 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑍇 = அத்வைதத்தில்
स्मृतिं 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌂 = ஞாபகத்தை
योजयेत् 𑌯𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 = சேர்ப்பிக்க வேண்டியது
अद्वैतं 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 = அத்வைதத்தை
समनुप्राप्य 𑌸𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 = செவ்வையாக அடைந்து
जडवत् 𑌜𑌡𑌵𑌤𑍍 = ஜடன்போல்
लोकं 𑌲𑍋𑌕𑌂 = லோகத்தை
आचरेत् 𑌆𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 = அனுசரிக்க வேண்டியது.

ச-பா :—சகல அனர்த்தங்களுமில்லாத அத்வைதம் சுகரூபமாயும் அபயரூபமாயு மிருக்கிறது. ஆகையால் ஞானி இவ்விதமாக அறிந்து எப்போதும் அத்வைதத்திலேயே ஞாபகம் வைக்க வேண்டியது. பசிதாகம் முதலியவைகளில்லாத, ஜனனமரண தர்மமற்ற சாக்ஷாத் பரப்பிரம்மமே நான் என்று செவ்வையாக அறிந்து, யாதொரு வியவஹாரமுமில்லாத ஜடன்போல் லோகத்தில் இருக்கவேண்டியது. தன்னுடைய ஞானம், முதலியவைகளை பிரசித்தப்படுத்தாமலே ஞானி லோகத்தில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது என்பது கருத்து. ॥77॥

निस्तुतिर्निर्नमस्कारो निः स्वधाकार एव च ।
चलाचलनिकेतश्च यतिर्यादृच्छिकोभवेत् ॥ 78 ॥

𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌃𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰 𑌏𑌵 𑌚 ।
𑌚𑌲𑌾𑌚𑌲𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑍋𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 78 ॥

निस्तुतिः 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌃 = ஸ்தோத்திரம் செய்யாமல் இருக்கவேண்

निःस्वधाकार एव च நிஃஸ்வதாகார ஏவச=ஸ்வதாகார மில்லா திருக்கவேண்டியது

चलाचल निकेतश्च சலாசலநிகேதஶ்ச=சலமாகிற சரீரத்துக்கும் அசலமான ஆத்மாவுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கவேண்டியது

यतिः யதிஃ=யதியானவன்

यदृच्छिकः யத்ருச்சிகஃ=தற்சயலுக்கு உட்பட்டவனுக

भवेत् பவேத்=இருக்கவேண்டியது.

ச - பா:—எப்படி லோகத்தில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது எனில் அவன் தேவதைகளையுடைய ஸ்தோத்திரத்தையாவது, நமஸ்காராதி கிரியையாவது செய்யக்கூடாது. பிதிர்களுக்கு சிராத்தாதிகளைச் செய்யவேண்டுமென்கிற இச்சையையாவது யாதொன்றையும் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. சர்வ கர்மத்தையும் தள்ளி இச்சா ரஹிதனுய் பரமஹம்சன்போ லிருக்கவேண்டியது. போஜனுதி வியாபாரங்களில் ஆகாசம்போல் அசல ஸ்வபாவமான ஆத்மாவை மறந்து நான் என்று வித்வான் அபிமானம் கொள்ளுகிறுன், மற்ற சமயங்களில் தன்னுடைய எதார்த்தஸ்வரூபத்தை மறந்துபோகிறதில்லை. இவ்விதமாக ஞானி க்ஷணக்ஷணத்தில் மாறுதல் அடையும் சரீரம் எப்போதும் மாருத ஆத்மா இவைகளுக்கு இருப்பிடமாகிறுன். ஆனல் பாஹ்ய விஷயங்களுக்கு எப்போதும் ஆசிரயமாகிறதில்லை, ஆகையால் சரீர தாரணையைமட்டும் உத்தேசித்து அன்னுதி விஷயங்களில் எந்த எந்த காலங்களில் எவை எவை கிடைக்குமோ, அவையவைமட்டும் கிரஹிக்கவேண்டியது. 78

तत्त्वमाध्यात्मिकं दृष्ट्वा तत्त्वं दृष्ट्वा तु बाह्यतः ।
तत्त्वीभूतस्तदाराम स्तत्त्वादप्रच्युतो भवेत् ॥ 79 ॥

इति गौडपादीयकारिकायां वैतथ्याख्यं
द्वितीयप्रकरणम् ओंतत्सत् ॥

தத்த்வமாத்யாத்மிகம் த்ருஷ்ட்வா தத்த்வம் த்ருஷ்ட்வா து பாஹ்யதஃ ।
தத்த்வீபூதஸ்ததாராம ஸ்தத்த்வாதப்ரச்யுதோ பவேத் ॥ 79 ॥

இதி கௌடபாதீயகாரிகாயாம் வைதத்யாக்யம்
த்விதீயப்ரகரணம் ஓம்தத்ஸத் ॥

आध्यात्मिकं ஆத்யாத்மிகம்=அந்தரங்கமான

तत्त्वं தத்த்வம்=தத்வத்தை

दृष्ट्वा த்ருஷ்ட்வா=பார்த்து

बाह्यतः பாஹ்யதஃ=வெளியேயுள்ள

(च) தத்த்வஞ்ச=தத்வத்தையும்

பக்ஷபாதமான அபிமானத்தை யுடையவர்களாகிய தார்க்கிகாதிகளால் ஆத்மா அறியப்படமாட்டாது. ॥ 76 ॥

तस्मादेवं विदित्वैनमद्वैते योजयेत्स्मृतिं ।
अद्वैतं समनुप्राप्य जडवल्लोकमाचरेत् ॥ 77 ॥

தஸ்மாதேவம் விதித்வைநமத்வைதே யோஜயேத்ஸ்ம்ருதிம் ।
அத்வைதம் ஸமநுப்ராப்ய ஜடவல்லோகமாசரேத் ॥ 77 ॥

तस्मात् தஸ்மாத் = ஆகையால்
एनं ஏநம் = இந்த ஆத்மாவை
एवं ஏவம் = இவ்விதமாக
विदित्वा விதித்வா = அறிந்து
अद्वैते அத்வைதே = அத்வைதத்தில்
स्मृतिं ஸ்ம்ருதிம் = ஞாபகத்தை
योजयेत् யோஜயேத் = சேர்ப்பிக்க வேண்டியது
अद्वैतं அத்வைதம் = அத்வைதத்தை
समनुप्राप्य ஸமநுப்ராப்ய = செவ்வையாக அடைந்து
जडवत् ஜடவத் = ஜடன்போல்
लोकं லோகம் = லோகத்தை
आचरेत् ஆசரேத் = அனுசரிக்க வேண்டியது.

ச-பா:—சகல அனர்த்தங்களுமில்லாத அத்வைதம் சுகரூபமாயும் அபயரூபமாயு மிருக்கிறது. ஆகையால் ஞானி இவ்விதமாக அறிந்து எப்போதும் அத்வைதத்திலேயே ஞாபகம் வைக்கவேண்டியது. பசிதாகம் முதலியவைகளில்லாத, ஜனனமரணதர்மமற்ற சாக்ஷாத் பரப்பிரம்மமே நான் என்று செவ்வையாக அறிந்து, யாதொரு வியவஹாரமுமில்லாத ஜடன்போல் லோகத்தில் இருக்கவேண்டியது. தன்னுடைய ஞானம், முதலியவைகளை பிரசித்தப்படுத்தாமலே ஞானி லோகத்தில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது என்பது கருத்து. ॥77॥

निस्तुतिर्निर्नमस्कारो निःस्वधाकार एव च ।
चलाचलनिकेतश्च यतिर्यादृच्छिकोभवेत् ॥ 78 ॥

நிஸ்துதிர்நிர்நமஸ்காரோ நிஸ்ஸ்வதாகார ஏவ ச ।
சலாசலநிகேதஶ்ச யதிர்யாத்ருச்சிகோபவேத் ॥ 78 ॥

निस्तुतिः நிஸ்துதி: = ஸ்தோத்திரம் செய்யாமல் இருக்கவேண்

निःस्वधाकार एव च நி:ஸ்வதாகார ஏவ ச=ஸ்வதாகார மில்லா திருக்கவேண்டியது

चलाचल निकेतश्च சலாசலநிகேதஶ்ச=சலமாகிற சரீரத்துக்கும் அசலமான ஆத்மாவுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கவேண்டியது

यतिः யதி:=யதியானவன்

यदृच्छिकः யாத்ருச்சிக:=தற்சயலுக்கு உட்பட்டவனாக

भवेत् பவேத்=இருக்கவேண்டியது.

ச - பா:—எப்படி லோகத்தில் சஞ்சரிக்கவேண்டியது எனில் அவன் தேவதைகளையுடைய ஸ்தோத்திரத்தையாவது, நமஸ்காராதி கிரியையாவது செய்யக்கூடாது. பிதிர்களுக்கு சிராத்தாதிகளைச் செய்யவேண்டும்என்கிற இச்சையையாவது யாதொன்றையும் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. சர்வ கர்மத்தையும் தள்ளி இச்சா ரஹிதனாய் பரமஹம்சன்போ லிருக்கவேண்டியது. போஜனாதி வியாபாரங்களில் ஆகாசம்போல் அசல ஸ்வபாவமான ஆத்மாவை மறந்து நான் என்று வித்வான் அபிமானம் கொள்ளுகிறான், மற்ற சமயங்களில் தன்னுடைய எதார்த்தஸ்வரூபத்தை மறந்துபோகிறதில்லை. இவ்விதமாக ஞானி க்ஷணக்ஷணத்தில் மாறுதல் அடையும் சரீரம் எப்போதும் மாறாத ஆத்மா இவைகளுக்கு இருப்பிடமாகிறான். ஆனால் பாஹ்ய விஷயங்களுக்கு எப்போதும் ஆசிரயமாகிறதில்லை, ஆகையால் சரீர தாரணையைமட்டும் உத்தேசித்து அன்னாதி விஷயங்களில் எந்த எந்த காலங்களில் எவை எவை கிடைக்குமோ. அவையவைமட்டும் கிரகிக்கவேண்டியது. 78

तत्त्वमाध्यात्मिकं दृष्ट्वा तत्त्वं दृष्ट्वा तु बाह्यतः ।
तत्त्वीभूतस्तदाराम स्तत्त्वादप्रच्युतो भवेत् ॥ 79 ॥
इति गौडपादीयकारिकायां वैतथ्याख्यं
द्वितीयप्रकरणम् ओं तत्सत् ॥

தத்வமாத்யாத்மிகம் த்ருஷ்ட்வா தத்வம் த்ருஷ்ட்வா து பாஹ்யத: ।
தத்வீபூதஸ்ததாராம ஸ்தத்வாதப்ரச்யுதோ பவேத் ॥ 79 ॥
இதி கௌடபாதீயகாரிகாயாம் வைதத்யாக்யம்
த்விதீயப்ரகரணம் ஓம் தத்ஸத் ॥

आध्यात्मिकं ஆத்யாத்மிகம்=அந்தரங்கமான

तत्त्वं தத்வம்=தத்வத்தை

दृष्ट्वा த்ருஷ்ட்வா=பார்த்து

बाह्यतः பாஹ்யத:=வெளியேயுள்ள

தத்வஞ்ச=தத்வத்தையும்

दृष्ट्वा த்ருஷ்ட்வா = பார்த்து
तत्वीभूत: தத்வீபூத: = தத்வாகாரமாகி
तदाराम: ததாராம: = அதிலேயே ரமிக்கவேண்டியது
तत्वात् தத்வாத் = தத்வத்திநின்றும்
अप्रच्युत:भवेत् அப்ரச்யுத: பவேத் = நழுவக்கூடாது.

ச — பா:—விகாரங்கள் எல்லாம் நாமம் என்று சுருதியில் சொல்லியபடி ரச்சுசர்பாதிகள் போலவும் ஸ்வப்னமாயாதிகள் போலவும் அசத்தாயிருக்கிறஇந்த ஆத்தியாத்மிகமான சரீரத்துக்கு सवाह्य ஸபாஹ்ய = ஆத்மா அதிஷ்டானம் என்று பார்த்து ஆத்மாவே சத்தியம், ஆத்மாவே நான் என்று அறிகிறவன் பாஹ்ய விஷயங்களில் பிரீதி அடையாமல் ஆத்மாவிலேயே ரமிக்கிறான். தன்னிடத்தில் ஆசக்தசித்தனாய் வெளி விஷயங்களினின்றும், திரும்பின புத்தியுடையவனாய் பரமாத்மதத்வத்தி லிருந்துகொண்டு அதினின்றும் நழுவாமலே ஞானி யிருப்பான். அஞ்ஞானி ஒரு சமயத்தில் தான் சரீரம் என்றும் ஒரு சமயத்தில் தான் சரீரமல்ல ஆத்மாவென்றும் ஆகிறான். ஞானிக்கு இப்படிப்பட்ட சஞ்சல புத்தியில்லை. இவனுக்கு ஆத்மா எப்போதும் சஞ்சலிக்காத ஒரே ஸ்வரூபம். "நானே பிரம்மம்" என்று ஞானி எப்போதும் நிச்சய மான ஞாபகத்தை யுடையவன். 79

2-வது காரிகை முற்றிற்று.

हरि: ओम् ।
ஹரி: ஓம்:

—···—

अथ गौडपादीयकारिकाया:
अद्वैताख्यं तृतीयप्रकरणम् ॥

ओं॥ उपासनाश्रितो धर्मो जाते ब्रह्मणि वर्तते ।
प्रागुत्पत्तेरजं सर्वं तेनासौ कृपण:स्मृत: ॥

அத கௌடபாதீயகாரிகாயா:
அத்வைதாக்யம் த்ருதீயப்ரகரணம் ॥ (1)

ஓம்॥ உபாஸநாச்ரிதோ தர்மோ ஜாதே ப்ரஹ்மணிவர்த்
தே । ப்ராகுத்பத்தேரஜம் ஸர்வம் தேநாஸௌ க்ருபண:ஸ்ம்ருத: ॥

அவதாரிகை

முந்தின பிரகரணத்தில் யுக்தியால் த்வைதம் மித்தை அதாவது

முதலில் உபாஸ்ய, உபாஸக பேதஞானத்தை நிராகரிக்கிறார்.

उपासनाश्रित: உபாஸநாஶ்ரித:=உபாசனையை அடைந்த
धर्म: தர்ம:=ஜீவன்
जाते ஜாதே=உண்டான
ब्रह्मणि ப்ரஹ்மணி=பிரம்மத்தினிடத்தில்
वर्तते வர்த்ததே=இருக்கிறான்
(स: ஸ: =அவன்)
उत्पत्ते: प्राक् உத்பத்தே: ப்ராக்=உற்பத்திக்கு முந்தி
सर्वं ஸர்வம்=எல்லா ஜகத்தும்
अजं அஜம்=பிரம்ம ஸ்வரூபமென்று
(मन्यते மந்யதே=நினைக்கிறான்.)
तेन தேந=அந்தக் காரணத்தால்
असौ அஸௌ=இந்த உபாஸகன்
कृपण: க்ருபண:=அல்பனென்று
स्मृत: ஸ்ம்ருத:=மகாத்துமாக்களால் சொல்லப்பட்டான்.

ச-பா:—அ-கை:—முதல் பிரகரணத்தில் ஓங்காரத்தை நிர்ணயம் செய்யுமிடத்தில் ஆத்மா प्रपञ्चोपशम: शिव:अद्वैत: ப்ரபஞ்சோபஶம: ஶிவ: அத்வைத:=(பிரபஞ்ச மற்றது, சாந்தம், இரண்டற்றது) என்று சொல்லப்பட்டது. அதே பிரகரணத்தில் ज्ञाते द्वैतं न विद्यते ஜ்ஞாதே த்வைதம் ந வித்யதே ஆத்மா அறியப்பட்டவுடனே த்வைதம் நீங்கிவிடுகிறதென்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

இந்தத் த்வைதாபாவம் வைதத்தியம் என்கிற இரண்டாவது பிரகரணத்தில் ஸ்வப்நம், மாயை, ஆகாசபட்டணம் முதலிய திருஷ்டாந்தத்தாலும் பார்க்கப்படுதல், அந்தத்துடன் கூடியிருத்தல் முதலிய யுக்தியாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது. அத்வைதம் சாஸ்திரத்தால் மட்டும் பிரதிபாதிக்கத்தக்கதா? அல்லது யுக்தியாலும் கூடுமா? இந்த மூன்றாவது பிரகரணத்தில் சாஸ்திரத்தால் அறியக்கூடிய அத்வைதத்தை யுக்தியாலும் அறியக்கூடும் என்பதைச் சொல்லுகிறார். (नैषा तर्केण मतिरापनेया நைஷா தர்க்கேண மதிராபநேயா என்கிற சுருதியில் கேவல தர்க்கத்தால் அறியக்கூடாவிட்டாலும் சுருதியை அனுசரித்த தர்க்கத்தால் அறியலாம் என்றார். இரண்டாவது பிரகரணத்தில் உபாஸ்ய உபாஸகாதி பேதங்கள் எல்லாம் மித்தையென்றும், கேவலம் ஆத்மாவே அத்வைதமான பரமார்த்த ஸ்வரூபம் என்றும் சொல்லப்...

'தின்பொருட்டு அடையத்தக்கது. " நான் உபாசகன் பிரம்மம். என்னால் உபாசிக்கத்தக்கது. அப்படி உபாசனை செய்வதால் பஞ்சபூதங்களின் ஆகாரமாய் விளங்கும் பிரம்மத்தில் நான் இருக்கிறேன், அதாவது நானும் பிரம்மாகாரமாகிறேன்; சரீரம் போனபிறகு ஜன்மமில்லாத பிரம்மத்தை அடைகிறேன். உற்பத்திக்கு முன் அவஸ்தையில் எல்லாம் அஜன்மாவாயிருந்தது, நானும் அப்படியே இருந்தேன். உற்பத்திக்கு முன் பிரம்மரூபமாயிருந்த நான் இப்போது ஜன்மத்தை அடைந்திருக்கிறேன், பிரம்மத்தில்தானிருக்கிறேன்; உற்பத்திக்கு முன்னிருந்த ஸ்திதியையே பிரளயத்திலும் உபாசனையின் பலத்தால் அடைவேன்" என்று உபாசனையை ஆசிரயித்த ஜீவன் பிரம்மத்தை அற்பமாய் அறிகிறபடியால் அற்பன் என்று நித்தியமாயும் அஜமாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தை அறிகிற மகான்கள் சொல்லுகிறார்கள். தளவகார சாகையில் यद्वाचानभ्युदितं யத்வாசாநப்யுதிதம் என்கிற சுருதியில் (கேன I-4) * உபாசனை நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. ॥ 80 ॥

III - 2 - வது சுலோகம்.

अतो वक्ष्याम्यकार्पण्य मजाति समतांगतम् ।
यथा न जायते किंचिज्जायमानं समन्ततः ॥ 81 ॥
அதோ வக்ஷ்யாம்யகார்பண்யமஜாதி ஸமதாம்கதம் ।
யதா ந ஜாயதே கிஞ்சிஜ்ஜாயமாநம் ஸமந்ததः ॥ 81 ॥

अतः அதः=ஆகையால்

अजाति அஜாதி=உற்பத்தியற்றதாயும்

समतांगतम् ஸமதாம்கதம் = நிரவயவமாயிருப்பதால் எங்கும் சமமாயும்

अकार्पण्यं அகார்பண்யம்=பூமாவென்னும் பெயருள்ள பிரம்மத்தை

वक्ष्यामि வக்ஷ்யாமி = சொல்லுகிறேன்

यथा யதா=எப்படி

समन्ततः ஸமந்ததः = நாலு பக்கங்களிலும்

जायमानं ஜாயமாநம் = உண்டாகிறதாகத் தோன்றும்

किंचित् கிஞ்சித்=யாதொன்றும்

नजायते ந ஜாயதே=உண்டாகவில்லையோ

(तथा ததா=அந்தப் பிரகாரத்தை)

ஆரு ...கேள்.

ச-பா :- अतो...அதோ...:—பிறப்பில்லாததும், உள்ளும் வெளியிலுமிருக்கிற ஆத்மாவை அறிய சாமர்த்தியமில்லாதவன் அவித்தையால் ஆத்மாவை தீனமாக அறிகிறவனும் நான் பிறக்கிறேன், காரியப்பிரம்மத்தினிடத்தில் இருக்கிறேன் அதை உபாசிக்கிறவனும் பிரம்மத்தை அறிகிறேன் என்று அறிந்து கிருபணனாக அதாவது அற்பபுத்தியுள்ளவனாக ஆகிறான். ஆகையால் கிருபணமற்ற வியாபகமானதும் உற்பத்தியற்றதாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தைச் சொல்லுகிறேன். यत्रान्योऽन्यत्पश्यत्यन्यच्छृणोत्यन्यद्विजानाति तदल्पं मर्त्यमसद्वाचारंभणं विकारो नामधेयं யத்ராऽந்யோऽந்யத்பச்யத்யந்யச்ச்ருணோத்யந்யத்விஜாநாதி ததல்பம் மர்த்யமஸத்வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் முதலிய சுருதிகளில் எவன் எவ்விடத்தில் வேறு ஒன்றைப்பார்க்கிறானோ கேட்கிறானோ அறிகிறானோ அது அற்பம், நாசமுள்ளது, அசத்து வாக்கினால் சொல்லப்பட்டதெல்லாம் நாம மாத்திரமே. இந்த சுருதிகளால் முன் சொன்ன பிரம்மம் கிருபணபாவத்துக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிறது (அதாவது துவைத ஞானத்தால் அற்ப புத்தி சித்திக்கிறது. பூமா என்கிற பிரம்மம் இப்படிப்பட்டதல்ல. எதை அறிந்ததினால் அவித்தையால் உண்டான சகல கார்பண்ணியமும் நிவிர்த்தியாய் விடுகிறதோ அந்த அகார்பண்ணியத்தைச் சொல்லுகிறேன்]

अजाति அஜாதி=அது உற்பத்தியற்றது

समतांगतं ஸமதாம்கதம் =எங்கும் சமமாயிருக்கிறது. ஏனெனின், அவயவ வித்தியாசங்களில்லை. அவயவத்துடன் கூடினவஸ்து அவயவபேதங்களை அடைந்து பிறக்கிறது என்று சொல்லப்படுகின்றது. இதுவோ அவயவமற்றதாகையால் சமமாயிருக்கிறது. எந்த அவயவத்தாலும் விசேஷமாய்ப் பிரகாசிக்கிறதில்லை. ஆகவே, அது ஜன்மமற்றது; கார்பண்ணியமற்றது.

यथा न...யதா ந...=எப்படி ரச்சுவில் சர்ப்பம் பிராந்தியால் உண்டாகிறதோ, அப்படி சகலமும் அவித்தையாலுண்டான பிராந்தி திருஷ்டியால் உண்டாகிறதுபோல் காணப்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில் எந்தப் பிரகாரமாக எதுவும் ஜன்மத்தை அடையவில்லையோ, ஆனால் எல்லாம் தேசகால வஸ்துக்களால் பூர்ணமாயிருக்கிற கூடஸ்தமாகவே யிருக்கிறதோ அந்தப் பிரகாரத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேள் என்பது கருத்து. ॥ 81 ॥

आत्मा ह्याकाशवज्जीवैर्घटाकाशैरिवोदितः ।
घटादिवच्च संघातैर्जातावेतन्निदर्शनम् ॥ ८२ ॥

आत्मा हि ஆத்மா ஹி=பரப்பிரம்மம்

आकाशवत् ஆகாசவத்=சூட்சுமமாயும் நிரவயவமாயும் சர்வகதமாயு மிருக்கிற ஆகாசம்போல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

घटाकाशैः इव கடாகாசை: இவ=கடாகாசங்கள் போல்

जीवैः ஜீவை:=ஜீவர்கள்

उदितः உதித:=சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

घटादिवत् च கடாதிவத்ச=கடாதிகள்போல்

संघातैः ஸம்காதை:=சங்காதங்களும்

(उदितः உதித:=உண்டானதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

जातौ ஜாதௌ ஆகையால் சிருஷ்டி விஷயத்தில்

एतत् ஏதத்=இது

निदर्शनम् நிதர்சநம்=திருஷ்டாந்தம்

ச-பா:—ஜன்ம மற்றதாயும் கிருபணாவமற்றதாயு மிருக்கிற பிரம்மத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்று பிரதிஞ்ஞை செய்யப்பட்டது. இது சித்திக்கும் பொருட்டு யுக்தியையும் திருஷ்டாந்தத்தையும் சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார்.

ஆத்மாவாகிற பிரம்மம் ஆகாசம்போல் சூட்சுமமாயும் நிரவயவமாயும் ஸர்வ வியாபியாயும் இருப்பதால் ஆகாசம்போல் சொல்லப்படுகின்றது. கடாகாசத்துக்குச் சமானமாக ஜீவர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள். அந்த ஜீவர்களே ஆகாச சதிர்சமான பரமாத்மா. (இது उदितः உதித:=என்னும் பதத்திற்குச் சொல்லப்பட்டது என்றும் அர்த்தத்தின்பேரில் ஏற்படுகின்றது. இனி உண்டாகிறது என்னும் அர்த்தத்தைக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.)

அல்லது கடாகாசங்களால் எப்படி ஆகாசம் உண்டாகிறதோ அப்படி பரமாத்மா ஜீவாத்மாக்களால் உண்டாகிறார். அதாவது நாநாவித ஜீவர்களாகக் காணப்படுகிறார் என்பது கருத்து. ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவினின்றும் உண்டானதாக வேதாந்தத்தில் சொல்லியதை மகாகாசத்தினின்றும் கடாகாசங்களுண்டானதற்குச் சமானமாக அறியவேண்டியதேதவிர வாஸ்தவமன்று என்பது கருத்து.

மேலும் ஆகாசத்தினின்றும் எல்லா கடங்களும் உண்டாவது போல் பரப்பிரம்மத்தினின்றும் பிருதிவீ முதலிய சமஸ்தமான பூதங்களும் சரீர இந்திரியாதிகளும் ரச்சுவில் சர்ப்பம்போல் கேவலம் கற்பனையாக உண்டாகின்றன! மகாகாசத்தில் கடாகாசங்களும் கடங்களும் அடங்கியிருப்பதுபோல் பரமாத்மாவில் ஜீவர்களும்

ஞானத்தின் பொருட்டு ஆத்மாவினின்றும் ஜீவர்கள் உண்டானதாக சுருதிசொல்லுமிடத்தில் மஹாகாசத்தினின்றும் கடங்களும் கடாகாசங்களும் உண்டானதுபோல் என்று அறியத்தக்கது. சிருஷ்டி விஷயத்தில் இதுவே தகுந்த திருஷ்டாந்தம். ॥82॥

घटादिषु प्रलीनेषु घटाकाशादयो यथा ।
आकाशे संप्रलीयन्ते तद्वज्जीवा इहात्मनि ॥ 83 ॥
𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾 ।
𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾 𑌇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 ॥ 83 ॥

यथा 𑌯𑌥𑌾=எப்படி
घटादिषु 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁=கடாதிகள்
प्रलीनेषु 𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌨𑍇𑌷𑍁=நஷ்டமானபோது
घटाकाशादयः 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌯𑌃=கடாகாசாதிகள்
आकाशे 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇=மஹாகாசத்தில்
सम्प्रलीयन्ते 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇= லயமடைந்து விடுகின்றனவோ
तद्वत् 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍=அப்படி
इह 𑌇𑌹=இந்த
आत्मनि 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿=பரமாத்மாவில்
जीवः 𑌜𑍀𑌵𑌃=ஜீவன்
(प्रलीयते 𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 = லயமடைந்து விடுகிறான்.)

ச-பா:—கடாதிகளின் உற்பத்தியால் கடாகாசாதிகளின் உற்பத்தியும் கடாதிகளின் நாசத்தால் கடாகாசாதிகளின் நாசமும் உண்டாவதுபோல், தேகாதிகளின் உற்பத்தியால் ஜீவ உற்பத்தியையும் அவைகளின் நாசத்தால் ஜீவலயமும் உண்டாகின்றன. ஜீவனுடைய உத்பத்தி நாசங்கள் உபாதியைப் பொருத்திருக்கின்றன. ஸ்வத: இரண்டுமில்லை. ஆகையால் உற்பத்தி சுருதியாலும் பிரளய சுருதியாலும் அத்வைதத்துக்கு விரோதமில்லை. ॥ 83 ॥

यथैकस्मिन्घटाकाशे रजोधूमादिभिर्युते ।
न सर्वे संप्रयुज्यन्ते तद्वज्जीवाः सुखादिभिः ॥ 84 ॥
𑌯𑌥𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌰𑌜𑍋𑌧𑍂𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ 84 ॥

यथा 𑌯𑌥𑌾=எப்படி
एकस्मिन् 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍=ஒன்றான
घटाकाशे 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇=கடாகாசம்
रजोधूमादिभिः 𑌰𑌜𑍋𑌧𑍂𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃= தூளி புகை முதலியவைக

युते யுதே=கூடினபோது

सर्वे ஸர்வே=சமஸ்த கடாகாசங்களும்

नसंप्रयुज्यन्ते ந ஸம்ப்ரயுஜ்யந்தே=அந்த தூளி புகை முதலிய வைகளுடன் சம்பந்தத்தை அடையவில்லையோ

तद्वत् தத்வத்=அப்படி

जीवाः ஜீவா:=ஜீவர்கள்

सुखादिभिः ஸுகாதிபி:=பிறருடைய சுகதுக்காதிகளால்

न संप्रयुज्यन्ते ந ஸம்ப்ரயுஜ்யந்தே=சம்பந்தப்படுகிறதில்லை.

ச-பா:—சகல தேகங்களிலும் ஒரே ஆத்மா இருந்தால் ஒருஜீவனுடைய ஜன்மமரண சுகதுக்காதிகள் சகல ஜீவர்களுக்கும் இருக்கவேண்டுமே. ஒருவன் கர்த்தாவாக இருந்தால் எல்லாரும் கர்த்தாவாக இருக்கவேண்டும். ஒருவன் பலபோக்தாவாக இருந்தால் எல்லாரும் அப்படியே யிருக்கவேண்டும். இப்படிச்சொல்லும் த்வைதவாதிக்கு உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது. புகை முதலியவைகளால் ஒரு கடாகாசம் சம்பந்தப்படுவதால் எல்லா கடாசங்களும் சம்பந்தப்படாததுபோல் ஒரு ஜீவன் சுகதுக்காதிகளை அடைந்ததினுல் சகல ஜீவர்களும் சுகாதிகளை அடைகிறதில்லை.

ஆக்ஷேபம்:—ஆத்மா ஒன்று என்று சொல்லுகிருயோ ?

சமாதானம்:—ஆம். ஆகாசம்போல் சர்வ சரீரங்களிலும் ஒன்று. ஆத்மா யிருக்கிறுன் என்று சுருதியிற் சொல்லியதைக் கேட்கவில்லையோ ?

ஆ:—சர்வசரீரங்களிலும் ஆத்மா ஒன்றுதான் என்று சொன்னுல் மேற்சொன்ன தோஷம் சம்பவிக்குமே.

ச:—இது சாங்கியனுடைய கேள்வியாக இருக்கவேண்டும் அப்படி அவன் கேட்டது சரியல்ல. ஏனெனின் அவன் ஆத்மாவினிடத்தில் சுகதுக்காதிகளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. புத்தியினிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறுன். ஆகவே, சுகதுக்கங்களின் வியவஸ்தையின் பொருட்டு ஆத்மபேதத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. மேலும் ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு பேதம் கற்பிக்கிறதில் பிரமாணமில்லை.

ஆ:—ஆத்மாவுக்குப் பேதம் ஒப்புக்கொள்ளாதபக்ஷத்தில் பிரகிருதியானது ஒருவனுடைய போகார்த்தமாகவும், ஒருவனுடைய மோக்ஷார்த்தமாகவும் பிரவிர்த்தித்தல் ஒவ்வாது, அதற்காக பேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

ச:—நீ சொன்னது சரியன்று. ஏனெனின், பிரகிருதியால் உண்டுபண்ணப்பட்ட பந்த மோக்ஷங்கள் புருஷனிடத்தில் சம்பந்தப்படுகிறதில்லை. ஆத்மாவை நிர்விசேஷமாகவும் சேதனமாத்திரமாக

வும் சாங்கியன் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் பிரகிருதியானது புருஷனுடைய பந்த மோக்ஷார்த்தமாக பிரவிர்த்திக்கவில்லை. மேலும், புருஷபேத கற்பனையில் வேறு பிரமாணமில்லை. புருஷனுடைய சத்தாமாத்ரத்தை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு பிரகிருதியானது தானே கட்டுப்படுகிறது, விடுபடுகிறது.

ஆ:— (யோகியின்):—பிரகிருதியானது ஈசுவரனால் பிரேரேபணை செய்யப்பட்டு பிரவிர்த்திக்கிறது.

ச:—அதுவும் சரியன்று. அந்த ஈசுவரனும் புருஷ விசேஷனாகையால் ஞானஸ்வரூபனாக மாத்திரம் இருக்கிறான். ஆகவே, ஈசுவரன் பிரவர்த்தனாகமாட்டான். புருஷபேத கற்பனையில் சாங்கியர்களுக்கு மூடத்தன்மை உண்டாகிறதும் தவிர வேதார்த்தத்தையும் அவர்கள் விட்டுவிடுகிறார்கள்.

ஆ:—(தார்க்கிகர்கள்) இச்சாதிகள் ஆத்மாவினிடத்தில் இருக்கின்றன.

ச:—இதுவும் சரியன்று. ஏனெனின், ஆத்மாவில் ஸ்மரணை உண்டாகிறது. அந்த ஸ்மரணைக்குக் காரணம் பாவனை என்னும் பெயருள்ள ஸம்ஸ்காரம். அது அவயவமற்ற ஆத்மாவில் சம்பந்தப்படமாட்டாது.

ஆ:—ஆத்மாவுக்கும் மனதிற்கும் உண்டான சேர்க்கையால் ஸ்மரணம் உண்டாகிறது.

ச:—அப்போது ஸ்மரண நியமம் சம்பவிக்கமாட்டாது. அதாவது அனுபவகாலத்தில் ஸ்மரணை உண்டாகமாட்டாது என்கிற நியமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த அனுபவஞானத்துக்குக் காரணமான ஆத்மமனஸ் ஸம்யோகத்தினாலேயே ஸ்மரணம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில் மேற்சொன்ன நியமம் சம்பவிக்கமாட்டாது. அல்லது ஒரே காலத்தில் அநேக ஸ்மரணங்கள் உண்டாகும். மேலும் சமான ஜாதிகளாகவும், ஸ்வர்க்காதி குணமுள்ளவர்களாகவு மிருக்கிற மல்லர், ஆட்டுக்கிடா முதலானவைகளிடத்தில் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தம் கண்டிருக்கிறோம். கடம், ஆத்மா, மனது இவைகள் அப்படிப்பட்டவையல்ல. ஆகவே ஆத்மாவுக்கும் மனதிற்கும் சம்பந்தம் சம்பவிக்கமாட்டாது.

ஆ:—விஜாதீயமான குணம் முதலியவைகளுக்கு திரவியத்தோடு சம்பந்த மிருக்கிறதுபோல் ஆத்மாவுக்கும் மனதுடன் சம்பந்த மிருக்கட்டுமே.

ச:—அது சரியன்று; ஏனெனின் திருஷ்டாந்தம் வாதிப்பிரதிவாதிகளுக்கு சம்மதமாக இருக்கவேண்டும். வேதாந்தியின் மதத்தில் திரவியத்தைவிட குணங்களாவது, கர்மம், சாமான்னியம், விசே

ஷம், சமவாயம் இவைகளாவது வேறாக இல்லை. ஆகவே, இரண்டு வாதிகளுக்கும் சம்மதமான திருஷ்டாந்தம் ஸித்திக்கவில்லை.

ஆ:—திரவியத்தைவிட குணமுதலியவைகளும், ஆத்மாவைவிட இச்சை முதலியவைகளும் அத்தியந்தம் வேறுதான் என்று சொன்னால்

ச:—அப்போது ஹிமாசலத்தோடு விந்திய பர்வதத்துக்குப் போல, திரவியத்தோடு அவைகளுக்குச் சம்பந்தம் ஸித்திக்கமாட்டாது.

ஆ:—குணம் முதலியவைகள் திரவியத்தைவிட வேறாக இருந்தாலும் அயுதசித்தங்கள் அதாவது விட்டுப்பிரியாத பதார்த்தங்கள். அவைகளுக்குச் சமவாயம் என்னும் பெயருள்ள நித்தியமான சம்பந்தம் ஸித்திக்கிறது. அதில் யாதொரு விரோதமில்லை.

ச:—இது சரியன்று. பூர்வஸித்தமாகவும் நித்தியமாகவும் இருக்கிற ஆத்மாவும் அநித்தியமான இச்சாதிகளும் அயுதஸித்தங்களல்ல. இச்சாதிகள் ஆத்மாவுடன் அயுதஸித்தங்களாகிறதில்லை என்று சொன்னால், அப்போது ஆத்மாவில் இருக்கிற மஹத்தன்மைபோல் இச்சாதிகள் நித்தியமாய்விடும். அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் ஆத்மாவுக்கு இச்சாதி பந்தங்களினின்றும் மோக்ஷம் ஸித்திக்கமாட்டாது. மேலும் சமவாயம் என்னும் சம்பந்தம், திரவியத்தைவிட வேறு. திரவியத்துக்கும் அந்த சமவாயத்துக்கும் திரவிய குணங்களுக்குப்போல் வேறு சம்பந்தம் சொல்லவேண்டும். அப்போது அநவஸ்தை ஏற்படுகிறது. சமவாயமானது நித்திய சம்பந்தமானதால் அதற்கு வேறு சம்பந்தம் வேண்டாம் என்று சொன்னால் அப்போதும் சமவாய சம்பந்தத்தோடு கூடின வஸ்துக்கள் நித்திய சம்பந்தத்தோடு கூடியிருப்பதால் பேதம் ஸித்திக்கமாட்டாது. திரவிய குணாதிகளுக்கு அத்தியந்தபேதம் சொல்லும்பக்ஷத்தில் ஸ்பர்சத்தோடு கூடின திரவியத்துக்கும் ஸ்பர்சமன்றியிருக்கிற திரவியத்துக்கும் போல் திரவியகுணங்களுக்கு சம்பந்தம் ஏற்படாது. மேலும் உற்பத்தி விநாசமுள்ள இச்சை முதலிய குணங்கள் ஆத்மாவினிடத்திலிருக்கும் பக்ஷத்தில் தேகாதிகளுக்குப்போல் ஆத்மாவுக்கு அநித்யத்துவம் வரும். மேலும் அவயவத்தோடுகூடின தன்மையுடன் விகாரமும் தேகாதிகளுக்குப்போல் பரிகரிக்கமுடியாத தோஷங்கள் ஏற்படும் ஆகவே; இச்சாதிகள் ஆத்மகுணங்களல்ல.

ஆகாசம் புகை முதலியவைகளால் அழுக்கடைந்ததாகச் சொல்லப்படுவதுபோல், ஆத்மாவினிடத்தில் அஞ்ஞானத்தால் கற்பிக்கப்படும் புத்தி முதலிய உபாதியிலுண்டாகும் சுகதுக்காதி தோஷங்கள் இருக்கும்போது [illegible]

கலாம்; அதில் யாதொரு விரோதமுமில்லை. சர்வவாதிகளும் வியவஹாரங்கள் அஞ்ஞானத்தால் கற்பிக்கப்பட்டனவென்றும் பரமார்த்தமல்லவென்றும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, தார்க்கிகர்களால் கற்பிக்கப்பட்ட ஆத்மபேத கற்பனை வியர்த்தம். ॥84॥

रूपकार्यसमाख्याश्च भिद्यन्ते तत्रतत्रवै ।
आकाशस्य न भेदोऽस्ति तद्वज्जीवेषु निर्णयः ॥ 85 ॥

ரூபகார்யஸமாக்யாஶ்ச பித்யந்தே தத்ரதத்ரவை ।
ஆகாஶஸ்ய ந பேதோऽஸ்தி தத்வஜ்ஜீவேஷு நிர்ணய: ॥85॥

रूपकार्यसमाख्याः च ரூபகார்யஸமாக்யா: ச = ஒரே ஆகாசத்தில் கடாகாசம், சட்டி ஆகாசம் பானை ஆகாசம் முதலியவைகளின் சிறிய பெரிய ரூபங்கள், ஜலத்தைக்கொண்டு வருதல் தரித்தல் முதலிய காரியங்கள், கடாகாசம் சட்டி ஆகாசம் முதலிய உபாதிகளால் உண்டான நாமங்கள், இவைகள்.

तत्रतत्रवै தத்ர தத்ரவை = ஒவ்வொரு வியவஹார விஷயத்திலும்

भिद्यते பித்யதே = வெவ்வேறாகக் காணப்படுகிறது.

आकाशस्य ஆகாஶஸ்ய = ஆகாசத்துக்கு

भेदः பேத: = பேதம்

न अस्ति ந அஸ்தி = இல்லை

तद्वत् தத்வத் = அப்படியே

जीवेषु ஜீவேஷு = ஜீவர்களுக்குள்

निर्णयः நிர்ணய: = நிச்சயம்.

ச-பா :—அத்வைதத்துக்கு சுருதி விரோதமன்றியிலிருப்பதாலும், கடம் படம்போல் நாமம், காரியம் ரூபம் இவைகள் தனித் தனியே இருப்பதால் ஜீவர்கள் வாஸ்தவத்திலும் வேறாக இருக்கிறார்கள் என்று அனுமானத்தால் விரோதம் வருகிறபடியால் ஆத்மா ஒன்றாயினும் அவித்தியா பலத்தால் ஆத்மாக்கள் அநேகம் என்கிற வியவஹாரம் சம்பவிக்கலாம் என்று எப்படிச்சொல்லலாமெனின், உத்தரம் கூறுகிறார்.

ஒரே ஆகாசத்தில் கடாகாசம், மடாகாசம் முதலிய ரூபபேதங்கள், ஜலத்தைக் கொண்டுவருதல், மூடுதல் முதலிய காரியபேதங்கள், கடாகாசம், மடாகாசம் முதலிய நாமங்கள், இப்பேற்பட்ட பேதங்கள் இங்கும் அங்கும் எங்கும் காணப்படுகின்றன. ஆகாசத்தின் பேதங்களால் உண்டான வியவஹாரங்கள் வாஸ்தவங்களல்ல. வாஸ்தவத்தில் ஆகாசத்தில் யாதொரு பேதமுமில்லை. எப்படி ஆகாச நிருஷ்டாந்தத்தில் வியவஹார பேதம் ஆகாச பேதத்தை

கர்ண்பிக்காமல் உபாதி பேதங்களை மட்டும் குறிப்பிடுகிறதோ, அப்படி கடாகாசத்துக்குச் சமானமான ஜீவன் விஷயத்திலும், தேகாதி உபாதிகளால் பேதம் சம்பவிக்கிறதே தவிர, வாஸ்வத்திலில்லையென்பது ஞானிகளின் தீர்மானம். 85

नाऽऽकाशस्य घटाकाशो विकारावयवौ यथा ।
नैवात्मनः सदा जीवो विकारावयवौ तथा ॥ ८६ ॥

நாऽऽகாஶஸ்ய வடாகாஶோ விகாராவயவௌ யதா ।
நைவாத்மந: ஸதா ஜீவோ விகாராவயவௌ ததா ॥ 86 ॥

यथा யதா=எப்படி

घटाकाशः வடாகாஶ:=கடாகாசம்

आकाशस्य ஆகாஶஸ்ய=மஹாகாசத்தின்

न विकारावयवौ ந விகாராவயவௌ=விகாரமுமல்ல அவயவமுமல்லவோ

तथा ததா=அப்படி

जीवः ஜீவ:=ஜீவன்

आत्मनः ஆத்மந:=பரமாத்மாவின்

सदा न विकारावयवौ ஸதாநவிகாராவயவௌ எப்போதும் விகாரமுமல்ல அவயவமுமல்ல.

ச-பா :—கடாகாசாதி பேதத்தால் ஆகாசத்திலும் வாஸ்தவத்தில் பேதம் உண்டாகட்டுமே எனின் அது சரியன்று.

ஏனெனில் தங்கத்திலிருந்து மோதிரம் போலும் ஜலத்திலிருந்து நுரை குமிழ் முதலியவைகள் போலும் கடாகாசம் மகாகாசத்தினின்றும் செய்யப்பட்டதல்ல. விருக்ஷத்துக்கு கொம்பு அவயவமாயிருப்பதுபோல் ஆகாசத்துக்கு கடாகாசம் அவயவமல்ல, ஆகையால் கடாகாசாதிகளின் பேத வியவஹாரங்கள் ஆகாசத்துக்கு ஏற்படவில்லை. இதுபோல் கடாகாசஸ்தானத்திலிருக்கிற ஜீவனும் மகாகாசஸ்தானத்திலிருக்கிற பரமாத்மாவின் விகாரமுமல்ல, அவயவமுமல்ல. ஆகையால் அதர்வது, அநுமானத்துக்கு இடமில்லாதபடியால் ஆத்மாக்கள் அநேகம் என்கிற வியவஹாரம் மித்தையே. 86

यथा भवति बालानां गगनं मलिनं मलैः ।
तथा भवत्यबुद्धानामात्माऽपि मलिनो मलैः ॥ 87 ॥

யதா பவதி பாலாநாம் ககநம் மலிநம் மலை: ।
ததா பவத்யபுத்தாநாமாத்மாऽபி மலிநோ மலை: ॥ 87 ॥

बालानां பாலாநாம்=பாலர்களுக்கு

[illegible]

मलैः மலை:=தூளி முதலானதுகளால்
मलिनं மலிநம்=அழுக்கடைந்ததாக
यथा யதா=எப்படி
भवति பவதி=ஆகிறதோ
तथा ததா=அப்படி
अबुद्धानां அபுத்தாநாம்=அஞ்ஞானிகளுக்கும்
आत्मापि ஆத்மாபி=ஆத்மாவும்
मलैः மலை:=தோஷங்களால்
मलिनः மலிந:=மலினமாக
भवति பவதி=இருக்கிறது.

தா - ம்:—ஜீவன் பரப்பிரம்மத்தின் அம்சமுமல்ல வென்றும் விகாரமுமல்ல வென்றும், உபாதியில் பிரவேசித்தபிரம்மமே ஜீவ சப்த வாச்சியமென்று ஸித்தாந்தி சொல்லுவது யுக்தமல்ல. ஏனெனில், பிரம்மம் ஒன்றாயும் சுத்தமாயு மிருக்கிறது. ஜீவன் இராகாதி தோஷங்களோடு கூடியும், அநேகமாயு மிருக்கிறது. ஆகையால் ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றாகாது என்கிற சங்கைக்கு (வாஸ்தவத்தில் ஜீவனுக்கு யாதொரு தோஷமுமில்லை யென்று இந்த மந்திரத்தில் சொல்லுகிறார்.) கடாகாசம் என்கிற பேதபுத்தியால் ரூபாதிகளின் வியவஹாரம் உண்டாயிற்று. இதுபோல் தேகாதி பேதபுத்தியால் ஜன்மம் மரணம் முதலிய வியவஹாரங்களும், ராகாதிதோஷங்களும் சம்பவிக்கின்றன. பாரமார்த்திகத்தில் பேதமுமில்லை தோஷமுமில்லை என்பதை திருஷ்டாந்தத்தால் காட்டுகிறார்:—லோகத்தில் அவிவேகிகளான பாலகர்கள் ஆகாசத்தைப்பார்த்து அது மேகத்தாலும், தூளிகளாலும், புகையினாலும் சம்மந்தப்பட்டு மலினமானதாக பாவிக்கிறார்கள். ஆனால் விவேகிகள் இவைகளுடன் ஆகாசம் சம்பந்தப்படுகிறதாக நினைக்கிறதேயில்லை. இதுபோல் சுத்தஞான ஸ்வரூபமான பரப்பிரம்மமும் அஞ்ஞானிகளுக்கு ராகாதிகளுடன் கூடினதாக காணப்படுகிறது. ஊஷரப்பிரதேசம் தாகமுள்ளவனால் ஜலசகிதமாயிருப்பதாக பாவிக்கப்பட்ட போதிலும், எப்படி வாஸ்தவத்தில் அப்படியில்லையோ, அப்படி அஞ்ஞானிகள் ஆத்மாவிடத்தில் ராகாதி மலங்களை ஆரோபித்தாலும் ஆத்மா மலினமாகிறதில்லை. 87

मरणे संभवे चैव गत्यागमनयोरपि ।
स्थितौ सर्वशरीरेषु आकाशेनाविलक्षणः ॥ ८८ ॥

மரணே ஸம்பவே சைவ கத்யாகமநயோரபி ।
ஸ்திதௌ ஸர்வசரீரேஷு ஆகாசேநாவிலக்ஷண: ॥ 88 ॥

मरणे மரணே=மரணத்திலும்

संभवेचैव ஸம்பவேசைவ=உற்பத்தியிலும்

गत्यागमनयोरपि கத்யாகமநயோரபி=போகுதல் வருதல் இவைகளிலும்

स्थितौ ஸ்திதௌ=இருப்பிலும்

सर्वशरीरेषु ஸர்வசரீரேஷு=சர்வ சரீரங்களிலும்

(आत्मा ஆத்மா=ஆத்மா)

आकाशेनाविलक्षणः ஆகாசேநாவிலக்ஷணஃ=ஆகாசத்துக்கு விலக்ஷணமாயில்லை.

தா-ம்:—ஜீவன் மரணத்துக்குப் பிறகு தர்மத்தை அனுசரித்து ஸ்வர்க்கத்துக்கும், அதர்மத்தை அனுசரித்து நரகத்துக்கும் போகிறுன். புண்ணிய பாபயோகம் முடிந்தபின் மறுபடியும் பூலோகத்துக்கு வந்து ஜனிக்கிறுன். போகம் உள்ள வரையில் பூமியிலிருந்து மறுபடியும் பரலோகத்துக்குப் போகிறுன். இவ்விதமாய் இந்த லோகத்துக்கும் பரலோகத்துக்கும் ஜீவன் வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டுமிருக்கிறுன் என்கிற வியவஹாரத்துக்கு அத்வைதம் விருத்தமாயிருக்கிறதே எனில்:—முந்தின மந்திரத்தில் சொல்லிய அர்த்தத்தையே விவரிக்கிறுர். கடாகாசத்தின் ஜன்மம், மரணம், கமனம், ஆகமனம் ஸ்திதி இவைகள்போல் சர்வ சரீரங்களிலும் இருக்கிற ஆத்மாவின் ஜனனுதிகளும் ஆகாச விஷயத்தில் ஜனனுதிகள் எப்படி பிராந்தி மாத்திரமோ, அப்படி ஆத்மா விஷயத்திலும் ஜனனுதிகள் பிராந்தியே. ஆகாசத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் விலக்ஷணத்வமில்லை. ॥ 88 ॥

संघाताः स्वप्नवत्सर्वे आत्ममायाविसर्जिताः।
आधिक्येसर्वसाम्ये वा नोपपत्तिर्हि विद्यते ॥ 89 ॥

ஸம்காதாஃ ஸ்வப்நவத்ஸர்வே ஆத்மமாயாவிஸர்ஜிதாஃ ।
ஆதிக்யே ஸர்வஸாம்யே வா நோபபத்திர்ஹி வித்யதே ॥89

सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான

संघाताः ஸம்காதாஃ=தேகாதி சங்காதங்களும்

स्वप्नवत् ஸ்வப்நவத்=ஸ்வப்நம் போல்

आत्ममायाविसर्जिताः ஆத்மமாயாவிஸர்ஜிதாஃ=ஆத்மாவின் மாயா பலத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டவைகள்

आधिक्ये ஆதிக்யே=ஆதிக்கியத்திலாவது

सर्वसाम्ये वा ஸர்வஸாம்யே வா=எல்லாம் சமம் என்பதிலாவது

उत्पत्तिः உத்பத்தி:=யுக்தியானது
न विद्यते हि நவித்யதே ஹி=இருக்கவில்லை.

ச-பா :—கடஸ்தானங்களிலிருக்கிற சமஸ்தமான தேகாதி சங்காதங்களும் ஸ்வப்நத்திற் பார்க்கப்பட்ட தேகாதிகள் போலும், மாயாவி புருஷனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தேகாதிகள் போலும், ஆத்மாவின் மாயையால் உண்டாகின்றனவே தவிர வாஸ்தவத்தில் அவைகளிருக்கவில்லை.

தேவதைகள் உத்தமர்களாகையால் அவர்களின் சரீரங்கள் உத்தமமென்று அவிவேகிகளின் திருஷ்டியால் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும், சர்வ சரீரங்களும் பஞ்சபூத காரியங்களானதால் சமமென்று விவேகியின் திருஷ்டியால் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும், சரீரங்கள் சத்தியமென்று சொல்ல ஒருவித யுக்தியுமில்லை. ஆகையால் அவித்தையால் ஆத்மபேதம் காணப்படுகிறதே தவிர வாஸ்தவத்திலில்லை. ॥90॥

रसादयो हि ये कोशा व्याख्यातास्तैत्तिरीयके ।
तेषामात्मा परो जीवः खं यथा संप्रकाशितः ॥ 90 ॥

ரஸாதயோ ஹி யே கோஶா வ்யாக்யாதாஸ்தைத்திரீயகே ।
தேஷாமாத்மா பரோ ஜீவ: கம் யதா ஸம்ப்ரகாஶித: ॥90॥

रसादयः ரஸாதய:=அன்ன(ரச) மய, முதலிய
ये யே=எந்த
कोशाः கோஶா:=கோசங்கள்
तैत्तिरीयके தைத்திரீயகே=தைத்திரீய உபநிஷத்தில்
व्याख्याताः வ்யாக்யாதா:=சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ
तेषां தேஷாம்=அவைகளுக்கு
परः பர:=பிரம்மரூபமான
आत्मा ஆத்மா=ஆத்மாவே
जीवः ஜீவ:=ஜீவன்
यथा யதா=எப்படி
खं கம்=ஆகாசமோ
(तथा ததா=அப்படி)
संप्रकाशितः ஸம்ப்ரகாஶித:=செவ்வையாய் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

தா-ம்:—ஆத்மா உற்பத்தி முதலியவையில்லாத அத்வைதரூபம் என்பதற்கு சுருதிப்பிரமாணம் கொடுக்கிறார். தைத்திரீய உபநிஷத்தில் அன்னமயம் பிராணமயம் முதலிய கோசங்கள் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உரையில் [illegible]

வெளிகோசமாயிருப்பதுபோல் பிராணமயகோசத்துக்கு அன்னமய கோசம் உறைபோல் வெளியாயிருக்கிறது. எல்லா கோசங்களுக்கும் உள் ஆத்மா இருக்கிறது. சகல கோசங்களும் ஜீவிக்க ஆத்மா காரணமாயிருக்கிறபடியால் ஆத்மாவே எல்லாவற்றிற்கும் ஜீவன். இந்த ஜீவன் சத்தியஞான அநந்த ரூபமாயின் பிரம்மமே. ஸ்வப்நபதார்த்தம், மாயாவின் சிருஷ்டி, இவைகள்போல் ஆத்மாவின் மாயாபலத்தால் அன்னமயாதி கோசங்கள் உண்டாகின்றன. முன் 3-வது மந்திரத்தில் இந்த ஆத்மா ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தார்க்கிகளால் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவைப் போல் புருஷபுத்தியால் அறியத்தகுந்ததல்லவென்பது கருத்து. 90.

द्वयोर्द्वयोर्मधुज्ञाने परंब्रह्मप्रकाशितम् ।
पृथिव्यामुदरे चैव यथाऽऽकाशः प्रकाशितः ॥ 91 ॥

த்வயோர்த்வயோர்மதுஜ்ஞானே பரம்ப்ரஹ்மப்ரகாசிதம் ।
ப்ருதிவ்யாமுதரேசைவ யதாऽऽகாசஃப்ரகாசிதஃ ॥91 ॥

मधुज्ञाने மதுஜ்ஞானே=மது பிராம்மணத்தில்
द्वयोः द्वयोः த்வயோஃத்வயோஃ=இரண்டு, இரண்டு ஸ்தானங்களில்
परंब्रह्म பரம்ப்ரஹ்ம=பரமமான பிரம்மம்
प्रकाशितम् ப்ரகாசிதம்= பிரகாசமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

यथा யதா=எப்படி
पृथिव्यां ப்ருதிவ்யாம்=பூமியிலும்
उदरे च உதரே ச=உதரத்திலும்
आकाशः एव ஆகாசஃ ஏவ=ஆகாசமே
प्रकाशितः ப்ரகாசிதஃ=(அப்படி) அனுமானத்தால் பிரகாசம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.

ச.பா :—முந்தின மந்திரத்தில் தைத்தரீயத்தின் தாற்பரியம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது பிரஹதாரணியத்தின் தாற்பரியம் கூறப்படுகின்றது. இந்த உபநிஷத்தில் மதுப்பிராம்மணத்தில் அதிதெய்வம் அத்தியாத்மம் என்று பிரிக்கப்பட்ட இரண்டு ஸ்தானங்களிருக்கின்றன. அதிதெய்வமாகிய பிருதிவி முதலியதும் அத்தியாத்மமாகிய சரீரத்திலும் ஜோதிர்மயனும் மரணமற்றவனும், பூர்ணனும் எந்த ஆத்மா இருக்கிறானோ அவனே பிரம்மம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (பிரம்ம வித்தைக்குப்பெயர் மது அதாவது அமிருதம், பரமானந்தத்துக்கு ஹேதுவாக இருப்பதால், அந்த மதுவைக்கூறும் [illegible] ॥ 91 ॥

जीवात्मनोरन्यत्व मभेदेन प्रशस्यते ।
नानात्वंनिन्द्यतेयच्च तदेवं हि समञ्जसम् ॥ 92 ॥ (13)

ஜீவாத்மநோரநந்யத்வமபேதேந ப்ரஶஸ்யதே ।
நாநாத்வம்நிந்த்யதேயச்ச ததேவம்ஹிஸமஞ்ஜஸம் ॥ 92 ॥

जीवात्मनोः ஜீவாத்மநோ: = ஜீவனுடையவும் ஆத்மாவி னுடையவும்

अनन्यत्वं அநந்யத்வம் = ஒன்றாயிருத்தல்
अभेदेन அபேதேந = அபேதத்தால்
प्रशस्यते ப்ரஶஸ்யதே = ஸ்துதிக்கப்படுகிறது
नानात्वं நாநாத்வம் = நாநாவாயிருத்தல்
निन्द्यते நிந்த்யதே = நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது
यच्च யச்ச = என்கிறது யாதொன்று உண்டோ
तत् தத் = அது
एवं ஏவம் = இப்படியானால்
समञ्जसम् ஸமஞ்ஜஸம் = சயுக்திகமா யிருக்கிறது.

ச - பா:—சுருதி யுக்திகளால் நிச்சயிக்கப்பட்ட ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியம் வியாசர் முதலான ரிஷிகளாலும் சாஸ்திரத்தாலும் ஸ்துதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரபஞ்ச வியவஹாரத்தில் ஜீவர்கள் அநேகமாய்க் காணப்படுவதால் ஜீவர்கள் அநேகர் என்று சாஸ்திரவிருத்தமாய் குதார்க்கிகர்களால் கற்பிக்கப்பட்ட பேதஞானமானது.

(1) नतुतद्द्वितीयमस्ति (बृ-IV-3-23)
நதுதத்த்விதீயமஸ்தி (ப்ரு-IV-3-23)

(2) द्वितीयाद्वैभयमस्ति (बृ-I-4-2)
த்விதீயாத்வைபயமஸ்தி (ப்ரு-I-4-2)

(3) उदरमन्तरंकुरुते अथ तस्य भयंभवति
உதரமந்தரம்குருதே அத தஸ்யபயம்பவதி

(4) इदं सर्वंयदयमात्मा
இதம்ஸர்வம்யதயமாத்மா

(5) मृत्योःसमृत्युमाप्नोति य इहनानेवपश्यति (कठ-II-1-10) ம்ருத்யோ:
ஸம்ருத்யுமாப்நோதி யஇஹநாநேவபஶ்யதி (கட-II-1-10)

முதலிய சுருதி வாக்கியங்களாலும் இதர பிரம்ம ஞானிகளாலும் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்த சித்தாந்தமே யுக்தி சகிதமாயிருக்கிறதே தவிர தார்க்கிகர்களுடைய கொள்கை அப்படியில்லை, என்பது கருத்து. 92.

जीवात्मनोः पृथक्त्वं यत्प्रागुत्पत्तेः प्रकीर्तितम् ।
भविष्यद्वृत्त्या गौणं तन्मुख्यत्वं हि न युज्यते ॥ 93 ॥

ஜீவாத்மநோ: ப்ருதக்த்வம் யத்ப்ராகுத்பத்தே: ப்ரகீர்திதம் ।
பவிஷ்யத்வ்ருத்த்யா கௌணம் தந்முக்யத்வம் ஹி நயுஜ்யதே ॥ 93

उत्पत्तेः प्राक् உத்பத்தே: ப்ராக்=உற்பத்திக்கு (சிருஷ்டிக்கு) முன்

यत् யத்=யாதொரு

जीवात्मनोः ஜீவாத்மநோ:=ஜீவாத்மாக்களின்

पृथक्त्वं ப்ருதக்த்வம்=பிரதக்பாவம்

प्रकीर्तितम् ப்ரகீர்திதம்=சொல்லப்பட்டதோ

तत् தத்=அது

भविष्यद्वृत्त्या பவிஷ்யத்வ்ருத்த்யா=மேல் ஏற்படுகிற விருத்தியால்

गौणं கௌணம்=முக்கியமல்ல

तन्मुख्यत्वं தந்முக்யத்வம்=அது முக்கியம் என்பது

न हि युज्यते நஹியுஜ்யதே=கூடாது

ச-பா:—சிருஷ்டிக்குமுன் என்பது சிருஷ்டியைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கும் உபநிஷத் வாக்கியத்துக்கு முந்திய வாக்கியம் அதாவது கர்ம காண்டத்தில் என்று அர்த்தம். கர்ம காண்டத்தில் ஜீவன் ஆத்மா இவைகளின் பேதமும் ஞானகாண்டத்தில் இவைகளின் அபேதமும் சொல்லியிருப்பதால், ஞானகாண்டத்திற் சொல்லிய அபேதம் யுக்தமென்று எப்படிச் சொல்லலாம்.

(1) यतोवा इमानि भूतानि जायन्ते
யதோவா இமாநி பூதாநிஜாயந்தே

(2) यथाग्नेः क्षुद्राविस्फुलिंगाः
யதாக்நே: க்ஷுத்ராவிஸ்புலிங்கா:

(3) तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः
தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶ: ஸம்பூத:

(4) तदैक्षत तत्तेजोऽसृजत
ததைக்ஷத தத்தேஜோऽஸ்ருஜத

முதலிய அபேதத்தைக்கூறும் உபநிஷத் வாக்கியங்களால் கர்ம காண்டத்திற் சொல்லிய பேதம் வாஸ்தவமல்ல, கௌணமே. மகாகாசத்துக்கும் கடாகாசத்துக்குமிருக்கும் பேதம் போலும், இனிமேல் சாதம் ஆகப்போகிறதென்கிற உத்தேசத்தால் சாதம் சமைக்கிறான் என்பதுபோலும். பேதத்தைக்கூறும் கர்மகாண்டத்தின் அர்த்தம் முக்கியமென்று சொன்னால் அஞ்ஞானிகளின் பேதஞானத்தை அநுஅநுவதிக்கிறபடியால் முக்கியமாகமாட்டாது. உற்பத்தி

பிரளயங்களைக் கூறும் உபநிஷத் வாக்கியங்கள் லோகத்தால் அறியக்கூடாத அபேத ரூபமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியாலும் तत्त्वमसि தத்வமஸி अन्योसावन्योहमस्मि அந்யோஸாவந்யோஹமஸ்மி नसवेद நஸவேத என்கிற சுருதிகளாலும் அந்த அபேதரூபமான அர்த்தம் முக்கியமே. ஆகையால் கர்ம காண்டத்திற் சொல்லிய பேதம் வாஸ்தவமல்லவென்பது கருத்து ॥ 93 ॥

मृल्लोहविस्फुलिंगाद्यैः सृष्टिर्या: चोदिताऽन्यथा ।
उपायः सोऽवताराय नास्ति भेदः कथंचन ॥ 94 ॥ (15)

ம்ருல்லோஹவிஸ்புலிங்காத்யை: ஸ்ருஷ்டிர்யா: சோதிதா(அ)ந்யதா
உபாய: ஸோ(அ)வதாராய நாஸ்தி பேத: கதஞ்சந ॥ 94 ॥

मृल्लोहविस्फुलिंगाद्यैः ம்ருல்லோஹவிஸ்புலிங்காத்யை:=மண், இரும்பு, பொறி முதலியவைகளாலும்

अन्यथा அந்யதா=வேறு பிரகாரத்தினாலும்

या யா=யாதொரு

सृष्टिः ஸ்ருஷ்டி:=சிருஷ்டியானது

चोदिता சோதிதா=சொல்லப்பட்டதோ

सः ஸ:=அது

अवताराय அவதாராய=பிரம்மத்தை அறியும்பொருட்டு

उपायः உபாய:=உபாயம்

कथंचन கதஞ்சந=ஆகையால் கொஞ்சங்கூட

भेदः பேத:=பேதம்

नास्ति நாஸ்தி=இல்லை.

ச - பா :—சிருஷ்குக்குமுன் எல்லாமொன்று யிருந்தாலும் சிருஷ்டிக்குப்பின் பேதமிருக்கிறதே என்கிற ஆக்ஷேபம் சரியன்று. ஏனெனின் சிருஷ்டி வாக்கியங்களுக்கு அர்த்தம் வேறு. மஹாகாசம் கடாகாசம்போல் ஆத்மாவும் ஜீவர்களும் அபேதம் என்று முன்னமேயே நிரூபித்திருக்கிறோம். (ஆக்ஷேபம்) சிருஷ்டி சுருதிகள் ஸ்வப்ந மாயாதி சிருஷ்டிகள்போல் பொய்யான சிருஷ்டியைக் கூறுவதால் அதில் அவைகளுக்குத் தாற்பரியமில்லையென்று முன்னமேயே சொல்லியிருக்க திரும்பவும் இங்கு அதைச் சொல்வது வீண், (சமாதானம்) அவ்விடத்தில் சுருதிகளுக்கு சிருஷ்டியில் தாற்பரியமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் ஐக்கியத்திற் தாற்பரியத்தைப் பிரதிபாதனம் பண்ணுவதற்காக திரும்பியும் சொல்லுவது வீணல்ல.

மண் முதலிய திருஷ்டாந்தங்களால் எந்த சிருஷ்டி சொல்லப்

பிராணனுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் நடந்த சம்வாதத்தில் பிராணனுடைய சிரேஷ்டத்தன்மையைச் சொல்லும்பொருட்டு தேவாசுர யுத்தம் முதலிய கதையை கற்பித்திருப்பதுபோல் ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கிய ஞானம் உண்டாவதற்காக சிருஷ்டிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆ:—பிராண சம்பவத்தில் வாக்காதிகளை தேவதைகளாகச் சொல்லியிருப்பதால் அந்தக்கதை வாஸ்தவமே. ஆனதால் நீ சொன்ன உதாரணம் சரியல்ல.

ச:—பிராண இந்திரிய சம்வாதத்தை வெவ்வேறு சாகைகளில் வெவ்வேறுவிதமாய்ச் சொல்லியிருப்பதால் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தோன்றும் வெளிப்படையான அர்த்தமே வாஸ்தவமாகாது. அவைகளின் கருத்து மட்டும் ஒன்றாக இருக்கவேண்டும். மற்ற கற்பனைகளெல்லாம் அந்தக் கருத்தை அறியச் சாதகங்களாக இருக்கவேண்டும். ஆகையால் சிருஷ்டியைப்பற்றிச் சொல்லிய சுருதி வாக்கியங்களையும் அப்படியே அறியவேண்டியது. ஆத்மாவை அறிய அவைகள் சாதனங்களென்றே அறியத்தக்கது. சிருஷ்டி சுருதிகள் ஒன்றுக்கொன்று பேதமாயிருந்தாலும் கற்பபேதத்தாலாவது உபாசனா பேதத்தாலாவது தாற்பரியத்தைக் கற்பிப்பது பிசகு. கல்பத்துக்குக் கல்பம் சிருஷ்டி வேறாக இருக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்வதில் ஒரு பிரயோஜனமுமில்லை. அந்தப்படி உபாசனை செய்யச்சொல்லவுமில்லை. பிராணாதிகளுடைய கலகத்தை உபாசிக்கிறதினால் அனர்த்தமும் உண்டாகும். ஆகவே உற்பத்தி முதலியவைகளால் ஆத்மபேதம் சித்திக்கமாட்டாது. ॥94॥

आश्रमास्त्रिविधा हीनमध्यमोत्कृष्टदृष्टयः।
उपासनोपदिष्टेयं तदर्थमनुकम्पया ॥ 95 ॥

ஆச்ரமாஸ்த்ரிவிதா ஹீநமத்யமோத்க்ருஷ்டத்ருஷ்டய: ।
உபாஸநோபதிஷ்டேயம் ததர்த்தமநுகம்பயா ॥ 95 ॥

हीनमध्यमोत्कृष्टदृष्टयः ஹீநமத்யமோத்க்ருஷ்டத்ருஷ்டய:=மந்த மத்தியம உத்தம திருஷ்டிகளுடன் கூடின

आश्रमाः ஆச்ரமா:= ஆசிரமிகள்

त्रिविधाः த்ரிவிதா:= மூன்று விதங்கள்

तदर्थं ததர்த்தம்= மந்தமத்தியம திருஷ்டி உள்ளவர்களின் பொருட்டு

अनुकंपया அநுகம்பயா= கிருபையால்

इयं இயம்= இந்த

उपदिष्टा ഉപദിഷ്ടാ= உபதேசிக்கப்பட்டது.

தா-ம் :...நித்திய சுத்த புத்த முக்த ஸ்வபாவமான பரப்பிரம்மமாகிற ஆத்மா சத் என்றும் மற்றவையெல்லாம் அசத் என்றும் சுருதியால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டால், வேறு சில சுருதிகளால் ஆத்மா பார்க்கத்தக்கது, தியானிக்கத்தக்கது, உபாசிக்கத்தக்கது, இவ்விதமாய் ஏன் உபதேசம் செய்யவேண்டும்; ஏன் அக்கினி ஹோத்திர முதலான கர்மங்கள் செய்யவேண்டும்; இதற்கு சித்தாந்தி உத்தரம் சொல்லுகிறதாவது. மூன்றுவித ஆசிரமிகளிருக்கிறார்கள்.

(1) காரிய பிர்ம்மத்தைப் பார்க்கும் மந்தபுத்தி சாமர்த்தியத்துடன் கூடினவர்கள் (2) காரணப்பிர்ம்மத்தை பார்க்கும் மத்திய புத்தி சாமர்த்தியத்துடன் கூடினவர்கள் (3) அத்வைதத்தை பார்க்கும் உத்தமபுத்தி சாமர்த்தியத்துடன் கூடினவர்கள். இவைகளில் மந்த மத்திய புத்தி சாமர்த்தியத்துடன் கூடினவர்களின் பொருட்டு இவர்கள் சன்மார்க்கத்தில் செல்லும் பொருட்டு பரம தயாளுவான வேதம் உபாசனையையும் கர்மத்தையும் உபதேசிக்கிறது. வேதத்தால் செய்யப்படும் இந்த உபதேசம் "ஆத்மா ஒன்றே. அத்விதீயம்" என்கிற நிச்சயமுடைய உத்தம புத்தியுடன் கூடினவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை. அவர்களுக்கு வர்ணாசிரம பேதங்களில்லாதபடியால் உபாசனையும் இல்லை கர்மமுமில்லை. ॥ 95 ॥

स्वसिद्धान्तव्यवस्थासु द्वैतिनो निश्चिता दृढम् ।
परस्परं विरुध्यन्ते तैरयं न विरुध्यते ॥ 96 ॥
സ്വസിദ്ധാന്തവ്യവസ്ഥാസു ദ്വൈതിനോ നിശ്ചിതാ ദൃഢം ।
പരസ്പരം വിരുധ്യന്തേ തൈരയം ന വിരുധ്യതേ ॥ 96 ॥

द्वैतिनः ദ്വൈതിനഃ=த்வைதிகள்

स्वसिद्धान्तव्यवस्थासु സ്വസിദ്ധാന്തവ്യവസ്ഥാസു=தங்களுடைய சித்தாந்தங்களை ஸ்தாபிக்கிற விஷயங்களில்

दृढम् निश्चिताः ദൃഢം നിശ്ചിതാഃ=பலமான நிச்சயத்தை யுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள்

परस्परं പരസ്പരം=பரஸ்பரம்

विरुध्यन्ते വിരുധ്യന്തേ=விரோதபபடுகிறார்கள்

अयं അയം=இந்த அத்வைத பக்ஷமானது

तैः തൈഃ=அவர்களுடன்

न विरुध्यते നവിരുധ്യതേ=விரோதப்படுகிறதில்லை

சாஸ்திரத்தாலும் யுக்தியாலும் நிச்சயமாய் அறியப்பட்ட ஆத்ம ஞானந்தான் சரியான ஞானம். சாஸ்திரத்துக்கும் யுக்திக்கும் விருத்தமாய் அறியப்பட்டது மித்தியா ஞானம். இத்துவைதம் மித்தை என்பதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. [illegible] ([illegible])

கணாதர் (வைசேஷிக கர்த்தா) பௌத்தர் இவர்களாகிற த்வைதிகள் தாங்கள் தங்களுடைய சித்தாந்தங்களே சத்தியம் என்றும் மற்றவை அசத்தியமென்றும் பாவித்து தங்களுடைய சித்தாந்தத்தை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களிடம் கோபங்கொள்ளுகிறார்கள். இவர்களுக்குள் ளேயே பரஸ்பரம் விரோதங்களுண்டு. தங்களுக்கு விரோதியா யிருப்பவர்களை அவர்கள் வெறுக்கிறார்கள். சரீரத்தின் கை கால் முதலியவைகள் சரீரத்துக்கு விரோதமா யிராததுபோல், இந்த அத் வைதம் அவைகளுக்கு விருத்தமாயில்லை. இது எல்லாவற்றையும் அடக்கிக்கொள்ளுகிறது. இராகத்வேஷாதிகள் இல்லாதபடியால் அத்வைதமே சத்தியம். 196॥

अद्वैतं परमार्थो हि द्वैतं तद्भेद उच्यते ।
तेषामुभयथा द्वैतं तेनायं न विरुध्यते ॥ 97 ॥

அத்வைதம் பரமார்த்தோ ஹி த்வைதம் தத்பேத உச்யதே ।
தேஷாமுபயதா த்வைதம் தேநாயம் நவிருத்யதே॥97 ॥

अद्वैतं அத்வைதம் = அத்வைதம்
परमार्थोहि பரமார்த்தோ ஹி = பரமார்த்த சத்தியம்
द्वैतं த்வைதம் = த்வைதம்
तद्भेदः தத்பேத: = அத்வைதத்தின் காரியம் என்று
उच्यते உச்யதே = சொல்லப்படுகிறது
तेषां தேஷாம் = த்வைதிகளுக்கு
उभयथा உபயதா = பாரமார்த்திகத்திலும் வியாவஹாரிகத்தி லும்
द्वैतं த்வைதம் = த்வைதமே
तेन தேந = அந்தக் காரணத்தால்
अयं அயம் = இந்த அத்வைதம்
नविरुध्यते நவிருத்யதே = விருத்தப்படுகிறதில்லை.

தா-ம் :—அத்வைதம் எப்படி த்வைதத்துக்கு விருத்தமல்ல வென்பது இப்போது சொல்லப்படுகிறது. அத்வைதமோ பாரமார்த் திகசத்தியம் த்வைதமோ அநேகம்; அத்வைதத்தின் காரியம். "ஒரே அத்விதீயம் இருந்தது, அதுதேஜஸை சிருஷ்டித்தது" இது முத லிய சுருதிகளாலும், சுஷுப்தி மூர்ச்சை சமாதி இவைகளில் த்வை தம் காணப்படாததினாலும், அத்வைதம் சித்திக்கிறது. ஆகையால் த்வைதம் காரியமாக சொல்லப்படுகிறது. த்வைதங்களின் சித் தாந்தத்தின்படி வியாவஹாரிகத்திலும் பரமார்த்திகத்திலும் த்வை தமே சத்தியம். த்வைதிகள் பிராந்தி திருஷ்டியை யுடையவர்கள்.

திரன் மாயையால் வெகு ரூபங்களை அடைகிறான். இரண்டாவதா இல்லை" இது முதலிய சுருதிகளால் அத்வைதம் த்வைதபாவனைக்கு விருத்தப்படுகிறதில்லை. திருஷ்டாந்தம்:—மதம்பிடித்த யானையின்பேரில் ஏறினவன்ஒருவன் பூமியிலிருந்து கொண்டே மதம்பிடித்தயானையின் பேரில் ஏறியிருப்பதாக நினைக்கிற பைத்தியக்காரன் ஒருவன். அவனைப்பார்த்து இவன் என்பேரில் யானையை செலுத்து என்று சொன்னதினால் அவன் செலுத்துகிறதில்லை. ஏனெனில், அவனுடைய புத்தி விருத்தமாயில்லை, அதாவது ஸ்வாதீனத்தி லில்லாமலில்லை. இதுபோல் அத்வைதியும் த்வைதியுடன் விருத்தப்படுகிறதில்லை. பரமார்த்தமான பிரம்ம சேதனமே த்வைதவாதிகளின் ஆத்மாவாயிருப்பதால் அத்வைத பக்ஷம் யாதொரு விரோதத்தையும் அடைகிறதில்லை. ॥ 97 ॥

मायया भिद्यते ह्येतन्नान्यथाऽजं कथंचन ।
तत्वतो भिद्यमाने हि मर्त्यताममृतं व्रजेत् ॥ 98 ॥
𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌜𑌂 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨 ।
𑌤𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌹𑌿 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥ 98 ॥

एतत् 𑌏𑌤𑌤𑍍=இந்த
अजं 𑌅𑌜𑌂=அத்வைதமானது
मायया 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾=மாயையால்
भिद्यते 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇=பேதத்தை அடைகிறது
अन्यथाकथंचन 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨=வேறொரு பிரகாரத்தாலும்
न 𑌨=பேதத்தை அடைகிறதில்லை
तत्वत: 𑌤𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃=வாஸ்தவத்தில்
भिद्यमाने 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇=பேதத்தை அடைந்தால்
अमृतं 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂=மரணமற்ற அத்வைதமானது
मर्त्यतां 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂=மரணதர்மத்தை
व्रजेत् 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍=அடையும்.

தா - ம்—த்வைதம் அத்வைதத்தின் காரியமானால் த்வைதமும் அதின் காரணமான அத்வைதம்போல் சத்தியமாக இருக்க வேண்டுமே. இந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம். மந்த திருஷ்டியுள்ளவன் கண்ணுக்கு ஒரே சந்திரன் அநேக சந்திரன்கள் போலும் ரச்சு சர்ப்பாதிகள் போலும் ஒரே அத்வைதம் மாயையால் பலவிதமாகத் தோன்றுகிறது. வாஸ்தவத்தில் ஆத்மாவுக்கு அவயவமில்லாதபடியால் பேதத்துக்கு இடமில்லை. மண் கடம் முதலிய பல ரூபங்களை அடைவதுபோல் எதற்கு அவையவம் உண்டோ அது தான் அவயவபேதத்தால் வெவ்வேறு பேதங்களை அடையக்கூடும். அவையவங்களில் ... ஜனனாதி ... மிருக்கிற ஆத்மா எந்த

விதத்திலும் பேதத்தை அடையமாட்டாது என்பது கருத்து. தோற்றும் பேதங்கள் எல்லாம் மாயா பலத்தால்தான். ஆத்மாவிடத்தில் பேதம் சம்பவிக்குமானால் மரணதர்மமில்லாதது அதற்கு விருத்தமான மரணதர்மத்துடன் கூடினதாக ஆகும். இது அக்கினி சீதளமாயிற்று என்று சொல்லுவதற்கு சமமாயிருக்கும். ஸ்வபாவம் விபரீத பாவத்தை அடைவது எந்த பிரமாணத்துக்கும் பொருந்காது. ஆகையால் ஜனனமில்லாமலும் நாசமில்லாமலுமிருக்கிற ஆத்ம தத்வம் மாயையால் பேதத்தை அடைகிறதே தவிர வாஸ்தவத்திலில்லை. த்வைதம் அசத்தியமே. ।98॥

अजातस्यैव भावस्य जातिमिच्छन्तिवादिनः ।
अजातोह्यमृतोभावो मर्त्यतां कथमेष्यति ॥ 99 ॥

அஜாதஸ்யைவ பாவஸ்ய ஜாதிமிச்சந்திவாதிந: ।
அஜாதோஹ்யம்ருதோபாவோ மர்த்யதாம் கதமேஷ்யதி ॥99॥

वादिनः வாதிந:=பிரம்மவாதிகள்
अजातस्य அஜாதஸ்ய=பிறப்பற்ற
भावस्यएव பாவஸ்யைவ=பதார்த்துக்கே, தத்துவத்துக்கே
जातिं ஜாதிம்=பிறப்பை
इच्छन्ति இச்சந்தி=இச்சித்துச் சொல்லுகிறார்கள்
अजातः அஜாத:=ஜனனமில்லாமலும்
अमृतः அம்ருத:=மரணமில்லாமலுமிருக்கிற
भावः பாவ:=தத்வம்
कथं கதம்=எப்படி
मर्त्यतां மர்த்யதாம்=மரணஸ்வபாவத்தை
एष्यति ஏஷ்யதி=அடையும்

தா-ம் :—உபநிஷத்துக்களை வியாக்கியானம் செய்திருக்கிற சில பிரம்மவாதிகளான உபாசகர்கள் வாஸ்தவத்தில் ஜனனமரண தர்மங்களற்றதான ஆத்மதத்வத்துக்கு, வாஸ்தவத்தில் உற்பத்தியிருப்பதாக பாவிக்கிறார்கள். ஜன்ம மரணமில்லாதது எப்படி மரணத்தை அடையக்கூடும். தன்ஸ்வபாவத்துக்கு விபரீதமான ஸ்வபாவத்தை ஒன்றும் ஒருக்காலத்திலும் அடையமாட்டாது. ॥ 99 ॥

न भवत्यमृतं मर्त्यं न मर्त्यममृतं तथा ।
प्रकृतेरन्यथाभावो नकथंचिद्भविष्यति ॥ 100 ॥

ந பவத்யம்ருதம் மர்த்யம் ந மர்த்யமம்ருதம் ததா ।
ப்ரக்ருதேரந்யதாபாவோ நகதஞ்சித்பவிஷ்யதி ॥ 100 ॥

अमृतं அம்ருதம்=மரணதர்மமில்லாதது
मर्त्यं மர்த்யம்= [illegible]

न भवति ந பவதி=ஆகிறதில்லை
तथा தயா=அப்படியே
मर्त्यं மர்த்யம்=மரண தர்மமுள்ளது
न अमृतं ந அம்ருதம்=மரணமில்லாததாக ஆகிறதில்லை
प्रकृतेः ப்ரக்ருதே:=ஸ்வபாவத்திற்கு
अन्यथाभावः அந்யதாபாவ:=வேறான பாவம்
कथंचित् கதஞ்சித்=எவ்விதத்திலும்
न भविष्यति ந பவிஷ்யதி=உண்டாகமாட்டாது.

ச-பா :—உலகத்தில் மரிக்கும்படி யிராதது மரணத்தை அடைகிறதில்லை. அப்படியே மரிக்கும்படியானது மரிக்காமலிருக்கிறதில்லை. ஸ்வபாவம் விபரீதபாவத்தை அடைந்தால் ஸ்வரூபமே நாசமாய் விடும். ஆகையால் அக்கினி சீதமாகாததுபோல் ஸ்வபாவம் வேறு விதமாக ஆகமாட்டாது. ॥ 100 ॥

स्वभावेनामृतो यस्य भावो गच्छतिमर्त्यतां ।
कृतकेनामृतस्तस्य कथं स्थास्यति निश्चलः ॥ 101 ॥ (அகூ)

ஸ்வபாவேநாம்ருதோ யஸ்ய பாவோ கச்சதிமர்த்யதாம் ।
க்ருதகேநாம்ருதஸ்தஸ்ய கதம் ஸ்தாஸ்யதி நிச்சல: ॥ 101 ॥

यस्य யஸ்ய=எந்த வாதிக்கு
स्वभावेन ஸ்வபாவேந=ஸ்வபாவத்தில்
अमृतः அம்ருத:=மரணதர்மமில்லாத
भावः பாவ:=பாவம்
मर्त्यतां மர்த்யதாம்=மரணதர்மத்தை
गच्छति கச்சதி=அடைகிறதோ
तस्य தஸ்ய=அந்த வாதிக்கு
अमृतः அம்ருத:=மரணதர்மமில்லாதது
कृतकेन க்ருதகேந=ஜனனச்செய்கையால்
कथं கதம்=எப்படி
निश्चलः நிச்சல:=சலனமில்லாததாக
स्थास्यति ஸ்தாஸ்யதி=இருக்கும்

தா-ம் :—பிரம்மம் உற்பத்திக்குமுன் காரண ரூபத்தால் மரணதர்மமில்லாததாயிருந்தாலும், உற்பத்திக்குப் பிறகு காரிய ரூபமாய் மரண தர்மத்தை அடையக்கூடும். அப்போது ரூபபேதங்களை அடையக்கூடும். அப்போது முந்தினதற்கும் பிந்தினவைகளுக்கும் [illegible]
[illegible]

அடைகிறதாக சொல்லும் பக்ஷத்தில், உற்பத்திக்கு முன் மரணமில்லாதது என்று சொல்லுவது வியர்த்தம். எதற்கு ஜனனமுண்டோ அது சலனமற்றது என்று எப்படி சொல்லக்கூடும். ஆத்மாவுக்கு உற்பத்தி உண்டென்று சொல்லுகிறவர்களின் மதத்தில் ஜனனமில்லாத வஸ்து யாதொன்று மில்லை. எல்லாம் மரணதர்மத்துக்குள்பட்டது. ஆகையால் மோக்ஷத்துக்கே இடமில்லை, ॥ 101 ॥

भूततोऽभूततो वाऽपि सृज्यमाने समा श्रुतिः ।
निश्चितं युक्तियुक्तं च यत्तद्भवति नेतरम् ॥ 102 ॥

ஹூததோऽஹூததோ வாऽபி ஸ்ருஜ்யமானே ஸமா ஶ்ருதி: ।
நிஶ்சிதம் யுக்தியுக்தஞ்ச யத்தத்ஹவதி நேதரம் ॥ 102 ॥

भूतत: ஹூதத:=வாஸ்தவத்திலாவது
अभूततःवापि அஹூதத:வாபி=மாயையாலாவது
सृज्यमाने ஸ்ருஜ்யமானே=ஸிருஷ்டிக்கத்தகுந்த வஸ்துவில்
श्रुति: ஶ்ருதி:=சுருதியானது
समा ஸமா=ஒரேகருத்துள்ளதாயிருக்கிறது
निश्चितं நிஶ்சிதம்=சுருதியால் நிச்சயிக்கப்பட்டதாயும்
युक्तियुक्तञ्च யுக்தியுக்தஞ்ச=யுக்தியுடன் கூடினதாயும்
यत् யத்=எது இருக்கிறதோ
तत् தத்=அதுவே
भवति ஹவதி=சுருதியின் அர்த்தமாக இருக்கிறது
नेतरत् நேதரத்=வேறொன்றும் சுருதியின் அர்த்தமல்ல.

ச-பா:—ஆத்மாகாரிய ரூபமாக உண்டாகாத பக்ஷத்தில் ஸிருஷ்டியைப் பிரதிபாலிக்கும் சுருதிகள் பிரமாணங்களாகமாட்டா வென்று நீ சொன்னது வாஸ்தவந்தான். ஆயினும் அதின் கருத்து வேறு என்பதை 94-வது மந்திரத்தில் முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம். ஆனால் இப்போது தாற்பரியார்த்தத்தைக் குறித்து ஸிருஷ்டி சுருதிகளிலிருக்கிற பதங்களுக்கு முக்கியார்த்தம் விரோதப்படுகிறதென்கிற சங்கைக்கு உத்தரம் இந்த மந்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. வாஸ்தவத்திலாவது மாயையாலாவது ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துவில் சுருதிக்கு ஒருவித கருத்தே தவிர வேறில்லை. தாற்பரியத்தை உத்தேசித்து சுருதிகளுக்கு அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் முக்கியார்த்தம் தவறிப்போய் விடுகிறது. இப்படி ஆக்ஷேபிப்பது சரியல்லவே எனின் லோகத்தில் சத்திய ஸிருஷ்டியே பிரசித்தமாக இருக்கவில்லை. அப்படி பிரசித்தமாக இருந்தாலும் அதைப் பிரதி
[illegible]

தாற்பரியமில்லை. எல்லாம் அவித்தையா லுண்டாகிறதே தவிர, सबाह्याभ्यन्तरो ह्यजः ஸபா³ஹ்யாப்⁴யந்தரோ ஹ்யஜ꞉ என்கிற சுருதிப்படி வாஸ்தவமல்ல. ஆகையால் சுருதியால் நிச்சயிக்கப்பட்டும் யுக்தியுடனும் எது இருக்கிறதோ அதுவே சுருதியின் அர்த்தமே தவிர மற்றதல்லவென்பது கருத்து. ॥102॥

नेह नानेति चाम्नायादिन्द्रो मायाभिरित्यपि ।
अजायमानो बहुधा मायया जायतेतु सः ॥ 103 ॥

நேஹ நாநேதி சாம்நாயாதிந்த்³ரோ மாயாபி⁴ரித்யபி ।
அஜாயமாநோ ப³ஹுதா⁴ மாயயா ஜாயதே து ஸ꞉ ॥ 103 ॥

इह இஹ=இந்த ஆத்மாவில்
नाना நாநா=அநேகம்
नेति நேதி=இல்லை என்று
आम्नायात् ஆம்நாயாத்=வேதத்தாலும்
इन्द्रः இந்த்³ர꞉=பரமேசுவரன்
मायाभिः इत्यपि மாயாபி⁴꞉ இத்யபி=மாயையால் என்கிற சுருதி வசனத்தாலும்
अजायमानः அஜாயமாந꞉=எப்போதும் ஜனனமில்லாத
सः ஸ꞉=பரமேசுவரன்
मायया तु மாயயா து=மாயையாலேயே
बहुधा ப³ஹுதா⁴=அநேக விதமாய்
जायते ஜாயதே=உண்டாகிறான்

தா-ம்:—சுருதியால் எப்படி நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை சொல்லுகிறார். சிருஷ்டி வாஸ்தவமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், வஸ்துக்கள் எல்லாம் சத்தியமாயிருக்கவேண்டும். அவைகள் இல்லை என்று சொல்லும் பொருட்டு வேதவாக்கியங்கள் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடாது. ஆனால் "அநேகமில்லை" என்கிற சுருதியைப்போல் த்வைதத்தை நிஷேதிக்கும்சுருதிகள் அநேகமாயிருக்கின்றன. பிராணசம்வாதம் போல் ஆத்மாவை அறியும் பொருட்டு சிருஷ்டி சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர வாஸ்தவமல்ல, மேலும் இந்திரன் மாயையால் வெகுவிதமாகிறான் என்பதினாலும், வாஸ்தவமானது அத்வைதம் என்பதே நிச்சயப்படுகிறது, மாயா சப்தமானது பிரஞ்ஞையைக் கூறுகிறதே தவிர அவித்தையைக்கூறவில்லை. ஆகவே, மாயையால் இந்திரன் வெகு விதமாகிறானென்று சொன்னது எப்படி கூடும்.

இந்திரியங்களால் உண்டாகிற ஞானம் அவித்தியா மயமானதை

ன்னது சரியல்ல மேலும் "ஜன்மமில்லாதது வெகு விதமாய் ஜனிக்கிறது." என்கிற சுருதியாலும் மாயையால்தான் உற்பத்தி என்பது நிச்சயம். அக்கினிபாண்டத்தில் உஷ்ணத்வமும் சீதலத்வமும் பொருந்தாததுபோல், ஒரே ஆத்மாவினிடத்தில் ஜன்மமில்லாமையும், வெகு விதமான ஜன்மமும் பொருந்தா. ஆகையால் மாயையால் தான் ஜனனம் என்று சொல்லுவது யுக்தமே. ஆத்மா ஒன்றுஎன்று அறிகிறவர்களுக்கு சோகமுமில்லை, துக்கமுமில்லை என்றும், த்வைதி மிருத்புவை அடைகிறான் என்றும் வெகு சுருதிகளில் பலன் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இப்படி சிருஷ்டி பேதம் நிந்திக்கப்படுகிறது. 103

संभूतेरपवादाच्च संभवः प्रतिषिध्यते ।
कोन्वेनं जनयेदिति कारणंप्रतिषिध्यते ॥ 104 ॥

ஸம்பூதேரபவாதாச்ச ஸம்பவ: ப்ரதிஷித்யதே ।
கோந்வேநம் ஜநயேதிதி காரணம் ப்ரதிஷித்யதே ॥ 104 ॥

संभूते: ஸம்பூதே:=ஹிரணிய கர்ப்பரை.
अपवादात्च அபவாதாச்ச=நிஷேதிக்கப்பட் டிருப்பதாலும்
संभव: ஸம்பவ:=காரியங்கள்
प्रति षिध्यते ப்ரதிஷித்யதே=பிரதிஷேதிக்கப்படுகின்றன
एनं ஏநம்=இந்த ஜீவனை
क: க:=எவன்
जनयेत् ஜநயேத்=உண்டு பண்ணுவான்
इति இதி=என்பதினால்
कारणं காரணம்=காரணம்
प्रतिषिध्यते ப்ரதிஷித்யதே=பிரதிஷேதிக்கப்படுகிறது. ॥103॥

தா-ம் :—ஈசாவாசியத்தில் சம்பூதி அதாவது ஹிரணிய கர்ப்பத்தை உபாசிக்கிறவர்கள் காடாந்தகாரத்தை பிரவேசிக்கிறதாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் சம்பூதி உபாசனை நிந்திக்கப்படுவதால் அதன் காரியமான சகலமும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. சம்பூதி வாஸ்தவத்திலிருந்தால் அது நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதால் வாஸ்தவத்தில் அது இல்லை என்பது சித்தம். மேலும் அவித்தியாகாரியமான ஜீவன் அவித்தை நீங்கின வுடன் தன் ஸ்வரூபத்தைச் சேர்ந்து விடுகிறது. அவித்தையால் ரஜ்ஜுவினிடத்தில் சர்ப்பம் தோன்றுகிறது. ரச்சு அறியப்பட்ட மாத்திரத்தில் சர்ப்பம் நீங்கி விடுகிறது. இதை மறுபடியும் உண்டுபண்ணயாரால் முடியும். இது போல் ஜீவனை உண்டு பண்ண யாரால் முடியும். இந்த கேள்வியால்
[illegible] 104

सएष नेति नेतीति व्याख्यातं निह्नुतेयतः ।
सर्वमग्राह्यभावेन हेतुनाऽजं प्रकाशते ॥ 105 ॥

ஸஏஷநேதி நேதீதி வ்யாக்யாதம் நிஹ்நுதேயத: ।
ஸர்வமக்ராஹ்யபாவேந ஹேதுநாऽஜம் ப்ரகாசதே ॥10॥

यतः யத:=யாதொரு காரணத்தால்
एषः ஏஷ:=இந்த ஆத்மா
इति न इति न இதிநஇதிந=இது அன்று இது அன்று
इति இதி=என்று
व्याख्यातं வ்யாக்யாதம்=கீழே சொல்லப்பட்ட
सर्वं ஸர்வம்=சமஸ்தத்தையும்
निह्नुते நிஹ்நுதே=நிஷேதிக்கிறதோ
अतः அத:=அதனால்
अग्राह्यभावेन हेतुना அக்ராஹ்யபாவேந ஹேதுநா =கிரகிக்க முடியாது என்கிற காரணத்தால்
अजं அஜம்=உற்பத்தியில்லாத பிரம்மம்
प्रकाशते ப்ரகாசதே=பிரகாசிக்கிறது.

ச-பா:—இப்போது சொல்லப்போகிற காரணத்தாலும் துவைதம் இல்லை என்று கூறுகிறார். சமஸ்த விசேஷங்களின் நிஷேதத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஆத்மா பிரயாசத்தால் அறியத்தகுந்தது என்று என்னும் சுருதியானது. அந்தப் பிரம்மத்தை அறிய வேறு உபாயம் சொல்லவேண்டுமென்கிற இச்சையால் வியாக்கியானம் செய்ததையெல்லாம் நிஷேதிக்கிறது. நேதி நேதி என்கிற சுருதியானது ஆத்மாவை அதிர்சியம் என்று காண்பிவித்து, உபாசியம் போல் திருசியமாக ஆய்விடும் என்கிற சங்கை உண்டாகாமல் நிஷேதிக்கிறது. உபாசியம் பிரம்மம்தான் திருசியமென்று தெரிந்து கொண்டவனுக்கு நித்தியசுத்தமாகிய ஆத்மதத்துவம் தானே பிரகாசிக்கிறது. ॥105॥

सतो हि मायया जन्म युज्यते नतुतत्वतः ।
तत्वतो जायते यस्य जातं तस्य हि जायते ॥ 106 ॥

ஸதோஹிமாயயாஜந்ம யுஜ்யதே நதுதத்வத: ।
தத்வதோஜாயதேயஸ்ய ஜாதம் தஸ்யஹிஜாயதே ॥ 106 ॥

सतः हि ஸத:ஹி=சத்தான பரமாத்மாவுக்கு
जन्म ஜந்ம=ஜன்மம்
मायया மாயயா=[illegible]

युज्यते யுஜ்யதே=கூடும்
तत्वतः தத்வத:=வாஸ்தவத்தில்
नतु நது=கூடாது
यस्य யஸ்ய=எவனுடைய மதத்தில்
तत्वतः தத்வத:=வாஸ்தவத்தில்
जायते ஜாயதே=ஜனிக்கிறதோ
तस्य தஸ்ய=அவனுடைய மதத்தில்
जातं ஜாதம்=ஜனித்ததானது
जायते ஜாயதே=மறுபடியும் ஜனிக்கும்

தா-ம்:—அநேக சுருதிகளால் ஆத்மதத்துவம் ஒன்றைத்தவிர வேறொன்றுமில்லையென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட ஆத்மதத்துவத்தையே யுக்தியாலும் நிச்சயிக்கிறார். ஆத்மா அக்கிராஹ்யமானால் அஸத்தாயிருக்கக்கூடுமேயெனில் அது சரியன்று. ஆத்மாவின் காரியங்களை நாம் நன்றாய்ப் பார்க்கிறோம். ஒரு மாயாவியின் மாயா காரியங்களைப்பார்த்து அவைகளைச் செய்கிற மாயாவி ஒருவன் இருக்கவேண்டும் என்று நாம் ஊஹிக்கிறதுபோல் சிருஷ்டியாதிகளைப்பார்த்து அவைகளுக்கு அதிஷ்டானமாய் சத்தியமானது ஒன்று இருக்கவேண்டும் என்று நாம் ஊஹிக்கலாம் ஒரு வித்தையாடி இருந்துதான் மாயையில் யானை முதலியவைகளைக் காட்டவேண்டும். இதுபோலவே மாயையால்தான் இந்தஜகத்துண்டாயிருக்கவேண்டும். இதற்கு யாதொரு காரணமுமிராது என்று சொல்லக்கூடாது காரணமன்றியில் யாதொன்றும் (உண்டாக மாட்டாது. ஆத்மாவினிடத்தினின்றும் வாஸ்தவத்தில் யாதொன்றும் உண்டாகிறதில்லை. இரச்சு சர்ப்பாகாரத்தை தரிக்கிறதுபோல் சத்தே மாயையால் அநேக ரூபங்களை தரிக்கிறதுபோல் காணப்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில் அது கிரகிக்கக்கூடிய வஸ்துவல்ல மேலும் அஜன்மாவான ஆத்மா ஜனிக்கிறதாக சொல்லுவது பூர்வோத்திர விருத்தம். ஆத்மாவுக்கு ஜன்மம் இருக்கிறதாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் மறுபடியும் ஜனிக்கிறதாகச் சொல்லவேண்டும். அப்போது அனவஸ்தா தோஷம் சம்பவிக்கும் ஆகையால் ஜனனமில்லாத ஆத்மதத்துவமே சித்தியாகிறது. ||106||

असतो मायया जन्म तत्वतो नैव युज्यते ।
वंध्यापुत्रो न तत्वेन मायया वाऽपि जायते ॥ 107 ॥

அஸதோ மாயயா ஜந்ம தத்வதோ ... ஜ்யதே ।

(28)

असत: அஸத:=அசத்தானதற்கு
मायया மாயயா=மாயையாலும்
तत्वत: தத்த்வத:=வாஸ்தவத்திலும்
जन्म ஜந்ம=உற்பத்தி
नैवयुज्यते நைவயுஜ்யதே=கூடாது
वंध्यापुत्र: வந்த்யாபுத்ர:=மலடிமகன்
तत्वेन தத்த்வேந=வாஸ்தவத்திலாவது
माययावापि மாயயாவாபி=மாயையாலாவது
नजायते நஜாயதே=பிறக்கிறதில்லை.

தா-ம்:—சிலர் சகலத்துக்கும் அசத்துத்தான் காரணம் என்று சொல்லுகிறார்கள். வாஸ்தவத்திலாவது மாயையாலாவது அசத்தினின்றும் சத் உண்டாகும் என்று காட்ட அவர்களால் முடியாது. மலடிமகன் என்பது பாவனையே தவிர வாஸ்தவத்தில் ஜனிக்கமாட்டான் மாயையாலும் உண்டாகமாட்டான், ஆகையால் இந்த அசத்வாதம் சுத்த பிசகு. ॥ 107 ॥

(29)

यथा स्वप्ने द्वयाभासं स्पन्दतेमाययामन: ।
तथाजाग्रद्द्वयाभासं स्पन्दतेमाययामनः ॥ 108 ॥

யதாஸ்வப்நேத்வயாபாஸம்ஸ்பந்ததே மாயயாமந: ।
ததாஜாக்ரத் த்வயாபாஸம் ஸ்பந்ததே மாயயாமந: ॥ 108 ॥

मनः மந:=மனது
यथा யதா=எப்படி
स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில்
मायया மாயயா=மாயையால்
द्वयाभासं த்வயாபாஸம்=த்வைதாபாஸ ரூபமாய்
स्पन्दते ஸ்பந்ததே=ஸ்புரிக்கிறதோ
तथा ததா=அப்படி
जाग्रत् ஜாக்ரத்=ஜாக்கிரத் காலத்தில்
मनः மந:=மனது
मायया மாயயா=மாயையால்
द्वयाभासं த்வயாபாஸம்=கிராஹிய கிராஹகங்களாய்
स्पन्दते ஸ்பந்ததே=ஸ்புரிக்கிறது.

தா-ம்:—சத்வஸ்துவுக்கே மாயையால் உற்பத்தி உண்டாகும் என்பதைக் காட்டுகிறார். ரச்சுவிடத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவாய் பார்க்கப்படும்போது [illegible]

சத்தாகவே யிருக்கிறது. ஸ்வபாவத்தில் மனது ஒன்றுனதும் கிரஹிக்கப்பட்ட விஷயங்களாகவும் கிரஹிக்கிறவனாயும் காணப்படுகிறது. இதுபோல் ஜாக்கிராவஸ்தையிலும் இதே காரணத்தால் மனது இரண்டுவிதமாக காணப்படுகிறது. ||108||

अद्वयंचद्वयाभासं मनः स्वप्ने नसंशयः ।
अद्वयंचद्वयाभासं तथाजाग्रन्नसंशयः ॥ 109 ॥

அத்3வயம்சத்3வயாபா4ஸம் மந: ஸ்வப்நே நஸம்ஶய: ।
அத்3வயம்சத்3வயாபா4ஸம் தத2ாஜாக்3ரந்நஸம்ஶய: ॥ 109 ॥

अद्वयञ्च அத்3வயஞ்ச=அத்வயமான
मनः மந:=மனது
स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில்
द्वयाभासं த்3வயாபா4ஸம்=இரண்டு விதமாக காணப்படுகிறது
न संशयः நஸம்ஶய:=சந்தேகமில்லை
तथा தத2ா=அப்படியே
जाग्रत् ஜாக்3ரத்=ஜாக்கிராவஸ்தையிலும்
मनः மந:=மனது
अद्वयञ्च அத்3வயஞ்ச=அத்வைதமானதும்
द्वयाभासं த்3வயாபா4ஸம்=இரண்டு விதமாக காணப்படுகிறது
न संशयः நஸம்ஶய:=ஸந்தேகமில்லை

தாம் :—ஆனால் த்வைதம் ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறதே வெனில் இல்லை என்று நிஷேதிக்கிறார். ரச்சு ரூபமாக சர்ப்பம் காணப்படுவதுபோல், வாஸ்தவத்தில் அத்வைத ஆத்ம ரூபாமாயிருக்கிற மனது ஸ்வப்நத்தில் அனேக ரூபங்களை தரிக்கிறது. ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்பட்ட யானை முதலிய விஷயங்களும், அவைகளை அறியும் சக்ஷுராதிகளும் மனதைத்தவிர வேறல்ல வென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதுபோல், ஜாக்கிராவஸ்தையிலும் அத்வைத ரூபமனதே அநேக ஆகாரங்களை தரிக்கிறது. இதில் யாதொரு சந்தேகமில்லை. பாரமார்த்திகமான ஞானமாத்திரமே எப்போதும் நிச்சயமாக இருக்கிறது. || 109 ||

मनोदृश्यमिदं द्वैतं यत्किंचित्सचराचरम् ।
मनसोह्यमनीभावे द्वैतंनैवोपलभ्यते ॥ 110 ॥

மநோத்3ருஶ்யமித3ம் த்3வைதம் யத்கிஞ்சித்ஸசராசரம் ।
[illegible] ॥ 110 ॥

मनोदृश्यं 𑌮𑌨𑍋𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂 = மனதால் பார்க்கக்கூடிய

यत् किंचित् 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍 = யாதொரு

सचराचरम् 𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌂 = சராசர சகிதமான

इदं 𑌇𑌦𑌂 = இந்த

द्वैतं 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 = த்வைதம் உண்டோ

(सर्वं मन इति प्रतिज्ञा 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾 = எல்லாம் மனது என்று பிரதிஞ்ஞை)

मनः 𑌮𑌨𑌃 = மனது

अमनीभावे 𑌅𑌮𑌨𑍀𑌭𑌾𑌵𑍇 = நிரோதமான ளவில்

द्वैतं 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 = த்வைதம்

नैवोपलभ्यते 𑌨𑍈𑌵𑍋𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 = பார்க்கப்படுகிறதில்லை

ரச்சுவினிடத்தில் சர்ப்பம் கற்பிக்கப்படுவதுபோல் த்வைதமெல்லாம் மனதின் கற்பனையே என்பதற்குப் பிரமாணம். அன்வய வியதிரேகமான அனுமானத்தைச் சொல்லுகிறார். மனது இருக்கும்போது ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான பிரபஞ்சமெல்லாம் பார்க்கப்படுகிறது. மனதில்லாதபோது ஒன்றும் பார்க்கப்படுகிறதில்லை; த்வைதம் இருக்கிறதில்லை. ரச்சுவில் லயமடைந்த சர்ப்பம் பார்க்கப்படாததுபோல், விவேகத்தாலும் வைராக்கியத்தாலும் சமாதியிலும் சுஷுப்தியிலும் மனது நிரோதமடைந்தவுடன் த்வைதம் பார்க்கப்படாமல் போகிறது. சமாதி சுஷுப்திகளில் த்வைதம் இல்லாதபடியால் த்வைதம் அசத் என்பது சித்தம். ॥ 110 ॥

आत्मसत्यानुबोधेन न संकल्पयते यदा ।
अमनस्तां तदा याति ग्राह्याभावे तदग्रहम् ॥ 111 ॥

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌬𑍋𑌧𑍇𑌨 𑌨 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌾 ।
𑌅𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌤𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍 ॥ 111 ॥ (32)

आत्मसत्यानुबोधेन 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌬𑍋𑌧𑍇𑌨 = மிருத்திகை (மண்) போல் ஆத்மாவே சத்தியம் என்பதாய் சாஸ்திர ஆசாரிய உபதேசத்துக்குப் பிறகு யாதொரு அறிவுண்டாகிறதோ அந்த அறிவினால்.

यदा 𑌯𑌦𑌾 = எப்போது.

(मनः 𑌮𑌨𑌃 = மனது)

न संकल्पयते 𑌨 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇 = கற்பிக்கவில்லையோ
விருத்தி

ग्राह्याभावे க்ராஹ்யாபாவே=கிரகிக்கப்படும் வஸ்துக்களில்லாவிடத்தில்

तदग्रहं ததக்ரஹம்=கிரகிக்கும் கற்பனையுமற்ற மனது

अमनस्तां அமநஸ்தாம்=மனமில்லை என்கிற பாவத்தை

याति யாதி=அடைகிறது.

தாம் :—மனது எப்படி இல்லாமல் போகிறது என்பதைச் சொல்லுகிறார். ஆத்மதத்வம் அறிந்த மாத்திரத்தில் மனது யாதொன்றையும் சங்கற்பிக்கிறதில்லை. கிரகிக்கும்படியான விஷயங்களை உத்தேசித்து கிரகிக்கிற மனது ஏற்படுகிறது. விஷயங்களில்லாமல் போனால் கிரகிக்கும் மனதுதான் எப்படியிருக்கும். கட்டையில்லாவிட்டால் அக்கினி எப்படி ஜ்வலிக்கும்.

अकल्पकमजं ज्ञानं ज्ञेयाभिन्नं प्रचक्षते ।
ब्रह्म ज्ञेयमजं नित्यमजेनाजं विबुध्यते ॥ 112 ॥

அகல்பகமஜம் ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயாபின்னம் ப்ரசக்ஷதே ।
ப்ரஹ்ம ஜ்ஞேயமஜம் நித்யமஜேநாஜம் விபுத்யதே ॥ 112 ॥

(ब्रह्मविदः ப்ரஹ்மவித꞉=பிரம்மவித்துக்கள்)

अकल्पकं அகல்பகம்=சர்வ கற்பனையற்றதாயும்

अजं அஜம்=ஜன்மரகிதமாயிருக்கிற

ज्ञानं ஜ்ஞானம்=சேதனமாத்திரத்தை

ज्ञेयाभिन्नं ஜ்ஞேயாபின்னம்=பாரமார்த்திக சத்பிரம்ம ரூபமான ஞேயத்துக்கு அபின்னமாக

प्रचक्षते ப்ரசக்ஷதே=சொல்லுகிறார்கள்

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மம்

ज्ञेयं ஜ்ஞேயம்=அறியத்தக்க வஸ்து

अजं அஜம்=பிறப்பில்லாதது

नित्यं நித்யம்=நித்தியமானது

अजेन அஜேந=ஜனனமில்லாத ஞானத்தால்

अजं அஜம்=ஜனனமில்லாத ஞேயத்தை அதாவது ஆத்மதத்வத்தை

विबुध्यते விபுத்யதே=அறிகிறான்.

மனது முதலிய த்வைதம் இல்லாதபக்ஷத்தில் எதனால் ஆத்மதத்வத்தை அறியக்கூடும்? "சத்திய ஞானம் அநந்தம் பிரம்

மனுமிருக்கிற ஞானமே பாரமார்த்திக சத்தாகிய பிரம்மரூப ஞேயத்துக்கு அன்னியமன்றென்று பிர்ம்மவேத்தாக்கள் சொல்லுகிறார்கள். அக்கினியும் உஷ்ணமும் அபின்னமாயிருப்பதுபோல் ஞேயமான பிர்ம்மமும் ஞானமும் அபின்னம். சூரியன் தன்னை அறிவதற்கு வேறு பிரகாசத்தை அபேக்ஷிக்காததுபோல், பிரம்மம் தன்னை அறிவதற்கு (ஞானாந்தரத்தை) அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. பிரம்மமே ஞான ஸ்வரூபம்.

निगृहीतस्य मनसो निर्विकल्पस्य धीमतः ।
प्रचारः स तु विज्ञेयः सुषुप्तेऽन्यो न तत्समः ॥ 113 ॥

நிக்ருஹீதஸ்ய மநஸோ நிர்விகல்பஸ்ய தீமத: ।
ப்ரசார: ஸ து விஜ்ஞேய: ஸுஷுப்தே(அ)ந்யோ ந தத்ஸம: ॥ 113॥

निगृहीतस्य நிக்ருஹீதஸ்ய = நிக்ரகிக்கப்பட்டதாயும்
निर्विकल्पस्य நிர்விகல்பஸ்ய = கற்பனைகளற்றதாயு மிருக்கிற
धीमतः தீமத: = விவேகியினுடைய
मनसः மநஸ: = மனதின்
प्रचारः ப்ரசார: = பிரசாரமானதொன்றோ
सः ஸ: = அது
विज्ञेयः விஜ்ஞேய: = அறியத்தக்கது
सुषुप्ते ஸுஷுப்தே = சுஷுப்தியிலிருக்கிற பிரசாரத்துக்கு
अन्यः அந்ய: = இந்த மனதில் பிரசாரம் வேறு
न तत्समः ந தத்ஸம: = அதற்குச் சமானமாயில்லை.

தா-ம்:—ஆத்மதத்வமறியப்பட்ட மாத்திரத்தில் சகல சங்கற்பங்களும் அற்று "பாஹ்ய விஷயங்களில்லாமற் போய் கட்டையில்லாத நெருப்பைப்போல் மனதும் சாந்தமாய் அடங்கிப் போகிறது என்றும், அப்படிப் போவதால் த்வைதம் இல்லாமற் போகிறதென்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி சங்கற்பமற்றதாயும், அடங்கிப்போனதாயு மிருக்கிற மனதின் ஸ்திதி யோகாப்பியாஸிகளால் வெகு ஜாக்கிரதையாய் அறியத்தக்கது. சுஷுப்தியிலும் மனதின் விருத்திகளும் அடங்கியிருப்பதால் இந்த அவஸ்தைக்கும் சுஷுப்தி அவஸ்தைக்கும் வித்தியாஸமில்லையே யெனில் சுஷுப்தியில் துக்க பலத்துக்கு பீஜமான அவித்தையும் அநேக துக்க வாஸனா பீஜங்களும் மறைந்திருந்தாலும் நாசமாகாமலிருக்கின்றன. ஞானவஸ்தையிலோ சகல துக்க பீஜங்களும் நாசமாய், [illegible] மிருக்கின்றன.

ஆகையால் ஞானவஸ்தையிலும் சுஷுப்தியிலும் மனதின் செயல் வெவ்வேறா யிருக்கிறதே தவிர சமமாயிருக்கவில்லை. ॥113॥

लीयते हि सुषुप्ते तन्निगृहीतं न लीयते ।
तदेव निर्भयं ब्रह्मज्ञानालोकं समन्ततः ॥ 114 ॥

லீயதே ஹி ஸுஷுப்தே தந்நிக்ருஹீதம் நலீயதே ।
ததேவ நிர்பயம் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநாலோகம் ஸமந்தத: ॥ 114 ॥

तत् தத் = மனது
सुषुप्ते ஸுஷுப்தே = சுஷுப்தியில்
लीयते हि லீயதே ஹி = அஞ்ஞானத்தில் லயமடைந்து விடுகிறது.
निगृहीत நிக்ருஹீதம் = நிக்கிரகிக்கப்பட்ட மனது
नलीयते நலீயதே = லயமடைகிறதில்லை
तदेव ததேவ = அந்த மனதே
निर्भयं நிர்பயம் = பயமற்ற
ब्रह्म ப்ரஹ்ம = பிர்ம்மம்
समन्ततः ஸமந்தத: = எங்கும்
ज्ञानालोकं ஜ்ஞாநாலோகம் = ஞானமாகிற பிரகாசஸ்வரூபம்.

தா-ம்:—சுஷுப்தியிலும் சமாதியிலும் மனதின் வித்தியாஸம் சொல்லப்பட்டது. அதற்குக் காரண மென்னவெனில், சுஷுப்தியில் மனது அஞ்ஞானமாகிற பீஜத்தில் அடங்கிப்போகிறது. சமாதியில் அஞ்ஞானத்தை மனது அடைகிறதில்லை. சமாதியில் மனதுக்கு விஷய பாவங்களில்லாதபடியால் பரபிரம்மத்தையே அடைகிறது. ஆகையால் மனது நிர்ப்பயமான பிரம்மமாயிருக்கிறது. ஏனெனில், பயத்துக்குக் காரணமானத்வைதம் யாதொன்றுமில்லை. மேலும் எங்கும் ஏகரசமான ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது. ॥114

अजमनिद्रमस्वप्नमनामकमरूपकम् ।
सकृद्विभातं सर्वज्ञं नोपचारः कथंचन ॥ 115 ॥

அஜமநித்ரமஸ்வப்நமநாமகமரூபகம் ।
ஸக்ருத்விபாதம் ஸர்வஜ்ஞம் நோபசார: கதம்சந ॥ 115 ॥

(ब्रह्म ப்ரஹ்ம = பிரம்மம்)
अज அஜம் = ஜன்மகாரணமில்லாதபடியால் அஜமாயிருக்கிறது
अनिद्रं அநித்ரம் = நித்திரையில்லாதது

अस्वप्नं அஸ்வப்நம்=ஸ்வப்நமில்லாதது

अनामकं அநாமகம்=நாமமில்லாதது

अरूपकं அரூபகம்=ரூபமில்லாதது

सकृद्विभातं ஸக்ருத்விபாதம் = எப்போதும் பிரகாசரூபம்

सर्वज्ञं ஸர்வஜ்ஞம்=ஸர்வஜ்ஞமானது

कथंचन கதஞ்சந=எந்தப்பிரகாரத்திலும்

उपचार: न உபசார: ந = செய்ய வேண்டியது யாதொன்றுமில்லை.

தா—ம்:—பிரம்மத்தையே வேறு விதமாய் நிரூபிக்கிறார். ரச்சுவில் சர்ப்பம் தோன்றுவதற்குக் காரணம் அவித்தை ஆகையால் அவித்தையாகிற நிமித்தத்தினின்றும் சர்ப்பம்ஜனிக்கிறதாக சொல்லுகிறோம். ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்த மாத்திரத்தில் அவித்தை நீங்கிப்போகிறது. இவ்விதமாய் ஜன்மத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிற அவித்தையில்லாமலிருப்பதால் பிரம்மம் அஜன்மாவாயிருக்கிறது. அவித்தியா ரூபமான மாயாநித்திரை யில்லாதபடியாலும் அத்வைத ஞானமாகிற விழிப்பிலேயே யிருப்பதாலும் பிரம்மம் நித்திரையற்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே ஸ்வப்நமற்றதாயு மிருக்கிறது. ரச்சுவை அறியாத காலத்தில் சர்ப்பத்தின் நாமரூபங்கள் விளங்குகின்றன. ரச்சுவை அறிந்த மாத்திரத்தில் இவைகள் நீங்கிப்போகின்றன. இதுபோல், பிரம்மத்தை அறிந்த மாத்திரத்தில் நாமரூபங்கள் அற்றுப்போவதால் பிரம்மம் நாமரூப மற்றதாயிருக்கிறது. அவித்தையாகிற அந்தகாரம் இல்லாதபடியால் பிரம்மம் எப்போதும் சர்வரூபமாயும் ஞானஸ்வரூபமாயும் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தை அறிய சமாதி முதலிய வியவஹாரங்கள் யாதொன்றும் வேண்டியதில்லை. அஞ்ஞானிகள் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு வேறான சித்தைகாக்கிரியம் முதலியவைகளை அநுஷ்டிக்கிறார்கள். அவித்தை நீங்கின விடத்தில் செய்யவேண்டியது யாதொன்றுமில்லை. வியவஹாரங்கள் எல்லாம் அவித்தியா தசையில் ஏற்படுகின்றன. ஞானம் ஜனித்த தசையில் ஒரு வியவஹாரத்துக்கு மிடமில்லை. ஆனால் அத்தசையில் காணப்படும் வியவஹாரங்கள் எல்லாம் ஆபாசரூபங்களே. 115

सर्वाभिलापविगत: सर्वचिन्तासमुत्थित: ।
सुप्रशान्त: सकृज्ज्योति: समाधि रचलोऽभय: ॥ 116 ॥

ஸர்வாபிலாபவிகத: ஸர்வசிந்தாஸமுத்தித: ।

[illegible] 116

सर्वाभिलापविगत: ஸர்வாபிலாபவிகத: = சமஸ்தமான வசனங்களும் அதீதமானது

सर्वचिन्तासमुत्थित: ஸர்வசிந்தாஸமுத்தித: = சிந்தனைகளினின்றும் வெளிப்பட்டது

सुप्रशान्त: ஸுப்ரசாந்த: = வெகுசாந்தமானது

सकृज्ज्योति: ஸக்ருஜ்ஜ்யோதி: = எப்போதும் பிரகாச ஸ்வரூபமானது

समाधि: ஸமாதி: = சமாதியால் அறியத்தகுந்தது

अचल: அசல: = கிரியாரகிதம்

अभय: அபய: = பயமற்றது.

த-பா :—நாமமற்றதாகச் சொன்ன விஷயம் இன்னும் தெளிவாக்கப்படுகின்றது. பிரம்மாநுபவித்துவான் வாக்கு முதலிய சகல பாஹ்யகரணங்களில்லாதவன்; அப்பிராண: அமன: என்கிற சுருதிப்படி அவன் அந்தக்கரணமில்லாதவன்; விஷயங்களில்லாதபடியால் எப்போதும் சாந்தமானவன். ஆத்மா சைதன்ய ஸ்வரூபமாக இருப்பதால் எப்போதும் பிரகாசஸ்வரூபம். சமாதியிலுண்டான ஞானத்தால் அறியத்தகுந்ததாயிருப்பதால் சமாதிரூபம். அல்லது இந்த பிரம்மத்தினிடத்தில் ஜீவனும் அவனுடைய உபாதியுமிருப்பதால் அது சமாதி என்று சொல்லப்படுகின்றது. யாதொரு விகாரமுமில்லாதது. கிரியையில்லாதபடியால் பயமற்றது. ॥116॥

ग्रहो न तत्र नोत्सर्गश्चिन्ता यत्र न विद्यते ।
आत्मसंस्थं तदा ज्ञानमजाति समतां गतम् ॥ 117 ॥

க்ரஹோ ந தத்ர நோத்ஸர்கஶ்சிந்தா யத்ர ந வித்யதே ।
ஆத்மஸம்ஸ்தம் ததா ஜ்ஞாநமஜாதி ஸமதாம் கதம் ॥ 117 ॥

यत्र யத்ர=எந்த பிரம்மத்தினிடத்தில்

चिन्ता சிந்தா=யாதொரு சிந்தையும்

नविद्यते நவித்யதே=இல்லையோ

तत्र தத்ர=அந்த பிரம்மத்தினிடத்தில்

ग्रह: க்ரஹ:=கிரகணமும்

न ந=இல்லை

उत्सर्ग: உத்ஸர்க:=உத்ஸர்ச்சனமும்

न ந=இல்லை

आत्मसत्यानुबोधः ஆத்மஸத்யாநுபோத:= அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவே சத்தியமென்று ஞானம் உண்டாகிறதோ

तदा ததா= அப்போது

आत्मसंस्थं ஆத்மஸம்ஸ்தம்= ஆத்மாவிலேயிருக்கிற

ज्ञानं ஜ்ஞாநம்= ஞானஸ்வரூபனாகவும்

अजाति அஜாதி= ஜன்ம மற்றவனாகவும்

समतांगतं ஸமதாம் கதம்= சமத்துவத்தை அடைந்தவனாகவும்

भवति பவதி= ஆகிவிடுகிறான்.

ச-பா :—பிரம்மம் விகாரமற்றதாயும் நிரவயவமாயுமிருப்பதால் எடுத்துக்கொள்ளும்படியானது ஒன்றுமில்லை. கொடுத்துவிடும்படியானதும் ஒன்றுமில்லை. மனோ வியாபாரத்துக்கே இடமில்லை. ஏகரஸமான ஞானமட்டுமிருக்கிறதே தவிர வேறுயாதொன்றுமில்லை. எப்போது ஆத்மஞானமுண்டாகிறதோ அப்போது விஷயமிராதபடியால் அக்கினியாயிருக்கிற உஷ்ணம் போல் ஆத்மாவிலேயே இருக்கிற ஞானஸ்வரூபனாகவும் ஜன்மமற்றவனாகவும் பரமசாமியத்தை அடைந்தவனாகவும் ஆகிறான் ஆத்மஞானமடைந்தவனுக்கு மற்ற எல்லாஞானமும் அற்பமாய் விடுகிறது. தத்துவஞானத்தை அறிந்தவன் கிருதகிருத்தியப் பிராமணனாய் விடுகிறான் என்பது கருத்து.

இந்த பிரகரணத்தில் முதலில் अतोवक्ष्यामि அதோவக்ஷ்யாமி= என்று சொன்னதை அனுசரித்து அந்த அர்த்தமே இப்போது சொல்லி முடிக்கப்பட்டது. ॥117॥

अस्पर्शयोगो वै नाम दुर्दर्शः सर्वयोगिभिः ।
योगिनो बिभ्यति ह्यस्मादभये भयदर्शिनः ॥ 118 ॥

அஸ்பர்ஶயோகோ வை நாம துர்தர்ஶ: ஸர்வயோகிபி: ।
யோகினோ பிப்யதி ஹ்யஸ்மாதபயே பயதர்ஶின: ॥ 118 ॥

अस्पर्शयोगो वै नाम அஸ்பர்ஶயோகோ வை நாம= வர்ணாசிரமாதி சம்பந்தமற்ற யோகமே பிரசித்தம்

सर्वयोगिभिः ஸர்வயோகிபி:= சகல யோகிகளாலும்

दुर्दर्शः துர்தர்ஶ:= வெகு வருத்தத்துடன் பார்க்கத்தகுந்தது.

अभये அபயே= பயமற்ற ஆத்மஞானத்தில்

भयदर्शिनः பயதர்ஶின:= [illegible] யோகி,

अस्मात् அஸ்மாத்=மேற் சொன்ன ஆத்மஞானத்தினின்றும்
बिभ्यति பிப்யதி=பயப்படுகிறார்கள்.

தா - ம்:—சச்சிதாநந்த ரூபமான பிரம்மம் தத்வஞானத்தால் அடையப்படுமானாலும் மூடர்கள் அதற்கு ஏற்பட்ட யோகத்தில் பிரவேசிக்கிறதில்லை. வர்ணாசிரமாதிகளின் தர்மா தர்மங்களாகிற மலசம்பந்த மன்றியில் கேவலம் பிரம்மமாகப் பாவித்துக் கொண்டிருக்கும் யோகமே உபநிஷத்தில் பிரசித்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்த ஞானமில்லாமல் கர்ம நிஷ்டையில் தத்பரர்களான யோகிகளால் சிரவண மனன நிதித்யாசன முதலிய சிரமத்தால் வருத்தத்துடன் இந்த பிரம்மம் அடையத்தக்கது. யாதொரு பயத்துக்கு மிடமில்லாமலிருக்க இப்படிப்பட்ட யோகிகள் இந்த யோகத்தால் தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு ஹானிவருமென்று இந்த யோகத்தில் பிரவேசிக்க பின் வாங்குகிறார்கள். ஆகையால்தான் இவர்கள் பிரம்மத்தை அடைவது வெகு வருத்தமான விஷயம். ॥118॥

मनसो निग्रहायत्त मभयं सर्वयोगिनाम् ।
दुःखक्षयः प्रबोधश्चाप्यक्षया शान्तिरेव च ॥ 119 ॥
மநஸோ நிக்ரஹாயத்த மபயம் ஸர்வயோகிநாம் ।
து:கக்ஷய: ப்ரபோதஶ்சாப்யக்ஷயா ஶாந்திரேவ ச ॥ 119 ॥

सर्वयोगिनां ஸர்வயோகிநாம்=சகல யோகிகளுக்கும்
अभयं அபயம்=பயமில்லாமல் (தத்வஞானம்)
दुःखक्षयः து:கக்ஷய: = துக்கநாசம்
प्रबोधश्च ப்ரபோதஶ்ச=ஞானம்
अक्षया அக்ஷயா=நாசமற்ற
शान्तिरेव च ஶாந்திரேவச=சாந்தி இவைகள்
मनसः மநஸ: = மனதில்
निग्रहायत्तं நிக்ரஹாயத்தம் = மனோநிக்கிரகத்தைப்பொருந்தினதாயிருக்கின்றன.

தா - ம்:—மனது முதலானதுகள் ரச்சுசர்ப்பம்போல் எவர்களுக்குக் கற்பிதமாகிறதோ நிஜத்தில் இல்லையோ அப்பேர்க்கொற்ற பிரம்மஸ்வரூபத்தை அடைந்த உத்தம புருஷனுக்கு தத்வஞானமும் மோக்ஷமாகிய சாந்தியும் ஸ்வத: சித்தமாயின்றன. அப்படியில் [illegible] நிரோதமுள்ள யோகிகள் மனோ நிக்கிரகத்

அடையலாம். ஆத்மாவும் மனதும் வெவ்வேறு என்றும், மனது ஆத்மாவுடன் சம்பந்தப்படக்கூடும் என்றும் இவர்கள் நினைப்பதால், இந்தமனதை அவர்கள் அடக்கினால்தான் சாந்தி முதலியவைகளை அவர்கள் அடையலாம். 119

उत्सेक उदधेर्यद्वत् कुशाग्रेणैकबिन्दुना ।
मनसो निग्रहस्तद्वद्भवेदपरिखेदतः ॥ 120 ॥

உத்ஸேக உத₃தே₄ர்யத்₃வத் குஶாக்₃ரேணைகபி₃ந்து₃நா ।
மநஸோ நிக்₃ரஹஸ்தத்₃வத்₃ப₄வேத₃பரிகே₂த₃த: ॥ 120 ॥

कुशाग्रेण குஶாக்₃ரேண = தர்ப்பைப்புல்லின் நுனியிலுள்ள
एकबिन्दुना ஏகபி₃ந்து₃நா = ஒரு திவலையால்
उदधेः உத₃தே₄: = சமுத்திரத்தின்
उत्सेकः உத்ஸேக: = சோஷணம்
यद्वत् யத்₃வத் = எப்படி சாத்தியமோ
तद्वत् தத்₃வத் = அப்படி
अपरिखेदतः அபரிகே₂த₃த: = சிரமத்தைப் பாராத விடாத முயற்சியால்
मनसः மநஸ: = மனதின்
निग्रहः நிக்₃ரஹ: = நிக்கிரஹம்
भवेत् ப₄வேத் = உண்டாகும்

தா-ம:—மனதை எப்படி அடக்கமுடியும் என்றால் சொல்லுகிறார் :—டிட்டிபம் என்கிறபக்ஷி தர்ப்பைபுல்லின் நுனியால் சமுத்திர ஜலத்தை ஒவ்வொரு திவலையாக எடுத்து சமுத்திரத்தை வற்ற வைத்துவிடலாம் என்று நினைக்கிறது. இதுபோல பரபரப்பில்லாமல் சாவதானத்துடன் ஒரு விடாத முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் மனதை நிச்சயமாய் அடக்கிவிடலாம். 120

उपायेन निगृह्णीयाद्विक्षिप्तं कामभोगयोः ।
सुप्रसन्नं लये चैव यथा कामो लयस्तथा ॥ 121 ॥

உபாயேந நிக்₃ருஹ்ணீயாத்₃விக்ஷிப்தம் காமபோ₄க₃யோ: ।
ஸுப்ரஸந்நம் லயே சைவ யதா₂காமோ லயஸ்ததா₂ ॥ 121 ॥

कामभोगयोः காமபோ₄க₃யோ: = காமத்திலும் போகத்திலும்
विक्षिप्तं விக்ஷிப்தம் = விக்ஷேபத்தை அடைந்த
मनः மந: = மனதை
उपायेन உபாயேந = உபாயத்தால்

निगृह्णीयात् நிக்ருஹ்ணீயாத் = நிக்ரஹிக்கவேண்டும்
यथा யதா = எப்படி
कामः காம: = காமமோ
तथा ததா = அப்படி
लयः லய: = லயம்

தா-ம்:—மனதை அடக்கவிடாத முயற்சியேபோதாது. இனி சொல்லப்போகிற உபாயங்களாலும் காமபோகங்களில் விக்ஷேபத்தை அடைந்த மனதை திருப்பி ஆத்மாவிடத்திலேயே செல்லும்படிச் செய்யவேண்டியது. அப்படியே சுஷுப்தியாகிற நித்திரையில் லயமடைந்த மனது யாதொரு துக்கத்தை அறியாவிட்டாலும் அதை திருப்பி ஆத்மாவிடத்தில் செலுத்தவேண்டியது. எப்படி இச்சை அநர்த்த காரணமோ அப்படி நித்திரையும் அநர்த்தகாரணம். ஆகையால் காமத்தினின்றும் மனதை நிக்கிரகிக்கிறது போல் லயத்தில் நின்றும் மனதைத் திருப்பவேண்டியது யென்று அர்த்தம் ॥121॥

दुःखं सर्वमनुस्मृत्य कामभोगान्निवर्तयेत् ।
अजं सर्वमनुस्मृत्य जातंनैवतुपश्यति ॥ 122 ॥

து:கம் ஸர்வமநுஸ்ம்ருத்ய காமபோகாந்நிவர்தயேத் ।
அஜம் ஸர்வமநுஸ்ம்ருத்ய ஜாதம் நைவ து பஶ்யதி ॥122॥

सर्वं ஸர்வம் = சமஸ்தமும்
दुःखं து:கம் = துக்கம் என்று
अनुस्मृत्य அநுஸ்ம்ருத்ய = பாவித்து
कामभोगान् காமபோகாந் = இச்சாபோகத்தினின்றும்
निवर्तयेत् நிவர்தயேத் = மனதைத்திருப்பவேண்டும்
सर्वं ஸர்வம் = சமஸ்தமும்
अजं அஜம் = பிரம்மமென்று
अनुस्मृत्य அநுஸ்ம்ருத்ய = பாவித்து
जातं ஜாதம் = உண்டாயிருக்கும் சமஸ்த த்வைதத்தையும்
नैवतुपश्यति நைவ து பஶ்யதி = பார்க்கிறதில்லை.

தா-ம்:—மனதை நிக்கிரகம் செய்யும் உபாயம் என்னவெனில், ஞானப்பியாசமும் வைராக்கியமுமே என்கிறார். அவித்தையால் உண்டான சர்வத்வைதமும் துக்கமே என்றுபாவித்து விஷயங்களில் பற்றுதலடைந்த மனதை வைராக்கியத்தால் திருப்பவேண்டும், ஜனனமற்ற பிரம்மமே சமஸ்தமும் என்று

சாஸ்திரத்தாலும் ஆசாரியருடைய உபதேசத்தால் தெரிந்து கொண்டவன் த்வைதத்தையே பார்க்கிறதில்லை. அது இல்லவே யில்லை. ॥122॥

लयेसंबोधयेच्चित्तं विक्षिप्तं शमयेत्पुनः ।
सकषायं विजानीयात्समप्राप्तं नचालयेत् ॥ 123 ॥

லயே ஸம்போதயேச்சித்தம் விக்ஷிப்தம் ஶமயேத்புந:।
ஸகஷாயம் விஜாநீயாத்ஸமப்ராப்தம் நசாலயேத் ॥ 123 ॥

लये லயே = ஸுஷுப்தியில்
(लीने லீநம் = லயமடைந்த)
चित्तं சித்தம் = மனதை
संबोधयेत् ஸம்போதயேத் = விழிப்பு மூட்டிவிட வேண்டியது.
पुनः புந: = மறுபடியும்
विक्षिप्तं விக்ஷிப்தம் = விக்ஷேபத்தை அடைந்த மனதை
शमयेत् ஶமயேத் = சாந்தமாகும்படிச் செய்யவேண்டும்.
सकषायं ஸகஷாயம் = கஷாய தோஷத்துடன் கூடினதாக
विजानीयात् விஜாநீயாத் = அறியத்தக்கது
समप्राप्तं ஸமப்ராப்தம் = சமானபாவத்தை அடைந்த மனதை
नचालयेत् நசாலயேத் = சலிக்கும்படிச் செய்யக்கூடாது.

தா-ம்:— ஞானாப்பியாஸம், வைராக்கியம் இந்த இரண்டு உபாயங்களால் ஸுஷுப்தியில் லயமடைந்த மனதை விவேகத்தால் ஆத்மாவை சேரும்படிச் செய்யவேண்டும். கர்ம யோகங்களில் மனது விக்ஷேபம் அடைந்திருந்தால் அதை சமனம் செய்து ஆத்மாவினிடத்தில் சேர்ப்பிக்கவேண்டும். இப்படி அடிக்கடி அப்பியாசம் செய்யும் யோகியின் சித்தம் ஸுஷுப்தியையும் அடையாமல் விஷயத்திலிருந்து திரும்பியும், சமான பாவத்தை எப்போது அடைகிறதில்லையோ அப்போது அது கஷாய தோஷத்துடன் கூடியிருப்பதாக அறியப்படுகிறது. இந்த மத்திமஸ்திதியில் அதை விடாமல் நிர்விகல்ப சமாதிக்கு அதைக் கொண்டுபோகவேண்டும். அந்த ஸ்திதியில் மனது சமபாவத்தை அடைந்தபிறகு மறுபடியும் அது விஷயத்தில் பிரவேசிக்கும்படி செய்யக்கூடாது.

नास्वादयेत्सुखंतत्र निःसंगः प्रज्ञयाभवेत् ।
निश्चलं निश्चरच्चित्तमेकीकुर्यात्प्रयत्नतः ॥ 124 ॥

நாஸ்வாதயேத்ஸுகம் தத்ர நி:ஸங்க: ப்ரஜ்ஞயா பவேத்

45

सुखं ஸுகம்=சமாதி சுகத்தை
नास्वादयेत् நாஸ்வாதயேத்=ஆசைபடக்கூடாது
तत्र தத்ர=அந்த சுகத்தில்
प्रज्ञया ப்ரஜ்ஞயா=புத்தியுடன்
निःसंगः நிஸ்ஸங்க:=பற்றுதலன்றியில்
भवेत् பவேத்=இருக்கவேண்டும்
निश्चलं நிஶ்சலம்=நிச்சலஸ்வபாவத்தையடைந்த
चित्तं சித்தம்=மனது
निश्चरत् நிஶ்சரத்=வெளியே விஷயத்தில் சஞ்சரித்தால்
प्रयत्नतः ப்ரயத்நத:=பிரயத்தினத்துடன்
एकीकुर्यात् ஏகீகுர்யாத்=ஒன்றாக்கவேண்டும்.

தா - ம்:—சமாதியில் அடையக்கூடிய சுகத்திற்கூட யோகி ஆசைவைக்கக் கூடாது. ஆனால் அந்த சுகமும் அவித்தியா கற்பிதமானதால் மித்தையே. விவேக ஞானத்துடன் அதினின்றும் மனதைத் திருப்பவேண்டியது. அப்படித் திருப்பப்பட்டு ஒரு யிடத்தில் நிலை நிறுத்தப்பட்டும் மறுபடியும் மனது விஷயங்களில் பிரவேசித்தால், ஞானப்பியாசத்தில் முன் சொன்ன உபாயங்களால் அதை தகைத்து ஆத்மாவிடத்தில் திருப்பி ஆத்மாவுடன் ஒன்றாகும்படி செய்யவேண்டியது.

यदानलीयते चित्तं नच विक्षिप्यते पुनः ।
अनिङ्गनमनाभासं निष्पन्नं ब्रह्मतत्तदा ॥ 125 ॥

46

யதா நலீயதே சித்தம் நச விக்ஷிப்யதே புந: ।
அநிங்கநமநாபாஸம் நிஷ்பந்நம் ப்ரஹ்ம தத்ததா ॥ 125 ॥

चित्तं சித்தம்=மனது
यदा யதா=எப்போது
नलीयते நலீயதே=சுஷுப்தியில்லயப்படவில்லையோ
पुनःच புநஶ்ச=மறுபடியும்
नविक्षिप्यते நவிக்ஷிப்யதே=விக்ஷேபத்தை அடையவில்லையோ ஆனால்,
अनिङ्गनं அநிங்கநம்=நிச்சலமாயும், அதாவது
अनाभासं அநாபாஸம்=கற்பித விஷயங்களால் பிரகாசிப்பிக்கப்படாமலும்

तत् 𑌤𑌤𑍍=அந்த சித்தம்

ब्रह्म निष्पन्नं 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂=பிரம்மரூபமாகிறது.

தா-ம் :—நிரோதம் செய்யப்பட்ட மனது சுஷுப்தியில் லீன மாகாமலும், விஷயங்களில் பிரவிர்த்திக்காமலும் எப்போது இருக்கிறதோ, மேலும் காத்து யில்லாதவிடத்திலிருக்கும் தீபம் போல் எப்போது சித்தம் ராகாதிசலன காரணங்களில்லாமலும் இதர பதார்த்தங்களால் பிரகாசிக்கப்படாமல் எப்போது இருக்கிறதோ அப்போது தான் மனது பிரம்மரூபமாகிறது. ॥125॥

स्वस्थं शान्तं सनिर्वाणमकथ्यं सुखमुत्तमम् ।
अजमजेन ज्ञेयेन सर्वज्ञं परिचक्षते ॥ 126 ॥
𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑌕𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌅𑌜𑌮𑌜𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥ 126 ॥

(ब्रह्मविदः 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌃=பிரம்மவேத்தாக்கள்)

उत्तमं 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂=உத்தமமான பாரமார்த்திக

सुखं 𑌸𑍁𑌖𑌂=சுகத்தை

स्वस्थं 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂=ஸ்வ ஸ்வரூபத்திலேயே யிருப்பதாயும்

शान्तं 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂=சகல அநர்த்த நிவிர்த்தி ரூபமாயும்.

सनिर्वाणं 𑌸𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌂= மோக்ஷத்துடன் கூடியிருப்பதாயும்

अकथ्यं 𑌅𑌕𑌥𑍍𑌯𑌂=சொல்ல முடியாததாயும்

अजं 𑌅𑌜𑌂=விஷயங்கள் ஜனிக்கிறது போல ஜனிக்காமலும்

अजेन 𑌅𑌜𑍇𑌨=உத்பத்தியற்ற

ज्ञेयेन 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍇𑌨=ஞேயவஸ்துவுடன்

(अभिन्नं 𑌅𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂=ஒன்றாயிருக்கிற)

सर्वज्ञं 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂=ஸர்வஞ்ஞனை பிரம்மமாக

परिचक्षते 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇=சொல்லுகிறார்கள்.

ச-பா :—அசம்பிரஞ்ஞாத சமாதியில் எந்தரூபமாக சித்த மாகிறதோ அந்த பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை விளங்கும்படிச் சொல்லுகிறார். மேற்சொன்ன பரமார்த்தசுகமான ஆத்மஞானம் தன்னிடத்தில் இருக்கிறதாகவும் அதுசகல அநர்த்த மற்றதாகவும் கைவல்லியத்துடன் கூடினதாகவும், சொல்ல முடியாததாகவும், உத்தம சுகமாகவும், யோகிகளுக்கு மாத்திரம் பிரத்தியக்ஷமாகவும் விஷய சுகத்தாலுண்டாகிற ஞானம்போலிராமல் உற்பத்தி யற்றதாயும் ஞேயவஸ்துவுக்கு வேறாகாமலும், எல்லாவற்றையும் அறிந்தா [illegible]

न कश्चिज्जायते जीवः संभवोऽस्य न विद्यते ।
एतत्तदुत्तमं सत्यं यत्र किंचिन्नजायते ॥ 127 ॥
इति गौडपादीय कारिकायामद्वैताख्यम्
तृतीयंप्रकरणम् ॥ ओंतत्सत् ॥

ந கஶ்சிஜ்ஜாயதேஜீவ: ஸம்பவோऽஸ்ய நவித்யதே ।
ஏதத்தது³த்தமம் ஸத்யம் யத்ர கிஞ்சிந்நஜாயதே ॥ 127 ॥
இதி கௌ³ட³பாதீ³யகாரிகாயாமத்³வைதாக்²யம்
த்ருதீயம்ப்ரகரணம் ॥ ஓம்தத்ஸத் ॥

कश्चित् கஶ்சித் = யாதொரு
जीवः ஜீவ: = ஜீவனும்
न जायते நஜாயதே = உண்டாகிறதில்லை
अस्य அஸ்ய = இந்த ஜீவனுக்கு
संभवः ஸம்பவ: = காரணம்
न विद्यते நவித்யதே = இருக்கவில்லை
यत्रकिंचिन्नजायते யத்ரகிஞ்சிந்நஜாயதே = எந்த பிரம்மத்தினிடத்தில் யாதொன்றும் உண்டாகிறதில்லையோ
एतत् ஏதத் = அந்த பிரம்மமானது
उत्तमम् உத்தமம் = உத்தமமான
सत्यं ஸத்யம் = சத்தியமாக இருக்கிறது.

தா - ம்:—மனதின் நிக்கிரகம் முதலிய உபாயங்கள், மண், தங்கம் முதலியவைகள் போல் சிருஷ்டி, உபாசனை, இவைகள் எல்லாம் பாரமார்த்திக ஸ்வரூபத்தை அடைய உபாயங்களேதவிரவாஸ்தவமல்லவென்று பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. பாரமார்த்திகத்தில் அவைகள் சத்தியமல்ல. பாரமார்த்திகத்தில் கர்த்தா போக்தாரூபமான எந்த ஜீவனும் எந்த விதத்திலும் உற்பத்தியாகிறதில்லை. ஆகையால் ஸ்வபாவத்திலேயே ஜனனமில்லாத ஆத்மாவுக்குக் காரணமில்லை. காரணமில்லாததினால்தான் ஜீவன் காரியமன்று. எந்த பிரம்மத்தினிடமிருந்து அணுமாத்திரமும் உண்டாகிறதில்லையோ அந்த பிரம்மமானது இதற்கு முன்சொன்ன வியாவஹாரிக சத்தியமான உபாயங்களுக்குள் உத்தமமான சத்தியம்.

உபாயங்கள் சத்தியமானால் அத்வைதத்துக்கு ஹானி வருமே, சத்தியமாகாவிட்டால் அவைகள் உபயோகப் படமாட்டாதே என்று ஆரம்பித்தது இந்த கடைசிமந்திரம் சொல்லப்பட்டது. ॥129॥

॥ हरिः ओं ॥

॥ ஹரி: ஓம் ॥

अथ गौडपादीयकारिकायाः

अलातशान्त्याख्यं चतुर्थप्रकरणम् ॥

அத கௌடபாதீய காரிகாயா:

அலாதசாந்த்யாக்யம் சதுர்த்தப்ரகரணம் ॥

ओं ॥ ज्ञानेनाऽऽकाशकल्पेन धर्मान्यो गगनोपमान् ।
ज्ञेयाभिन्नेन संबुद्धस्तं वन्दे द्विपदांवरम् ॥ 128 ॥

ஓம் ॥ ஜ்ஞாநேநாऽऽகாசகல்பேந தர்மாந்யோ ககநோபமாந் ।
ஜ்ஞேயாபிந்நேந ஸம்புத்தஸ்தம் வந்தே த்விபதாம்வரம் ॥ 128 ॥

यः ய: = எவன்

ज्ञेयाभिन्नेन ஜ்ஞேயாபிந்நேந = கற்பிக்கப்பட்ட உபாதி பேதங்களால் வெகு ரூபமாய் தோன்றும் ஆத்மஸ்வரூபமாகிய ஜ்ஞேயத்துக்கு அபின்னமாயிருக்கிற

आकाशकल्पेन ஆகாசகல்பேந = சர்வவியாபகமாயிருக்கும் விஷயத்தில் ஆகாசத்துக்கு ஸதிருசமான

ज्ञानेन ஜ்ஞாநேந = ஞானத்தால்

गगनोपमान् ககநோபமாந் = ஆகாசத்துக்குச் சதிருசமான

धर्मान् தர்மாந் = ஆத்மாக்களை

संबुद्धः ஸம்புத்த: = செவ்வையாய் அறிந்தவனாய் இருக்கிறானோ

द्विपदां த்விபதாம் = மனிதர்களுக்குள்

वरं வரம் = சிரேஷ்டமான

तं தம் = அந்த ஆசாரியனை

वन्दे வந்தே = நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ச-பா:—அத்வைதம் ஓங்காரத்தின் அர்த்தத்தை நிச்சயித்த முதல் பிரகரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இரண்டாவது பிரகரணத்தில் துவைதம் மித்தை என்று காட்டப்பட்டது. மூன்றாவது பிரகரணத்தில் அத்வைதமே பரம சத்தியமென்று சாஸ்திரத்தாலும் யுக்தியாலும் சித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. இந்த நான்காவது பிரகரணத்தில் பேதவாதிகளுடையவும் நாஸ்திகவாதிகளுடையவும் மதங்களிலுள்ள பரஸ்பர பேதங்கள் பூர்வோத்தர விருத்தியாலங்கள் இவைகளைக் காட்டுவது மூலமாக அத்வைதத்தின் [illegible]

கிரந்தத்தின் ஆதியிலும் மத்தியிலும் முடிவிலும் செய்யப்படும் மங்களாசரணம் கிரந்தத்தின் பிரசித்திக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் இப்போது இந்த நான்காவது பிரகரணத்தின் ஆரம்பத்தில் முதலாவது சுலோகத்தில் அத்வைதஞான சம்பிரதாய கர்த்தரான நாராயணனே அத்வைதத்துக்கு வேறாகாததாக பாவிக்கப்பட்டு நமஸ்கரிக்கப்படுகிறார்.

ஆகாசம்போல் எங்கும் வியாபகமாகவும் ஞேயாபின்னமாகவும் (அதாவது) சூரியனும் பிரகாசமும் அக்கினியும் உஷ்ணமும் போல ஞேயமான ஆத்மாவுடன் ஒன்றாகவுமிருக்கிற ஞானத்தால் ஆகாசம்போல் வியாபகர்களான ஆத்மாக்களை எவன் அறிகிறானோ அவனே நாராயணனென்னும் பேருடைய ஈசுவரன். அவன் புருஷர்களுக்குள் சிரேஷ்டன். அவனை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். ஆசாரியனை நமஸ்காரம் பண்ணுவதால் பரபக்ஷங்களை நிஷேதித்து திருபுடியற்ற பரமார்த்த தத்துவஞானம் இந்த பிரகரணத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்றுபிரதிஞ்ஞைபண்ணப்பட்டது. ॥ 128 ॥

IV 2-வது சுலோகம்.

अस्पर्शयोगो वै नाम सर्वसत्वसुखोहितः ।
अविवादोऽविरुद्धश्च देशितस्तं नमाम्यहम् ॥ 129 ॥ (உ)

𑌅𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌵𑌸𑍁𑌖𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃 ।
𑌅𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑍋𑌽𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥ 129 ॥

अस्पर्शयोगो वैनाम| 𑌅𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑍋𑌗𑍋𑌵𑍈𑌨𑌾𑌮= எக்காலத்திலும் எதனுடனும் சம்பந்தமற்ற யோகமென்று பிரசித்தமாகவும்

सर्वसत्वसुखः 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌵𑌸𑍁𑌖𑌃=ஸர்வபிராணிகளுக்கும் சுகமாகவும்

हितः 𑌹𑌿𑌤𑌃=அநுகூலமாகவும்

अविवादः 𑌅𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌃=விவாதமற்றதாகவும்

अविरुद्धः च 𑌅𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃𑌚=விரோதமற்றதாகவுமிருக்கிற

(तत्वदर्शनयोगः 𑌤𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌯𑍋𑌗𑌃=தத்வஞானமானது

देशितः 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌤𑌃=சாஸ்திரத்தால்உபதேசிக்கப்படிருக்கிறதோ

तं 𑌤𑌂=அப்படிப்பட்ட தத்வஞானத்தை

अहं 𑌅𑌹𑌂=நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்

இப்போது அத்வைத ஞானத்தை ஸ்துதிக்கும் பொருட்டு அதை நமஸ்கரிக்கிறார் எக்காலத்திலும் எத்துடனும் சம்பந்தப் படாத யோகமானது பிரம்மஸ்வரூபமே. அது பிரம்மவித்துக் களுக்கு அஸ்பர்சயோகமென்று பிரசித்தம். தபசு மிகவும் சுக சாதனமா யிருந்தாலும் துக்கரூபமா யிருக்கிறது. இது எல் லாருக்கும் சுககரமாயிருக்கிறது. விஷயயோகம் சுகமா யிருந் தாலும் ஹிதமாகவில்லை. இந்த ஆத்மஞானமோ எப்போதும் சலனமற்றிருப்பதால் ஹிதமாயும் சுகமாயுமிருக்கிறது. மேலும் வாதிப் பிரதிவாதிகளின் விவாதமற்றதாகவும் இருக்கிறது. இப் படிப்பட்ட அத்வைத ஞானமானது சாஸ்திரத்தால் உபதேசம் பண்ணப்படுகிறது. அந்த ஞானத்தை நான் நமஸ்கரிக்கிறேனென்று அர்த்தம். ॥ 129 ॥

IV 3-வது சுலோகம்.

भूतस्य जातिमिच्छन्ति वादिनः केचिदेव हि ।
अभूतस्यापरे धीरा विवदन्तः परस्परम् ॥ 130 ॥

𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍇𑌵 𑌹𑌿 ।
𑌅𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑍇 𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍 ॥130॥

केचित् 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍=சில

वादिनः 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃=வாதிகள்

भूतस्य 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯=இருக்கப்பட்ட பதார்த்தத்திற்கு

जातिं 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂=ஜனனத்தை

इच्छन्ति एवहि 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌏𑌵 𑌹𑌿=இச்சிக்கிறார்கள்.

धीराः 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌃=பண்டிதர்கள் என்கிற அபிமானமுடைய

अपरे 𑌅𑌪𑌰𑍇=வேறுசிலர்

अभूतस्य 𑌅𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯=இல்லாததற்கு

(जातिं इच्छन्ति 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿=ஜனனத்தை இச்சிக்கிறார்கள்)

(एवं 𑌏𑌵𑌂=இந்த பிரகாரம்)

परस्परम् 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂=ஒருவருக்கொருவர்

विवदन्तः 𑌵𑌿𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃=விருத்தமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்ரீ - பா:—அத்வைதம் அவிருத்தமா யிருப்பதால் அதில் விவாதத்துக்கு இடமில்லை என்பதைத் தெளிவாக்குவதற்காக முதலில் துவைதிகளின் விரோதங்களை உதாஹரிக்கிறார். துவைத வாதிகளுக்குள் சாங்கியர்கள் பதார்த்தங்கள் [illegible]

யென்றும் பரஸ்பரம் விருத்தமாக வாதம் செய்கிறார்கள். தாங்களே புத்திமான்கள் என்று ஒருவரையொருவர் ஜயிக்க இச்சிக்கிறார்கள். ‖ 130 ‖

IV 4-வது சுலோகம்.

भूतं न जायते किंचिदभूतं नैवजायते ।
विवदन्तोऽद्वया ह्येवमजातिं ख्यापयन्ति ते ॥ 131 ॥

பூதம் நஜாயதே கிம்சிதபூதம் நைவஜாயதே ।
விவதந்தோऽத்வயா ஹ்யேவமஜாதிம் க்யாபயந்தி தே ‖ 131 ‖

भूतं किञ्चित् பூதம்கிம்சித=இருக்கிற பதார்த்தம் யாதொன்றும்
नजायते நஜாயதே=ஜனிக்கமாட்டாது.
अभूतं அபூதம்=இல்லாத பதார்த்தமும்
नैवजायते நைவஜாயதே=ஜெனிக்கமாட்டாது
एवं ஏவம்=இந்த பிரகாரம்
विवदन्तः விவதந்த:=விருத்தமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள்
अद्वयाः ते அத்வயா:தே=அத்வைதிகளும்
अजातिं அஜாதிம்=ஜனனமில்லை என்பதை
ख्यापयन्ति க்யாபயந்தி=பிரகாசம் செய்கிறார்கள்.

ச - பா:—சாங்கியர்களுடையவும் வைசேஷிகர்களுடையவும் பரஸ்பர விரோதத்தால் அவர்களுடைய மதம் பரஸ்பரம் த்வேஷிக்கப்படுகிறது. இதனால் என்ன சித்திக்கிறதெனின், சொல்லுகிறார். எது முன்னமேயே இருக்கிறதோ அதை உண்டு பண்ண வேண்டியதில்லை. ஏனெனின், ஆத்மாபோல் அது முன்னமேயே சத்தாயிருக்கிறது. இப்படி அசத்தினின்றும் சிருஷ்டி உண்டானதாகச் சொல்லும் வைசேஷிகர்கள் சாங்கியர்களை த்வேஷிக்கிறார்கள். சாங்கியர்களோ அசத்தினின்றும் சத் பதார்த்தம் உண்டானதாக வைசேஷிகர்கள் சொல்லுவது முயல் கொம்பு போல் சுத்த பிசகு என்று சொல்லுகிறார்கள். ‖ 131 ‖

IV 5-வது சுலோகம்.

ख्याप्यमानामजातिं तैरनु मोदामहे वयम् ।
विवदामो न तैः सार्धमविवादं निबोधत ॥ 132 ॥

க்யாப்யமானாமஜாதிம் தைரநுமோதாமஹே வயம் ।
விவதாமோ ந தை: ஸார்த்தமவிவாதம் நிபோதத

तै: தை:=அவர்களால் இப்படி
ख्याप्यमानां க்2யாப்யமாநாம்=பிரகாசம் செய்யப்பட்டிருக்கிற
अजातिं அஜாதிம்=உற்பத்தியில்லாமையை
वयं வயம்=நாங்கள்
अनुमोदामहे அநுமோதா3மஹே=அனுசரித்து ஆம்என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.
तै: सार्धं தை: ஸார்த்4ம்=அவர்களுடன்
न विवदाम: நவிவதா3ம:=விவாதம் செய்யவில்லை.
अविवादं அவிவாத3ம்=விவாதமற்றதை
निबोधत நிபோ3த4த=தெரிந்துகொள்.

ஸ- பா:—வாதிகள் அனுற்பத்தியை ஒப்புக்கொள்ளுவதினால் நாம் அவர்களை தடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்பது கருத்தில்லை. அந்த அனுற்பத்தியே எங்களுக்கும் சம்மதம். ஆகையால் நாம் விவாதம் செய்யவேண்டியதில்லை. விவாதம் இல்லாததே பாரமார்த்திக சத்தியம் என்று சிஷ்யர்களே தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ||132||

IV 6-வது சுலோகம்.

अजातस्यैव धर्मस्य जातिमिच्छन्ति वादिन: ।
अजातो ह्यमृतो धर्मो मर्त्यतां कथमेष्यति ॥ 133 ॥ (6)
அஜாதஸ்யைவ த4ர்மஸ்ய ஜாதிமிச்ச2ந்தி வாதி3ந: ।
அஜாதோ ஹ்யம்ருதோ த4ர்மோ மர்த்யதாம் கத2மேஷ்யதி ||133

वादिन: வாதி3ந:=சத் அசத்வாதிகள்
अजातस्यैव धर्मस्य அஜாதஸ்யைவ த4ர்மஸ்ய=ஜனன தர்மமில்லாத பரமாத்மாவுக்கு
जातिं ஜாதிம்=ஜனனத்தை
इच्छन्ति இச்ச2ந்தி=இச்சிக்கிறார்கள்
अजात: அஜாத:=ஜன்மமற்றதாயும்
अमृत: அம்ருத:=மரணமில்லாததாயு மிருக்கிற
धर्म: த4ர்ம:=பரமாத்மா
कथं கத2ம் = எப்படி
मर्त्यतां மர்த்யதாம்=மரிக்கும்படியான யோக்கியதையை
एष्यति ஏஷ்யதி=அடையக்கூடும்.

IV 7-வது சுலோகம். (7)

न भवत्यमृतं मर्त्यं न मर्त्यममृतं तथा ।

ந ப⁴வத்யம்ருதம் மர்த்யம் ந மர்த்யமம்ருதம் ததா² ।
ப்ரக்ருதேரந்யதா²பா⁴வோ ந கத²ஞ்சித்³ ப⁴விஷ்யதி ॥ 134 ॥

अमृतं அம்ருதம்=மரணதர்மமில்லாதது
मर्त्यं மர்த்யம்=மரணதர்மமுள்ளதாக
नभवति நப⁴வதி=ஆகமாட்டாது
तथा ததா²=அப்படியே
मर्त्यं மர்த்யம்=மரணதர்மமுள்ளது
अमृतं அம்ருதம்=மரணதர்மமில்லாததாக
नभवति நப⁴வதி=ஆகமாட்டாது.
प्रकृतेः ப்ரக்ருதே:=ஸ்வபாவத்துக்கு
अन्यथाभावः அந்யதா²பா⁴வ:=வேறு பாவம்
कथंचित् கத²ஞ்சித்=எவ்விதத்திலும்
नभविष्यति நப⁴விஷ்யதி=உண்டாகமாட்டாது.

IV 8-வது சுலோகம்.

स्वभावेनामृतोयस्य धर्मोगच्छतिमर्त्यताम् ।
कृतकेनाऽमृतस्तस्यकथं स्थास्यति निश्चलः ॥ 135 ॥

ஸ்வபா⁴வேநாம்ருதோ யஸ்ய த⁴ர்மோ க³ச்ச²தி மர்த்யதாம் ।
க்ருதகேநாऽம்ருதஸ்தஸ்ய கத²ம் ஸ்தா²ஸ்யதி நிஶ்சல: ॥ 135 ॥

यस्य யஸ்ய=எந்த பரிணாம வாதியின் மதத்தில்
स्वभावेन ஸ்வபா⁴வேந=ஸ்வபாவத்தில்
अमृतः धर्मः அம்ருத: த⁴ர்ம:=மரணதர்மமில்லாத பரமாத்மா
मर्त्यतां மர்த்யதாம்=காரியபாவத்தை அடைவதால் மரண தர்மத்தை
गच्छति க³ச்ச²தி=அடைகிறதோ
तस्य தஸ்ய=அந்த வாதி மதத்தில்
कथं கத²ம் =எப்படி
कृतकेन க்ருதகேந=கர்மம் உபாஸ்தி இவைகளை சேர்த்து அநுஷ்டானம் பண்ணுவதினால்
अमृतः அம்ருத:=மரணரகிதமாயும்
निश्चलः நிஶ்சல:=சலனமற்றதாயும்
स्थास्यति ஸ்தா²ஸ்யதி=இருக்கக்கூடும்.

தா - ம்:— (6-7-8) மூன்றாவது பிரகரணம் 20.21-22-வது சுலோகங்களில் இவைகளின் தாற்பரியம்வந்திருந்தாலும், [illegible]

டும்பொருட்டு மறுபடியும் இவ்விடத்தில் இந்த சுலோகங்கள் எழுதப்பட்டன.

IV 9-வது சுலோகம்.

सांसिद्धिकी स्वाभाविकी सहजा अकृता च या ।
प्रकृतिः सेति विज्ञेया स्वभावं न जहाति या ॥ 136 ॥

ஸாம்ஸித்திகீ ஸ்வாபாவிகீ ஸஹஜா அக்ருதா சயா ।
ப்ரக்ருதி: ஸேதி விஜ்ஞேயா ஸ்வபாவம் நஜஹாதியா ॥ 136 ॥

या யா=எது

सांसिद्धिकी ஸாம்ஸித்திகீ=யோகிகளுக்கு யோகஸித்தினால் உண்டான அணிமாதிகள்போல் சித்தியால் உண்டாயிருக்கிறதோ

स्वाभाविकी ஸ்வாபாவிகீ=எப்படி அக்கினியின் உஷ்ணமும் பிரகாசமும் ஸ்வபாவமா யிருக்கிறதோ எக்காலத்திலும் எந்த இடத்திலும் வித்தியாசப்படவில்லையோ, அப்படி ஸ்வாபாவிகமா யிருக்கிறதோ

सहजा ஸஹஜா=பக்ஷிகளுக்கு ஆகாசத்தில் பறக்கிற ஸ்வபாவம் சஹஜமா யிருப்பதுபோல் ஆத்மாவுடன் கூடியிருப்பதால் சஹஜமாயிருக்கிறதோ

अकृता அக்ருதா=பள்ளத்தில் ஓடும் ஜலத்தின் குணம் ஒருவனாலும் செய்யப்படாததுபோல் அப்படி செய்யப்படாம லிருக்கிறதோ

या யா=எது

स्वभावं ஸ்வபாவம்=ஸ்வபாவத்தை

न जहाति நஜஹாதி=விடுகிறதில்லையோ

सा ஸா=அது எல்லாம்

प्रकृतिः ப்ரக்ருதி:=பிரகிருதி

इति இதி=என்று

विज्ञेया விஜ்ஞேயா=அறியத்தக்கது.

ச - பா:—இந்த சுலோகத்தில் பிரகிருதி என்றால் இன்னதென்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது. சாதாரணமாய் பிராபஞ்சிக வியவஹாரத்திலேயே ஒரு பதார்த்தத்தின் பிரகிருதி என்றால் எக்காலத்திலும் மாறுபாட்டை அடையாத சுபாவம் என்று அறியப்படுகிறது. அப்படியிருக்க பரமார்த்த சத்தியமான பரமாத்மாவின் அமிர்தாதி பிரகிருதி ஒரு வித்தியாசத்தையும் அடையமாட்டாது

IV 10-வது சுலோகம்.

जरामरणनिर्मुक्ताः सर्वे धर्माः स्वभावतः ।
जरामरणमिच्छन्तश्च्यवन्ते तन्मनीषया ॥ 137 ॥

ஜராமரணநிர்முக்தா: ஸர்வே தர்மா: ஸ்வபாவத: ।
ஜராமரணமிச்சந்தஶ்ச்யவந்தே தந்மநீஷயா ॥ 137 ॥

सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான

धर्माः தர்மா:=ஜீவர்கள்

स्वभावतः ஸ்வபாவத:=ஸ்வபாவத்தில்

जरामरणनिर्मुक्ताः ஜராமரணநிர்முக்தா:=ஜனன மரணங்களினின்றும் விடுபட்டவர்கள்

तन्मनीषया தந்மநீஷயா = அவைகளில் பாவனையால்

जरामरणं ஜராமரணம்=ஜரா மரணங்களை

इच्छन्तः இச்சந்த:=இச்சித்துக்கொண்டு

च्यवन्ते ச்யவந்தே=ஸ்வபாவத்தில் நின்றும் நழுவுகிறார்கள்.

ச - பா:—சில வாதிகள் முந்திய சுலோகத்தில் சொல்லிய பிரகிருதிக்கு மாறுபாடு உண்டென்று கற்பிக்கிறார்கள். அப்படி கற்பிப்பதில் என்ன தோஷம் எனின், உத்தரம் கூறுகிறார். ஸ்வபாவத்தில் சகல ஜீவர்களும் ஜரா மரணங்களில்லாதவர்கள் ரச்சுவில் சர்ப்பத்தைக் கற்பிக்கிறதுபோல் ஜீவர்களிடத்தில் ஜராதிகளை கற்பிக்கிறார்கள். இப்படி கற்பிப்பதால் அவர்கள் பிரஷ்டர்கள் ஆகிறார்கள். அதாவது விகாரமில்லாத ஆத்மாவிடத்தில் விகாரத்தைக் கற்பிக்கிறதினால், அந்த வாஸனையால் அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு ஹானி உண்டாகும். ॥ 137 ॥

IV 11-வது சுலோகம்.

कारणं यस्य वै कार्यं कारणं तस्य जायते ।
जायमानं कथमजं भिन्नं नित्यं कथं च तत् ॥ 138 ॥

காரணம் யஸ்ய வை கார்யம் காரணம் தஸ்ய ஜாயதே
ஜாயமானம் கதமஜம் பிந்நம் நித்யம் கதம் ச தத் ॥ 138 ॥

यस्य யஸ்ய=எவனுடைய மதத்தில்

कारणं वै காரணம் வை=காரணமே

कार्यं கார்யம்=காரியமாயிருக்கிறதோ

तस्य தஸ்ய=அவன் மதத்தில்

जायते ஜாயதே=ஜனிக்கிறது.

जायमानं ஜாயமாநம்=ஜனிக்கிற பதார்த்தம்,

कथं கதம்=எப்படி

अजं அஜம்=ஜனனமில்லாததாயிருக்கும் ?

भिन्नं तत् பின்னம் தத்=பின்னமாயிருக்கிற பதார்த்தம்

कथं கதம்=எப்படி

नित्यं நித்யம்=நித்தியமாயிருக்கும் ?

தா - ம்:—சாங்கியர்களை வைசேஷிகர்கள் தூஷிக்கும் விதம் சொல்லப்படுகிறது. சாங்கியர்களுடைய மதத்தில் கடத்துக்கு மண் உபாதான காரணமா யிருப்பதுபோல உபாதான காரணமான பிரதானமே காரியமாகிறது. அதாவது மஹத்முதலிய ஆகாரமாகிறது. அஜன்மாவான பிரதானமே பால் தயிராகிறது போல் மஹத்தத்வம் முதலிய ஆகாரமாய்ப் பரிணமிப்பதால் அது ஜன்மமில்லாததுஎன்றும் நித்தியம் என்றும் எப்படி சொல்லலாம். மாறுதலை அடையாதது மாறுதலை அடையும் என்பது பூர்வோத்தர விருத்தம். மேலும் பிரதானம் நித்தியம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது பேதம் அடைந்தால் நித்தியம் என்று எப்படி சொல்லக்கூடும். சாதாரணமாய் ஒருகடம் ஒடையக்கூடியது. இதுகூட நித்தியம் என்று சொல்லப்படவில்லையே. இவ்விதமாக அஜன்மாவானது ஜனிக்கிறது என்றும், நித்தியமானது சாவயமாகி பேதமடைகிறது என்றும் சொல்லுவதில் விரோதம் காணப்படுகிறது.

IV 12-வது சுலோகம்.

कारणाद्यद्यनन्यत्वमतः कार्यमजं यदि ।
जायमानाद्धि वै कार्यात्कारणं ते कथं ध्रुवम् ॥ 139 ॥

காரணாத்யத்யநந்யத்வமத:கார்யமஜம் யதி ।
ஜாயமாநாத்தி வை கார்யாத்காரணம் தே கதம் த்ருவம் ॥139॥

कारणात् காரணாத்=காரணத்தைக்காட்டிலும்

अनन्यत्वे यदि அநந்யத்வம் யதி=காரியம் வேறுகாமல் இருந்தால்

अतः அத:=அப்போது

कार्यं கார்யம்=காரியமானது

[illegible]

जायमानात् ஜாயமாநாத் = ஜனனத்தை அடைந்த
कार्यात् கார்யாத் = காரியத்தைக் காட்டிலும்
कारणं காரணம் = காரணமானது
ते தே = உன்னுடைய மதத்தில்
कथं கதம் = எப்படி
ध्रुवं த்ருவம் = நித்தியமாகும் (வேறாகாமலிருக்கும்.)

ச - பா:—முன்சொன்ன அர்த்தமே விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உற்பத்தியற்ற காரணத்தைவிட காரியம் வேறாகாமலிருப்பது இஷ்டமானால், காரியமும் ஜன்னமற்றதாக ஆகும். அது உன் மதத்தில் விருத்தம். மேலும் காரிய காரணங்களுக்கு அபேதம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஜனனத்தை அடைந்த காரியத்தைக் காட்டிலும் காரணம் நித்தியமென்றும் வேறல்லவென்றும் எப்படி சொல்லக்கூடும், ஒரே பதார்த்தத்தில் சில பாகம் காரியமாகவும் சிலபாகம் காரணமாகவும் நித்தியமாகவும் இருக்குமா? ஒரே கோழியின் சில பாகம் சமைக்கவும் சிலபாகம் முட்டையிடவும் உபயோகப்படுமா? ॥139॥

IV 13-வது சுலோகம்

(13)

अजाद्वै जायते यस्य दृष्टान्तस्तस्य नास्तिवै।
जाताच्च जायमानस्य न व्यवस्था प्रसज्यते ॥ 140 ॥

அஜாத்வை ஜாயதே யஸ்ய த்ருஷ்டாந்தஸ்தஸ்ய நாஸ்திவை ।
ஜாதாச்ச ஜாயமாநஸ்ய ந வ்யவஸ்தா ப்ரஸஜ்யதே ॥ 140 ॥

यस्य யஸ்ய = எந்த பிரதானவாதி மதத்தில்
अजात् அஜாத் = ஜனனமில்லாததிலிருந்து
जायते ஜாயதே = காரியம் ஜனிக்கிறதோ
तस्य தஸ்ய = அந்த மதத்தில்
दृष्टान्तः த்ருஷ்டாந்த: = திருஷ்டாந்தம்
नास्तिवै நாஸ்திவை = இல்லை
जातात् ஜாதாத் = ஜனித்ததினின்றும்
जायमानस्य ஜாயமாநஸ்ய = ஜனிப்பதற்கு
न व्यवस्था प्रसज्यते ந வ்யவஸ்தா ப்ரஸஜ்யதே = அனவஸ்தை ஏற்படும்.

தா - ம்:—சாங்கிய மதப்படி யாதொரு காரணத்தினின்றும் ... காரணத்திலிருந்தும் காரியங்கள் உண்டாகிற

துக்கு காரணமிருக்கிறது. அப்படி உண்டான காரணத்திலிருந்து காரியமுண்டானல் இந்த காரணத்துக்கும் காரணம் இருக்கவேண்டும். அப்போது அனவஸ்தா தோஷம் சம்பவிக்கும். ॥ 140 ॥

IV 14-வது சுலோகம்.

हेतोरादिः फलं येषामादिर्हेतुः फलस्य च ।
हेतोः फलस्यचानादिः कथं तैरुपवर्ण्यते ॥ 141 ॥

(14)

𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌫𑌲𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌰𑍍𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍈𑌰𑍁𑌪𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 141॥

येषां 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂=எந்த வாதிகளின் மதத்தில்
हेतोः 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃=தர்மா தர்மாதி ஹேதுக்களுக்கு
फलं 𑌫𑌲𑌂=தேகாதி சங்காத ரூபபலன்
आदिः 𑌆𑌦𑌿𑌃=காரணமோ
फलस्यच 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯𑌚=தேகாதி சங்காத பலத்துக்கு
हेतुः 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃=தர்மா தர்மம்
आदिः 𑌆𑌦𑌿𑌃=காரணமோ
तैः 𑌤𑍈𑌃=அவர்களால்
हेतोः 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃=ஹேதுவினுடையவும்
फलस्यच 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯𑌚=தேஹாதிகளுடையவும்
अनादिः 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌃=ஆதி இல்லாமை
कथं 𑌕𑌥𑌂=எப்படி
उपवर्ण्यते 𑌉𑌪𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇=வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ச - பா:—"எந்த காலத்தில் சர்வமும் ஆத்மாவாகிறதோ" என்கிற சுருதியில் வாஸ்தவத்தில் த்வைதமில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. அதை அனுசரித்து இப்போது சொல்லுகிறார்.

சில வாதிகள் தர்மா தர்மங்களால் சரீராதிகள் உண்டாகின்றன வென்றும் சரீராதிகளால் தர்மாதர்மங்கள் உண்டாகின்றன வென்றும் இவ்விதமாக தர்மத்துக்கும் சரீரத்துக்கும் ஒரு ஆதியை கற்பிக்கிறார்கள். மறுபடியும் இவைகளுக்கு ஆதியில்லை அனாதி என்று எப்படி அவர்கள் சொல்லக்கூடும். நித்தியமாயும் நிர்விகாரமாயுமிருக்கிற ஆத்மா ஹேதுவாகவும் பலனாகவும் சம்பவிக்கமாட்டாது. அசலமான ஆத்மா ஹேதுவுமாகமாட்டாது பலனாகவும் ஆகமாட்டாது.

हेतोरादिः फलं येषामादिर्हेतुः फलस्य च ।
तथा जन्म भवेत्तेषां पुत्राज्जन्म पितुर्यथा ॥ 142 ॥

ஹேதோராதி³: ப²லம் யேஷாமாதி³ர்ஹேது: ப²லஸ்ய ச ।
ததா² ஜந்ம ப⁴வேத்தேஷாம் புத்ராஜ்ஜந்ம பிதுர்யதா² ॥ 142 ॥

येषां யேஷாம் = எவர்கள் மதத்தில்
हेतोः ஹேதோ: = தர்மா தர்மங்களுக்கு
फलं ப²லம் = தேகாதிகள்
आदिः ஆதி³: = காரணமோ
फलस्य च ப²லஸ்ய ச = தேகாதிகளுக்கும்
हेतुः ஹேது: = தர்மாதிகள்
आदिः ஆதி³: = காரணமோ
तेषां தேஷாம் = அவர்களுக்கு
यथा யதா² = எப்படி
पुत्रात् புத்ராத் = புத்திரனிடத்தினின்றும்
पितुः பிது: = பிதாவினுடைய
जन्म ஜந்ம = ஜன்மமோ
तथा ததா² = அப்படி
जन्म ஜந்ம = ஜன்மம்
भवेत् ப⁴வேத் = உண்டாகும்

தா-ம்:—முந்தின ச்லோகத்தில் காணப்படும் விருத்தத்தை எடுத்துக்காண்பிக்கிறார். தர்மத்தினின்றும் சரீரமும், சரீரத்தினின்றும் தர்மமும் உண்டானால், புத்திரனிடத்தினின்றும் பிதா உண்டானார் என்பதுபோலாகும் சரீரத்தினின்றும் தர்மம் உண்டாகிறது என்பது. இது விருத்தம். ॥142॥

संभवे हेतुफलयोरेषितव्यः क्रमस्त्वया ।
युगपत्संभवे यस्मादसंबन्धो विषाणवत् ॥ 143 ॥

ஸம்ப⁴வே ஹேதுப²லயோரேஷிதவ்ய: க்ரமஸ்த்வயா ।
யுக³பத்ஸம்ப⁴வே யஸ்மாத³ஸம்ப³ந்தோ⁴ விஷாணவத் ॥ 143 ॥

हेतुफलयोः ஹேதுப²லயோ: = தர்மாதிகளுடையவும் சரீராதிகளுடையவும்

संभवे ஸம்ப⁴வே = உற்பத்தியில்
क्रमः க்ரம: = கிரமம்

एष्टव्यः ஏஷ்டவ்ய:=நிச்சயிக்கத்தக்கது.
यस्मात् யஸ்மாத்=ஏனெனில்
युगपत्संभवे யுகபத்ஸம்பவே=ஒரே காலத்தில் உண்டாவதில்
विषाणवत् விஷாணவத்=கொம்பு போல்
असंबंधः அஸம்பந்த:=சம்பந்தமில்லாமல் போகும்

தா-ம் :—ஓ்வாதி, மேற்சொன்னபடி நீர் அங்கீகாரம் செய்யாவிட்டால் ஹேது முன்னு பலன் முன்னு என்பதை நீர் நிச்சயம் செய்யவேண்டும். ஒரே காலத்தில் இரண்டும் உண்டாவதாக இருந்தால் ஒரு பசுமாட்டின் இரண்டு கொம்புகளுக்குள் எப்படி காரியகாரண பாவ சம்பந்தமில்லையோ அப்படி ஹேதுவுக்கும் பலனுக்கும்சம்பந்த மிருக்கமாட்டாது. ॥ 143 ॥

फलादुत्पद्यमानः सन्नते हेतुः प्रसिध्यति ।
अप्रसिद्धः कथं हेतुः फलमुत्पादयिष्यति ॥ 144 ॥

பலாதுத்பத்யமாந: ஸந்நதே ஹேது: ப்ரஸித்யதி ।
அப்ரஸித்த: கதம் ஹேது: பலமுத்பாதயிஷ்யதி ॥ 144 ॥

ते தே=உன்னுடைய மதத்தில்
हेतुः ஹேது:=ஹேதுவானது
फलात् பலாத்=பலத்தினின்றும்
उत्पद्यमानः सन् உத்பத்யமாந: ஸந்=உற்பத்தியானதாய்
न प्रसिध्यति நப்ரஸித்யதி=பிரசித்தியை அடையமாட்டாது
अप्रसिद्धः அப்ரஸித்த:=அப்பிரசித்தமான
हेतुः ஹேது:=ஹேதுவானது
कथं கதம்=எப்படி
फलं பலம்=பலத்தை
उत्पादयिष्यति உத்பாதயிஷ்யதி=உண்டுபண்ணும்

ச-ப :—இரண்டும் ஒரே காலத்திலுண்டாவதாக இருந்தால் ஒன்று மற்றொன்றை அபேக்ஷிக்கிறதினால் ஒன்றைக் காரணமென்றும் மற்றொன்றைக் காரியமென்றும் எப்படி அவைகளுக்குள் சம்பந்தத்தைக் கூறக்கூடும். தானே சித்திக்காமலும், ஜனிக்கக்கூடியதாயு மிருக்கிற பலத்திலிருந்து (காரியத்திலிருந்து) காரணமுண்டாகுமானல் அதுவும் சித்திக்காமலிருக்கவேண்டும். அதாவது முயல் கொம்பிலிருந்து ஒன்று முண்டாகாததுபோல், இதுவும் சித்திக்காமலிருக்கவேண்டும். [illegible] முயல் கொ

ப்புபோலிருப்பதால் ஒருக்காலத்திலும் காரியத்தை உண்டுபண்ண மாட்டாது. தங்களுடைய சித்தியின் பொருட்டு பரஸ்பரம் அபேக்ஷிக்கிற இரண்டு விஷயங்கள் முயல் கொம்புபோல் ஒருக்காலத்திலும் காரிய காரண சம்பந்தத்தை அடையமாட்டா, அல்லது ஆதார ஆதேய ரூபமான வேறுவித சம்பந்தத்தையும் அடையமாட்டா. ॥144॥

यदि हेतोः फलात्सिद्धिः फलसिद्धिश्च हेतुतः ।
कतरत्पूर्वनिष्पन्नं यस्य सिद्धिरपेक्षया ॥ 145 ॥

யதிஹேதோ: ஃபலாத்ஸித்தி: ஃபலஸித்திஶ்ச ஹேதுத: ।
கதரத்பூர்வநிஷ்பந்நம் யஸ்ய ஸித்திரபேக்ஷயா ॥ 145 ॥

फलात् ஃபலாத்=பலத்தினின்றும்
हेतोः ஹேதோ:=ஹேதுவுக்கு
यादिसिद्धिः யதிஸித்தி:=சித்தியை (அதாவது) உற்பத்தியை அங்கீகரித்தாலும்
हेतुतः ஹேதுத:=ஹேதுவினின்றும்
फलसिद्धिः ஃபலஸித்தி:=பலன் உண்டாகிறதாக அங்கீகரித்தாலும்
अपेक्षया அபேக்ஷயா=பூர்வசித்தியை அபேக்ஷித்து
तस्य யஸ்ய=யாதொன்று உண்டாகப்போகிற பதார்த்தத்தின்
सिद्धिः ஸித்தி:=உற்பத்தியானது சித்திக்குமோ அந்த ஹேது பலங்களுக்குள்
पूर्वनिष्पन्नं பூர்வநிஷ்பந்நம்=முதலில் உற்பத்தியானது
कतरत् கதரத்=எது

ச-ம்:—மேற்சொல்லியபடி ஹேது பலன்களுக்குள் காரிய காரண பாவ சம்பந்தம் சித்திக்கமாட்டாது. என்று நிரூபித்தாலும் மறுபடியும் அவர்கள் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றாக உண்டாகலாம் என்று பிடிவாதமாய்ச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் அவரை கேட்கிறதாவது அவ்விரண்டில் எது முன்னும் எது பின்னும் உண்டாகின்றது. பின்னால் உண்டாகிறதற்குக் காரணமாய் எது இருக்கிறது. அதைச் சொல்லவும். ॥145॥

अशक्तिरपरिज्ञानं क्रमकोपोऽथ वा पुनः ।
एवं हि सर्वथा बुद्धैरजातिः परिदीपिता ॥ 146 ॥

அஶக்திரபரிஜ்ஞாநம் க்ரமகோபோऽத² வா புந: ।
ஏவம் ஹி ஸர்வதா² பு³த்³தை⁴ரஜாதி: பரிதீ³பிதா ॥146॥

अशक्तिः அஶக்தி: = இதை சொல்ல முடியாது என்பது
अपरिज्ञानं அபரிஜ்ஞாநம் = தத்வத்தை அறியாத மூடதன்மையே
अथवा அதவா = இல்லாவிட்டால், அல்லது
पुनः புந: = மறுபடியும்
क्रमकोपः க்ரமகோப: = ஹேதுவினின்றும் பலம் பலத்தினின்று ஹேது, இவ்விதமான கிரமமில்லாமை.
(स्यात् ஸ்யாத் = இருக்கிறது)
एवं हि ஏவம்ஹி = இந்தப் பிரகாரம்
सर्वथा ஸர்வதா = எந்த விதத்திலும்
बुद्धैः புத்தை: = புத்திமான்களால்
अजातिः அஜாதி: = பிறப்பில்லாமையே
परिदीपिता பரிதீபிதா = பிரகாசம் பண்ணப்படுகிறது.

ஸ-ம்:—காரிய காரண கிரமத்தை சொல்ல முடியாது என்றால் அஞ்ஞானமே ஸ்பஷ்டமாகிறது. சொன்னால் முன் காட்டிய தோஷம் சம்பவிக்கிறது. எவ்விதத்திலும் பண்டிதர்கள் அனுற்பத்தி பக்ஷத்தையே அங்கீகாரம் செய்யும்படி நேரிடுகிறது. ॥146॥

बीजाङ्कुराख्यो दृष्टान्तः सदा साध्यसमो हि सः।
न हि साध्यसमो हेतुः सिद्धौ साध्यस्य युज्यते ॥ 147 ॥

பீஜாங்குராக்யோ த்ருஷ்டாந்த: ஸதா ஸாத்யஸமோஹி ஸ: ॥
நஹி ஸாத்யஸமோ ஹேது: ஸித்தௌ ஸாத்யஸ்ய யுஜ்யதே ॥ 147 ॥

बीजाङ्कुराख्यः பீஜாங்குராக்ய: = விரை முளை என்கிற
दृष्टान्तः த்ருஷ்டாந்த: = உபமானம் எதுவோ
सः ஸ: = அது
सदा ஸதா = எப்போதும்
साध्यसमः हि ஸாத்யஸமோஹி = சாத்தியமாகிய தார்ஷ்டாந்திகத்துக்கு சமானமாகவே இருக்கிறது
साध्यसमः ஸாத்யஸம: = தார்ஷ்டாந்திகத்துக்கு சமானமாயிருக்கிற
हेतुः ஹேது: = திருஷ்டாந்தமானது
साध्यस्य ஸாத்யஸ்ய = சாத்தியமாகிய பலனுடைய
सिद्धौ ஸித்தௌ = சித்தியின்பொருட்டு
न युज्यते हि நயுஜ்யதேஹி = பிரமாண குசலர்களால் பிரயோகிக்கப்படுகிறதில்லை.

ச-பா:—ஹேது பலன்களுக்குள் காரிய காரணபாவம் உண்டென்று நாங்கள் சொன்னதை அவலம்பித்து, புத்திரனிடத்தினின்றும் பிதாவின் ஜன்மம்போலும், ஏககாலத்திலுண்டாகிற கொம்புகளில்போலும், காரணகாரியபாவம் நாம் சொன்னபடி சம்பவிக்கமாட்டாது என்று நீ ஆக்ஷேபித்தாய். அஸித்தமான ஹேதுவினின்றும் பலஸித்தியையும், அஸித்தமானபலத்தினின்றும்ஹேதுவின்ஸித்தியையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பின்னையோ வெனின், பீஜாங்குரம்போல் காரிய காரண பாவத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் அன்னியோன்னி யாச்ரய தோஷமில்லை.

இப்படிச் சொல்லும் பூர்வபக்ஷியைப் பார்த்து இனி உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

பீஜாங்குர திருஷ்டாந்தம் பொருந்தாது. ஏனெனின் ஒரு விரையினின்றும் ஒரு முளை உண்டாகிறது. அதினின்றும் விதை உண்டாகிறது. இப்படி உண்டாவதை ஆதி என்று பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டிருக்கிறோம். இப்படியே ஹேது பலன்களையும் சொல்லவேண்டும். அப்போது மேற்கூறிய அன்னியோன்னியாச்ரய தோஷம் சம்பவிக்கும் பீஜ சந்ததிக்கும் அங்குர சந்ததிக்கும் அனாதியாயிருக்கும் தன்மையும் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாயிருக்கும் தன்மையும் இருப்பதில் யாதொரு விரோதமுமில்லை என்று சொல்லுவது சரியன்று. பீஜாங்குரத்தை அனாதியாக ஒப்புக்கொள்ளுகிற வாதிகள் பீஜாங்குர சந்ததியையும் ஹேது பல சந்ததியையும் அனாதியாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஆகவே ஹேதுவையும் பலனையும் எப்படி அனாதி என்று சொல்லலாம். ॥147॥

पूर्वापरापरिज्ञानमजातेः परिदीपकम् ।
जायमानाद्धि वै धर्मात्कथं पूर्वं न गृह्यते ॥ 148 ॥

பூர்வாபராபரிஜ்ஞாநம் அஜாதே: பரிதீபகம் ।
ஜாயமாநாத்தி வை தர்மாத் கதம் பூர்வம் ந க்ருஹ்யதே ॥148॥

पूर्वापरापरिज्ञानं பூர்வாபராபரிஜ்ஞாநம்=ஹேதுபலன்களில் இன்னதுதான் காரணம், இன்னது காரியம், என்று அறியாமை

अजातेः அஜாதே:=உற்பத்தியில்லை என்னும் பக்ஷத்திற்கு

परिदीपकं பரிதீபகம்=பிரகாசம் செய்கிறது

जायमानात् ஜாயமாநாத்=உற்பத்தியாகும்

हि वै ஹி வை=பிரசித்தமான

यस्मात् யஸ்மாத் = காரியத்தினின்றும்

पूर्वं பூர்வம் = காரணம்

कथं கதம் = எப்படி

न गृह्यते நக்ருஹ்யதே = கிரகிக்க முடியாது

தா-ம்:—19-வது சுலோகத்தில் பண்டிதர்கள் அனுத்பத்தியையே ஆதரிக்கிறதாக சொல்லப்பட்டது. அது எப்படி எனில் உற்பத்தியாகிற பதார்த்தம் கிரகிக்கப்பட்டால், அதின் காரணமும் கிரகிக்கப்படவேண்டும். காரியத்தை கிரகிக்கிறவன் காரணத்தை அவசியம் கிரகிக்கவேண்டியது. ஏனெனில் ஜன்னிய ஜனகங்களுக்கு சம்பந்தம் எப்போதும் இருக்கிறது. அது கிரிகிக்கப்படாமற்போனால் ஜன்னிய ஜனகபாவமே இல்லையென்று சித்திப்பதால் அஜாதி யென்கிற உற்பத்தி இல்லாமையின் இது அதாவது காரிய காரண அபாவமே பிரகாசமாகும். ॥ 148 ॥

स्वतो वा परतो वापि न किंचिद्वस्तु जायते ।
सदसत्सदसद्वापि न किंचिद्वस्तु जायते ॥ 149 ॥ (இல)

ஸ்வதோவா பரதோவாபி நகிஞ்சித்வஸ்து ஜாயதே ।
ஸதஸத்ஸதஸத்வாபி நகிஞ்சித்வஸ்து ஜாயதே ॥ 149 ॥

स्वत: वा ஸ்வத:வா = தானாகவாவது, அதாவது தன்னிடத்திலிருந்தாவது

परतो वापि பரதோவாபி = வேறு ஒன்றிலிருந்தாவது

எந்த किञ्चित् वस्तु கிஞ்சித்வஸ்து = எவ்வளவு பதார்த்தமும்

न जायते நஜாயதே = உண்டாகிறதில்லை

सत् ஸத் = சத்தாயிருந்தாலும் சரி

असत् அஸத் = அசத்தாயிருந்தாலும் சரி

सदसत् वापि ஸதஸத்வாபி = சத சத்தாயிருந்தாலும் சரி

किंचिद्वस्तु கிஞ்சித்வஸ்து = வஸ்து எவ்வளவேனும்

न जायते நஜாயதே = உண்டாகிறதில்லை

தா-ம்:—வாஸ்தவத்தில் வஸ்துவுக்கு உற்பத்தியில்லை என்பதை இந்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார். கடத்திலிருந்து கடம் உண்டாகததுபோல் ஒரு வஸ்து தன்னிடத்திலிருந்தே உண்டாக மாட்டாது. துணியிலிருந்து கடம் உண்டாகாததுபோல் ஒரு வஸ்து வேறு ஒன்றிலிருந்தும் உண்டாகமாட்டாது. கடமும் துணியும் சேர்ந்த ஒரு கடத்தை உண்டுபண்ணாததுபோல் ஒரு வஸ்து தன்னிடத்திலிருந்தும் வேறு ஒன்றினிடமிருந்தும் உண்டா

கமாட்டாது. மண்ணிலிருந்து கடமும் மாதா பிதாக்களிடமிரு ந்து குழந்தைகளும்உண்டாவதைப் பார்க்கிறோமேயென்று ஒருவன் ஆக்ஷேபிக்கும் பக்ஷத்தில் மூடர்களின் திருஷ்டிப்படி ஞானமும் வசனமும் வேறு யிருப்பதாகத் தோன்றலாம்.

ஞானிகளின் அபிப்பிராயப்படி உற்பத்தியானவைகளை பற்றி விவேசனை செய்து பார்க்குமளவில் வசனத்துக்கும் ஞானத்துக் கும் விஷயங்களான கடம் புத்திரன் முதலியவைகள் சத்தியமாய்க் காணப்படாமல் சப்த மாத்திரமாகவே காணப்படுகின்றன. சுருதி யும் அப்படியே சொல்லுகிறது. மேலும் மிருத்பிண்டம்போல் வஸ்து சத்தாயிருந்தால் அதற்கு ஜன்மம் சொல்லவேண்டியதில்லை. முயல்கொம்புபோல அசத்தாயிருந்தால் அது ஒருக்காலத்திலும் உண்டாகமாட்டாது. சத சத்தாயிருக்கும்பக்ஷத்தில் ஒரே வஸ்து இருட்டும் பிரகாசமும்போல் விருத்த தர்மங்களுடன்கூடி யிராத படியால் அவைகளினின்றும் ஒன்றும் உற்பத்தி யாகமாட்டாது. ஆகையால் ஒன்றும் உற்பத்தியாகிறதில்லை என்று சொல்லுவது யுக்தமே. பௌத்தர்கள் வஸ்துக்களை க்ஷணிக மென்றும் ஒன் றையே கிரியை ஹேது பலம் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அது சரியல்ல பதார்த்தங்களை க்ஷணிகமென்று சொல்லும்பக்ஷத் தில் இது வஸ்து அதின் காலம் இன்னதுதானென்று நிச்சயம்பண் ணின பிறகு அனுபவம் உண்டாகக்கூடும். அந்தவஸ்து இராததால் அனுபவம் உண்டாகவில்லை. அதின் விஷய ஸ்மரணமும் உண்டாக மாட்டாது. ஆகையால் அந்த மதம் விருத்தமானபடியினாலே தூரம் தள்ளப்பட்டது.

हेतुर्न जायतेऽनादेः फलं चापि स्वभावतः ।
आदिर्न विद्यते यस्य तस्य ह्यादिर्न विद्यते ॥ 150 ॥

ஹேதுர்ந ஜாயதே(அ)நாதே3: ப2லஞ்சாபி ஸ்வபா4வத: ।
ஆதி3ர்ந வித்3யதே யஸ்ய தஸ்ய ஹ்யாதி3ர்ந வித்3யதே ॥ 150 ॥

अनादेः அநாதே3:=ஆதியில்லாத பலத்தினின்றும்
हेतुः ஹேது:=ஹேதுவானது
न जायते நஜாயதே=உண்டாகமாட்டாது
अनादेः அநாதே3:=ஆதியில்லாத ஹேதுவினின்றும்
फलञ्चापि ப2லஞ்சாபி=பலமும்
स्वभावतः ஸ்வபா4வத:=ஸ்வபாவத்தில்

यस्य யஸ்ய=எதற்கு
आदिः ஆதி:=காரணம்
न विद्यते நவித்யதே=இல்லையோ
तस्य தஸ்ய=அதற்கு
आदिः ஆதி:=உற்பத்தியும்
न विद्यते நவித்யதே=இல்லை

ஸ-பா:—ஹேது பலன்களுக்கு ஆதியில்லை என்று சொல்லுகிறவன் அவைகள் உற்பத்தியாகவில்லை என்றும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். எதற்குக் காரணமில்லையோ அது அனாதி. எதற்குக் காரணமிருக்கிறதோ அதுதான் ஆதியுள்ளது. எப்போது ஒன்று அனாதியாயிற்றோ அப்போது காரணமில்லை. ஆகையால் உற்பத்தியுமில்லை. ॥150॥

प्रज्ञप्तेः सनिमित्तत्वमन्यथा द्वयनाशतः ।
संक्लेशस्योपलब्धेश्च परतन्त्राऽस्तितता मता ॥ 151 ॥

ப்ரஜ்ஞப்தே: ஸநிமித்தத்வமந்யதா த்வயநாசத: ।
ஸங்க்லேசஸ்யோபலப்தேச்ச பரதந்த்ராஸ்திதா மதா ॥151॥

प्रज्ञप्तेः ப்ரஜ்ஞப்தே:=சப்தாதிகளின் ஞானம்
स निमित्तत्वं ஸநிமித்தத்வம்=காரணத்தோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிறது அதாவது விஷயத்துடன் கூடினதென்று அர்த்தம்
अन्यथा அந்யதா=இப்படி இல்லாவிடில்
द्वयनाशतः த்வயநாசத:=விஷயம், ஞானம் இவ்விரண்டும் நாசமாய் விடுவதாலும்
संक्लेशस्य ஸங்க்லேசஸ்ய=துக்கத்தினுடைய
उपलब्धेश्च உபலப்தேச்ச=உபலப்தியினாலும்
परतन्त्रास्तितता பரதந்த்ராஸ்திதா=இதரமதப்பிரகாரம் ஞானத்துக்கு அஸ்தித்வம்
मता மதா=பாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ-பா:—மேற்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்திரப்படுத்துவதற்காக மறுபடியும் ஆக்ஷேபிக்கிறார். சப்தாதி ஞானம் ஆத்மாவைவிட வேறு விஷயத்துடன் கூடியிருப்பதாகச் சொல்லுகிறோம். விஷயமன்றியில் ஞானமுண்டாகமாட்டாது. அப்படி உண்டாகும் பக்ஷத்தில் கருப்பு சிகப்பு வெளுப்பு சப்தஸ்பர்சம் முதலிய ஞானபேதங்கள் ஸித்திக்காமற் போகும். ஞானபேதத்தைப் பிரத்தி யக்ஷமாய்க் கண்டிருப்பதால் அன்னிய சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய

ஞானத்தைவிட வேறான பாஹ்ய விஷயமிருப்பதாலே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஸ்படிகத்துக்கு நீலம் முதலிய உபாதிகளன்றியில் பேதம் ஏற்படமாட்டாதுபோல் பிரகாசமாத்திர ஸ்வரூபமான ஞானத்துக்கு விஷயபேதமன்றியில் பேதம் ஏற்படமாட்டாது. மேலும் அக்கினி இருந்தால்தான் சுடுதல் என்கிற ஞானமும் துக்கமும் உண்டாகும். இல்லாவிட்டால் இவை உண்டாகமாட்டா. ஆகையால் பாஹ்யமான விஷயமிருக்கிறதாகவே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் (இது பூர்வபக்ஷி சுலோகம்.)

प्रज्ञप्तेः सनिमित्तत्वमिष्यते युक्तिदर्शनात् ।
निमित्तस्यानिमित्तत्वमिष्यते भूतदर्शनात् ॥ 152 ॥
ப்ரஜ்ஞப்தே: ஸநிமித்தத்வமிஷ்யதே யுக்திதர்ஶநாத் ।
நிமித்தஸ்யாநிமித்தத்வமிஷ்யதே பூததர்ஶநாத் ॥ 152 ॥

युक्तिदर्शनात् யுக்திதர்ஶநாத்=யுக்தியை கண்டிருப்பதால்
प्रज्ञप्तेः ப்ரஜ்ஞப்தே:=பிரஞ்ஞப்திக்கு
सनिमित्तत्वं ஸநிமித்தத்வம்=விஷயத்துடன் கூடின தன்மை
इष्यते இஷ்யதே=உன்னால் சொல்லப்படுகிறது
निमित्तस्य நிமித்தஸ்ய=கடாதிரூப நிமித்தத்துக்கு
अनिमित्तत्वे அநிமித்தத்வம் =காரணமன்றி இருப்பது அதாவது விஷயமன்றி இருப்பது
भूतदर्शनात् பூததர்ஶநாத்=பாரமார்த்திக திருஷ்டியால்
इष्यते இஷ்யதே=எங்களால் சொல்லப்படுகிறது.

ச-பா:—ஞான பேதத்தையும் துக்கத்தையும் பார்த்து பிரஞ்ஞப்திக்குக் காரணமாகிற பாஹ்ய விஷயமிருக்கவேண்டும் என்று நீ சொன்னாய். விசார திருஷ்டியால் நாம் பார்க்கும்போது காரணமான விஷயமிருக்கிறதாகத் தோன்றவில்லை. கடம் மிருத்ஸ்வரூபமாகப் பார்க்கப்படும்போது அதற்கு வேறாகக் காணப்படவில்லை. அப்படியே படம் தந்துவைவிட வேறில்லை. இப்படி எல்லாம் பாரமார்த்தத்தைவிட வேறில்லை. ஆகையால் சர்வ பதார்த்தங்களும் நிஷேதிக்கப்படுவதால் பிரஞ்ஞப்திக்கு நிமித்தம் காணப்படவில்லை.

அல்லது இரச்சுவில் சர்ப்பாதிகள் பரமார்த்தமாக இராதது போல் ஞானத்துக்கும் விஷயம் பாரமார்த்திகமாயில்லை. சுஷுப்தி சமாதி, முக்தி, இவைகளில் பிராந்தி ஞானமன்றியில் ஆத்மாவை விட வேறாய் விஷயம் காணப்படவில்லை. உன்மத்தனால் காணப்

பட்ட வஸ்து உன்மத்தனுபிராதவனுலும் அப்படியே காணப்படாததுபோலும். ஆகையால் யுக்தி கண்டிருப்பதால். ஞானமானது விஷயத்தோடு கூடியிருக்கவேண்டும் என்று சொன்னதானது நிராகரிக்கப்பட்டது.

चित्तं न संस्पृशत्यर्थं नार्थाभासं तथैव च ।
अभूतो हि यतश्चार्थो नार्थाभासस्ततः पृथक् ॥ 153 ॥

சித்தம் ந ஸம்ஸ்ப்ருசத்யர்த்தம் நார்த்தாபாஸம் ததைவச ।
அபூதோ ஹி யதஶ்சார்த்தோ நார்த்தாபாஸஸ்தத꞉ ப்ருதக் ॥ 153 ॥

चित्तं சித்தம்=மனது
अर्थं அர்த்தம்=விஷயங்களை
न संस्पृशति நஸம்ஸ்ப்ருசதி=தொடுகிறதில்லை
तथैव च ததைவச=அப்படியே
अर्थाभासं அர்த்தாபாஸம்=மனோராச்சியமான விஷயாபாசங்களையும்
न ந=தொடுகிறதில்லை
यतः யத꞉=ஏனெனில்
अर्थः அர்த்த꞉=விஷயம்
अभूतः हि அபூத꞉ ஹி=இல்லை
अर्थाभासः அர்த்தாபாஸ꞉=விஷயாபாசம்
ततः தத꞉=அதற்கு (மனதுக்கு)
पृथक् ப்ருதக்=வேறாக
न ந=இல்லை

தா-ம் :—ஞேயமான விஷயத்தை ஒட்டியே ஞானம் சம்பவிக்கிறபடியால் விஷயமில்லாவிட்டால் ஞானமுமில்லாமற் போகுமே என்கிற சங்கையின்பேரில் சொல்லுகிறார். மனதுக்கு பாஹ்ய விஷயங்களே யில்லாதபடியால் மனது அவைகளுடன் சம்பந்தப்படமாட்டாது அப்படியே மனோமயமான மான சிக பதார்த்தாபாசங்களுடனும் ஸ்வப்நத்தில்போல் சம்பந்தப்படுகிறதில்லை: இரண்டாவது பிரகரணத்தில் சொல்லிய காரணங்களால் ஜாக்கிறத் காலத்தில் பார்க்கப்படும் பதார்த்தங்களும் ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்படும் பதார்த்தங்கள்போல் மித்தையாகவே யிருக்கின்றன. ஸ்வப்நத்தில் பதார்த்தங்கள் மனதால் கற்பிக்கப்படுவதுபோல் ஜாக்கிறத் பதார்த்தங்கள் மனதின் கற்பனைகளானதால் மனதிற்கு வேறன்று.

निमित्तं न सदा चित्तं संस्पृशत्यध्वसु त्रिषु ।
अनिमित्तो विपर्यासः कथं तस्य भविष्यति ॥ 154 ॥
நிமித்தம் ந ஸதா சித்தம் ஸம்ஸ்ப்ருசத்யத்வஸு த்ரிஷு ।
அநிமித்தோ விபர்யாஸ꞉ கதம் தஸ்ய பவிஷ்யதி ॥ 154 ॥

चित्तं சித்தம்=ஞானமானது
निमित्तं நிமித்தம்=விஷயத்தை
त्रिषु த்ரிஷு=மூன்று
अध्वसु அத்வஸு=காலங்களிலும்
सदा ஸதா=எப்போதும்
न संस्पृशति நஸம்ஸ்ப்ருசதி=தொடுகிறதில்லை
तस्य தஸ்ய= அந்த ஞானத்தின்
विपर्यासः விபர்யாஸ꞉=மாறுதல் அதாவது பிரமம்
अनिमित्तः அநிமித்த꞉=விஷயமன்றியில்
कथं கதம்=எப்படி
भविष्यति பவிஷ்யதி=உண்டாகும்

ச-பா:—கெடாதிகளான விஷயமில்லாதபக்ஷத்தில் ஞானம் கெடாகாரமாகத் தோன்றுவது பிரமையானால், யதார்த்தஞானம் ஒரு இடத்தில் இருக்கவேண்டுமே எனின் ஞானமானது விஷயத்துடன் மூன்று காலங்களிலும் சம்பந்தப்படுகிறதில்லை. அப்படி சம்பந்தப்பட்டால் அந்த ஞானம் யதார்த்தமாகும். அதை அபேக்ஷித்து கெடாதிகளன்றி கடாகாரமாகத் தோன்றுவது பிரமையாக ஆகிவிடும். ஒருக்காலும் ஞானத்துக்கு விஷயத்துடன் சம்பந்தங்கிடையாது. ஆகையால் கெடாதி விஷயமில்லாமல் கெடாகாரமாகத் தோன்றுவதே ஞானத்தின் ஸ்வபாவம் ॥154॥

तस्मान्न जायते चित्तं चित्तदृश्यं न जायते ।
तस्य पश्यन्ति ये जातिं खे वै पश्यन्ति ते पदम् ॥ 155 ॥
தஸ்மாந்நஜாயதே சித்தம் சித்தத்ருச்யம் நஜாயதே ।
தஸ்ய பச்யந்தி யே ஜாதிம் கே வை பச்யந்தி தே பதம் ॥155॥

तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்
चित्तं சித்தம்=ஞானம்
न जायते நஜாயதே=உண்டாகிறதில்லை
चित्तदृश्यं சித்தத்ருச்யம்=ஞானத்தால் கிரகிக்கப்படும் பதார்த்த
மும்

तस्य தஸ்ய=அதின்
जातिं ஜாதிம்=உற்பத்தியை
ये யே=எவர்கள்
पश्यन्ति பஶ்யந்தி=பார்க்கிறார்களோ
ते தே=அவர்கள்
खे கே=ஆகாசத்தில்
पदम् பதம்=பக்ஷிகளின் காலடியை
पश्यन्ति वै பஶ்யந்திவை=பார்க்கிறார்கள்

ச-பா:—பாஹ்ய அர்த்தவாதியின் பக்ஷத்தை நிஷேதிக்கிற பௌத்த மதத்தை ஆசாரியர் ஒப்புக்கொண்டு அதை ஹேதுவாய் வைத்துக்கொண்டு அந்த மதத்தைக் கண்டிக்கிறார். கடாதி விஷயமன்றியில் ஞானம் கடாகாரமாகத் தோன்றுகிறதென்று விஞ்ஞானவாதி ஒப்புக்கொள்ளுகிறான். வாஸ்தவத்தைப் பார்ப்பதில் அது சரிதான் என்று அத்வைதிகளும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனதால் ஞானத்துக்கு உற்பத்தியன்றியில் கடாகாரத் தோற்றம் சம்பவிக்கமாட்டாதென்று பௌத்தன் செய்யும் ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் யாதெனின் ஞானம் உற்பத்தியை அடையவில்லை. ஞானத்தால் அறியக்கூடிய வஸ்துவும் உற்பத்தியாகவில்லை. அப்படியிருக்க அந்த ஞானம் உண்டாகிறதென்றும், க்ஷணிகமென்றும், துக்கமென்றும், சூன்யமென்றும் அனாத்மாவென்றும், ஞானத்தாலேயே ஞானஸ்வரூபத்தை அறிய அசமர்த்தர்களான எந்த விஞ்ஞானவாதிகள் பார்க்கிறார்களோ அவர்கள், ஆகாசத்தில் பக்ஷி முதலியவைகளுடைய அடியை பார்ப்பார்கள். தவிர இதர துவைதிகளைவிட மிகவும் சாஹஸ்கிருத்திய முடையவர்கள் என்று அர்த்தம். எவன் சர்வத்தையும் சூன்யம் என்று பார்த்து தன்னுடைய ஞானத்தையும் சூன்யமாகப் பிரதிஞ்ஞை பண்ணுகிறானோ, அவன் விஞ்ஞான வாதியைவிடசாஹஸிகன். அவன் ஆகாசத்தை கைக்குள் அடக்க இச்சிக்கிறான். ॥155॥

अजातं जायते यस्मादजातिः प्रकृतिस्ततः ।
प्रकृतेरन्यथाभावो न कथंचिद्भविष्यति ॥ 156 ॥

அஜாதம்ஜாயதே யஸ்மாதஜாதி꞉ ப்ரக்ருதிஸ்தத꞉ ।
ப்ரக்ருதேரந்யதாபாவோ நகதம் சித்பவிஷ்யதி ॥ 156 ॥

29

यस्मात् யஸ்மாத்=எந்த காரணத்தால்
अजातं அஜாதம்=ஜன... [illegible]

जायते ஜாயதே=ஜனனத்தை அடைகிறதென்று வாதிகளால் கற்பிக்கப்படுகிறதோ

ततः ததஃ=அந்த காரணத்தால்
अजातिः அஜாதிஃ=உற்பத்தி இல்லாமையே
प्रकृतिः ப்ரக்ருதிஃ=ஸ்வபாவம்
प्रकृतेः ப்ரக்ருதேஃ=அந்த ஸ்வபாவத்துக்கு
अन्यथाभावः அந்யதாபாவஃ=மாறுதல்
कथंचित् கதம்சித்=ஒரு விதத்தாலும்
न भविष्यति நபவிஷ்யதி=உண்டாகமாட்டாது.

ச-பா:—மேற்சொன்ன ஹேதுக்களால் பிரம்மம் உற்பத்தியற்றதென்றும் ஏகமென்றும் முதலில் பிரதிஞ்ஞை செய்யப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் இது உபசம்காரம் செய்யப்படுகிறது.

अनादेरन्तवत्त्वं च संसारस्य न सेत्स्यति ।
अनन्तता चादिमतो मोक्षस्य न भविष्यति ॥ 157 ॥

அநாதேரந்தவத்த்வம்ச ஸம்ஸாரஸ்ய நஸேத்ஸ்யதி । (30)
அநந்ததா சாதிமதோ மோக்ஷஸ்ய நபவிஷ்யதி ॥ 157 ॥

अनादेः அநாதேஃ=ஆதியில்லாத
संसारस्य ஸம்ஸாரஸ்ய=சம்சாரத்துக்கு
अन्तवत्त्वं அந்தவத்த்வம்=முடிவு
न सेत्स्यति நஸேத்ஸ்யதி=யுக்தியால் சித்திக்கிறதில்லை
आदिमतः ஆதிமதஃ=ஞானோற்பத்திகாலத்தில் உண்டாகிறபடியால் ஆதியுடன்கூடின
मोक्षस्य மோக்ஷஸ்ய = மோக்ஷத்துக்கு
अनन्तता அநந்ததா=முடிவு இல்லாமை
न भविष्यति நபவிஷ்யதி=உண்டாகிறதில்லை

ச-பா:—ஆத்மாவுக்கு பந்தமோக்ஷங்கள் பரமார்த்தங்கள் என்று சொல்லுகிறவாதியின் மதத்தில் இந்ததோஷம் சொல்லப்படுகின்றது. ஆதியில்லாத சம்சாரத்துக்கு யுக்தியால் முடிவு சித்திக்கிறதில்லை ஏனெனின் அனாதியின் ஒருபதார்த்தமும் லோகத்தில் அந்தத்தோடுகூடினதாகக் காணப்படுகிறதில்லை. பீஜாங்குரத்தின் சம்பந்தம் தொடர்ச்சியா யிருப்பதுபோல் அந்தத்தோடு கூடினதென்று சொல்லும்பக்ஷத்தில் பீஜாங்குர சம்பந்தம் ஒன்றாக இராமல் பலவாக இருப்பதால் ஆதியுடன்கூடினதாக இருக்கிறது. அப்படியே ஞானகாலத்தில் உண்டாகிறமோக்ஷமும் கடாதிகள்போல் முடிவு

அற்றதாக ஆகமாட்டாது. கொம்புகளின் நாசம்போல் அந்தமில்லாதது என்று சொன்னால் அந்த விநாசம் சுபாவமாகையால் முயற் கொம்புபோல் அஸத்தாகவேயிருக்கிறது. ஆகையால் மோக்ஷம் பரமார்த்தமென்று சொன்ன பிரதிஞ்ஞைக்கு ஹானிவருகிறது.

आदावन्ते च यन्नास्ति वर्तमानेऽपि तत्तथा ।
वितथैः सदृशाः सन्तोऽवितथा इव लक्षिताः ॥ 158 ॥
ஆதாவந்தே ச யந்நாஸ்தி வர்தமாநேऽபி தத்ததா ।
விததை: ஸத்ருஶா: ஸந்தோऽவிததா இவ லக்ஷிதா: ॥ 158 ॥

सप्रयोजनता तेषां स्वप्ने विप्रतिपद्यते ।
तस्मादाद्यन्तवत्त्वेन मिथ्यैव खलु ते स्मृताः ॥159 ॥
ஸப்ரயோஜநதா தேஷாம் ஸ்வப்நே விப்ரதிபத்யதே ।
தஸ்மாதாத்யந்தவத்த்வேந மித்யைவ கலு தே ஸ்ம்ருதா: ॥ 159॥

ஸபா:—இந்த 31-32-வது சுலோகங்கள் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் 6-7-வது சுலோகங்களே. உற்பத்திமோக்ஷங்கள் வாஸ்தவத்திலில்லை என்பதை திடம்பண்ண இவ்விடத்தில் மறுபடியும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன,

सर्वे धर्मा मृषा स्वप्ने कायस्यान्तर्निदर्शनात् ।
संवृतेऽस्मिन्प्रदेशे वै भूतानां दर्शनं कुतः ॥ 160 ॥
ஸர்வே தர்மா ம்ருஷா ஸ்வப்நே காயஸ்யாந்தர்நிதர்ஶநாத் ।
ஸம்வ்ருதேऽஸ்மிந்ப்ரதேஶே வை பூதாநாம் தர்ஶநம் குத: ॥160

स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில்
सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான
धर्माः தர்மா:=பதார்த்தங்களும்
कायस्य காயஸ்ய=சரீரத்துக்கு
अन्तः அந்த:=உள்ளே
निदर्शनात् நிதர்ஶநாத்=காணப்படுவதால்
मृषाः ம்ருஷா:=மித்தையே
संवृते ஸம்வ்ருதே=அவகாசமில்லாத
अस्मिन् அஸ்மிந்=இந்த
प्रदेशे ப்ரதேஶே= பிரத்தியக்பிரம்மத்தினிடத்தில்
भूतानां பூதாநாம்=பதார்த்தங்களின்
दर्शनं தர்ஶநம்=பார்வை
कुतः குத:=எப்படி உண்டாகும்

ச-பா:—நிமித்தஸ்ய அநிமித்தத்வம் என்கிற (25-152) சுலோகார்த்தத்தையே இது முதலான சுலோகங்கள் விவரிக்கின்றன.

न युक्तं दर्शनं गत्वा कालस्यानियमाद्गतौ ।
प्रतिबुद्धश्च वै सर्वस्तस्मिन्देशे न विद्यते ॥ 161 ॥

𑌨 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑌤𑍌 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥161॥

गतौ 𑌗𑌤𑍌=ஸ்வப்நத்தில் தேசாந்திரத்துக்குபோகிற விஷயத்தில்

कालस्य 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯=காலத்தின்
अनियमात् 𑌅𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍=நியமமில்லாதபடியால்
गत्वा 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾=தேசாந்திரத்துக்கு வாஸ்தவத்தில்போய்
दर्शनं 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂=பதார்த்தங்கள்பார்க்கபபடுகின்றனவென்பது
न युक्तं 𑌨 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂=யுக்தமன்று
प्रतिबुद्धश्च 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚=விழித்துக்கொண்ட
सर्वः 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌃=சகலமும்
तस्मिन् 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍=அந்த
देशे 𑌦𑍇𑌶𑍇=ஸ்வப்நத்தில் பார்த்ததேசாந்திரத்தில்
न विद्यते 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇=இருக்கிறதில்லை

ஸ்வப்நத்தில் ஜீவன் வேறுஇடத்துக்குப்போகிறதில்லை இதுபோல் ஜாக்கிரத்தில் தேகாதிகளி லிருப்பதாக பாவிக்கிற அஞ்ஞானியின் அஞ்ஞானநித்திரையைவிட்டு விழித்துக்கொண்ட உடன், தன்னுடைய பிரம்மஸ்வரூபத்தைப்பார்க்கிறானேதவிர வேறு ஒன்றும் பார்க்கிறதில்லை. ஆகையால் ஜாக்கிரத்தும் ஸ்வப்நமும் சமம்.

मित्राद्यैः सह संमन्त्र्य संबुद्धो न प्रपद्यते ।
गृहीतं चापि यत्किंचित्प्रतिबुद्धो न पश्यति ॥ 162 ॥

𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌹 𑌸𑌂𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 162॥

मित्राद्यैः सह 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌹=ஸ்வப்நத்தில் இஷ்டமித்திரர்களுடன்

संमन्त्र्य 𑌸𑌂𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯=சம்பாஷணைசெய்து
संबुद्धः 𑌸𑌂𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃=விழித்துக்கொண்டவன்
न प्रपद्यते 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇=ஒன்றையும்பார்க்கிறதில்லை.

यत्किञ्चिदपि யத்கிஞ்சித³பி=ஸ்வர்ணம் முதலிய யாதொருபதார்த்தத்தையும்

प्रतिबुद्धः ப்ரதிபு³த்³த⁴:=விழித்துக்கொண்டவன்

नपश्यति நபஶ்யதி=பார்க்கிறதில்லை

ச-பா :—ஸ்வப்நத்திற்கண்ட வஸ்துக்கள் விழித்துக்கொண்டபிறகு நாசத்தை அடைவதால் பொய்யாயிருப்பதுபோல் ஜாக்கிரத்காலத்தில் பிரம்மஞானிகளுடைய உபதேசத்தால் அவித்தையாகிற நித்திரையினின்றும் விழித்துக்கொண்டவன் எல்லாம்பொய் என்று அறிகிறான். அப்படி அறிந்தவனுக்கு எல்லாரும் நித்தியமுக்தர்கள் என்கிற நிச்சயமிருப்பதால் ஞானம்வருகிறதற்குமுன் மோக்ஷ இச்சையும் சிரவணாதிகளைச் செய்யவேண்டியதென்கிற ஞானமும் இவைகளெல்லாம் பிராந்தி என்று கூறுகிறார்.

स्वप्ने चावस्तुकः कायः पृथगन्यस्य दर्शनात् ।
यथा कायस्तथा सर्वं चित्तदृश्यमवस्तुकम् ॥ 163 ॥

ஸ்வப்நே சாவஸ்துக: காய: ப்ருத²க³ந்யஸ்ய த³ர்ஶநாத் ।
யதா² காயஸ்ததா² ஸர்வம் சித்தத்³ருஶ்யமவஸ்துகம் ॥ 163 ॥

स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில் (காணப்படும், வியவஹாரிக்கு)

कायः காய:=சரீரம்

अवस्तु कः அவஸ்துக:=பொய் (ஏனெனில்)

अन्यस्य அந்யஸ்ய=அந்த ஸ்வப்ந சரீரத்துக்கு

पृथक् ப்ருத²க்=வேறான (ஜாக்கிரத்காலத்திலுள்ள சரீரம்)

दर्शनात् த³ர்ஶநாத்=காணப்படுகிறது

यथा யதா²=எப்படி

कायः காய:=(ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்பட்ட) சரீரம்(அசத்தோ)

तथा ததா²=அப்படி (ஜாக்கிரத்திலும்)

चित्तदृश्यं சித்தத்³ருஶ்யம்=மனதால் அறியக்கூடிய

सर्वं ஸர்வம்=சமஸ்தமானது

अवस्तुकं அவஸ்துகம்=பொய்யே

ச-பா :—ஸ்வப்நத்தில் சஞ்சரிக்கிறதாகத் தோன்றும் சரீரம் பொய்யெனெனின் ஸ்வப்நம் பார்க்கிறவன் தூங்குகிற இடத்திலேயே அந்தசரீரத்தைவிடவேறானசரீரம் இருக்கிறதுஸ்வப்நசரீரம் பொய்போல் ஜாக்கிரத்தில் காணப்படும் பதார்த்தங்களும் பொய். ஏனெனின் இரண்டும் மனோகற்பனைகளே. ஸ்வப்நம்போல் ஜாக்கிரத்தும்

ग्रहणाज्जागरितवत्तद्धेतुः स्वप्न इष्यते ।
तद्धेतुत्वात्तु तस्यैव सज्जागरितमिष्यते ॥ 164 ॥

க்ரஹணாஜ்ஜாகரிதவத்தத்தேது: ஸ்வப்ந இஷ்யதே ।
தத்தேதுத்வாத்து தஸ்யைவ ஸஜ்ஜாகரிதமிஷ்யதே ॥ 164 ॥

जागरितवत् ஜாகரிதவத்=ஜாக்கிரதம்போல்

ग्रहणात् க்ரஹணாத்=கிராஹிய கிராஹகரூபமாய் ஸ்வப்நம் கிர ஹிக்கப்படுவதால்

तद्धेतुः தத்தேது:=ஜாக்கிரதத்தை ஹேதுவாய் உடைத்தாயி ருக்கிற அதாவது ஜாக்கிரத்தின் காரியமாக

स्वप्नः ஸ்வப்ந:=ஸ்வப்நம்

इष्यते இஷ்யதே=சொல்லப்படுகிறது

तद्धेतुत्वात् தத்தேதுத்வாத்=ஜாக்கிறத் காரியமாயிருப்பதால்

तस्यैव தஸ்யைவ=ஸ்வப்ந திருஷ்டாவுக்கே

जागरितं ஜாகரிதம்=ஜாக்கிராவஸ்தை

सत् ஸத்=இருப்பதாக

इष्यते இஷ்யதே=சொல்லப்படுகிறது

ச-பா :—ஜாக்கிரத்தின் அசத்வம்இந்த சுலோகத்திலும் சொ ல்லப்படுகிறது ஜாக்கிராவஸ்தையில் கிராஹிய கிராஹகபாவங்களி ருப்பதுபோல் ஸ்வப்நாவஸ்தையிலு மிருக்கின்றன. ஸ்வப்நம் ஜாக் கிரத்தின்காரியம் ஸ்வப்நகாலத்தில் ஸ்வப்நதிருஷ்டாவுக்கே ஸ்வ ப்நம் உண்மையாய்த் தோன்றுவதுபோலவும் ஸ்வப்நத்தின்காரண மான ஜாக்கிறதமும் அவனுக்கே சத்தியமாயிருக்கிறதேதவிர மற் றவர்களுக்கு இல்லை. ஆகையால் ஜாக்கிறவஸ்துக்கள் ஸ்வப்நம்போ லமித்தையே.

उत्पादस्याप्रसिद्धत्वादजं सर्वमुदाहृतम् ।
न च भूतादभूतस्य संभवोऽस्ति कथंचन ॥ 165 ॥

உத்பாதஸ்யாப்ரஸித்தத்வாதஜம் ஸர்வமுதாஹ்ருதம் ।
நச பூதாதபூதஸ்ய ஸம்பவோஸ்தி கதஞ்சந ॥ 165 ॥

उत्पादस्य உத்பாதஸ்ய=உற்பத்திக்கு

अप्रसिद्धत्वात् அப்ரஸித்தத்வாத்=பிரசித்தியில்லாததினால்

सर्वं ஸர்வம்=சமஸ்தமும்

अजं அஜம்=பிறப்பில்லாததாக

उदाहृतं உதாஹ்ருதம்=சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

भूतात् பூதாத்=இருக்கப்பட்டதினின்றும்
अभूतस्य அபூதஸ்ய=இல்லாததின்
संभव: ஸம்பவ:=உற்பத்தி
कथञ्चन கதஞ்சந=எந்தவிதத்திலும்
न च अस्ति ந ச அஸ்தி=இருக்கவில்லை

தா—ம் :—ஜாக்கிறதம் ஸ்வப்நத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதால் ஸ்வப்நம்போல் ஜாக்கிறதமும் பொய் என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில் ஸ்வப்நம் ஸ்திரமல்ல, ஜாக்கிரதமோஸ்திரம். ஆகையால் இரண்டும் விலக்ஷணங்களாயிருக்கின்றன. இப்படி ஒருவன் ஆக்ஷேபிக்க அவனுக்கு உத்தரம் யாதெனின் :—ஓவாதியே நீசொல்லுவது அவிவேகி புருஷனுக்குச்சரிதான். விவேகியானவன் ஒருவஸ்துவையும் உற்பத்தியானதாக அறிகிறதில்லை. "எல்லாம் ஆத்மா" என்கிற சுருதிப்படி எல்லாம் ஜனனமற்றதே. மேலும ஜாக்கிறத்தினின்றும் ஸ்வப்நம் உண்டாவதாக நீநினைக்கிறதும்சரியல்ல. ஏனெனின் இருக்கிறதினின்றும் இல்லாதது உண்டாகமாட்டாது. முயற்கொம்பு ஒருவிதத்தாலும் உண்டாகாததுபோலும்.

असज्जागरिते दृष्ट्वा स्वप्ने पश्यति तन्मय: ।
असत्स्वप्नेऽपि दृष्ट्वा च प्रतिबुद्धो न पश्यति ॥ 166 ॥

037

அஸஜ்ஜாகரிதே த்ருஷ்ட்வா ஸ்வப்நே பச்யதி தந்மய: ।
அஸத்ஸ்வப்நேऽபி த்ருஷ்ட்வா ச ப்ரதிபுத்தோ ந பச்யதி ॥166॥

जागरिते ஜாகரிதே=ஜாக்கிறதவஸ்தையில்
असत् அஸத்=கற்பிக்கப்பட்டவஸ்துவை
दृष्ट्वा த்ருஷ்ட்வா=பார்த்து
तन्मय: தந்மய:=அந்த விபரீதபாவனையுடன் கூடினவனாய்
स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில்
पश्यति பச்யதி=பார்க்கிறான்
असत् அஸத்=இல்லாதவஸ்துவை
स्वप्नेऽपि ஸ்வப்நேऽபி=ஸ்வப்நத்திலும்
दृष्ट्वा த்ருஷ்ட்வா=பார்த்து
प्रतिबुद्ध: ப்ரதிபுத்த:=விழித்துக்கொண்டபுருஷன்
नपश्यति நபச்யதி=ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை
च ச=ஜாக்கிரத்தில் பார்க்கப்பட்ட எந்தவஸ்துவும் எந்தஸ்வப்நத்திலும் பார்க்கப்படுகிறதில்லை

தா—ம் :— 37-வது சுலோகத்தில் ஸ்வப்நம் ஜாக்கிறத்தின் காரியமென்று சொல்லப்பட்டதுமறுபடியும் 38ல் உற்பத்தியேயில்லை என்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டும் எப்படி பொருந்துமெனில், சித்தாந்தியினுடையகாரியகாரண பாவப்படி பொருந்தும் என்பதைகேள். ஜாக்கிறத்காலத்தில் ரச்சு சர்ப்பம்போல் கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்துவையே பார்த்து, அந்த கற்பிதவஸ்துவின் வாசனையுடன் கூடினவனால் ஸ்வப்நத்திலும் ஜாக்கிறத்தில் போல் விஷயங்களையும் இந்திரியங்களையும் கற்பித்துக்கொண்டு அவைகளைப்பார்க்கிறான். அப்படியே ஸ்வப்நத்திலும் கற்பித பதார்த்தங்களைப் பார்த்து விழித்துக்கொண்டபிறகு அவைகளைப் பார்க்கிறதில்லை. ஸ்வப்நத்தில் நான் கற்பித்தபதார்த்தங்களைத்தான் பார்க்கிறேனே தவிர ஜாக்கிரத் பதார்த்தம் எக்காலத்திலும் ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்படுகிறதில்லை. ஜாகிறதமானது ஸ்வப்நத்துக்கு ஹேதுவே. அதுபரமார்த்த சத்தல்ல. இப்படி அசத்தான பதார்த்தங்களுக்குள்தான் காரிய காரணபாவம் ஏற்படும். வாஸ்தவத்தில் ஒரு பதார்த்தமும் சத்தியமன்று.

नास्त्यसद्धेतुक मसत्सदसद्धेतुकं तथा ।
सच्च सद्धेतुकं नास्ति सद्धेतुक मसत्कुतः ॥ 167 ॥

நாஸ்த்யஸத்தேதுகமஸத்ஸதஸத்தேதுகம் ததா ।
ஸச்ச ஸத்தேதுகம் நாஸ்தி ஸத்தேதுகமஸத்குதஃ ॥ 167 ॥

असत् அஸத்= அசத்தானது
असद्धेतुकं அஸத்தேதுகம்= அசத்தின்காரியமாக
नास्ति நாஸ்தி= இல்லை
तथा ததா= அப்படி
सत् ஸத்= சத்தானது
असद्धेतुकं அஸத்தேதுகம்= அசத்தின் காரியமாக
नास्ति நாஸ்தி= இல்லை
सच्च ஸச்ச= சத்தும்
सद्धेतुकं ஸத்தேதுகம்= சத்தின்காரியமாக
नास्ति நாஸ்தி= இல்லை
असत् அஸத்= அசத்தானது
कुतः குதஃ= எப்படி
सद्धेतुकं ஸத்தேதுகம் [illegible] காரியமாக [illegible].

தா-ம் :—ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களுக்குக் காரியகாரண பாவமானது இதுவரையில் வியாவஹாரிக திருஷ்டியால் சொல்லப்பட்டது பாரமார்த்திகத்தில் காரியகாரணபாவமேயில்லை என்பதை இப்போது சொல்லுகிறார் :—

(1) வஸ்துவை அறியாமையாகிய அஞ்ஞானத்திலிருந்து அவஸ்து உண்டாகிறது என்று சிலர் சொல்லுவது சரியன்று. எப்படியெனின் முயற் கொம்பிலிருந்து ஆகாசபுஷ்பம் உண்டாகமாட்டாது (2) சூன்யவாதி அசத்திலிருந்து சத்உண்டாகிறதாக சொல்லுவதும் சரியன்று முயற்கொம்பிலிருந்து கடம்உண்டாகாததுபோலும். (3) சாங்கியர்கள் முதலானவர்கள் காரிய காரணங்கள் இரண்டும் சத் என்று சொல்லுகிறார்கள் இதுவும் சரியல்ல. கடத்திலிருந்து படம் உண்டாகாததுபோலும் (4) சத் பிரம்மத்தினின்றும் மித்தியா பிரபஞ்சம் உண்டானதாக சிலர் சொல்லுவதும் சரியன்று. சத்திலிருந்து அசத் உண்டாகமாட்டாது. காரியகாரணபாவங்கள் மேற் சொல்லிய நான்கு விதங்கள் தவிர வேறுவிதமா யிருக்கமாட்டா. கற்பிக்கவும் முடியாது. ஆகையால் விவேகியானவன் காரியகாரண பாவத்தை ஒன்றுக்கும் எவ்விதத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான்.

विपर्यासाद्यथा जाग्रदचिन्त्यान्भूतवत्स्पृशेत् ।
तथा स्वप्ने विपर्यासाद्धर्मांस्तत्रैव पश्यति ॥ 168 ॥

விபர்யாஸாத்யதா ஜாக்ரதசிந்த்யாந்பூதவத்ஸ்ப்ருசேத்।
ததாஸ்வப்நே விபர்யாஸாத்தர்மாம்ஸ்தத்ரைவ பச்யதி ॥168॥

यथा யதா=எப்படி (ஒருவன்)
जाग्रत् ஜாக்ரத்=ஜாக்கிராவஸ்தையில்
विपर्यासात् விபர்யாஸாத்=அவிவேகத்தால்
अचिन्त्यान् அசிந்த்யாந்=சிந்திக்கத்தகாத ரச்சு சர்ப்பாதிகளை
भूतवत् பூதவத்=பாரமார்த்திகம்போல்
स्पृशेत् ஸ்ப்ருசேத்=பார்க்கிறானோ
तथा ததா=அப்படி
स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில்
विपर्यासात् விபர்யாஸாத்=பிரமையினால்
धर्मान् தர்மாந்=யானை குதிரை முதலிய பதார்த்தங்களை
तत्रैव தத்ரைவ=அந்த அவஸ்தையிலேயே
[illegible]

தா-ம் :—ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களுக்குள் காரிய காரணபாவங்களின் சங்கை இல்லை என்பதை மறுபடியும் காட்ட இந்தசுலோகம் பிரவிர்த்தித் திருக்கிறது. விவேகத்தால்ஜாக்கிருவஸ்தையில் ரஜ்ஜுவில் ஒருக்காலத்திலும் சர்ப்பம்பார்க்கப்படமாட்டாது. ஆயினும்ஒருவன் விபரீத ஞானத்துடன்கூடி பார்க்கிறதாக பாவிக்கக்கூடும். இதுபோல ஸ்வப்நத்திலும் யானை முதலிய பதார்த்தங்களை பார்க்கிறதுபோல் பாவிக்கக்கூடும். இரண்டு அவஸ்தைகளிலும் இருக்கும் அனுபவங்கள் வெவ்வேறுதான். இவைகளுக்கு யாதொருசம்பந்தமுமில்லை.

उपलंभात्समाचारादस्ति वस्तुत्ववादिनाम् ।
जातिस्तु देशिता बुद्धैरजातेस्त्रसतां सदा ॥ 169 ॥

𑌉𑌪𑌲𑌂𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌜𑌾𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌦𑍇𑌶𑌿𑌤𑌾𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌰𑌜𑌾𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌤𑌾𑌂𑌸𑌦𑌾 ॥ 169 ॥

उपलम्भात् 𑌉𑌪𑌲𑌂𑌭𑌾𑌤𑍍 = த்வைத பிரதீதியாலும்

समाचारात् 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 = வர்ணாசிரம தர்மங்களை செவ்வையாய் ஆசரிக்கிறதினாலும்

अस्तिवस्तुत्ववादिनां 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌂 = த்வைதம் என்று சொல்லிக்கொண்டு

अजातेः 𑌅𑌜𑌾𑌤𑍇𑌃 = ஜன்மமற்றதினின்றும்

सदा 𑌸𑌦𑌾 = எப்போதும்

त्रसतां 𑌤𑍍𑌰𑌸𑌤𑌾𑌂 = பயந்துகொண்டிருக்கிறவர்களின் பொருட்டு

बुद्धैः 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃 = ஞானிகளால்

जातिः 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌃 = ஜனனவாதம்

देशिता 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌤𑌾 = உபதேசிக்கப்படுகிறது

தா-ம் :—காரியகாரணபாவம் வாஸ்தவத்தில் இல்லாவிட்டால் வியாசரால் இரண்டாவது சூத்திரத்தில் பிரம்மத்தினின்றும் ஜகத் உண்டானதாக சொல்லப்பட்டிருப்பானேன். இந்த சங்கையை நிவர்த்திக்க இந்தசுலோகம்பிரவிர்த்தித்திருக்கிறது. த்வைதிகள்ஜகத் பிரத்தியக்ஷத்தில் காணப்படுகிறதே என்கிறார்கள். கர்மத்திலேயே சிரத்தையுள்ள இந்த பிரீதியுள்ள புருஷர்கள் வர்ணாசிரம தர்மங்களை செவ்வையாய் அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். இந்த இரண்டு காரணங்களால் ஜகத் சத்தியம் என்கிறார்கள். இவர்களை ஸ்தூலபுத்தியால் [illegible] நாசம் வரும் எ

ன்று பயப்படுகிறார்கள் இப்படிப்பட்டவர்களை உத்தேசித்து வியாசர் உற்பத்தியைச்சொல்லியிருக்கிறார்: இந்த உபதேசமானது அவர்களுடைய சாதகத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படி முதலில் உற்பத்தியை அவர்கள் பாவத்தாலும் வேதத்தை உபதேசம்பெற்று ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்கள் இந்த பிராந்தியை விட்டுவிடுவார்கள். இதை மனதில்வைத்துக்கொண்டு வியாசர் ஜகத் உற்பத்திக்கு த்திரத்தை எழுதினாரே தவிர வாஸ்தவத்தில் ஜகத்து இருக்கிறது என்பதை உபதேசிக்கவில்லை. காரிகையின் 3-வது பிரகரணத்தில் 84—வது சுலோகத்திலும் அத்வைதபுத்தியுண்டாகும் பொருட்டே சிருஷ்டி பிரகாரம் சொல்லப்பட்டதாக சொல்லியிருக்கிறது.

अजातेस्त्रसतां तेषामुपलम्भाद्वियन्ति ये ।
जातिदोषा न सेत्स्यन्ति दोषोऽप्यल्पो भविष्यति ॥ 170 ॥

அஜாதேஸ்த்ரஸதாம் தேஷாமுபலம்பாத்வியந்தி யே ।
ஜாதிதோஷா நஸேத்ஸ்யந்தி தோஷோऽப்யல்போ பவிஷ்யதி ॥170॥

ये யே=எவர்கள்

उपलम्भात् உபலம்பாத்=ஜகத் இருக்கிறது என்கிற ஞானத்தால்

वियन्ति வியந்தி=விருத்த பாவனையை அடைகிறார்களோ
तेषां தேஷாம்=அந்த
अजातेः அஜாதே:=அனுற்பத்தியினின்றும்
त्रसतां த்ரஸதாம்=பயத்தை அடைகிறவர்களுக்கு
जातिदोषाः ஜாதிதோஷா:=ஜனனதோஷம்
नसेत्स्यति நஸேத்ஸ்யதி=சித்திக்கமாட்டாது
दोषोपि தோஷோபி=தோஷமும்
अल्पः அல்ப:=அல்பமாக
भविष्यति பவிஷ்யதி=ஆய்விடும்

தா-ம் :—ஜகத்து பிரதீதியாகிறபடியாலும், வர்ணாசிரமாசாரங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதாலும் ஜகத் சத்தியம் என்று நினைத்து அஜாதவாதத்தினின்றும் பஹிர்முகமாகிறவர்கள் அத்வைத ஆத்மாவுக்கு விருத்தமாக த்வைத பாவத்தை அடைந்து தங்களுக்கு நாசம்வரும் என்று பயப்படுகிறார்கள். சிரத்தையுடனும் விவேகத்துடனும் கூடின இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஜாதிவிதத்தைச் சொல்லுவதில் தோஷமில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் விவேகமார்க்கத்தில் பிரவிர்த்தித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். [illegible]

ஷமிருந்தாலும் சம்யக்ஞானம் வராததினால் இந்த தோஷம் சம்பவிக்கிறது.

उपलम्भात्समाचारान्मायाहस्ती यथोच्यते ।
उपलम्भात्समाचारादस्ति वस्तु तथोच्यते ॥71 ॥

𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑌾𑌹𑌸𑍍𑌤𑍀 𑌯𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 171 ॥

यथा 𑌯𑌥𑌾 = எப்படி
मायाहस्ती 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌹𑌸𑍍𑌤𑍀 = மாயாரூப யானை
उपलम्भात् 𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍 = பிரதீதியாலும்
समाचारात् 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 = ஆசரணையாலும்
उच्यते 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 = யானை என்று சொல்லப்படுகிறது.
तथा 𑌤𑌥𑌾 = அப்படி
उपलम्भात् 𑌉𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌾𑌤𑍍 = பிரதீதியாலும்
समाचारात् 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 = ஆசரணையாலும்
अस्ति वस्तु 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 = வஸ்து இருக்கிறதென்று
उच्यते 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 = சொல்லப்படுகிறது

தா-ம் :—த்வைதம் காணப்படுவதாலும் ஆசரிக்கப்படுவதாலும் இல்லை என்று சொல்லக்கூடாதென்னில் அது சரியன்று ஏனென்னில் அனுபவமும் ஆசாரமும் வியபிசரிக்கின்றன. எப்படியெனில் மாயாரூப யானையானது யானைபோல் தோன்றுகிறது. இதர யானைகளை கட்டுதல் அவைகளின்பேரில் ஏறுதல் முதலிய வியவஹாரங்களை நடத்துகிறதுபோல் இந்த மாயாரூப யானை விஷயத்திலும் நடத்துகிறோம். இந்தப்படி அனுபவத்தாலும் ஆசரணையாலும் வாஸ்தவத்தி லில்லாத யானையும் யானையாகச் சொல்லப்படுவது போல், வாஸ்தவத்திலில்லாத பிரபஞ்சமும் வஸ்துபோல் சொல்லப்படுகிறது. இந்த தோற்றம் ஆசாரம், இவைகள் த்வைதம் வாஸ்தவம் என்று ஸ்தாபிக்கச் சாதகங்களல்ல ॥ 171 ॥

जात्याभासं चलाभासं वस्त्वाभासं तथैव च ।
अजाचलमवस्तुत्वं विज्ञानं शान्तमद्वयम् ॥ 172 ॥

ஜாத்யாபாஸம் சலாபாஸம் வஸ்த்வாபாஸம் ததைவ ச ।
அஜாசலமவஸ்துத்வம் விஜ்ஞாநம் சாந்தமத்வயம் ॥ 172 ॥

जात्याभासं ஜாத்யாபாஸம்=தேவதத்தன் உண்டானான் என்கிறதுபோல் ஆத்மாவுக்கு ஜன்மம் உண்டாகிறதுபோல் தோற்றல்

चलाभासं சலாபாஸம்=தேவதத்தன் நடந்தான் என்பதுபோல் ஆத்மாவுக்கு சலனம் உள்ளதுபோல் தோற்றல்

तथैव च ததைவ ச=அப்படியே

वस्त्वाभासं வஸ்த்வாபாஸம்=தேவதத்தன் குள்ளன் என்கிறதுபோல் ஆத்மாவுக்கு தர்மங்களை உண்டென்கிற தோற்றல் (இம்மூன்று தோற்றங்களும் உண்டாகின்றன) பாரமார்த்திகத்தில்லை

विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=ஞானமே

अजाचलं அஜாசலம்=பிறப்பற்றதும் சலனமற்றதும்

अवस्तुत्वं அவஸ்துத்வம்=தர்மங்களோடு கூடின திரவியமில்லாததும்

शान्तं சாந்தம்=பிறப்பு முதலியவைகளில்லாதபடியால் சாந்தமாயும்

अद्वयं அத்வயம்=ஆகையால் அத்வைய ரூபமாயுமிருக்கிறது

ச-பா:—உற்பத்தி முதலிய அசத்தின் ஞானம் எதினிடத்தில் கற்பிக்கப்படுகிறதோ அந்த பரமார்த்தவஸ்து எதுவென்பது இந்த சுலோகத்திற் கூறப்படுகின்றது. சத்துக்கு ஜன்மமில்லை. ஆயினும் தேவதத்தன் என்பவன் உண்டானான் என்று சொல்லுவதுபோல் சத்து உண்டானதாகத் தோன்றுகிறது. தேவதத்தன் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்குப் போகிறான் என்பதுபோல் சத்தும் சலிக்கிறதுபோல் காணப்படுகிறது. தேவதத்தன் குள்ளன் நெட்டை இப்படிச் சொல்லப்படுவதுபோல் சத்தும் குணங்களுக்கு ஆதாரமானவஸ்துபோல் காணப்படுகின்றது. வாஸ்தவத்தில் அது பிறப்பற்றது. சலனமற்றது வஸ்துவற்றது. இப்படிப்பட்ட பதார்த்தம் எது? ஞானமே. இது இவைகளற்றிருப்பதால் சாந்தமாயும் அத்வயமாயுமிருக்கிறது.

एवं न जायते चित्तमेवं धर्मा अजाः स्मृताः ।
एवमेवं विजानन्तो न पतन्ति विपर्यये ॥ 173 ॥

ஏவம் நஜாயதே சித்தமேவம் தர்மா அஜா꞉ ஸ்ம்ருதா꞉ ।
ஏவமேவம் விஜாநந்தோ நபதந்தி விபர்யயே ॥ 173 ॥

एवं ஏவம்=இந்த காரணங்களால்
चित्तं சித்தம்=பிரம்ம சைதன்னியம் (ஆத்மா)
न जायते நஜாயதே=ஜனிக்கிறதில்லை
एवं ஏவம்=ஆகையாலும்
धर्माः தர்மா꞉=ஜீவர்கள்
अजाः அஜா꞉=ஜனனமற்றவர்களாக
स्मृताः ஸ்ம்ருதா꞉=பிரம்ம வேத்தாக்களால் பாவிக்கப்படுகிறார்கள்
एवमेव ஏவமேவ=இந்தப்பிரகாரமே
विजानन्तः விஜாநந்த꞉=அறிகிறவர்கள்
विपर्यये விபர்யயே=விபரீத ஞானத்தில்
न पतन्ति நபதந்தி=விழுகிறதில்லை

ச-பா:—மேற்சொன்ன காரணங்களால் சித்தத்துக்கும் ஜீவர்களுக்கும் ஜன்மமில்லை என்று பிரம்ம ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள். வெறு தேக பேதத்தை உத்தேசித்து ஜீவர்கள் என்னும் பன்மைப் பிரயோகம் ஏற்பட்டது. ஜன்மமற்ற அத்வைத ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை கேவல ஞானஸ்வரூபமாக அறிந்தவர்கள் விஷயங்களில் இச்சையற்றவர்களாய் மறுபடியும் பிராந்தி ஞானமான கடலில் விழுகிறதில்லை. तत्र को मोहः कः शोकः एकत्वमनुपश्यतः ததர கோ மோஹ꞉ க꞉ சோக꞉ ஏகத்வமநுபச்யத꞉=அத்வைதத்தை அறிந்த இடத்தில் சோகமேது மோஹமேது என்று ஈசாவாஸ்யசுருதி சொல்லுகிறது. ॥173॥

ऋजुवक्रादिकाभासमलातस्पन्दितं यथा ।
ग्रहणग्राहकाभासं विज्ञानस्पन्दितं तथा ॥ 174 ॥

ருஜுவக்ராதிகாபாஸமலாதஸ்பந்திதம் யதா ।
க்ரஹணக்ராஹகாபாஸம் விஜ்ஞாநஸ்பந்திதம் ததா ॥ 174 ॥

यथा யதா=எப்படி
अलातस्पन्दितं அலாதஸ்பந்திதம்=கொள்ளிக்கட்டையின் அசைவானது

ऋजुवक्रादिकाभासं ருஜுவக்ராதிகாபாஸம்=நேர் கோணல் முதலிய ரூபங்களுள்ளதாக தோற்றுவிக்கிறதோ

तथा ததா=அப்படியே

विज्ञानस्पन्दितं விஜ்ஞாநஸ்பந்திதம்=விஞ்ஞானத்தில் சலனமும்

ग्रहण ग्राहकाभासं க்ரஹணக்ராஹகாபாஸம்=கிரகித்தல், கிரகிக்கிறவன் முதலியவைகளாக தோன்றுகின்றன

ஸ-பா:—மேற்சொன்ன பரமார்த்த ஞானத்தை திருஷ்டாந்தத்தால் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறார். கொள்ளிக்கட்டை அசைக்கிறதினால் அது நேர்போலும், கோணல்போலும்காணப்படுகிறது. அதுபோல் ஆத்மாவினும் ஞாதா, ஞேயம் முதலிய தோற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகள் எவை? கேவல ஞானஸ்வரூபத்தின் சலனமே. அவித்தையால் சலனமே இப்படி காணப்படுகிறது. அசலமான ஞானம் எப்போதும் சலிக்கமாட்டாது. அதற்குச் சலனமில்லை ஜன்மமில்லை என்று முன்னமேயே நிரூபித்திருக்கிறோம். ॥174॥

अस्पन्दमान मलातमनाभासमजं यथा ।
अस्पन्दमानं विज्ञानमनाभासमजं तथा ॥ 175 ॥

அஸ்பந்தமாநமலாதமநாபாஸமஜம்யதா ।
அஸ்பந்தமாநம்விஜ்ஞாநமநாபாஸமஜம்ததா ॥ 175 ॥

यथा யதா=எப்படி

अस्पन्दमानं அஸ்பந்தமாநம்=அசையாத

अलातं அலாதம்=கொள்ளிக்கட்டை

अनाभासं அநாபாஸம்=நேர் கோணல் முதலிய ரூபத்தோற்றமில்லாததாயும்

अजं அஜம்=உற்பத்தியற்றதாயுமிருக்கிறதோ

तथा ததா=அப்படியே

अस्पन्दमानं அஸ்பந்தமாநம்=அசைவில்லாத

विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=விஞ்ஞானம்

अनाभासं अजं அநாபாஸம் அஜம்=ஜன்மமுதலானதுகளற்றதாயும் அசலமாயுமிருக்கிறது.

தா-ம்,—45-வது ஸ்லோகத்தில் விஞ்ஞானம் சாந்தம் என்று சொன்னதை திருஷ்டாந்தத்தால் ஸ்பஷ்டம் செய்கிறார். திருஷ்டாந்தத்தில் போல அவித்தையால் சலிக்கிறதுபோலும் அவித்தை

விர்த்தியானவுடன் சலனமில்லாமலு மிருக்கிற விஞ்ஞானமும் உற்பத்தி முதலியவைகளின் தோற்றமன்றியிலிருக்கிறது. ॥175॥

अलाते स्पन्दमाने वै नाभासा अन्यतोभुवः ।
न ततोऽन्यत्र निस्पन्दान्नालातं प्रविशन्ति ते ॥ 176 ॥

அலாதே ஸ்பந்தமாநே வை நாபாஸா அந்யதோபுவ: ।
ந ததோऽந்யத்ர நிஸ்பந்தாந்நாலாதம் ப்ரவிசந்தி தே ॥ 176 ॥

अलाते அலாதே=கொள்ளிக்கட்டை

स्पन्दमाने ஸ்பந்தமாநே=அசையுமளவில்

आभासा: ஆபாஸா:=நேர்கோணல் முதலிய ரூபாபாசங்கள்

अन्यतोभुवः அந்யதோபுவ:=கொள்ளிக்கட்டையைத் தவிர வேறு இடத்திலிருந்துண்டானதாக

न ந=ஆகமாட்டா

ततः निस्पन्दात् தத: நிஸ்பந்தாத்=அசையாத கொள்ளிக்கட்டைக்கு

अन्यत्र அந்யத்ர=வேறான யிடத்தில்

न ந=அந்த ஆபாசங்கள் தோன்றுகிறதில்லை

ते தே=அவைகள்

अलातं அலாதம்=கொள்ளிக்கட்டையை

न प्रविशन्ति ந ப்ரவிசந்தி=பிரவேசிக்கிறதில்லை

தா-ம்:—கொள்ளிக்கட்டை அசைவிலிருக்கும்போது நேர் கோணல் முதலிய தோற்றங்கள் வேறு ஒன்றிலிருந்து கொள்ளிக் கட்டைக்கு வருகிறதில்லை. (2) கொள்ளிக்கட்டை அசையாமலிருக்கும்போது இந்த ஆபாசங்கள் வேறு இடத்திற் காணப்படுகிறதில்லை. (3) கொள்ளிக்கட்டை அணைந்துபோகும்போது அவைகள் இதில் பிரவேசித்து விடுகிறதில்லை. ॥176॥

न निर्गता अलातात्ते द्रव्यत्वाभावयोगतः ।
विज्ञानेऽपि तथैव स्युराभासस्याविशेषतः ॥ 177 ॥

ந நிர்கதா அலாதாத்தே த்ரவ்யத்வாபாவயோகத: ।
விஜ்ஞாநேऽபி ததைவ ஸ்யுராபாஸஸ்யாவிசேஷத: 177

द्रव्यत्वाभावयोगतः த்ரவ்யத்வாபாவயோகத:=திரவியமாய் இல்லாததினால்

ते தே=அந்த நேர் கோணல் முதலிய ஆபாசங்கள்

अलातात् அலாதாத்=கொள்ளிக்கட்டையினின்றும்

न निर्गताः ந நிர்க₃தா:=வெளியே போகிறதில்லை
अभासस्य ஆபா₄ஸஸ்ய=ஆபாசம்.
अविशेषतः அவிஶேஷத:=விசேஷமாயிராதபடியால்
विज्ञानेऽपि விஜ்ஞாநே(அ)பி=விஞ்ஞான விஷயத்திலும்
तथैव தத₂ைவ=அப்படியே
स्युः ஸ்யு:=இருக்கும்

தா-ம் :—கிரகத்தினின்றும் வெளியே போகிறதுபோல் கொள்ளிக்கட்டையினின்றும் மேற்சொல்லிய ஆபாசங்கள் வெளியே போகிறதில்லை. ஏனெனில் அவைகள் வாஸ்தவத்தில் திரவியங்களாயில்லை. வெளியே போவதும் உள்ளே வருவதும் வஸ்துக்களுக்கு சாத்தியமே தவிர ஆபாசங்களுக்கு சாத்தியமல்ல. அப்படியே விஞ்ஞான விஷயத்திலும் அறியத்தக்கது. இவ்விடத்திலும் ஞானாபாசங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆபாச பாலங்கள் இரண்டுக்கும் சமம். ॥177॥

विज्ञाने स्पन्दमाने वै नाभासा अन्यतोभुवः ।
न ततोऽन्यत्र निस्पन्दान्न विज्ञानं विशन्ति ते ॥ 178 ॥
விஜ்ஞாநே ஸ்பந்த₃மாநே வை நாபா₄ஸா அந்யதோபு₄வ:।
ந ததோ(அ)ந்யத்ர நிஸ்பந்தா₃ந்ந விஜ்ஞாநம் விஶந்தி தே॥ 178 ॥

विज्ञाने விஜ்ஞாநே=விஞ்ஞானம்
स्पन्दमाने वै ஸ்பந்த₃மாநே வை=சலிக்கும்போது
आभासाः ஆபா₄ஸா:=விஞ்ஞானாபாசங்கள்
अन्यतोभुवः அந்யதோபு₄வ:=வேறு இடத்தினின்றும் உண்டானதாக
न ந=இல்லை
ततः निस्पन्दात् தத: நிஸ்பந்தா₃த்=அசலமான விஞ்ஞானத்தை விட
अन्यत्र அந்யத்ர=வேறு இடத்தில்
न ந=ஆபாசம் காணப்படுகிறதில்லை
ते தே=அந்த ஆபாசங்கள்
विज्ञानं விஜ்ஞாநம்=விஞ்ஞானத்துக்குள்
न विशन्ति ந விஶந்தி=பிரவேசிக்கிறதில்லை

தா-ம் :—ஆபாசம் எப்படிச் சமம் எனில் :—விஞ்ஞானம் சலிக்கும்போது இதர இடங்களிலிருந்து விஞ்ஞானாபாசங்கள் வருகிறதில்லை. அப்படியே விஞ்ஞானம் சலிக்காமலிருக்கும்போது இ

ந்த ஆபாசங்கள் வேறு இடத்தில் காணப்படுகிறதில்லை. மேலும் இந்த ஆபாசங்கள் விஞ்ஞானத்தில் பிரவேசிக்கிறதில்லை. ஏனெனில் விஞ்ஞானம் அவைகளுக்கு உபாதானமாயில்லை. ॥178॥

न निर्गतास्ते विज्ञानाद् द्रव्यत्वाभावयोगतः ।
कार्यकारणताभावाद्यतोऽचिन्त्याः सदैव ते ॥ 179 ॥

நநிர்கதாஸ்தே விஜ்ஞாநாத் த்ரவ்யத்வாபாவயோகத:।
கார்யகாரணதாபாவாத்யதோऽசிந்த்யா: ஸதைவதே॥179

द्रव्यत्वाभावयोगतः த்ரவ்யத்வாபாவயோகத: = திரவியமாயில்லாதபடியால்

ते தே = அந்த ஆபாசங்கள்

विज्ञानात् விஜ்ஞாநாத் = விஞ்ஞானத்தினின்றும்

न निर्गताः நநிர்கதா: = வெளியே போகிறதில்லை

यतः யத: = ஏனெனில்

कार्यकारणताभावात् கார்யகாரணதாபாவாத் = விஞ்ஞானாபாசங்களுக்கும் காரிய காரணபாவம் இல்லாதபடியால்

ते தே = அவைகள்

सदैव ஸதைவ = எப்போதும்

अचिन्त्याः அசிந்த்யா: = சிந்திக்கக்கூடியவைகளல்ல

यतः யத: = இப்படி இருப்பதால்

(अतो मृषैव அதோ ம்ருஷைவ = அதுகள் மித்தையே)

தா-ம்:—எப்படி ஆபாசம் விஞ்ஞானத்தில் பிரவேசிக்கிறதில்லையோ அப்படி விஞ்ஞானத்தினின்றும் வெளியேபோகிறதில்லை. ஏனெனில் அவைகள் வாஸ்தவங்களல்ல. விஞ்ஞானத்துக்கும் கொள்ளிக்கட்டைக்கும் சாதிர்சிய பாவங்கள் அநேகமிருந்தாலும் விஞ்ஞானம் எப்போதும் அசலமாயிருப்பதே இரண்டுக்கும் வித்தியாசம். அப்படி அசலமான விஞ்ஞானத்தினிடத்தில் ஜன்மாதி ஆபாசங்கள் எதினால் காணப்படுகின்றன என்றால் சொல்லுகிறார். ஆபாசங்களுக்கும் விஞ்ஞானத்துக்கும் ஜன்னிய ஜனக பாவங்களில்லாதபடியால், ஆபாசங்கள் எப்போதும் அநிர்வசனீயங்களே. ஆகையால் அவைகள் மித்தை. கொள்ளிக்கட்டை விஷயத்தில் வாஸ்தவத்தில் நேர்கோணல் முதலிய ஆபாசங்கள் இல்லாமலிருக்க அவைகள் காணப்படுவதுபோல் விஞ்ஞான விஷயத்திலும் வாஸ்தவத்தில் ஜன்மாதிகளில்லாமலிருக்க அவைகள் இருப்பதாக தோன்றுவதால் மித்தையே என்பது தாத்பர்ய அர்த்தம்.

द्रव्यं द्रव्यस्य हेतुः स्यादन्यदन्यस्य चैव हि ।
द्रव्यत्वमन्यभावो वा धर्माणां नोपपद्यते ॥ 180 ॥

𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌚𑍈𑌵𑌹𑌿 ।
𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥180

द्रव्यं 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂=திரவ்வியம்

द्रव्यस्य 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯=திரவியத்துக்கு

हेतुः स्यात् 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍=காரணமாகக்கூடும்

अन्यत् 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍=வேறான ஒன்று

अन्यस्य चैवहि 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍈𑌵𑌹𑌿=வேறான ஒன்றுக்குக் காரணமாகக்கூடும்

द्रव्यत्वं 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂=திரவியத்வமும்

अन्यभावः वा 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌵𑌾=வேறு பாவமும்

धर्माणां 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂=ஜீவர்களுக்கு

नोपपद्यते 𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇=பொருந்தமாட்டா

தா-ம்:—முந்தின சுலோகத்தில் சொல்லிய காரியகாரணதா பாவத்தை பிரதிபாதிக்கிறார் ஆத்மாவானது அஜன்மா (அதாவது அவயவ அவயவி பாவங்களில்லாதது) ஏகம் (அதாவது குணகுணி பாவங்களில்லாதது) இப்படி ஸ்தாபிக்கப்பட்ட (38-52) காரிய காரண பாவங்கள் ஏற்பட்ட திரவியம் அல்லது வேறு ஏதாவது இருக்கவேண்டியது. ஆத்மா திரவியமும் அல்ல வேறு ஒரு பதார்த்தமுமல்ல ஆகையால் (ஜீவன்) ஒன்றுக்கும் காரணமாயிருக்கமாட்டாது காரியமாயுமிருக்கமாட்டாது. ॥180॥

एवं न चित्तजा धर्माश्चित्तं वापि न धर्मजम् ।
एवं हेतुफलाजातिं प्रविशन्ति मनीषिणः ॥ 181 ॥

𑌏𑌵𑌂𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌜𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌵𑌾𑌪𑌿𑌨𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍 ।
𑌏𑌵𑌂𑌹𑍇𑌤𑍁𑌫𑌲𑌾𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 ॥ 181 ॥

एवं 𑌏𑌵𑌂=இந்தப்பிரகாரம்

धर्माः 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃=பாஹிய கடாதிபதார்த்தங்கள்

न चित्तजाः 𑌨 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌜𑌾𑌃=பிரம்ம சைதன்னியத்தினின்றும் உண்டாகிறதில்லை

चित्तं वापि 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌵𑌾𑌪𑌿=பிரம்ம சைதன்னியமும்

न धर्मजम् 𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍=கடாதிகளிடமிருந்து உண்டாகிறதில்லை

एवं 𑌏𑌵𑌂=இந்தப்பிரகாரம்

मनीषिणः 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃=பண்டிதர்கள்.

हेतुफलाजाति ஹேதுஃபலாஜாதிம் = காரண காரியங்களின் அனுற்பத்தியை

प्रविशन्ति ப்ரவிஶந்தி = நிச்சயிக்கிறார்கள்.

தா-ம் :—விஞ்ஞான ஸ்வரூபமே பிரம்மம் இது கடாதி பாஹியங்களினின்றும் உண்டாகிறதில்லை. அவைகள் பிரம்மத்தினின்றும் உண்டாகிறதில்லை. ஜீவர்களும் பிரம்ம சைதன்னியாபாசங்களானதால் அதினின்றும் உண்டாகிறதில்லை. இப்படி காரணத்தினின்றும் காரியம் காரியத்தினின்றும் காரணம் உண்டாகமாட்டாதென்று வித்வான்கள் நிச்சயம் செய்கிறார்கள், பிரம்ம வித்துக்கள் ஆத்மாவினிடத்தில் காரியகாரணங்களில்லை என்று அறிகிறார்கள் என்பது அர்த்தம். ॥181॥

यावद्धेतु फलावेशस्तावद्धेतु फलोद्भवः ।
क्षीणे हेतुफलावेशे नास्ति हेतु फलोद्भवः ॥ 182 ॥

யாவத்தேதுஃபலாவேஶஸ் தாவத்தேதுஃபலோத்₃ப₄வ: ।
க்ஷீணே ஹேதுஃபலாவேஶே நாஸ்தி ஹேதுஃபலோத்₃ப₄வ: 182

यावत् யாவத் = எதுவரையில்

हेतु फलावेशः ஹேதுஃபலாவேஶ: = ஹேது பலன்கள் இருப்பதாக பாவிக்கப்படுகின்றனவோ

तावत् தாவத் = அதுவரையில்

हेतु फलोद्भवः ஹேதுஃபலோத்₃ப₄வ: = ஹேது பலன்களின் பிரவிர்த்தியிருக்கிறது

हेतु फलावेशे ஹேதுஃபலாவேஶே = ஹேது பலங்களில் அபிமானம்

क्षीणे க்ஷீணே = க்ஷயித்தவளவில்

हेतु फलोद्भवः ஹேதுஃபலோத்₃ப₄வ: = ஹேது பலன்களின் பிரவிர்த்தி

नास्ति நாஸ்தி = இருக்கிறதில்லை

தா-ம் :—தர்மாதர்மங்களுக்கு நான் கர்த்தா அவைகள் எனக்கிருக்கின்றன. அவைகளை நான் செய்து காலாந்திரத்தில் தேசாந்திரத்தில் அவைகளின் பலன்களை நான் அனுபவிப்பேன். இப்படி ஒருவன் பாவிக்கிறவரையில் தர்மாதர்மங்களும் அவைகளின்பலன்களும் விடாமல் இருந்துக்கொண்டேயிருக்கும். மந்திரம் ஔஷதம் முதலிய உபாயங்களால் ஆவேசம் வெளியேபோய் விடுவது போல் அத்வைத ஞானத்தால் அவித்யா காரியமான பிராந்திவ

ர்த்தியாகும்போது ஹேது பலங்களிலுள்ள அபிமானமும் மறுபடியும் உண்டாக்மாட்டாது.

यावद्धेतु फलावेशः संसारस्तावदायतः ।
क्षीणे हेतु फलावेशे संसारं न प्रपद्यते ।। 183 ।।

யாவத்தேது பலாவேஶ: ஸம்ஸாரஸ்தாவதாயத: ।
க்ஷீணே ஹேது பலாவேஶே ஸம்ஸாரம் ந ப்ரபத்யதே ॥ 183

यावत् யாவத்=எதுவரையில்

हेतु फलावेशः ஹேது பலாவேஶ:=ஹேது பலன்களில் நம்பிக்கை இருக்கிறதோ

तावत् தாவத்=அதுவரையில்

संसारः ஸம்ஸார:=சம்சாரம்

आयतः ஆயத:=இருக்கிறது

हेतु फलावेशे ஹேது பலாவேஶே = ஹேதுபலங்களின் அபிமானம்

क्षीणे க்ஷீணே=நாசமானபோது

संसारं ஸம்ஸாரம்=சம்சாரம்

न प्रपद्यते ந ப்ரபத்யதே=அடையப்படுகிறதில்லை

தா-ம் :—ஹேதுபலன்களில் நம்பிக்கை இருந்தால் தோஷம் என்னவெனில் இவைகளில் நம்பிக்கை இருக்கும்வரையில் சம்சாரம் (பிரபஞ்சம்) இருக்கும் நம்பிக்கை நசித்துப்போனால் சம்சாரமும் நாசமாய்விடும் ॥ 183॥

संवृत्या जायते सर्वं शाश्वतं नास्ति तेन वै ।
सद्भावेन ह्यजं सर्वमुच्छेदस्तेन नास्ति वै ।। 184 ।।

ஸம்வ்ருத்யா ஜாயதே ஸர்வம் ஶாஶ்வதம் நாஸ்தி தேன வை ।
ஸத்பாவேன ஹ்யஜம் ஸர்வமுச்சேதஸ்தேன நாஸ்தி வை ॥ 184

संवृत्या ஸம்வ்ருத்யா=அவித்தியாகாரியமான லௌகிக வியவஹாரத்தால்

सर्वं ஸர்வம்=சமஸ்தமும்

जायते ஜாயதே=உண்டாகிறது

तेन தேன=அக்காரணத்தால்

शाश्वतं ஶாஶ்வதம்=சாஸ்வதமானது யாதொன்றும்

नास्ति நாஸ்தி=இல்லை

सद्भावेन ஸத்பாவேன=பாரமார்த்த சத்பாவத்தால்

सर्वं ஸர்வம்=சமஸ்தமும்
अजं हि அஜம் ஹி=ஜனனமற்றது
तेन தேந=ஆனதால்
उच्छेदः உச்சேத:=விநாசமும்
नास्ति वै நாஸ்தி வை=இல்லை

தா-ம் :—அஜன்மாவான ஆத்மாவுக்கு அன்னியமானது வேறொன்றுமில்லை என்று நீங்கள் சொல்லும்பக்ஷத்தில், ஹேதுப்லன்கள், சம்சாரத்தின் உற்பத்தி நாசங்கள் இவைகளை நீங்கள் அங்கீகரிப்பானேன் இதற்கு உத்தரம் :— அவித்தையால் சம்சாரம் அதாவது ஜகத்து உண்டாகிறதுபோலும் நாசமாகிறதுபோலும் சொல்லப்படுகிறது. சம்சாரம் ஒருக்காலத்திலும் சாஸ்வதமல்ல. எல்லாம்பிரம்மஸ்வருபமாயிருப்பதால் எல்லாம் ஜன்மரகித ஆத்மாவே! ஜனனமே யில்லாதபடியால் நாசமுமில்லை. எதிரிலிருக்கும் ரச்சுவைபார்த்து ஒருமூடன் சர்ப்பம் என்று பாவித்து ஓடுகிறான். விவேகி அது ரச்சுதான், ஏன் பயந்து ஓடுகிறாய் என்கிறான். இதனால் அவனுடைய வசனம் விருத்தப்படுகிறதில்லை. இதுபோல பரமார்த்தகூடஸ்தாத்மாவை அறிவதும் வியாவஹாரிக ஜன்மாதி வசனத்தால் விருத்தமாகிறதில்லை. ॥184॥

धर्माय इति जायन्ते जायन्ते ते न तत्त्वतः ।
जन्म मायोपमं तेषां सा च माया न विद्यते ॥ 185 ॥

தர்மாய இதி ஜாயந்தே ஜாயந்தே தே ந தத்த்வத: ।
ஜந்மமாயோபமம்தேஷாம் ஸாசமாயா நவித்யதே ॥ 185 ॥

ये யே=எந்த
धर्माः தர்மா:=ஜீவர்கள், இதரபதார்த்தங்கள்
जायन्ते ஜாயந்தே=உண்டாகின்றனவோ
ते தே=அவைகள்
तत्त्वतः தத்த்வத:=வாஸ்தவத்தில்
न जायन्ते ந ஜாயந்தே=உண்டாகிறதில்...
तेषां தேஷாம்=அவைகளின்
जन्म ஜந்ம=ஜன்மம்
मायोपमं மாயோபமம்=மாயைக்கு ஒப்பானது.
सा च माया ஸா ச மாயா=அந்தமாயையும்
न विद्यते ந வித்யதே=இல்லை

ருா-ம் :—ஜீவாதிகளுக்குத் தோன்றும் ஜன்மாதிகளும் மாயையே மாயையுமில்லை மாயையென்றால் இல்லாதவஸ்து.

ச-பா :—ஜன்மமுள்ளதாகக்காணப்படும் ஜீவாதிகளும் வாஸ்தவத்தில் ஜன்மமடைகிறதில்லை அவித்தியாபலத்தால் உண்டானவை போல் காணப்படுகின்றன. ஆகவே ஜன்மமான்து பிராந்தி காரியமானதால் பிராந்தியே அப்படியானால் பிராந்தி அதாவது மாயையானுவஸ்துவா? இல்லவேயில்லை ‖ 185‖

यथा मायामयाद्बीजाज्जायते तन्मयोऽङ्कुरः ।
नासौ नित्यो न चोच्छेदी तद्वद्धर्मेषु योजना ॥ 186 ॥

யதா மாயாமயாத்பீஜாஜ்ஜாயதே தந்மயோऽங்குர: ।
நாஸௌ நித்யோ ந சோச்சேதீ தத்வத்தர்மேஷு யோஜநா ‖186‖

यथा யதா=எப்படி
मायामयात् மாயாமயாத்=மாயாமயமான
बीजात् பீஜாத்=பீஜத்தினின்றும்
तन्मयोङ्कुरः தந்மயோऽங்குர:=மாயாமயமான முளை
जायते ஜாயதே=உண்டாகிறதோ
असौ அஸௌ = இந்தமுளை
न नित्यः ந நித்ய:=நித்தியமன்றோ
न च उच्छेदी ந ச உச்சேதீ=நாசமடைகிறதில்லையோ
तद्वत् தத்வத்=அப்படி
धर्मेषु தர்மேஷு=ஜீவாதிகளில் ஜன்மநாசாதிகள்
योजना யோஜநா=சேர்ந்து இருக்கின்றன

தா-ம் :—மாயைக்குச்சமானம் எப்படியோ ஒருவ் இந்தயாடி மாயாரூபமாய்கொட்டையினின்றுமொருமாங்கன்றை உண்டுபண்ணினால் அந்த கன்று நித்தியமுமல்ல, நாசமுமடையத்தக்கதல்ல. இப்படியே ஜீவாதிகளின் ஜன்மாதிகளையும் அறியத்தக்கது. வாஸ்தவத்தில் ஜீவாதிகளுக்கு ஜன்ம நாசங்களில்லை என்பதுகருத்து‖186‖

नाजेषु सर्वधर्मेषु शाश्वताशाश्वताभिधा ।
यत्र वर्णो न वर्तन्ते विवेकस्तत्र नोच्यते ॥ 187 ॥

நாஜேஷு ஸர்வதர்மேஷு ஶாஶ்வதாஶாஶ்வதாபிதா ।
யத்ர வர்ணா ந வர்தந்தே விவேகஸ்தத்ர நோச்யதே ‖187‖

सर्वधर्मेषु ஸர்வதர்மேஷு=ஜீவாதிசர்வமும்
अजेषु அஜேஷு=ஜன்மாதி [illegible]

शाश्वताशाश्वताभिधा ஶாஶ்வதாஶாஶ்வதாபிதா=நித்தியம் அநித்தியம் என்கிறபேர்கள்

न ந=ஏற்படவில்லை

यत्र யத்ர=எந்த ஆத்மாக்களிடத்தில்

वर्णाः வர்ணா:=வசனங்கள்

न वर्तन्ते ந வர்த்தந்தே=பிரவிர்த்திக்கவில்லையோ

तत्र தத்ர=அவ்விடத்தில்

विवेकः விவேக:=பகுத்தறிவு

नोच्यते நோச்யதே=சொல்லப்படமாட்டாது

ச-பா :—எல்லாம் சத்ரூபமாயும் அஜடாயுமிருக்கிறதென்று முன் 57-வது சுலோகத்தில் சொன்னதை தவர்ணிக்கிறார். வாஸ்தவத்தில் எல்லாம் நித்தியமான ஞானஸ்வரூபமாகத்தானிருக்கிறது. அப்படியிருக்க அவைகள் நித்தியம் என்றாவது அநித்தியம் என்றாவது சொல்லமுடியாது. இது இன்னதுஎன்று சொல்லமுடியாதவிடத்தில் நித்தியம் அநித்தியம் என்கிற பகுத்தறிவுதான் எப்படி உண்டாகும் (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) யென்கிறசுருதி இந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது ॥ 187॥

यथा स्वप्ने द्वयाभासं चित्तं चलति मायया ।
तथा जाग्रद्द्वयाभासं चित्तं चलति मायया ॥ 188 ॥

யதா ஸ்வப்நே த்வயாபாஸம் சித்தம் சலதி மாயயா । 61
ததா ஜாக்ரத் த்வயாபாஸம் சித்தம் சலதி மாயயா ॥ 188 ॥

यथा யதா=எப்படி

स्वप्ने ஸ்வப்நே=ஸ்வப்நத்தில்

द्वयाभासं த்வயாபாஸம்=த்வைதாபாசரூபமான

चित्तं சித்தம்=மனது

मायया மாயயா=மாயையால்

चलति சலதி=சலிக்கிறதோ

तथा ததா=அப்படி

जाग्रद्द्वयाभासं ஜாக்ரத்த்வயாபாஸம்=ஜாக்கிரத்தில் த்வைதாபாசரூபமான

चित्तं சித்தம்=மனது

मायया மாயயா=மாயையால்

चलति [illegible]கிறது

अद्वयं च द्वयाभासं चित्तं स्वप्ने न संशयः ।
अद्वयं च द्वयाभासं तथा जाग्रन्न संशयः ॥ 189 ॥ (62)

அத்வயஞ்ச த்வயாபாஸம் சித்தம் ஸ்வப்னே ந ஸம்ஶய: ।
அத்வயஞ்ச த்வயாபாஸம் ததா ஜாக்ரந்ந ஸம்ஶய: ॥ 189 ॥

अद्वयञ्च அத்வயஞ்ச = அத்வைதமான
चित्तं சித்தம் = மனது
स्वप्ने ஸ்வப்னே = ஸ்வப்நத்தில்
द्वयाभासं த்வயாபாஸம் = த்வைதாபாஸமுடையதாயிருக்கிறது
न संशयः ந ஸம்ஶய: = சந்தேகமில்லை
तथा ததா = அப்படி
अद्वयञ्च அத்வயஞ்ச = அத்வயமான மனது
जाग्रत् ஜாக்ரத் = ஜாக்கிரத்தில்
द्वयाभासं த்வயாபாஸம் = த்வைதாபாஸமாகக் காணப்படுகிறது
न संशयः ந ஸம்ஶய: = சந்தேகமில்லை

188-189 ஸ்லோ. தாத்-ம் :—ஆத்மா சப்தத்துக்கு அகோசரமானால் எப்படி ஆசாரியரால் வர்ணிக்கத்தகுமெனில், இந்த வர்ணனை சித்தத்தின் ஸ்புரணையே தவிர வாஸ்தவமல்ல. ஒன்றாயிருக்கிறது என்பது ஸ்வப்நத்தில் பலவாயாபாஸிக்கிறதுபோல் ஜாக்கிரத்திலும் பலவாயாபாஸிக்கிறது. ஸ்வப்நத்தில் மனது ஒன்றாக இருந்தும் அநேகமில்லை. அப்படியே ஜாக்கிரத்திலும் காணப்படுகிறது அநேகத்வம் ஏகமில்லை. பரமார்த்திகத்தில் விஞ்ஞானமாத்திரமாயிருக்கிற வஸ்து வாக்குக்கு விஷயமாகமாட்டாது. அந்த வஸ்துவின் வாக்குக்கு விஷயமாயிருக்குந் தன்மை மனதினுடைய சலனமாத்திரமே தவிர வாஸ்தவமல்ல, இதுவெல்லாம் முன் மூன்றாவது பிரகரணத்தில் 29-30-வது ஸ்லோகங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

स्वप्नदृक् प्रचरन्स्वप्ने दिक्षु वै दशसु स्थितान् ।
अण्डजान्स्वेदजान्वापि जीवान्पश्यति यान्सदा ॥ 190 ॥ (63)

ஸ்வப்நத்ருக் ப்ரசரன் ஸ்வப்னே திக்ஷு வை தஶஸு ஸ்திதான் ।
அண்டஜான் ஸ்வேதஜான் வாபி ஜீவான் பஶ்யதி யான் ஸதா ॥ 190 ॥

स्वप्ने ஸ்வப்னே = ஸ்வப்நாவஸ்தையில்
स्वप्नदृक् ஸ்வப்நத்ருக் = ஸ்வப்நத்தை பார்க்கிறவன்
प्रचरन् ப்ரசரன் = சஞ்சரிக்கிறவனாய்
दशसु தஶஸு = பத்[illegible]

दिक्षु திக்ஷு = திக்குகளில்
स्थितान् ஸ்தி²தாந் = இருக்கிற
यान् யாந் = எந்த
अण्डजान् அண்ட³ஜாந் = அண்டஜங்களாயும்
स्वेदजानथवापि ஸ்வேத³ஜாநத²வாபி = ஸ்வேதஜங்களாயுமிருக்கிற
जीवान् ஜீவாந் = பிராணிகளை
सदा ஸதா³ = எப்போதும்
पश्यति பஶ்யதி = பார்க்கிறான்.

ஸ-பா :— வாக்குக்கு விஷயமான துவைதம் பொய் என்பது அடியிற்கண்ட காரணத்தாலும் விளங்குகிறது. ஸ்வப்நத்தில் ஒருவன் பலதிக்குகளில் ஸஞ்சாரஞ்செய்து அண்ட ஜாதி அநேக பிராணிகளைப் பார்க்கிறான். ‖ 190 ‖

स्वप्नदृक् चित्तदृश्यास्ते न विद्यन्ते ततः पृथक् ।
तथा तद्दृश्यमेवेदं स्वप्नदृक् चित्तमिष्यते ॥ 191 ॥

ஸ்வப்நத்³ருக்சித்தத்³ருஶ்யாஸ்தே ந வித்³யந்தே தத: ப்ருத²க் ।
ததா² தத்³த்³ருஶ்யமேவேத³ம் ஸ்வப்நத்³ருக்சித்தமிஷ்யதே ‖ 191 ‖

ते தே = அந்த பிராணிகள்
स्वप्नदृक् चित्तदृश्याः ஸ்வப்நத்³ருக்சித்தத்³ருஶ்யா: = ஸ்வப்நத்தை பார்க்கிறவனுடைய மனதால் பார்க்கப்பட்டவைகளை
ततः தத: = அந்த மனதினின்றும்
पृथक् ப்ருத²க் = வேறாக
न विद्यन्ते ந வித்³யந்தே = அவைகளிருக்கவில்லை
तथा ததா² = அப்படியே
इदं இத³ம் = இந்த
स्वप्नदृक् चित्तं ஸ்வப்நத்³ருக் சித்தம் = ஸ்வப்நத்தை பார்க்கிறவனுடைய மனது
तद्दृश्यमेव தத்³த்³ருஶ்யமேவ = அவனால் பார்க்கப்பட்டதே என்று
इष्यते இஷ்யதே = சொல்லப்படுகிறது.

அவைகள் அவனுடைய மனதுக்கு வெளியேயில்லை, அதாவது மனதே இந்த பிரகாரம் காணப்படுகிறது. அதுபோல் ஸ்வப்நதிர்ஷ்டாவின் மனதும் அவனைவிட்டு வேறாக இருக்கிறது என்பது யாதொன்றுமில்லை. ‖ 191 ‖

चरञ्जागरिते जाग्रद्दिक्षु वै दशसु स्थितान् ।
अण्डजान्स्वेदजान्वापि जीवान्पश्यति यान्सदा ॥ 192 ॥

𑌚𑌰𑌞𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌵𑍈𑌦𑌶𑌸𑍁𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌅𑌣𑍍𑌡𑌜𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌸𑌦𑌾 ॥ 192 ॥

जागरिते 𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑍇=ஜாக்கிரவஸ்தையில்
जाग्रत् 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍=ஜாக்கிறதனை புருஷன்
चरन् 𑌚𑌰𑌨𑍍=சஞ்சரித்துக்கொண்டு
दशसु 𑌦𑌶𑌸𑍁=பத்து
दिक्षु वै 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁 𑌵𑍈=திக்குகளிலும்
स्थितान् 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍=இருக்கிற
यान् 𑌯𑌾𑌨𑍍=எந்த
अंडजान् 𑌅𑌂𑌡𑌜𑌾𑌨𑍍=அண்டஜங்களாயும்
स्वेदजान्वापि 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌪𑌿=ஸ்வேதஜங்களாயுமிருக்கிற
जीवान् 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍=பிராணிகளை
सदा 𑌸𑌦𑌾=எப்போதும்
पश्यति 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿=பார்க்கிறனோ

जाग्रच्चित्तेक्षणीयास्ते न विद्यन्ते ततः पृथक् ।
तथा तद्दृश्यमेवेदं जाग्रतश्चित्तमिष्यते ॥ 193 ॥

𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌤𑌤𑌃𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ।
𑌤𑌥𑌾𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 193 ॥

ते 𑌤𑍇=அந்த பிராணிகள்

जाग्रच्चित्तेक्षणीयाः 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌯𑌾𑌃 =ஜாக்கிறத் புருஷனுடைய மனதால் பார்க்கத்தக்கவைகள்

ततः पृथक् 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍=அவனுடைய மனதுக்கு அன்னியமாக

न विद्यन्ते 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇=அவைகளிருக்கவில்லை
तथा 𑌤𑌥𑌾=அப்படியே
जाग्रतः 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌃=ஜாக்கிரவஸ்தையி லிருக்கிறவனுடைய
इदं 𑌇𑌦𑌂=இந்த
चित्तं 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂=மனதும்
तद्दृश्यमेव 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵=அவனால் பார்க்கத்தக்கதே என்று
इष्यते 𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇=சொல்லப்படுகிறது

தா-ம்:...(65-66) திருஷ்டாந்தத்திற் சொன்னதை தார்ஷ்டாந்தத்தில் பூரிக்கிறார். ஜாக்கிரவஸ்தையில் ஒருவன் அநேக பதார்த்தங்களை பார்க்கிறான், அவைகள் இவனுடைய மனதைவிட வேறு இடத்திலிருக்கவில்லை. மனதன்றியில் அவைகள் பார்க்கப் படுகிறதில்லை. மனதும் ஜாக்கிரபிமானிக்குத்தான் பிரத்தியக்ஷமே ஒழிய வேறு ஒருவனுக்குமில்லை. ஆகையால் ஸ்வப்நமனதுபோல் ஜாக்கிரத்மனதும் திருஷ்டாவுக்கு வேறல்ல.

उभे ह्यन्योन्यदृश्ये ते किं तदस्तीति चोच्यते ।
लक्षणाशून्यमुभयं तन्मते नैव गृह्यते ॥ 194 ॥

உபே ஹ்யந்யோந்யத்ருஸ்யே தே கிம் ததஸ்தீதி சோச்யதே ।
லக்ஷணாஸூந்யமுபயம் தந்மதே நைவ க்ருஹ்யதே ॥ 194 ॥

ते தே=இந்த
उभे உபே=ஜீவனும் சித்தமும்
अन्योन्यदृश्ये அந்யோந்யத்ருஸ்யே=பரஸ்பரம் திருசியங்களாயிருக்கின்றன
तत् किं अस्तीति தத் கிம் அஸ்தீதி=அவைகளுக்குள் இது இருக்கிறது என்று எது
उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகிறது
उभयं உபயம்=இரண்டும்
लक्षणाशून्यं லக்ஷணாஸூந்யம்=பிரமாண சூன்யம்
तन्मतेन एव தந்மதேந ஏவ=அந்த சித்தத்தாலேயே
गृह्यते க்ருஹ்யதே=இரண்டும் கிரகிக்கப்படுகிறது

த-பா :—ஜீவன் சித்தம் இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விஷயம். ஜீவனை உத்தேசித்து மனதும், மனதை உத்தேசித்து ஜீவனும் சித்திக்கிறார்கள். ஆகையால் இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று விஷயம்; அதாவது ஒன்று மற்றொன்றால் அறியப்படுகிறது. இப்படி ஒன்று மற்றொன்றால் சித்திக்கிறதானால் அன்னியோன்னியாசிரய தோஷம் சம்பவிக்குமே, வாஸ்தவத்தில் ஒன்றுமில்லையோ வென்னும் கேள்விக்கு விவேகி உத்தரம் சொல்லுகிறதாவது, சொப்பனத்திற் கண்ட யானையும் அதை அறியும் சித்தமும் கற்பிதம் போல், ஜாக்கிறத் காலத்திலும் காணப்படும் ஜீவனும் சித்தமும் பிரமாணமில்லாததால் மித்தையே. ஆனால் வைதிகர்களுக்கும் சாஸ்திரஞ்ஞர்களுக்கும் பிரமாணம், பிரமேயம், இவைகளின் பேதப்ரஸித்தி எப்படி. உண்டாகக்

கூடுமெனின், கெட ஞானமுண்டாகும் போதே கேடும், அதின் ஞானம் இரண்டும் கிரகிக்கப்படுகிறது. ஆனதால் அவைகளின் பேதம் கற்பிக்கமுடியாது என்பது கருத்து. ॥ 194 ॥

यथा स्वप्नमयो जीवो जायते म्रियतेऽपि च ।
तथा जीवा अमी सर्वे भवन्ति न भवन्ति च ॥ 195 ॥
யதா ஸ்வப்னமயோ ஜீவோ ஜாயதே ம்ரியதேऽபி ச ।
ததா ஜீவா அமீ ஸர்வே பவந்தி ந பவந்தி ச ॥ 195 ॥

यथा யதா=எப்படி
स्वप्नमयः ஸ்வப்னமய:=ஸ்வப்னமயனை
जीवः ஜீவ:=ஜீவன்
जायते ஜாயதே=பிறக்கிறானே
म्रियते च ம்ரியதே ச=இறந்து போகிறானே
तथा ததா=அப்படி
अमी அமீ=இந்த
सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான
जीवाः ஜீவா:=பிராணிகளும்
भवन्ति பவந்தி=இருக்கின்றன
न भवन्ति च ந பவந்தி ச=இருக்கவில்லை

यथा मायामयो जीवो जायते म्रियतेऽपि च ।
तथा जीवा अमी सर्वे भवन्ति न भवन्ति च ॥ 196 ॥
யதா மாயாமயோ ஜீவோ ஜாயதே ம்ரியதேऽபி ச ।
ததா ஜீவா அமீ ஸர்வே பவந்தி ந பவந்தி ச ॥ 196 ॥

यथा யதா=எப்படி
मायामयः மாயாமய:=வித்தையாடியின் மாயையால் உண்டான
जीवः ஜீவ:=பிராணி
जायते ஜாயதே=உண்டாகிறதோ
म्रियते च ம்ரியதே ச=இறந்து போகிறதோ
तथा ததா=அப்படி
अमी அமீ=இந்த
सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான
जीवाः ஜீவா:=பிராணிகளும்
भवन्ति பவந்தி=இருக்கின்றன
न भवन्ति च ந பவந்தி ச=இருக்கவில்லை

यथा निर्मितको जीवो जायते म्रियतेऽपि वा ।
तथा जीवा अमी सर्वे भवन्ति न भवन्ति च ॥ 197 ॥
யதா நிர்மிதகோ ஜீவோ ஜாயதே ம்ரியதேபி வா । 70
ததா ஜீவா அமீ ஸர்வே பவந்தி நபவந்தி ச ॥ 197 ॥

यथा யதா=எப்படி

निर्मितको जीवः நிர்மிதகோ ஜீவ:=மந்திரம் ஔஷதம் இவைகளால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட பிராணி

जायते ஜாயதே=பிறக்கிறானோ

म्रियते च ம்ரியதே ச=இறந்து போகிறானோ

तथा ததா=அப்படி

अमी அமீ=இந்த

सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான

जीवाः ஜீவா:-பிராணிகளும்

भवन्ति பவந்தி=இருக்கின்றன

न भवन्ति நபவந்தி=இருக்கவில்லை.

தா-ம் :—(68-70) ஸ்வப்நத்தில் பார்க்கப்பட்ட பிராணிகள்-மாயையால் வித்தையாடியால் கற்பிக்கப்பட்ட பிராணிகள், மந்திர ஔஷதங்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட பிராணிகள் எப்படி உண்டாகி மறிக்கின்றனவோ அப்படி இந்த மனுஷியாதி பிராணிகளும் வாஸ்தவத்திலில்லாமலே சித்தத்தால் கற்பிக்கப்பட்டவைகளே.

न कश्चिज्जायते जीवः संभवोऽस्य न विद्यते ।
एतत्तदुत्तमं सत्यं यत्र किंचिन्न जायते ॥ 198 ॥
நகஶ்சிஜ்ஜாயதே ஜீவ: ஸம்பவோऽஸ்ய நவித்யதே । 71
ஏதத்ததுத்தமம் ஸத்யம் யத்ர கிஞ்சிந்நஜாயதே ॥ 198 ॥

कश्चित् கஶ்சித்=யாதொரு

जीवः ஜீவ:=ஜீவனும்

न जायते நஜாயதே=உண்டாகிறதில்லை

अस्य அஸ்ய=ஜீவனுக்கு

संभवः ஸம்பவ:=காரணம்

न विद्यते நவித்யதே=இல்லை

यत्र யத்ர=இந்த சத்தியஸ்வரூப பிர்ம்மத்தினிடத்தில்

किंचित् கிஞ்சித்=யாதொன்றும்

न जायते நஜாயதே=உண்டாகிறதில்லை

तत् एतत् தத் ஏதத்=இது
उत्तमं உத்தமம்=உத்தமமான
सत्यं ஸத்யம்=ஸத்தியம்

தாம் :—ஸ்வப்நத்தில் ஜீவாதிகள் உண்டாகிறதுபோல் வியவஹாரத்தில் ஜீவாதிகள் உண்டாகி மறிக்கின்றன. வாஸ்தவத்தில் ஒன்றும் ஜனிக்கிறதில்லை என்பதே வாஸ்தவமான சத்தியம். இதே அர்த்தம் 3-வது பிரகரணத்தின் கடைசி சுலோகத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‖ 198 ‖

चित्तस्पन्दितमेवेदं ग्राह्यग्राहकवद्द्वयम् ।
चित्तं निर्विषयं नित्यमसङ्गं तेन कीर्तितम् ‖ 199 ‖

சித்தஸ்பந்திதமேவேதம் க்ராஹ்யக்ராஹகவத் த்வயம் ।
சித்தம் நிர்விஷயம் நித்யமஸங்கம் தேந கீர்த்திதம் ‖ 199 ‖

(72)

ग्राह्यग्राहकवत् க்ராஹ்யக்ராஹகவத்=விஷயம், இந்திரியம்போலிருக்கிற

इदं द्वयं இதம் த்வயம்=இந்த த்வைதம் எல்லாம்
चित्तस्पन्दितमेव சித்தஸ்பந்திதமேவ=மனதின் சலனரூபமே
निर्विषयं நிர்விஷயம்=விஷயரகிதமான
चित्तं சித்தம்=ஆத்மசைதன்னியமே
तेन தேந=ஆனதால் (அந்த ஆத்மசைதன்னியம்)
नित्यं நித்யம்=நித்தியமென்றும்
असंगं அஸங்கம்=அசங்கம் என்றும்
कीर्तितं கீர்த்திதம்=சொல்லப் படுகிறது.

தா-ம் :—விஷயம், இந்திரியங்கள் இவைகளெல்லாம் மனதின் சலனமே. பாரமார்த்திகத்தில் ஆத்ம சைதன்னியம் விஷயாதிகளற்றதாக இருக்கிறது. ஆகையால் ஆத்மா நித்தியம் என்றும் அசங்கிகன் என்றும் சுருதியில் சொல்லப்படுகிறது. ஸவிஷயத்துக்கு விஷயத்துடன் சம்பந்தம் உண்டாகக்கூடும். ஆத்மா நிர் விஷயமானதால் அசங்கன். ‖ 199 ‖

योऽस्ति कल्पितसंवृत्या परमार्थेन नास्त्यसौ ।
परतन्त्राभिसंवृत्या स्यान्नास्ति परमार्थतः ‖ 200 ‖

(73)

யோ஽ஸ்தி கல்பிதஸம்வ்ருத்யா பரமார்த்தேந நாஸ்த்யஸௌ ।
பரதந்த்ராபிஸம்வ்ருத்யா ஸ்யாந்நாஸ்தி பரமார்த்தத: ‖200‖

कल्पितसंवृत्या கல்பிதஸம்வ்ருத்யா=கற்பிக்கப்பட்ட வியவஹாரத்தால்

यः ய:=எது
अस्ति அஸ்தி=இருக்கிறதோ
असौ அஸௌ=அது

परमार्थेन பரமார்த்தேந=வாஸ்தவத்தில்

नास्ति நாஸ்தி=இல்லை

परतन्त्राभि संवृत्या பரதந்த்ராபி ஸம்வ்ருத்யா=வைசேஷிகாதி அன்னியசாஸ்திர வியவஹாரத்தால்

स्यात् ஸ்யாத்=(எது) இருக்கிறதோ

परमार्थतः பரமார்த்தத:=வாஸ்தவத்தில்

नास्ति நாஸ்தி=(அது) இல்லை.

தா-ம் :—ஆத்மா ~~சங்கனானால்~~ அசங்கன் ஆனால் சாஸ்திரம், சிஷியன், சிக்ஷை இவைகளிருக்கக் கூடாதே எனில், சாஸ்திராதிகள் பரமார்த்தத்தை அறிய உபாயங்கள், அவைகள்கற்பிதங்களே. வாஸ்தவத்தில் அவைகளில்லை. வைசேஷிகன் எது இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறானோ அது பரமார்த்தமாயில்லை. ஆகையால் அசங்கன் என்று சொன்னது சரிதான்.

अजः कल्पितसंवृत्या परमार्थेन नाप्यजः ।
परतन्त्राऽभिनिष्पत्त्या संवृत्या जायते तु सः ॥ 201 ॥

அஜ: கல்பிதஸம்வ்ருத்யா பரமார்த்தேந நாப்யஜ: ।
பரதந்த்ராऽபிநிஷ்பத்த்யா ஸம்வ்ருத்யா ஜாயதே து ஸ: ॥201

कल्पितसंवृत्या கல்பிதஸம்வ்ருத்யா=சாஸ்திராதிகளால் கற்பிக்கப்பட்ட வியவஹாரத்தால்

अजः அஜ:=ஜனனமில்லாது

परमार्थेन பரமார்த்தேந=வாஸ்தவத்தில்

नाप्यजः நாப்யஜ:=ஜன்ம மற்றதென்றுங் கூட சொல்லக்கூடாது

परतन्त्राभिनिष्पत्त्या =பரதந்த்ராபிநிஷ்பத்த்யா=இதர சாஸ்திரங்களில் பிரசித்தமான

संवृत्या ஸம்வ்ருத்யா=வியவஹாரத்தால்

सः ஸ:=அந்த ஆத்மா

जायते ஜாயதே=ஜனிக்கிறது.

தா-ம் :—சாஸ்திராதிகள் கற்பிதங்களானால் அவைகளால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மாவின் அஜத்வமும் கற்பிதமாக வேண்டுமே எனில், சரிதான் கற்பிதமே, வாஸ்தவத்தில் ஆத்மாவை அஜமாகக்கூடச் சொல்லக்கூடாது. ஆத்மாவுக்கு ஜன்மம் இருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறவர்களை கண்டிக்கும் பொருட்டு ஆத்மா அஜன்மாவென்று சொல்லப்பட்டதே தவிர வாஸ்தவத்தில் இதுவும் கற்பனையே. ॥ 201 ॥

अभूताभिनिवेशोऽस्ति द्वयं तत्र न विद्यते ।
द्वयाभावं स बुद्ध्वैव निर्निमित्तो न जायते ॥ 202 ॥

அபூதாபிநிவேசோऽஸ்தி த்வயம் தத்ர நவித்யதே ।
த்வயாபாவம் ஸ புத்த்வைவ நிர்நிமித்தோ நஜாயதே ॥ 202 ॥

अभूताभिनिवेशः அபூதாபிநிவேச:=அசத்தியத்தில் ஆக்கிரகம்

अस्ति அஸ்தி=இருக்கிறது
तत्र தத்ர=ஆத்மா விஷயத்தில்
द्वयं த்வயம்=த்வைதம்
न विद्यते ந வித்யதே=இருக்கவில்லை
द्वयाभावं த்வயாபாவம்=த்வைத அபாவத்தை
बुद्ध्वैव புத்த்வைவ=அறிந்தே
सः ஸ:=புருஷன்
निर्निमित्तः நிர்நிமித்த:=ஆக்கிரகமாகிற நிமித்தரகிதனாகிறான்
न जायते ந ஜாயதே=ஜனிக்கிறதில்லை.

தா-ம்:—மித்தியா ஞானத்துக்குவிஷயம் சம்சாரம். அந்தசம்சாரத்தில் ஆக்கிரகம் மாத்திரம் உண்டாகிறது. ஆத்மாவினிடத்தில் மித்தியாவான ஆக்கிரகமுமில்லை, த்வைதமுமில்லை. இப்படி த்வைத பாவத்தை அறிகிறவன் ஆக்கிரக மற்றவனாய் ஜன்மபாவத்தையும் அடைகிறதில்லை. சம்சாரம் வாஸ்தவமா யிருந்தால் அதை நிவிர்த்திக்கும் பொருட்டு சாதனமும் வாஸ்தவம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் சம்சாரம் மித்தையாயிருப்பதினால் அது மித்தையாகிற உபாயத்தினால் உண்டாகிற வஸ்து தந்திர ஞானத்தால் நிவிர்த்திக்கப்படுகிறது. ॥ 202 ॥

यदा न लभते हेतूनुत्तमाधममध्यमान् ।
तदा न जायते चित्तं हेत्वभावे फलं कुतः ॥ 203 ॥

யதா நலபதே ஹேதூநுத்தமாதமமத்யமாந் ।
ததா நஜாயதே சித்தம் ஹேத்வபாவே பலம் குத: ॥ 203 ॥

उत्तमाधममध्यमान् உத்தமாதமமத்யமாந்=உத்தம மத்தியம அதமங்களான

हेतून् ஹேதூந்=ஹேதுக்களை
चित्तं சித்தம்=மனது
यदा யதா=எப்போது
न लभते ந லபதே=அடையவில்லையோ
तदा ததா=அப்போது

न जायते 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇=பிறக்கிறதில்லை
हेत्वभावे 𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇=ஹேது இல்லாவிடின்
कुतः 𑌕𑍁𑌤𑌃=எங்கிருந்து
फलं 𑌫𑌲𑌂=பலனுண்டாகும்

தா-ம்:—வர்ணாசிரமங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற கர்மங்களை பலாபேக்ஷை யன்றியில் தேவபாவத்தை அடையும்பொருட்டு செய்தல் உத்தமஹேது. மனுஷ்ய பாவத்தை அடைய தர்மாதர்மங்களைச் செய்தல் மத்தியமஹேது. திரியகாதி அதமமான ஜன்மங்களை அடைய சாதகமான அதர்மத்தைச்செய்தல் அதமஹேது. எப்போது மனது அவித்தியா கற்பிதங்களான இம்மூவிதஹேதுக்களை விட்டிருப்பது கற்பனையோ அப்போது, சித்தம் உத்தமாதிகளான தேவாதிரூபங்களுடன்பிறக்கிறதில்லை. அவிவேகியான குழந்தைகள் ஆகாசத்தில் அழுக்கைப்பார்க்கிறதுபோல் விவேகியானவன் பார்க்காததுபோலும். விரையில்லாவிட்டால் தான்னியம் உண்டாகாதது போல்ஹேதுக்களில்லாவிட்டால்பலன்எப்படிஎங்கிருந்துண்டாகும்?

अनिमित्तस्य चित्तस्य याऽनुत्पत्तिः समाऽद्वया ।
अजातस्यैव सर्वस्य चित्तदृश्यं हि तद्यतः ॥ 204 ॥
𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌽𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌽𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾 ।
𑌅𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑌃 ॥ 204 ॥

अनिमित्तस्य 𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯=நிமித்தமில்லாத
चित्तस्य 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯=சித்தமென்னும் பேருள்ள ஸ்புரணத்துக்கு
या 𑌯𑌾=யாதொரு
अनुत्पत्तिः 𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃=மோக்ஷமாகிற அனுற்பத்தி யுண்டோ அது
समा अद्वया 𑌸𑌮𑌾 𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾=நிர் விசேஷமாயும் அத்வைதரூபமாயு மிருக்கிறது
अजातस्य 𑌅𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯=இந்த அஜாதமான சித்தத்தினுடைய
सर्वस्य एव 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌏𑌵=அத்வயத்துக்கே
(सर्वदा अनुत्पत्तिः 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃=எப்போதும் அனுற்பத்தி சித்திக்கிறது)
यतः 𑌯𑌤𑌃=ஏனெனில்
तत् 𑌤𑌤𑍍=த்வைத பிரபஞ்சமும் அதின் உற்பத்தியும்
चित्तदृश्यं 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂=ஞான முண்டாகிறதற்கு முன்னிருந்த சித்தத்தின் திருசியமாயிருக்கிறது.

தா-ம் :—முன் சுலோகத்தில் ஹேது யில்லாததினால் சித்தம் உண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. அந்த சித்தத்தின் அனுற்பத்தி எப்படி இருக்கிறது எனில் சொல்லுகிறார். பரமார்த்த ஞானத்தால் தர்மாதர்மங்களில்லாமல் போவதால்சித்தம் அனிமித்தமாயிருக்கிறது. இந்த ஸித்தத்தின் மோக்ஷமாகிற அனுற்பத்தி எப்போதும் ஒரேவிதமாயும் அத்வைத ரூபமாயுமிருக்கிறது. சர்வத்வைதங்களும் சித்த திருசியங்களா யிருப்பதால் மித்தையே. ஆகையால் நித்திய ஸித்தமாயும் பரிபூரணமாயு மிருக்கிற சித்தம் (ஆத்மா) என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்புரணத்துக்கு ஜன்மம் கூடாதாகையால் அதினுடைய அனுற்பத்திமேற்சொன்ன லக்ஷணப்படியுள்ளது என்பது யுக்தம் தான்.

वुद्धा निमित्ततां सत्यां हेतु पृथगनाप्नुवन् ।
वीतशोकं तथा काममभयं पदमश्नुते ॥ 205 ॥
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍 ।
𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌭𑌯𑌂 𑌪𑌦𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 ॥ 205 ॥

अनिमित्ततां 𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌾𑌂=நிமித்த மில்லாமையால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட
सत्यां 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂=பரமார்த்தரூபசத்தையை
वुद्धा 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾=அறிந்து
पृथक् 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍=வேறான
हेतुं 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌂=ஹேதுவையும்
अनाप्नुवन् 𑌅𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍=அடையாமல்
वीतशोकं 𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑌂=சோகமற்ற
तथा 𑌤𑌥𑌾=அப்படி
अकामं 𑌅𑌕𑌾𑌮𑌂=காமமற்ற
अभयं 𑌅𑌭𑌯𑌂=பயமற்ற
पदं 𑌪𑌦𑌂=ஸ்தானத்தை
अश्नुते 𑌅𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇-அடைகிறான்.

ச-பா :—ஜன்மாதிக்கு நிமித்தமான த்வைதமிராதபடியால், நிமித்தமற்ற பரமார்த்த ரூபத்தை அறிந்து தேகாதி பாவங்களை அடையும் பொருட்டு தர்மாதிகளை அனுஷ்டிக்காமல் பாஹியவிஷய இச்சையைவிட்டு ஒருவன் அபயரூபத்தை அடைகிறான். அதாவது மறுபடியும் ஜன்மத்தை அடைகிற தில்லை. (இந்த சுலோகம் 75-ல் சொன்னதையே விவரிக்கிறது.) ॥ 205 ॥

अभूताभिनिवेशाद्धि सदृशे तत्प्रवर्तते ।
वस्त्वाभावं स बुद्ध्वा निःसंगं विनिवर्तते ॥ 206 ॥

அபூதாபிநிவேஶாத்தி ஸத்ருஶே தத்ப்ரவர்த்ததே |
வஸ்த்வாபாவம்ஸபுத்த்வா நிஃஸங்கம்விநிவர்த்ததே ॥ 206 ॥

अभूताभिनिवेशात् அபூதாபிநிவேஶாத்=அசத்தில் அபிமானம் வைப்பதினுல்

सदृशे ஸத்ருஶே=அந்த அபிமானத்துக்கு அனுசரணையான விஷயத்தில்

तत्प्रवर्तते தத்ப்ரவர்த்ததே=சித்தம் பிரவிர்த்திக் கிறது

सः ஸஃ=புருஷன்

वस्त्वाभावं வஸ்த்வாபாவம்=த்வைதரூப வஸ்துவில்லை என்பதை

बुद्ध्वा புத்த்வா=அறிந்தே

निःसंगं நிஃஸங்கம்=பற்றுதலன்றியில்

विनिवर्तते விநிவர்த்ததே=திரும்புகிறுன்

தா:—முந்தின சுலோகத்தில் மோக்ஷபதம் அடையப்பட்டதாக சொல்லப்பட்டது. மோக்ஷம் எப்போதும் இருக்கிறபடியால் அதைஅடைவதாக எப்படி சொல்லக்கூடும் எனில், மித்தையான த்வைதபிரபஞ்சம்இருக்கிறதாகஅபிமானமுண்டாவதினுல்அந்த அபிமானத்துக்குச் சதிருசியமானமித்தியாவிஷயங்களில்மனது பிரவிர்த்திக்கிறது. எப்போது த்வைதமில்லை என்று மனிதன் அறிகிறுனே அப்போது அந்த மித்தியா விஷயங்களை அபேக்ஷிக்காதவனுய் அவைகளினின்றும் மனதை திருப்புகிறுன்.

निवृत्तस्याप्रवृत्तस्य निश्चला हि तदा स्थितिः ।
विषयः स हि बुद्धानां तत्साम्यमजमद्वयम् ॥ 207 ॥

நிவ்ருத்தஸ்யாப்ரவ்ருத்தஸ்ய நிஶ்சலாஹி ததாஸ்திதிஃ |
விஷயஃ ஸஹிபுத்தாநாம் தத்ஸாம்யமஜமத்வயம் ॥ 207 ॥

निवृत्तस्य நிவ்ருத்தஸ்ய=விஷயங்களினின்றும் திரும்பின

अप्रवृत्तस्य அப்ரவ்ருத்தஸ்ய=விஷயத்தில் மறுபடியும் பிரவிர்த்திக் காத சித்தம்

तदा ததா=அப்போது

निश्चला நிஶ்சலா=நிச்சலமான

स्थितिः ஸ்திதிஃ=பிரம்மரூபமாகிறது

सः ஸஃ=மோக்ஷரூப ஆத்மா

बुद्धानां புத்தாநாம்=ஞானிகளுக்கு

विषयः விஷய꞉=விஷயமாகிறது

तत् தத்=அது

साम्यं ஸாம்யம்=நிர்விசேஷ வஸ்து

अजं அஜம்=ஜனனமற்றது

अद्वयं அத்வயம்=த்வைதரகிதம்

தா-ம் :—78-ல். சொனனதற்கு ஹேது பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லுகிறார் த்வைதரூப விஷயத்தினின்றும் மனது எப்போது திரும்பி மறுபடியும் பிரவிர்த்திக்கவில்லையோ அப்போது யாதொரு சஞ்சலதையுமில்லாத அத்வைத ஏகரச பிரம்ம ரூபஸ்திதி உண்டாகிறது. வித்வான்களுடைய அநுபவத்தால் மாத்திரம் அடையகூடியதாயிருப்பதாலும் சகல கற்பனையற்றதா யிருப்பதாலும் மோக்ஷரூப ஆத்மாயாதொரு விசேஷமுமில்லாத ஸ்வதசித்தமான வஸ்துவாயும் அஜன்மாவாயும் அத்வைத ரூபமாயுமிருக்கிறது. ‖207‖

अजमनिद्रमस्वप्नं प्रभातं भवति स्वयम् ।
सकृद्विभातो ह्येवैष धर्मो धातुस्वभावतः ॥ 208 ॥

அஜமநித்ரமஸ்வப்நம் ப்ரபாதம் பவதி ஸ்வயம் ।
ஸக்ருத்விபாதோ ஹ்யேவைஷ தர்மோ தாதுஸ்வபாவத꞉ 208

अजं அஜம்=ஜன்மமில்லாதது

अनिद्रं அநித்ரம்=நித்திரையில்லாதது

अस्वप्नं அஸ்வப்நம்=ஸ்வப்நமில்லாதது

स्वयं ஸ்வயம்=தானாகவே இதரபிரகாச அபேக்ஷையன்றியில்

प्रभातं भवति ப்ரபாதம் பவதி=பிரகாச ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது

एषः ஏஷ꞉=இந்தப்பிரகாரமான

धर्मः தர்ம꞉=ஆத்மாவென்கிற

सकृद्विभातः ஸக்ருத்விபாத꞉=சர்வதா பிரகாசரூபம்

स्वभावतः ஸ்வபாவத꞉=ஸ்வபாவத்தில்

धातुः தாது꞉=சர்வத்தையும் தரிக்கிறரூபம்

ச-பா:—பண்டிதர்களால்தான் இந்தபிர்ம்ம ஸ்வரூபம் அறியப்படும் என்பதைச் சொல்லுகிறார்.

सुखमाव्रियते नित्यं दुःखं विव्रियते सदा ।
यस्य कस्य च धर्मस्य ग्रहणे भगवानसौ ॥ 209 ॥

ஸுகமாவ்ரியதே நித்யம் து꞉கம் விவ்ரியதே ஸதா ।
யஸ்ய கஸ்ய ச தர்மஸ்ய க்ரஹணே பகவாநஸௌ ॥ 209 ॥

यस्य कस्य च धर्मस्य யஸ்ய கஸ்ய ச தர்மஸ்ய = எந்த த்வைத வஸ்துவானாலும் சரி அந்த

ग्रहेण க்ரஹேண=கிரகிக்கிறதினால்
नित्यं நித்யம்=நித்தியமான
सुखं ஸுகம்=சுகம்
आव्रियते ஆவ்ரியதே=மறைபட்டுப்போகிறது
दुःखं து:கம்=துக்கம்
सदा ஸதா=எப்போதும்
विव्रियते விவ்ரியதே=பிரகடமாகிறது
असौ அஸௌ=இந்த
भगवान् பகவாந்=பகவான் ஆத்மா
न गृह्यते ந க்ருஹ்யதே=கிரகிக்கப்படுகிறதில்லை.

தா-ம் :...இப்பேர்ப்பட்ட பரமார்த்தத்துவம் சாதாரண ஜனங்களால் ஏன் அடையப்படவில்லை என்றால் சொல்லுகிறார். எந்த த்வைத வஸ்துவை கிரகித்தாலும் அது ஆத்மதத்வஸ்வரூப சுகத்தை மறைத்து விடுகிறது. துக்கமேமேலிடுகிறது. ஆகையால் வேதாந்த சாஸ்திரத்தாலும் ஆசாரியராலும் உபதேசிக்கப்பட்டாலும் ஆத்மதத்வம் அறியமுடிகிறதில்லை.

अस्ति नास्त्यस्ति नास्तीति नास्ति नास्तीति वा पुनः ।
चलस्थिरोभयाभावै रावृणोत्येव बालिशः ॥ 210 ॥ (83)
அஸ்தி நாஸ்த்யஸ்தி நாஸ்தீதி நாஸ்தி நாஸ்தீதி வா புந: ।
சலஸ்திரோபயாபாவை ராவ்ருணோத்யேவ பாலிஶ: 210

अस्ति அஸ்தி=ஆத்மா இருக்கிறது என்றும்
नास्ति நாஸ்தி=ஆத்மா இல்லை என்றும்
अस्ति नास्ति அஸ்தி நாஸ்தி=இருக்கிறது இல்லை என்றும்

नास्तीति नास्ति वा पुनः நாஸ்தீதி நாஸ்தி வா புந:=இல்லவே இல்லை என்றும்

चलस्थिरोभयाभावैः சலஸ்திரோபயாபாவை:=சலம் ஸ்திரம் சலமும் ஸ்திரமும் அபாவம் இவைகளால்

बालिशः பாலிஶ:=மூடர்கள்

आवृणोत्येव ஆவ்ருணோத்யேவ=ஆத்மாவை மறைக்கிறார்கள்.

தா-ம் :—ஆத்மஸ்வரூபம் சூட்சும விஷயங்களை பார்க்கிற பண்டிதர்களுக்கே மறைப்பட்டிருக்க, மூடர்கள் விஷயத்தில் கேட்பானேன். (1) வைசேஷிகர்கள் தேகத்துக்கு அன்னியமான ஆத்மா (பிரமாதா) ஒன்று இருக்கிறதாக அறிகிறார்கள். (2) க்ஷணிக விஞ்

ஞானவாதிகள் தேகாதிக்கு அன்னியமானாலும் ஆத்மா புத்திக்கு வேறல்லவென்று சொல்லுகிருர்கள். திகம்பரர்கள் ஆத்மா இருக்கிறதென்றும் இல்லை என்றும் சொல்லுகிருர்கள். சூன்னியவாதிகள் ஆத்மா அத்தியந்தம் சூன்னியமே என்று சொல்லுகிருர்கள். முதலாவது மதத்தில் நசுவரமான கடாதிகளுக்கு விலக்ஷணமான ஆத்மா (பிரமாதா) சுகதுக்கரூப பரிணமங்களை அடைவதால் சலனஸ்வரூபமாயிருக்கிறது. இரண்டாவது மதத்தில் ஆத்மா க்ஷணிகவிஞ்ஞான ரூபமாயிருப்பதால் நாஸ்திபாவம் ஸ்திரமாக இருக்கிறது. மூன்ருவது மதத்தில் இருக்கிறது. இல்லை என்று சொல்லுவதால் ஆத்மா சலமாயும் ஸ்திரமாயுமிருக்கிறது. 4-வது மதத்தில் ஆத்மா அத்தியந்தம் சூன்னியமாயிருக்கிறது. இவ்விதமாக பண்டிதர்களும் ஆத்மாவை பலவிதமாக அறிவதால் பாலகர்கள் போல் அவிவேகிகளாய்த்தா னிருக்கிருர்கள். பண்டிதர்கள் விஷயத்திலேயே இப்படி யிருந்தால் அஞ்ஞானி விஷயத்தில் கேட்பானேன்.

சூரியனுடைய பிரகாசம் ஆகாசம் போல எங்கும் வியாபகமாயிருப்பது போல ஞானிகளுடைய ஞானமும் சர்வவியாபகமாயிருக்கிறது. சூரிய பிரகாசம் சூரியனிடத்தி லிருப்பதுபோல் ஞானிகளின் ஞானமும் இதர விஷயங்களில் போகிறதில்லை. அப்படியே எல்லா ஆத்மாக்களின் ஞானமும். 4-வது பிரகாரணத்தின் துவக்கத்தில் ஆகாசம் போல ஞான மிருக்கிறது என்று சொன்னதற்கு தாற்பரியம் என்னவெனில் ஆகாசம்போல் சகலத்திலும் பிரம்மஞானம் அனுகதமா யிருக்கிறது என்பதாம். திருபுடிரஹிதமான அத்வைதமே பரமார்த்த தத்வம் என்பதை பௌத்தமதஸ்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. பாஹ்யார்த்தம் இல்லையென்றும் யெல்லாம் ஞானமாத்திரமென்றும் சொல்வது அத்வைதத்துக்கு சமீபமாகவே இருக்கிறது. ஆனாலும் பரமார்த்த தத்வமான அத்வைதம் வேதாந்தங்களாலேயே அறியத் தகுந்தது யென்று அர்த்தம். ॥ 210 ॥

कोट्यश्चतस्र एतास्तु ग्रहैर्यासां सदावृतः ।
भगवानाभिरस्पृष्टो येनदृष्टः ससर्वदृक् ॥ 211 ॥

கோட்யஸ்சதஸ்ர ஏதாஸ்து க்ரஹைர்யாஸாம் ஸதாவ்ருத:।
பகவாநாபிரஸ்ப்ருஷ்டோ யேந த்ருஷ்ட: ஸஸர்வத்ருக் ॥211॥

यासां யாஸாம்=எந்த கோடிகளை

ग्रहैः க்ரஹை:=அபிமானத்தால் கிரகிப்பதினால்

सदावृत: ஸதா³வ்ருத:=ஆத்மா எப்போதும் மூடப்பட்டிருக்கிறதோ

एता: ஏதா:=அப்படிப்பட்ட

कोट्य: கோட்ய:=பக்ஷங்கள்

चतस्र: சதஸ்ர:=நான்காம்

आभि: ஆபி⁴:=இவைகளுடன்

भगवान् ப⁴க³வாந்=ஆத்மா

अस्पृष्ट: அஸ்ப்ருஷ்ட:=சம்பந்தப் படாதவன்

येन யேந=எவனால்

दृष्ट: த்³ருஷ்ட:=ஆத்மா இப்படிப் பார்க்கப்படுகிறதோ

स: ஸ:=அவன்

सर्वदृक् ஸர்வத்³ருக்=சர்வஞ்ஞன்

தா-ம்:—எதை அறிவதால் அவிவேகிகள் விவேகிகளாவார்களோ அப்படிப்பட்ட பரமார்த்தத்வம் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவை முன்சொல்லியபடி 4-விதமாக பாவிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த கற்பனைகள் எல்லாம் ஆத்மாவினிடத்தில் ஒவ்வாது இப்படி எவன் அறிகிறானோ அவன்தான் சர்வஞ்ஞன். பரமார்த்தத்தை அறிந்தவன். அவன்பண்டிதன் ॥211॥

प्राप्य सर्वज्ञतां कृत्स्नां ब्राह्मण्यं पदमद्वयम् ।
अनापन्नादिमध्यान्तं किमतः परमीहते ॥ 212 ॥

ப்ராப்ய ஸர்வஜ்ஞதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ப்³ராஹ்மண்யம் பத³மத்³வயம் ।
அநாபந்நாதி³மத்⁴யாந்தம் கிமத: பரமீஹதே ॥ 212 ॥

कृत्स्नां க்ருத்ஸ்நாம்=சமஸ்தமான

सर्वज्ञतां ஸர்வஜ்ஞதாம்=சர்வஞ்ஞத்தை

प्राप्य ப்ராப்ய=அடைந்து

अद्वयं அத்³வயம்=அத்வயமாயும்

अनापन्नादिमध्यान्तं அநாபந்நாதி³மத்⁴யாந்தம்=உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களில்லாமாலு மிருக்கிற

ब्राह्मण्यपदं ப்³ராஹ்மண்யபத³ம்=பிரம்மபாவ ரூப ஸ்திதியை

प्राप्य ப்ராப்ய=அடைந்து

अत:परं அத:பரம்=இந்த உத்கிருஷ்ட ஆத்மலாபத்துக்குப் பிறகு

किं கிம்=என்ன

ईहते ஈஹதே=இச்சிக்கத் தகக்கதா யிருக்கிறது

தா-ம்:—சர்வஞ்ஞ ஸ்வரூபமாயும் அத்வயமாயும் உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்க ளன்றியிலு மிருக்கிற பிரம்மபாவத்தை அறிந்த பிராமணன் எதை இச்சிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது ஒன்றுமில்லே. ஈசாவாஸ்யத்தில் இரண்டாவது மந்திரத்தில் யாவத்ஜீவம் கர்மம் செய்யவேண்டியது என்று சொல்லியது ஞானிக்கும் என்ற சங்கைவர இந்த சுலோகத்தில் அது அஞ்ஞானிக்கேதவிர ஞானிக்கு அல்லவென்று சொன்னதாக கருத்து.

विप्राणां विनयो ह्येष शमः प्राकृतउच्यते ।
दमः प्रकृतिदान्तत्वादेवं विद्वाञ्छमं व्रजेत् ॥ 213 ॥

விப்ராணாம் விநயோ ஹ்யேஷ ஶம: ப்ராக்ருத உச்யதே ।
தம: ப்ரக்ருதிதாந்தத்வாதேவம் வித்வாஞ்ஶமம் வ்ரஜேத் ॥213॥

विप्राणां விப்ராணாம்=பிராமணர்களுக்கு

विनयः விநய:=ஸ்வாபாவிக ஆத்மஸ்வரூபத்திலிருப்பதே (இயல்பு) வினயம் (பொருந்தமானது)

एषः ஏஷ:=இதுவே

प्राकृतः ப்ராக்ருத:=ஸ்வாபாவிகமான

शमः ஶம:=சமம் (மனோநிக்கிரகம்) என்று

उच्यते உச்யதே=சொல்லப்படுகிறது

प्रकृतिदान्तत्वात् ப்ரக்ருதிதாந்தத்வாத்=ஸ்வபாவமாகவே உபசாந்தமிருப்பதால்

दमः தம:=தமம் (இந்திரிய நிக்கிரகம்) சித்திக்கிறது

एवं ஏவம்=இப்படி

विद्वान् வித்வாந்=அறிந்தவன்

शमं ஶமம்=சமத்தை

व्रजेत् வ்ரஜேத்=அடைகிறான்

தா-ம்.—வித்வான் அக்கினிஹோத்திராதிகளை செய்யவேண்டியதில்லே என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனல் அவனுக்கும் சமதமாதிகள் செய்யவேண்டும் என்று ஆக்ஷேபம்வர, உத்தரம் சொல்லுகிறார். பிரம்மத்தை அறிந்தபிராமணன் ஆத்மஸ்வரூபத்திலிருப்பதே ஸ்வாபாவிகம். அவன் சுருதிவிதிப்படி செய்யவேண்டியது யாதொன்றுமில்லே. சுவாபாவிகமாய் சமம் ஏற்படுகிறதே தவிர சுருதி ஆஞ்ஞையால் ஏற்படவில்லே. அப்படியே தமமும் ஸ்வத:ஸித்தமாயிருக்கிறது. இப்படி கூடஸ்த ரூபமான ஆத்ம தத்வத்தை அறிகிறவன் சமஸ்தவிகாரங்க ளற்றதாகிய பிரம்ம ஸ்வரூபத்திலிருக்கி

றவனாய் ஸ்வாபாவிகபிரம்மரூபமான சாந்தியாகிற சமத்தை அடைகிறான். பிரம்ம ரூபமாக இருக்கிறான் என்பது கருத்து.

सवस्तु सोपलम्भञ्च द्वयं लौकिकमिष्यते।
अवस्तु सोपलम्भं च शुद्धं लौकिकमिष्यते ॥ 214 ॥

𑌸𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍋𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌞𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌅𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍋𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌂 𑌚 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 214 ॥

सवस्तु 𑌸𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁=ஸ்தூல வியவஹாரத்துடன் கூடினதாயும்
सोपलम्भञ्च 𑌸𑍋𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌞𑍍𑌚=பிரதீதியுடன் கூடினதாயுமிருக்கிற
द्वयं 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂=த்வைதம்
लौकिकं 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌂=லோகபிரசித்தமான ஜாக்கிராவஸ்தை என்று
इष्यते 𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇=சொல்லப்படுகிறது
अवस्तु 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁=ஸ்தூல வியவஹாரமில்லாமலும்
सोपलम्भञ्च 𑌸𑍋𑌪𑌲𑌮𑍍𑌭𑌞𑍍𑌚=பிரதீதியுடன் கூடியுமிருக்கிற
शुद्धं 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂=ஸ்தூலமான ஜாக்கிரத்தைவிட சூட்சுமமானது
लौकिकं 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌂=லோக பிரசித்தமான ஸ்வப்நம் என்று
इष्यते 𑌇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇=சொல்லப்படுகிறது.

ச-பா:—அன்னியோன்னிய விருத்தங்களான பிரமதங்கள் ஸம்சாரத்தை நிஜம்போல் காண்பிவித்துக்கொண்டும் இராகதுவேஷாதிகளை உண்டு பண்ணிக்கொண்டும் இருக்கின்றன. அவ்வகளின் யுக்தியாலேயே அவைகளைக் கண்டித்து முற்கூறிய நான்கு கோடிகளற்றதாயும், இராக துவேஷாதிகளற்றதாயும், ஆகையால் சுவாபாவிகமாய் சாந்தமாயுமிருப்பதால் அத்வைத சாஸ்திரமே சரியான சாஸ்திரம் என்று முடிக்கிறார்.

தா-ம்:—பிறருடைய மதங்களைக் கண்டித்து தன்னுடைய சித்தாந்தத்தைச் சொல்லும்பொருட்டு ஆத்மாவின் மூன்று அவஸ்தைகளில் முதல் இரண்டு அவஸ்தைகளை வர்ணிக்கிறார். இந்திரியங்களால் அறியத்தக்க பிராதிபாசிகவியாவஹாரிக பதார்த்த சமூகமே ஜாக்கிராவஸ்தை என்று வேதாந்தத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்தூலவியவஹாரமில்லாமல் கேவலம் தோற்றம் மட்டும் எந்த அவஸ்தையிலிருக்கிறதோ அது ஸ்வப்நாவஸ்தை என்பது வேதாந்த சித்தாந்தம்.

अवस्त्वनुपलम्भं चलोकोत्तरमिति स्मृतम् ।
ज्ञानं ज्ञेयं च विज्ञेयं सदा बुद्धैः प्रकीर्तितम् ॥ 215 ॥

(88)

அவஸ்த்வநுபலம்பம் ச லோகோத்தரமிதி ஸ்ம்ருதம் ।
ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் ச விஜ்ஞேயம் ஸதா புத்தை: ப்ரகீர்திதம் ॥215

अवस्तु அவஸ்து=ஸ்தூல சூட்சும விஷயங்களில்லாமலும்

अनुपलम्भश्च அநுபலம்பஞ்ச=பிரதீதியன்றியிலு மிருக்கிறது

लोकोत्तरं इति லோகோத்தரமிதி=முன்சொன்ன ஸ்தூல சூட்சும அவைகளுக்கு பின் வருவதாகிய சுஷுப்தி அவஸ்தை என்று

स्मृतं ஸ்ம்ருதம்=சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

ज्ञानं ஜ்ஞாநம்=மேற்கண்ட மூன்று அவஸ்தைகளின் ஞானமும் எதினால் உண்டாகிறதோ

ज्ञेयं ஜ்ஞேயம்=அது அறியத்தக்கது

विज्ञेयं விஜ்ஞேயம்=பாரமார்த்திக சத்தியமாகிய துரீயம்

बुद्धैः புத்தை:=ஞானிகளால்

सदा ஸதா=எப்போதும்

प्रकीर्तितम् ப்ரகீர்திதம்=சொல்லப்படுகிறது.

தா-ம் :—ஸ்தூல சூட்சும விஷயங்களில்லாமலும் பிரதீதியில்லாமலு மிருக்கிற அதாவது கிராஹிய கிராஹகங்க ளில்லாதது சுழுப்தி ~~[struck]~~வஸ்தை. எந்த பரமார்த்த ஞானத்தால் இவை எல்லாம் அறியப்படுகின்றனவோ அந்த பரமார்த்தமே அறியத்தக்கது. இதற்கு அன்னியமாய் அறியவேண்டியது யாதொன்றுமில்லாதபடியால் பூர்வபக்ஷிகளின் சகல கற்பனைகளும் இந்த மூன்று அவஸ்தைகளிலேயே அந்தர்பாவத்தை அடைந்து விடுகின்றன. ஆகையால் விசேஷமாய் அறியத்தக்கது துரீயம் என்கிறஅத்வைதமான ஆத்ம தத்வமே என்று பிரம்ம வித்துக்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ज्ञाने च त्रिविधे ज्ञेये क्रमेण विदिते स्वयम् ।
सर्वज्ञता हि सर्वत्र भवतीह महाधियः ॥ 216 ॥

(89)

ஜ்ஞாநே ச த்ரிவிதே ஜ்ஞேயே க்ரமேண விதிதே ஸ்வயம் ।
ஸர்வஜ்ஞதா ஹி ஸர்வத்ர பவதீஹ மஹாதிய: ॥ 216 ॥

त्रिविधे த்ரிவிதே=மூன்றுவிதமான

ज्ञाने ஜ்ஞாநே=ஞானமும்

ज्ञेये च ஜ்ஞேயே ச=ஞேயமும்

क्रमेण க்ரமேண=கிரமமாக (ஒன்றின் அபாவத்தால் மற்றொன்று)

विदिते விதிதே=அறியப்பட்டவளவில்

इह இஹ=இந்த லோகத்தில்

महाधियः மஹாதியஃ=மஹாபுத்திசாலியினுடைய
स्वयमेव ஸ்வயமேவ = ஆத்மஸ்வரூபமே
सर्वत्र ஸர்வத்ர=எப்போதும்
सर्वज्ञता ஸர்வஜ்ஞதா=சர்வரூபமாயும் ஞானஸ்வரூபமாயும்
भवति பவதி=ஆகிறது,

தா-ம் :—ஞானம் மூன்றும் அவஸ்தைகளினது. ஞேயம் இம்மூன்றும் அவஸ்தைகள். முதலாவது ஸ்தூலம். இது இல்லாததினால் சுத்தமாயிருக்கிற அவஸ்தை சூக்ஷ்மம்; இவ்விரண்டுமில்லாதது வியவஹாராதிதம். இம்மூன்றும் அபாவங்கள் என்பதும், துரீயமான ஆத்மாவே பரமார்த்த சத்தியம் என்பதும் அறியப்பட்டவுடன், மகாபுத்திசாலியானவன் எப்போதும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலிருப்பதால் சர்வஞ்ஞனாய் விடுகிறான், தார்கிகர்கள் முதலானவர்களின் மதத்தில் ஞானமுண்டாகி நாசமடைவதுபோல் இந்த ஆத்ம ஸ்வரூபமான அத்வைத ஞானம் உண்டாகி நாசமடைகிறதில்லை.

हेयज्ञेयाप्य पाक्यानि विज्ञेयान्यग्रयाणतः ।
तेषामन्यत्र विज्ञेयादुपलम्भस्त्रिषु स्मृतः ॥ 217 ॥

ஹேயஜ்ஞேயாப்யபாக்யாநி விஜ்ஞேயாந்யக்ரயாணதஃ ।
தேஷாமந்யத்ர விஜ்ஞேயாதுபலம்பஸ்த்ரிஷு ஸ்ம்ருதஃ ॥ 217 ॥

अग्रयाणतः அக்ரயாணதஃ=முதலில்

हेयज्ञेय आप्यपाक्यानि ஹேயஜ்ஞேய ஆப்யபாக்யாநி = தள்ளத்தக்கது, அறியத்தக்கது, அடையத்தக்கது, பக்வம் பண்ணத்தக்கது இன்னது இன்னது என்று

विज्ञेयानि விஜ்ஞேயாநி=அறியத்தக்கது
तेषां தேஷாம்=அவைகளுக்குள்
विज्ञेयात् விஜ்ஞேயாத்=ஞேய பிரம்மத்தைவிட
अन्यत्र அந்யத்ர=இதரமான
त्रिषु த்ரிஷு=மூன்றுகளிலும்
उपलम्भः உபலம்பஃ=ஞானம் அவித்தியா கற்பித மாத்திரம் என்று
स्मृतः ஸ்ம்ருதஃ=பிரம்மவித்துக்களால் அறியப்பட்டிருக்கிறது.

தா-ம்:—அவஸ்தாதிரயங்களும் ஞேயங்களானால், அவைகள் பரமார்த்த சத்தியமாகுமே யெனில், அது சரியல்ல வென்கிறார். இரச்சுவினிடத்தில் சர்ப்பமில்லாததுபோல் ஆத்மாவினிடத்தில் ஜாக்கிராதி 3-அவஸ்தைகளில்லாதபடியால் அவைகள் தியாகம்

செய்யயோக்கியம். அஸ்திமுதலிய நான்கு பக்ஷங்களன்றியிலிருக்கிற பரமார்த்தத் தத்வமேஞேயம். சிரவணாதி சாதனங்களே அடையத்தக்கவை. இராகத்வேஷாதிகள் தெளிய செய்யத்தக்கவை, சன்னியாசியானவன் முதலில் இவைகளை அறியவேண்டியது. இந்நாங்கில் விஞ்ஞேயமான பரமார்த்த தத்வம் தவிர மற்ற மூன்றும் அவித்தியா கற்பனைகளே, பரமார்த்த சத்தியம் அல்லவென்று பிரம்ம வித்துக்கள் அறிகிறார்கள்.

प्रकृत्याकाशवज्ज्ञेयाः सर्वे धर्मा अनादयः ।
विद्यते न हि नानात्वं तेषांक्वचन किंचन ॥ 218 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌯𑌃 ।
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌕𑍍𑌵𑌚𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 ॥ 218 ॥

प्रकृत्या 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾=ஸ்வபாவத்தில்

सर्वे 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇=சமஸ்தமான

धर्माः 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃=ஜீவாத்மாக்களும்

आकाशवज्ज्ञेयाः 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌵𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌃=ஆகாசம் போல் சூட்சமமாயும் பற்றுதலன்றியிலும் சர்வகதமாயுமிருப்பதாக அறியத்தக்வை

अनादयाः 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌯𑌾𑌃=நித்தியங்களாயும் அறியத்தக்கவை

तेषां 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂=அவைகளுக்கு

क्वचन 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌨=தேசகால அவஸ்தைகளில்

किंचन 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨=அணுமாத்திரம் கூட (காரிய காரணபாவமும் அம்சாம் சிபாவமும்)

नानात्वं 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂=பேதம்

नहिविद्यते 𑌨𑌹𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 = இல்லை

ச-பா :—பரமார்த்த தத்துவத்தை ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லுகிறார். சகல ஜீவர்களும் சுவபாவமாகவே அநாதியாயும் ஆகாசம் போல் எங்கும் வியாபித்துக்கொண்டும் பற்றுதலன்றியிலு மிருக்கிறார்கள். ஜீவர்கள் என்கிற பன்மையால் உண்டாயிருக்கிற சந்தேகம் உத்தரார்த்தத்தால் எந்த அவஸ்தையிலும் ஆத்மாவுக்கு அணுமாத்திரத்திலும் பேதமில்லை என்பதால் நிவிர்த்தியாய்விடுகிறது.

आदिबुद्धाः प्रकृत्यैव सर्वे धर्माः सुनिश्चिताः ।
यस्यैवं भवति क्षान्तिः सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ 219 ॥

𑌆𑌦𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌃
𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 ॥ 219 ॥

सर्वे ஸர்வே=ஸமஸ்தமான

धर्माः தர்மா:=ஜீவர்களாலும்

प्रकृत्यैव ப்ரக்ருத்யைவ=ஸ்வபாவத்திலேயே

आदिबुद्धाः ஆதிபுத்தா:=நித்திய போதஸ்வரூபங்கள் என்று

सुनिश्चिताः ஸுநிஶ்சிதா:=நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்

यस्य யஸ்ய=எவனுக்கு

एवं ஏவம்=இந்தப் பிரகாரம்

क्षान्तिः க்ஷாந்தி:=சாந்தி

भवति பவதி=உண்டாகிறதோ

सः ஸ:=அவன்

अमृतत्वाय அம்ருதத்வாய=மோக்ஷத்துக்கு

कल्पते கல்பதே=ஏற்படுகிறான்.

தா-ம் :—ஆத்மா ஞேயம் என்று சொன்னதுங்கூட வியவஹாரத்தில் ஒழிய பாரமார்த்திகத்திலன்று. சூரியன் ஆதிமுதல் அதாவது எப்போதும் பிரகாச ஸ்வரூபமாயிருப்பது போல் ஆத்மாக்களும் ஸ்வபாவத்திலேயே நித்திய ஞானஸ்வரூபங்கள். அவைகளின் ஸ்வரூபம் அப்படியோ இப்படியோ, என்று இனி நிச்சயிக்கத்தக்கதாயில்லை. ஏனெனில் ஞான ஸ்வரூபம் தான் என்பது எப்போதும் நிச்சயம். சூரியன் தன்பொருட்டாவது மற்றவைகளின் பொருட்டாவது இதரபிரகாசத்தை அபேக்ஷிக்காததுபோல் எவன் தனக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டும் என்று வேறு ஒன்றையும் அபேக்ஷிக்கவில்லையோ, அவன் மோக்ஷத்துக்கு அர்ஹனாகிறான்.

आदिशान्ता ह्यनुत्पन्नाः प्रकृत्यैव सुनिर्वृताः ।
सर्वे धर्माः समाभिन्ना अजं साम्यं विशारदम् ॥ 220 ॥

ஆதிஶாந்தா ஹ்யநுத்பந்நா: ப்ரக்ருத்யைவ ஸுநிர்வ்ருதா: ।
ஸர்வே தர்மா: ஸமாபிந்நா அஜம் ஸாம்யம் விஶாரதம் ॥ 220 ॥

सर्वे ஸர்வே=ஸமஸ்தமான

धर्माः தர்மா:=ஜீவாத்மாக்களும்

आदिशान्ताः ஆதிஶாந்தா:=நித்தியம் சாந்தமாயிருக்கின்றன

अनुत्पन्नाः அநுத்பந்நா:=உற்பத்தியற்றவை

प्रकृत्यैव ப்ரக்ருத்யைவ=ஸ்வபாவத்திலேயே

सुनिर्वृताः ஸுநிர்வ்ருதா:=நித்திய முக்த ஸ்வபாவ முள்ளவைகள்

समाभिन्नाः ஸமாபிந்நா:=ஸமமாயும் அபின்னங்களாயுமிருக்கின்றன

अजे அஜே=ஜன்மரஹிதமான

साम्यं ஸாம்யம்=சமபாவம் அதாவது ஆத்மதத்வம்

विशारदं விஶாரதம்=சுத்தமாயிருக்கிறது.

தா-ம் :—ஆத்ம விஷயத்தில் செய்ய வேண்டியது யாதொன்றுமில்லை என்பதை சொல்லுகிறார். ஆத்மா ஸ்வபாவத்தில் நித்தியமாயும் சுத்தரூபமாயுமிருப்பதால் அதின் விஷயத்தில் மோக்ஷார்த்தமாய் செய்யவேண்டியது யாதொன்றுமில்லை. மோக்ஷமும் செய்யவேண்டியதில்லை. சம்சார துக்க நிவிர்த்தியின் பொருட்டாவது சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டாவது செய்யவேண்டியது யாதொன்றுமில்லை. எப்போதும் ஆத்மா நித்திய சித்தமாயிருக்கிறது. ॥220॥

वैशारद्यं तु वै नास्ति भेदे विचरतां सदा ।
भेदनिम्नाः पृथग्वादास्तस्मात्ते कृपणाः स्मृताः ॥ 221 ॥

வைஶாரத்யம் து வை நாஸ்தி பேதே விசரதாம் ஸதா ।
பேதநிம்நா: ப்ருதக்வாதாஸ்தஸ்மாத்தே க்ருபணா: ஸ்ம்ருதா: ॥221

सदा ஸதா=எப்போதும்

भेदे பேதே=பேதத்தில்

विचरतां விசரதாம்=இருக்கிறவர்களுக்கு

वैशारद्यं வைஶாரத்யம்=சுத்தியானது

नास्ति நாஸ்தி=இல்லை (ஏனெனில்)

पृथग्वादाः ப்ருதக்வாதா:=வஸ்து நாநாவென்று சொல்லுகிற துவைதிகள்

भेदनिम्नाः பேதநிம்நா:=பேதத்தில் முழுகுகிறவர்கள்

तस्मात् தஸ்மாத்=ஆகையால்

ते தே=அவர்கள்

कृपणाः க்ருபணா:=அல்பர்கள் என்று

स्मृताः ஸ்ம்ருதா:=சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

தா-ம் :—த்வைத வாதிகள் சம்சாரத்தை அனுசரித்து இருப்பதால் அவித்தியா கற்பித பேதத்தில் தானே இருந்து கொண்டு அசுத்தர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆனதால் அவர்கள் அல்பர்களே. முமுக்ஷுவுக்கு மோக்ஷ மார்க்கத்தில் ருசி உண்டாகிறதற்காக அவித்வான்னிந்தை இதில் சொல்லப்படுகிறது. ॥ 221 ॥

अजे साम्ये तु ये केचिद्भविष्यन्ति सुनिश्चिताः ।
ते हि लोके महाज्ञानास्तच्च लोको न गाहते ॥ 222 ॥

அஜே ஸாம்யே து யே கேசித் பவிஷ்யந்தி ஸுநிஶ்சிதா: ।
தே ஹி லோகே மஹாஜ்ஞாநாஸ்தச்ச லோகோ ந காஹதே ॥222॥

ये केचित् யே கேசித்=எவர்களானாலும்
अजे அஜே=அஜன்மாவாயும்
साम्ये ஸாம்யே=பரமார்த்த தத்வமாயுமிருக்கிற விஷயத்தில்
सुनिश्चिताः भविष्यन्ति ஸுநிஶ்சிதா: பவிஷ்யந்தி = நல்ல நிச்சயமுடையவர்களா யிருக்கிறார்களோ
ते தே=அவர்கள்
लोके லோகே =பிரபஞ்சத்தில்
महाज्ञानाः மஹாஜ்ஞாநா:=மஹாஞானிகள்
तच्च தச்ச=அவர்களுடைய மார்க்கத்தை
लोकः லோக:=லோகம்
न गाहते ந காஹதே=எட்டுகிறதில்லை.

தா-ம் :—இப்போது வித்வத் ஸ்துதி சொல்லப்படுகிறது. ஸ்திரீகள் உள்பட எவர்களானாலும் சரி பரமார்த்த தத்வம் இன்னது என்று நிச்சயமாக அறிந்தவர்கள் மஹாஞானிகளாகிறார்கள். அவர்களுடைய பரமார்த்த தத்வரூப மார்க்கத்தை சாமான்னிய புத்தியுள்ள ஜனங்கள் ஆகாசத்தில் பக்ஷிகளின் அடிவைப்பைக்காணமுடியாததுபோல், சர்வபிராணிகளுக்கு ஹிதமாயும் ஆத்ம ஸ்வரூபமாயு மிருக்கிற ஆத்மஞானியின் மார்க்கத்தை அறிய தேவர்களும் அசமர்த்தர்கள் என்கிற ஸ்மிருதிப்படி எட்டுகிறதில்லை.

अजेष्वजमसंक्रान्तं धर्मेषु ज्ञानमिष्यते ।
यतो न क्रमते ज्ञानमसङ्गं तेन कीर्तितम् ॥223॥

அஜேஷ்வஜமஸங்க்ராந்தம் தர்மேஷு ஜ்ஞாநமிஷ்யதே ।
யதோ ந க்ரமதே ஜ்ஞாநமஸங்கம் தேந கீர்திதம் ॥ 223॥

अजेषु அஜேஷு=ஜன்மமற்ற
धर्मेषु தர்மேஷு=ஜீவர்களுக்குள்
ज्ञानं ஜ்ஞாநம்=ஞானமானது
अजं அஜம்=ஜனனமன்றியிலும்
असंक्रान्तं அஸங்க்ராந்தம் = இதரவிஷயத்தில் போகாமலிருப்பதாயும்
इष्यते இஷ்யதே=சொல்லப்படுகிறது
ज्ञानं ஜ்ஞாநம்=ஞானமானது
यतः யத:=எந்தக் காரணத்தால்

नक्रमते நக்ரமதே=இதரவிஷயங்களில் செல்லவில்லை யாகையால்

तेन தேந=அந்தக் காரணத்தால்

असंगं அஸங்கம்=அசங்கம் என்று

कीर्तितं கீர்த்திதம்=சொல்லப்படுகிறது.

தா-ம் :—93-வது சுலோகத்தில் அஜன்மாவான பரமாத்ம விஷயமாக சொல்லப்பட்டதானது பிரமேயம்; அதை நிச்சயம் செய்கிறவன் பிரமாதா இந்த நிச்சயஞானமே பிரமாணம். இப்படி வஸ்து பரிச்சேதமாயிருக்க மஹாஞானத்வம் எப்படி கூடும்? சூரியனிடத்தில் உஷ்ணமும் பிரகாசமும் போல், அஜன்மாவான ஜீவர்களுக்குள் ஞானமும் அஜன்மாவாயும் வேறு ஒன்றையும் அவலம்பிக்காமலுமிருக்கிறது. ஆகையால் அது ஆகாசம்போல் அசங்கமாயிருக்கிறது, இந்த சுலோகத்தின் தாற்பரியம்:—ஜீவர்கள் பிறப்பில்லாத சித்பிரதி பிம்பங்கள். இவைகளின் ஞானம் அஜமாயும்கூடஸ்ததிருஷ்டிரூபமாயும், பிம்பமாகிய பிரம்மத்துக்குச்சமானமாயும் இருக்கிற பிரமாணம் பிரம்மம் அசலமான பிரமேயம் இப்படி இம்மூன்றும் கற்பிக்கப்பட்டவையானாலும் வாஸ்தவத்தில் வஸ்து அபரிச்சேதமாயிருக்கிறது. ஆகையால் பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுக்கு மஹாஞானம்சொன்னது பொருந்தும். மேலும் எங்கள் மதத்தில் விஷயம் இல்லாமல் இருப்பதால் தான் ஞானம் அசங்கம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் முக்தியின் பொருட்டு மனதானது நிர்விஷயம் என்பது அவிருத்தம்.

अणुमात्रेऽपि वैधर्म्ये जायमानेऽविपश्चितः ।
असङ्गता सदा नास्ति किमुतावरणच्युतिः ॥ 224 ॥

அணுமாத்ரேऽபி வைதர்ம்யே ஜாயமானேऽவிபஶ்சித: ।
அஸங்கதா ஸதா நாஸ்தி கிமுதாவரணச்யுதி: ॥ 224 ॥

अणुमात्रेपि அணுமாத்ரேபி=கொஞ்சமாகிலும்

वैधर्म्ये வைதர்ம்யே=பேதம்

जायमाने ஜாயமானே=உண்டானால்

अविपश्चितः அவிபஶ்சித:=அஞ்ஞானிகளுக்கு

असंगता அஸங்கதா=அசங்கத்வம் சம்பந்தமற்றது

सदा ஸதா=எப்போதும்

नास्ति நாஸ்தி=இல்லை

आवरणच्युतिः ஆவரணச்யுதி:=மறைவு நாசமாகிறதில்

क्रिमत கிமத=சொல்ல வேண்டியது என்ன இருக்கிறது

ச-பா:—ஸித்தாந்தத்தில் கூடஸ்தபிரம்மமே தத்துவம். அதுவே ஞானம் அதுவேஅஸங்கம் என்று சொல்லப்பட்டது. மதாந்தரத்தில் ஞானம் விஷய ஸஹிதம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அது அஸங்கமாக மாட்டாது என்பதைக்கூறுகிறார். அஞ்ஞானியின் மனதில் எவ்வித பேதபுத்தி எவ்வளவு அற்பமாகிலுமிருக்குமேயாயின் அது அஸங்கப் பிரம்மத்தை அவன் எட்டும்படி செய்யமாட்டாது. அப்படியிருக்க அஸங்கத்தை மறைக்கிற காரணத்தை அது நிவிர்த்திக்கமாட்டாது என்று சொல்ல வேண்டுமா. ‖ 224 ‖

अलब्धावरणाः सर्वे धर्माः प्रकृतिनिर्मलाः ।
आदौ बुद्धास्तथामुक्ता बुध्यन्त इति नायकाः ॥ 225 ॥

அலப்தாவரணா꞉ ஸர்வே தர்மா꞉ ப்ரக்ருதிநிர்மலா꞉ ।
ஆதௌ புத்தாஸ்ததாமுக்தா புத்யந்த இதி நாயகா꞉ ॥ 225 ॥

सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான

धर्माः தர்மா꞉=ஆத்மாக்களும்

अलब्धावरणाः அலப்தாவரணா꞉ = அவித்தியாதி ரூபபந்தங்களற்றவை

प्रकृतिनिर्मलाः ப்ரக்ருதிநிர்மலா꞉=ஸ்வபாவத்திலேயே சுத்தர்கள்

आदौबुद्धाः ஆதௌபுத்தா꞉=நித்திய ஞானஸ்வரூபங்கள்

तथा ததா=அப்படியே

मुक्ताः முக்தா꞉=நித்திய முக்தர்கள்

नायकाः நாயகா꞉=அறிய சமர்த்தமாக இருப்பதால் ஸ்வாமியாக

बुध्यन्ते புத்யந்தே=அறியப்படுகிறார்கள்.

தா-ம்:—ஆவரணநாசமில்லை என்று சொன்னதினால்ஆவரணம் இருக்கும் என்று சந்தேகம் ஜனிக்க, நித்தியசுத்த புத்த முக்த ஸ்வபாவமாக சமஸ்தமான ஜீவர்களிருக்க, ஆவரணம் எப்படி இருக்கக்கூடும், சூரியன் நித்திய பிரகாச ஸ்வரூபமாயிருந்தாலும் சூரியன் பிரகாசிக்கிறான் என்று சொல்லப்படுவது போலும், எப்போதும் அசலமாக பர்வதமிருந்தாலும், பர்வதம் அசலமாயிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுவதுபோலும், அசலத்தை அறியசமர்த்தமான ஆத்மா ஞானசக்தியுடன் கூடியிருந்தாலும், அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ‖ 225 ‖

क्रमते न हि बुद्धस्य ज्ञानं धर्मेषु तापिनः ।
सर्वे धर्मास्तथा ज्ञानं नैतद्बुद्धेन भाषितम् ॥ 226 ॥

க்ரமதே ந ஹி புத்தஸ்ய ஜ்ஞானம் தர்மேஷு தாபிந: ।
ஸர்வே தர்மாஸ்ததா ஜ்ஞானம் நைதத் புத்தேந பாஷிதம் ॥ 226

तापिनः தாபிந:=பிரகாசஸ்வரூபிகளான
बुद्धस्य புத்தஸ்ய=ஞானிகளுடைய
ज्ञानं ஜ்ஞானம்=ஞானம்
धर्मेषु தர்மேஷு=இதரவிஷயங்களில்
न क्रमते ந க்ரமதே=பிரவிர்த்திக்கிறதில்லை
सर्वे ஸர்வே=சமஸ்தமான
धर्माः தர்மா:=ஆத்மாக்களும்
तथा ததா=அப்படியே
एतत् ஏதத்=இந்த
ज्ञानं ஜ்ஞானம்=ஞானம்
बुद्धेन புத்தேந=பௌத்தமதஸ்தர்களால்
नभाषितं நபாஷிதம்=சொல்லப்படவில்லை

दुर्दर्शमतिगंभीरमजं साम्यं विशारदम् ।
बुध्द्वापदमनानात्वं नमस्कुर्मो यथा बलम् ॥ 227 ॥

துர்தர்ஶமதிகம்பீரமஜம் ஸாம்யம் விஶாரதம் ।
புத்த்வா பதமநாநாத்வம் நமஸ்குர்மோ யதாபலம் ॥ 227 ॥

इति गौडपादाचार्यकृत माण्डूक्योपनिषत्कारिकाः
संपूर्णाः ॥ ओं तत्सत् ॥

இதி கௌடபாதாசார்யக்ருத மாண்டூக்யோபநிஷத்காரிகா:
ஸம்பூர்ணா: ॥ ஓம் தத்ஸத் ॥

दुर्दर्शं துர்தர்ஶம்=கஷ்டத்தின் பேரில் பார்க்கத்தக்கதாயும்
अतिगंभीरं அதிகம்பீரம்=அற்ப புத்திமான்களால் அறியக்கூடாததாயும்
अजं அஜம்=பிறபற்றதாயும்
साम्यं ஸாம்யம்=பரமார்த்தமாயும்
विशारदं விஶாரதம்=சுத்தமாயும்
अनानात्वं அநாநாத்வம்=நாநாத்வரகிதமாயுமிருக்கிற
पदं பதம்=ஸ்தானத்தை
बुध्वा புத்த்வா=அறிந்து

100

यथाबलं யதாபலம்=சக்தியானுபஸாரம்

नमस्कुर्मः நமஸ்குர்ம:=நமஸ்கரிக்கிறோம்.

தா-ம் :—சாஸ்திரத்தை முடிக்கும் பொருட்டு பரமார்த்த தத்வ நமஸ்காரம் சொல்லப்படுகிறது, இந்த பரமார்த்த தத்வம் வியவஹாரத்துக்கு உட்படாவிட்டாலும், மாயாவியவஹாரத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு நமஸ்கரிக்கிறோம் ॥ 227 ॥

अजमपि जनियोगं प्रापदैश्वर्ययोगादगति च गतिमत्तां प्रापदेकं ह्यनेकम् ।
विविधविषयधर्मग्राहिमुग्धेक्षणानां प्रणतभयविहन्तृ ब्रह्म यत्तन्नतोऽस्मि ॥

அஜமபி ஜநியோகம் ப்ராபதைச்வர்யயோகாதகதி ச கதிமத்தாம் ப்ராபதேகம் ஹ்யநேகம் । விவிதவிஷயதர்மக்ராஹிமுக்தேக்ஷணாநாம் ப்ரணதபயவிஹந்த்ரு ப்ரஹ்ம யத்தந்நதோஸ்மி ॥

अजमपि அஜமபி=பிறப்பற்றதானாலும்

ऐश्वर्ययोगात् ஐச்வர்யயோகாத்=சாமர்த்தியத்தால்

जनियोगं ஜநியோகம்=ஜனனசம்பந்தத்தை

प्रापत् ப்ராபத்=அடைகிறதாயும்

अगति அகதி=சலனமற்றதானாலும்

गतिमत्तां கதிமத்தாம்=சலனதத்வத்தை

प्रापत् ப்ராபத்=அடைகிறதாயும்

विविधविषयधर्मग्राहिमुग्धेक्षणानां விவிதவிஷயதர்மக்ராஹிமுக்தேக்ஷணாநாம்=பலவிஷயங்களைப்பார்க்கிறதினால்மலினப்பட்டிருக்கும் அந்தர்சக்ஷுஸ்ஸை யுடையவர்களுக்கு

एकं ஏகம்=ஏகமானாலும்

अनेकं அநேகம்=நானாத்வத்தை அடைகிறதாயும்

प्रणतभयविहन्तृ ப்ரணதபயவிஹந்த்ரு = எவர்கள் அதை அடைகிறார்களோ அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கடிக்கிறதாயும்

यत् யத்=யாதொரு

ब्रह्म ப்ரஹ்ம=பிரம்மமுண்டோ

तत् தத்=அதை

नतोऽस्मि நதோஸ்மி=நமஸ்கரிக்கிறேன்.

தா-ம் :—ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் பாஷியத்தை முடிக்கும்பொருட்டு மங்களாசரணத்தைச் சொல்லுகிறார். பிரம்மம் ஜன்மாதி சமஸ்த விகாரங்களற்றதாயும், வாஸ்தவத்தில் கூடஸ்தமாயுமிருந்தாலும் அசிந்தியமான ஞானசக்தியாகிய ஐசுவரிய பலத்தால் ஆகாசாதி

ரூபமாக ஜனனசம்பந்தத்தை அடைகிறது ; அதாவது ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாக வியவஹரிக்கப்படுகிறது. மேலும் பிரம்மம் கூடஸ்தமான மாஹாத்மியத்தால் காரிய பிரம்மமாகிற ரூபத்தை அடைகிறது. மேலும் நாநாபாவரகிதனானாலும் அவித்தியா பலத்தால் அவிவேகிகளுக்கு ஜீவன், ஜகத்து ஈசுவரன் முதலிய ஆரோப்பாவத்தை அடைகிறது. மேலும் ஆசாரியரிடம் உபதேசம் பெற்று பிரம்மநிஷ்டனானவனுக்கு அவித்தியாதிகளின் பயம் நாசமாய்விடுகிறது.

प्रज्ञा वैशाखवेधक्षुभितजलनिधेर्वेदनाम्नोऽन्तरस्थं भूतान्यालोक्य मग्नान्यविरतजननग्राहघोरे समुद्रे । कारुण्यादुद्दधारामृतमिदममरैर्दुर्लभं भूतहेतोर्यस्तं पूज्याभिपूज्यं परमगुरुममुं पादपातैर्नतोऽस्मि ॥

ப்ரஜ்ஞாவைஶாகவேதக்ஷுபிதஜலநிதேர்வேதநாம்நோऽந்தரஸ்தம் பூதாந்யாலோக்ய மக்நாந்யவிரதஜநநக்ராஹகோரே ஸமுத்ரே । காருண்யாதுத்ததாராம்ருதமிதமமரைர்துர்லபம் பூதஹேதோர்யஸ்தம் பூஜ்யாபிபூஜ்யம் பரமகுருமமும் பாதபாதைர்நதோऽஸ்மி ॥

अविरतजनन ग्राहघोरे அவிரதஜநந க்ராஹகோரே = ஓய்வில்லாத ஜனனமரண ரூப முதலைகளால் பயங்கரமான

समुद्रे ஸமுத்ரே = சம்சாரசமுத்திரத்தில்

मग्नानि மக்நாநி = முழுகியிருக்கிற

भूतानि பூதாநி = பிராணிகளை

आलोक्य ஆலோக்ய = பார்த்து

कारुण्यात् காருண்யாத் = பரமகருணையால்

वेदनाम्नः வேதநாம்ந: = வேதமென்னும் பெயருள்ள

प्रज्ञावैशाखवेधक्षुभितजलनिधेः ப்ரஜ்ஞாவைஶாகவேதக்ஷுபிதஜலநிதே: = புத்திரூபமான மத்தால் கடைந்து குழப்பப்பட்ட சமுத்திரத்தினின்றும்

अन्तरस्थं அந்தரஸ்தம் = உள்ளடங்கியிருக்கிறதாயும்

अमरैः அமரை: = தேவர்களால்

दुर्लभं துர்லபம் = அடையக்கூடாததாயுமிருக்கிற

इमं இமம் = இந்த

अमृतं அம்ருதம் = ஞானரூபாமிருதத்தை

भूतहेतोः பூதஹேதோ: = ஜீவர்களின் உபகாரத்தின் பொருட்டு வெளிப்பட்டு

यः யஃ=எவர்

उद्धार உத்தார=வெளிப்படுத்தினாரோ

तं தம்=அந்த

पूज्याभिपूज्यं பூஜ்யாபிபூஜ்யம்=பூஜ்ஜியாருக்கும் பூஜ்ஜியனான

अमुं அமும்=இந்த

परमगुरुं பரமகுரும்=பரமகுருவை (கௌட பாதாசாரியஸ்வாமிகளை)

पादपातैः பாதபாதை:=பாதங்களில்விழுகிறதினால்

नतोऽस्मि நதோஸ்மி=நமஸ்கரிக்கிறேன்,

தா-ம்:—இதில் காரிகையின் கர்த்தாவாகிய கௌட பாதாசாரிய ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரிக்கிறார்.

यत्प्रज्ञालोकभासा प्रतिहतिमगमत्स्वान्तमोहान्धकारो मज्जोन्मज्जच्च घोरे ह्यस
कृदुपजनोदन्वति त्रासने मे । यत्पादावाश्रितानां श्रुतिशमविनय प्राप्तिरग्र्या ह्यमोघा तत्
पादौ पावनीयौ भवभयविनुदौ सर्वभावैर्नमस्ये ॥

யத்ப்ரஜ்ஞாலோகபாஸா ப்ரதிஹதிமகமத் ஸ்வாந்தமோஹாந்தகாரோ மஜ்ஜோந்மஜ்ஜச்ச கோரே ஹ்யஸக்ருதுபஜநோதந்வதி த்ராஸநே மே । யத்பாதாவாச்ரிதாநாம் ச்ருதிசமவிநயப்ராப்திரக்ர்யா ஹ்யமோகா தத்பாதௌ பாவநீயௌ பவபயவிநுதௌ ஸர்வபாவைர்நமஸ்யே ॥

यत्प्रज्ञालोकभासा யத்ப்ரஜ்ஞாலோகபாஸா=எவருடைய புத்திரூபப்பிரகாசத்தால்

घोरे கோரே=குரூரமாயும்

त्रासने த்ராஸநே=பயங்கரமாயுமிருக்கிற

असकृदुपजनोदन्वति அஸக்ருதுபஜநோதந்வதி=அநேகவித ஜன்மமய சமுத்திரத்தில்

मज्जोन्मज्जत् மஜ்ஜோந்மஜ்ஜத்=ஒரு காலத்தில் காரிய ரூபமாய் வியக்தமாயும் ஒரு காலத்தில் அவ்வியக்தமாயு மிருக்கிற

मे மே=என்னுடைய

स्वान्तमोहान्धकारः ஸ்வாந்தமோஹாந்தகார:=அந்தக்கரணத்தினி டத்திலுள்ள அஞ்ஞானந்தகாரம்

प्रतिहतिं ப்ரதிஹதிம்=நாசத்தை

अगमत् அகமத்=அடைந்தது

यत्पादौ யத்பாதௌ = எவர்களுடைய பாதங்களை

आश्रितानां ஆஶ்ரிதாநாம் = ஆசிரயித்தவர்களான இதர சிஷ்யர்களுக்கு

अग्र्या அக்ர்யா = சிரேஷ்டமாயும்

अमोघा அமோகா = பல ஸகிதமாயுமிருக்கிற

श्रुतिशमविनयप्राप्तिः ஶ்ருதிஶமவிநயப்ராப்தி: = சிரவணமனன, நிதித்தியாசன ஸகிதமான ஞானம், இந்திரிய உபாதியாகிற சாந்தி அகர்வம் இவைகள் அடையப்படுகின்றனவோ அப்பேற்பட்ட

पावनीयौ பாவநீயௌ = சர்வஜகத்தையும் பவித்திரமாக

भवभयविनुदौ பவபயவிநுதௌ = சம்சாரத்தாலுண்டாகும் பயத்தை நாசம் செய்யும்

तत्पादौ தத்பாதௌ = அந்த பாதங்களை

सर्वभावैः ஸர்வபாவை: = மனது, வாக்கு, தேகம், இவைகளாகிற சமஸ்தபாவங்களை

नमस्ये நமஸ்யே

தா-ம்:—இதில் ஸ்வகுரு நமஸ்காரம் சொல்லப்படுகிறது.

மாண்டூக்கிய உபநிஷத்து காரிகையுடன்

முற்றிற்று.

ஓம் தத்சத்.